

DE BIJBEL IN INDIA

Louis Jacolliot

14 JANAURI 2026

BEWERKT DOOR DR. RAVI PARKASH ARYA
Vertaald in het Nederlands door mr. Dew Koesal

INHOUDSOPGAVE

Noot van de redactie4

Voorwoord van de auteur6

De stem van India 8

DEEL I – India: De wieg van Europese beschaving 10

- **Hoofdstuk 1:** India als beschermer van de wereld door taal, gebruiken, wetten en tradities 10
- **Hoofdstuk 2:** Manu – Manes – Minia – Moses 22
- **Hoofdstuk 3:** Wat zijn de lessen ons waard uit de geschiedenis 25
- **Hoofdstuk 4:** Brahmaanse perceptie van de primitieve Vedische oorsprong van Varans 26
- **Hoofdstuk 5:** Van waar de Paria, de zondebok van het Oosten 29
- **Hoofdstuk 6:** Manu en de priesters – hun invloed op Egypte 34
- **Hoofdstuk 7:** Minos en Griekenland 39
- **Hoofdstuk 8:** Zoroaster en Perzië 41
- **Hoofdstuk 9:** Rome en haar kastensysteem 44
- **Hoofdstuk 10:** Vergelijking behoud kastensysteem, wetten van Justinianus en Code Napoleon47
- **Hoofdstuk 11:** De Devadasis, maagden van de pagodes50
- **Hoofdstuk 12:** Overzicht van de invloed van India op de antieke beschaving 53

DEEL II – Moses (Moïse) en de Hebreeuwse samenleving 56

- **Hoofdstuk 1:** Openbaringen – Incarnaties 56
- **Hoofdstuk 2:** Zeus – Jezeus – Isis – Jezus 59
- **Hoofdstuk 3:** Indiase oorsprong van de paria's van Egypte en Mozes 62
- **Hoofdstuk 4:** Mozes vormt de Hebreeuwse gemeenschap naar model van Egypte en India 74
- **Hoofdstuk 5:** Het Hebreeuwse strafrechtssysteem 79
- **Hoofdstuk 6:** Balans van de Bijbel – kastijdingen, slachtingen en verwoestingen 81

- **Hoofdstuk 7:** Voorbeelden van invloed door Egypte op de Hebreeuwse samenleving 83
- **Hoofdstuk 8:** Onmogelijkheid van Bijbelse invloeden op de antieke wereld 113
- **Hoofdstuk 9:** Authenticiteit van heilige boeken van India 119
- **Hoofdstuk 10:** Spiritualisme in de Bijbel 123
- **Hoofdstuk 11:** De moraliteit van de Bijbel 124

DEEL III – Indiase religieuze concepten en de westerse religie 125

- **Hoofdstuk 1:** Zeus en Brahma – religieuze en kosmische overtuigingen 125
- **Hoofdstuk 2:** Brahma wordt wakker – creatie van de Deva's en Rakshasa's 129
- **Hoofdstuk 3:** De Indiase Drie-eenheid – rol en schepping van de aarde 133
- **Hoofdstuk 4:** Schepping van de mens 137
- **Hoofdstuk 5:** De vrouwen van de Veda's en de vrouwen van de Bijbel 141
- **Hoofdstuk 6:** De zondvloed volgens de Mahabharata en Brahmaanse traditie 148
- **Hoofdstuk 7:** De legende van de oude Ajigarta 151
- **Hoofdstuk 8:** Incarnaties – profetieën over de komst van Krishna 157
- **Hoofdstuk 9:** Geboorte van Devika's zoon 161
- **Hoofdstuk 10:** Kinderjaren van Devika en haar terugkeer naar Mathura 163
- **Hoofdstuk 11:** Geboorte van Krishna en vervolging door de tiran van Mathura 165
- **Hoofdstuk 12:** De preken van Krishna 168
- **Hoofdstuk 13:** De lessen van Krishna voor het volk 171
- **Hoofdstuk 14:** Krishna's filosofische lessen 176
- **Hoofdstuk 15:** Verheerlijking van Krishna – De naam Jezues 178
- **Hoofdstuk 16:** Krishna en de twee heilige vrouwen, Lakshmi en Saraswati 179
- **Hoofdstuk 17:** Dood van Krishna 180
- **Hoofdstuk 18:** Enkele woorden van uitleg 181

- **Hoofdstuk 19:** Opvolgers van Krishna – grootheid en verval van de Brahmanen 182
- **Hoofdstuk 20:** Ceremonies en sacramenten (Samskara's) 189
- **Hoofdstuk 21:** Brahmaanse festiviteiten en ceremonies van de huidige tijd 194
- **Hoofdstuk 22:** De laatste manifestatie van God op aarde 201
- **Hoofdstuk 23:** Een tekst van de filosoof Marada 202
- **Epiloog:** Nutteloosheid van de christelijke missionaris in India 203

DEEL IV – De Indiase oorsprong van het christendom 206

- **Hoofdstuk 1:** Simpele uitleg 207
- **Hoofdstuk 2:** Onmogelijkheden over het leven van Christus 208
- **Hoofdstuk 3:** Devaki – Mary/ Krishna – Christus 217
- **Hoofdstuk 4:** Slachting van de onschuldigen in India en Judea 221
- **Hoofdstuk 5:** Christelijke concept van transfiguratie geleend van India 224
- **Hoofdstuk 6:** Verhaal van Magdalena geleend van Lakshmi en Saraswati 226
- **Hoofdstuk 7:** Tiende Hindoe Avatara en de apocriefen van St. John 227
- **Hoofdstuk 8:** Christus verleid door de duivel 228
- **Hoofdstuk 9:** De Indiase oorsprong van de constitutie van de Kerk 231
- **Hoofdstuk 10:** Oorsprong van monniken en kluizenaars 236
- **Hoofdstuk 11:** Laatste bewijzen 238
- **Hoofdstuk 12:** Het werk van de Jezuïeten in India 240
- **Hoofdstuk 13:** Een tekst van Manu 242

Noot van de redactie

Louis Jacolliot (1837-1890) vervulde een belangrijke functie als overheidsfunctionaris in Frans-Indië, waar hij uiteindelijk president (opperrechter) van het hof in Chandranagar was. Tijdens zijn jaren in India verdiepte hij zich intensief in de Indiase cultuur, reisde hij door het land en raakte hij onder de indruk van de rijkdom aan kennis en tradities. Net als vele andere Europeanen was Jacolliot eerst ervan overtuigd dat Europa de bron van de beschaving en het startpunt van de wereldgeschiedenis was, waarbij hij de wet van Justinianus uit Rome als eerste geschreven wet van de mensheid beschouwde. Zijn studie van Vedische literatuur in India bracht hier echter verandering in: hij kwam tot het inzicht dat India, en niet Europa, de bakermat van beschavingen is, en dat de wet van Manu als oudste geschreven wet geldt.

Als rechter kon Jacolliot deze waarheid scherp doorgronden en zijn oordeel vellen zonder vooringenomenheid. Hij staat bekend als een van die onafhankelijke onderzoekers die de waarheid accepteerden en verkondigden, ongeacht ras, regio of religie. Jacolliot liet een indrukwekkende reeks Franse publicaties na, waaronder: De Geschriften van God, Christus en Christus, Geschiedenis van de Grenzen, De Genese van de Geesteswetenschappen, Fetisjisme – Polytheïsme – Monotheïsme, Spiritisme in de wereld, Indo-Aziatische Tradities, Indo-Europese Tradities, De paria in de mensheid, en De Bijbel in India.

Zijn meesterwerk "La Bible Dans L'Inde" verscheen in 1876 in Parijs en werd later vertaald in het Engels onder de titel "Bible in India: Hindu Origin of Hebrews and Christian Revelations". Het oorspronkelijke werk bestond uit vier delen, waarin hij betoogt dat de bijdrage van India aan het Westen ondergewaardeerd is door Europese vooroordelen, de Indiase oorsprong van de Hebreeuwse vereniging behandelt, het ontstaan van moderne religies in India bespreekt en ingaat op de Indiase oorsprong van het christendom.

Deze herziene Nederlandse editie brengt de namen van personen en plaatsen terug naar een meer toegankelijke spelling, zodat lezers de Indiase namen beter kunnen herkennen en uitspreken. Ook zijn onvolkomenheden in de interpretatie van Indiase filosofie, cultuur en geschiedenis gecorrigeerd, waarbij passages met onjuiste weergaven aangepast zijn. Zo is bijvoorbeeld de misvatting dat Krishna uit de maagd Devakī geboren zou zijn, rechtgezet. Alle overbodige discussies die niet bijdragen aan de kern van het boek zijn weggelaten, waardoor de focus op het hoofdthema bewaard blijft. Het is mijn oprechte hoop dat lezers deze vernieuwde uitgave als verrijkend en informatief zullen ervaren.

Datum: 6-6-2020, Dr. Ravi Prakash Arya, Haryana, India

Met het besef dat kennis gedeeld moet worden, heb ik het als mijn plicht gezien dit werk vanuit het Engels naar het Nederlands te vertalen en via www.backtovedas.nl beschikbaar te maken voor Nederlandssprekenden. De vragen die in dit boek aan bod komen, hielden mij al bezig sinds mijn rechtenstudie in 1988 aan de UvA. Ik verwonderde mij erover dat docenten uit de "Encyclopedie van het recht" stelden dat het westerse recht en denken over moraliteit zijn oorsprong vonden bij de Griekse stadstaten en Rome. Mijn gevoel zei mij dat er een bredere oorsprong moest zijn. De

Grieken werden immers als klein-Azië aangeduid, wat impliceert dat er ook een groot-Azië is – het land van mijn voorouders, waar volgens de Veda's de mensheid haar oorsprong heeft. Swami Dayanand heeft dit helder uiteengezet in zijn levenswerk, de Satyarth Prakash, waarvan ook een Nederlandse vertaling te vinden is op www.backtovedas.nl.

14-1-2026
mr. Dew Koesal

Voorwoord van de Auteur

Religieus Despotisme en de Neergang van Naties

Religieus despotisme, dat leidt tot speculatieve waanbeelden en klassenjustitie, vormt de kern van het verval van naties. Spanje bevindt zich midden in haar revolutie, waarin zij zich keert tegen de macht van kaarsen en heilig water. Laten wij ons oordeel daarover nog even uitstellen.

Situatie in Europa De

Italië is er nog niet in geslaagd haar eenheid te consolideren. In Rome verwerpt men in algemene vergaderingen de ontdekkingen van de moderne intelligentie, zoals vrijheid van meningsuiting, vrijheid van denken, maatschappelijke onafhankelijkheid en andere verworvenheden. Pogingen tot excommunicatie worden ingezet om macht te tonen en invloed uit te oefenen op heersers, koningen en burgers.

Engelse bisschoppen proberen, in naam van Luther, een dogmatische eenheid te vestigen om zo hun macht te versterken. Zij gaan uit van het standpunt dat rassen geen gemeenschappelijke bron of voorvader hebben. Engeland onderdrukt ondertussen het gekreun van Ierland.

De volgelingen van Omar verzetten zich in naam van Allah tegen hervormingen die Turkije zouden kunnen redden. Polen bestaat niet meer; het zwaard van Moskou heeft de voorspelling van de stervende Kosciuszko waargemaakt. In Rusland is de tsaar ook de paus geworden.

Religieuze Intolerantie en Hypocrisie

Toch, waar men ook een tempel, kerk of moskee binnengaat, overal heerst intolerantie en vervolging in naam van God. Het is niet langer middeleeuws fanatisme; het geloof zelf is dood. Het is de hypocrisie van het verleden die mensen nog steeds tot wapens doet grijpen of ze dwingt op hun knieën te gaan in lichtgelovigheid en duisternis.

Toch is vrijheid als een jonge en sterke boom: hoe meer voeding zij krijgt, hoe krachtiger en steviger zij zal groeien.

Frankrijk en het Principe van Gelijkheid

Frankrijk alleen bezit het principe van gelijkheid, en haar vitale kracht blijft altijd aanwezig. Laat Frankrijk daarom zonder revolutie en geweld verdergaan, tot een vreedzame verovering van vrije instituties.

Het onvermijdelijke gevolg van macht is verdeeldheid, en zelfs dromen over vrijheid worden soms een obstakel voor vooruitgang. Is het niet juist de jongere generatie, het nieuwe Frankrijk, dat de onmacht van het verleden achter zich wil laten? Vastberaden en heldhaftig willen zij de vooruitgang volgen die vrijheid van binnenuit en respect van buitenaf zal waarborgen. Ga dan vooruit!

De tijd van preekstoelen en religieuze onruststokers is voorbij. We kennen de waarde van administratieve oligarchen die aan de macht gehecht zijn, evenals de middelen waarmee principes hedendaags succes worden geweigerd ten gunste van een antagonistische toekomst. Zij zullen niet langer plaatsnemen op de curulische zetel. Nu we op koers zijn, laten we legaal en moedig de vooruitgang ondersteunen.

De Indiase Invloed en Universele Waarheden

Te midden van deze religieuze intoleranties en ruzies die Europa verdelen, presenteer ik het leven van een volk waarvan de wetten, literatuur en moraal onze beschaving blijvend beïnvloeden, ondanks dat hun graf door sektarische handen is gegraven. Ik toon hoe de mensheid, nadat zij de hoogten van speculatieve filosofie had bereikt op de eerbiedwaardige bodem van India, werd onderdrukt door het altaar dat het intellectuele leven verving door een half-brutaal bestaan van gedroomde mogelijkheden.

De raad staat op het punt bijeen te komen; vijanden van de vrijheid bereiden zich voor op een grote strijd en laten hun ware herkomst zien. Waar hun heilige openbaring begint en wordt ingezet tegen de Franse regering, wordt gewaarschuwd voor priesterlijke erfgenamen van het hindoeïstische Brahmanisme. Ook zij begonnen met armoede en zelfverloochening, maar eindigden in luxe en despotisme.

De katholieke missionaris Dubois beschrijft de antieke Brahmanen zonder partijdigheid: rechtvaardigheid, menselijkheid, vertrouwen, compassie, onverschilligheid – het waren allemaal deugden die zij kenden en onderwezen aan anderen, door zowel voorbeeld als waarneming. De Hindoes onderwezen vrijwel dezelfde morele principes als wij nu doen. Zij kregen macht over de mensen door de principes van Krishna als een ladder naar de macht te gebruiken. Toen deze principes, die hun succes hadden ondersteund, probeerden de controle te breken, bezweken zij als slaven. Zo leverde het verleden een afschrikwekkende les op voor de toekomst.

India als Oorsprong van de Mensheid

India is de wieg van de wereld; van daaruit heeft de mensheid haar oorsprong verspreid tot aan het uiterste westen. Onweerlegbaar bewijs van deze oorsprong is terug te vinden in de erfenis van haar taal, wetten, moraal, literatuur en religie.

De migrerende stammen doorkruisten Perzië, Arabië, Egypte en zelfs het koude noorden, ver van de zonnige geboortegrond. Misschien zijn ze hun vertrekpunt vergeten, misschien is hun huidskleur veranderd door contact met het westen, en zijn beschavingen en koninkrijken vervallen tot ruïnes. Toch zijn tijd en verval er niet in geslaagd de eeuwige herkenbare tekens van het origineel uit te wissen.

De wetenschap erkent nu, zonder verder bewijs te eisen, dat alle woorden uit de oudheid afkomstig zijn uit het verre oosten. Dankzij het werk van Indiase filologen hebben de moderne talen hun oorsprong en afleiding gevonden. Burnouf stelde al: “Nu begrijpen we het Grieks en Latijn beter sinds we met het Sanskriet zijn begonnen.” Ook de Slavische en Germaanse talen delen dezelfde oorsprong.

Manou (Manu) inspireerde Egypte, de Hebreeën, Grieken en Romeinse wetgeving, en zijn geest doordringt de structuur van onze Europese wetten. Volgens Cousin is de geschiedenis van de Indiase filosofie de verkorte geschiedenis van de wereld.

De Overdracht van Tradities en Religieuze Waarheden

De emigrerende stammen brachten hun wetten, gebruiken, taal en religie mee, evenals hun vrome herinneringen aan huisgoden die zij achterlieten. Als wij terugkeren naar de

bron, vinden wij in India alle poëzie en religieuze tradities van zowel antieke als moderne mensen.

Het aanbidden van Zoroaster, de symboliek van Egypte, de mysteriën van Eleusis, de Genesis en profetieën van de Bijbel, de moraal van de Samische saga, en de kennis van de filosoof van Bethlehem: allemaal vinden ze hun oorsprong in India.

Met dit boek willen wij al die waarheden bijeenbrengen die ons tot hoger denken aanzetten – waarheden die wellicht waargenomen zijn zonder dat ze uitgesproken werden. Het gaat om de geschiedenis van religieuze openbaringen die aan alle volkeren zijn gestuurd, zoveel mogelijk ontdaan van de fabels van onwetendheid en met ontmaskering van het sektarisme van alle tijden.

Een Vrije Stem

Ik ben mij bewust van de weerstand en wrok die ik zal oproepen, maar ik deins niet terug voor confrontatie. In tegenstelling tot vroeger worden we niet langer verbrand voor onze woorden, zoals in de tijden van Michael Servetus, Savonarola of Filips II van Spanje. Vrije meningsuiting is nu mogelijk – en zo presenteer ik mijn boek aan de lezer.

De stem van India

India, het land van de oude beschaving en de bron van de mensheid, verdient eerbied en bewondering. Eeuwenlang heeft het land standgehouden tegen talloze brute invasies, zonder zijn essentie te verliezen of op te lossen in de vergetelheid. Heilig is het land van geloof, liefde, poëzie en wetenschap. Kan het Westen ooit hopen op een herleving van India's glorieuze verleden?

Ik heb diep in de mysterieuze bossen van India gewoond, om de taal van haar verheven natuur te begrijpen. In de avondschemering luisterde ik naar de fluisteringen van de wind door de bladeren van banyan- en tamarindebomen, woorden die in mijn geest de namen opriepen van Zeus, Jehovah en Brahma. Onder de veranda's van tempels en oude pagodes sprak ik met Brahmana's en priesters. Op mijn vragen antwoordden zij: "Leven is denken, denken is God bestuderen, die alles is en in alles is."

De pandits en wijzen onderwezen mij dat leven leren is: het onderzoeken van de ontelbare manifestaties van hemelse kracht in al haar waarneembare vormen, om zo tot inzicht te komen. Toen ik mij tot de filosofen wendde en vroeg wat hen al meer dan zesduizend jaar bezighield, glimlachten zij en spraken: "Leven is nuttig zijn, leven is rechtvaardig zijn, en wij leren dat door de studie van de Veda's – het woord van eeuwige wijsheid, geopenbaard aan onze voorouders."

De liederen over liefde, schoonheid, geur en bloemen die ik van dichtbij hoorde, droegen eveneens hun heilige instructies uit. Ik zag fakirs die glimlachten ondanks de pijn van een bed van doornen en brandende kolen; hun lijden bracht hen dicht bij God.

Aan de oevers van de Ganges, bij zonsopkomst, aanschouwde ik duizenden Hindoes die knielden in gebed. De wind bracht mij hun dankbaarheid: "De velden zijn groen van de rijstplant, de cacaoboom buigt door het zware fruit – laten we dankbaar zijn voor deze gaven."

Toch, ondanks dit diepe geloof en deze rijke overtuigingen, ondanks de prachtige lessen van brahmanen, zieners, filosofen en dichters, zag ik het volk lijden. India, oude moeder, was moe en uitgeput; haar zonen waren gedemoraliseerd, beroofd van vrijheid, rijkdom

en zelfs hoop. In de avondschemering hoorde ik hun klachten opstijgen uit woestijnen, moerassen, verlaten wegen, rivieroeveren en schaduwen – een stem uit het verleden die het verloren gaan van beschaving betreurde.

Was het het laatste gekreun van de sepoys¹ na de revolutie? Het weeklagen van kinderen die bescherming zochten bij moeders borst, gestorven van honger? Wat een ongelooflijk lijden heb ik mogen aanschouwen. Ondanks alles glimlachten de mensen apathisch onder de ijzeren hand die hen onderdrukte, en groeven zij met hun eigen handen het graf van hun oude glorie en onafhankelijkheid. Ik vroeg mij af: wat is de oorzaak van dit verval? Is het slechts de invloed van de tijd, het onvermijdelijke lot van naties en mensen om te sterven van verval?

Hoe konden de oude doctrines en verheven lessen van de Veda's zo in verval raken? Toch hoorde ik brahmanen, zieners, filosofen en dichters in plechtige gesprekken spreken over de onsterfelijkheid van de ziel, grote sociale deugden en heiligheid. En ik zag het volk buigen voor de god die hen zon en vruchtbare grond schonk. Maar dit was vaak slechts een lege vorm; de geest en kracht van hun overtuigingen waren ingeruild voor fanatisme en blinde onderwerping.

Op dat moment besloot ik het verleden te ontrafelen, de sluier op te lichten en het begin van deze eens zo grote beschaving te herontdekken. Ik liet de traditie spreken vanuit de niisen van de tempel, onderzocht monumenten en ruïnes, en bestudeerde de Veda's, waarvan de pagina's duizenden jaren teruggaan. Zo ontdekte ik dat India's geschiedenis en kennis bestonden lang vóór de opkomst van Thebe en Babylon.

Ik luisterde naar de oude verzen die werden gezongen aan de voeten van Brahma, lang voordat de herders van Egypte en Judea geboren waren. Ik bestudeerde de wetten van Manu, samen-gesteld eeuwen voordat de Hebreeuwse wetten op de Sinaï verschenen. India openbaarde zich als een bron van originaliteit en levenskracht. Ik volgde haar invloed op de wereld: haar wetten, gebruiken, moraal en religie vonden hun weg naar Egypte, Perzië, Griekenland en Rome. Djeminy en Veda-Vyasa gingen Socrates en Plato vooraf; Krishna, zoon van de maagd Devaki, ging de zoon van de maagd van Bethlehem vooraf.

Het was een tijdperk van grootheid, geleid door rede. Maar ik volgde ook het pad van het verval. Het volk dat ooit de wereld had onderwezen, raakte verzwakt door ouderdom en vergat haar oorsprong. Zelfs toen Babylon, Nineveh, Athene en Rome verdwenen, bleef de indruk van India's moraal en doctrines bestaan.

Toch zag ik hoe brahmanen en priesters hun stem en heilige handelingen in dienst stelden van despotisme, waardoor India verstikte in een corrupte theocratie die de vrijheid smoorde. Zo werd duidelijk waarom India na eeuwen religieuze slavernij niet in staat was haar onderdrukkers af te wenden en passief boog voor de Engelse overheersing – terwijl het volk God smeekte in wiens naam sektarisme hun ondergang had gebracht.

Chandernagore, 25 februari 1868.

¹ Sepoys waren inheemse Indiase soldaten die werden gerekruteerd om te dienen in Europese legers

DEEL I – India: de wieg van Europese beschaving

Hoofdstuk 1 – India als Beschermers van de Wereld door Taal, Gebruiken, Wetten en Tradities

De eerste Europeanen die voet op Indiase bodem zetten, arriveerden met een groot gevoel van trots op hun eigen beschaving en geschiedenis. Zij waren ervan overtuigd dat zij een superieure moraal, een hoogstaande filosofie en een pure religie met zich meebrachten. Echter, hun pogingen om via de christelijke missie een blijvende invloed achter te laten, bleven vruchteloos: slechts enkele onaanraakbaren werden met moeite bekeerd, waarna de missionarissen, teleurgesteld en vol minachting, huiswaarts keerden. Zij konden weinig begrip opbrengen voor de Indiase ceremonies, die hen vreemd en onbegrijpelijk voorkwamen, en de aanblik van imposante beelden en zelfverminkende fakirs wekte afschuw in plaats van bewondering.

Slechts enkelen onder deze reizigers hebben daadwerkelijk geprobeerd India te begrijpen. Weinigen namen de moeite om zich te verdiepen in de vroegere pracht van het land; de meesten keken slechts naar de oppervlakte en ontkenden zelfs die. Hun kritiek was ongegrond en gebaseerd op onwetendheid, waardoor zij gemakkelijk slachtoffer werden van misvattingen.

De waarde van het Sanskriet werd bijvoorbeeld stelselmatig onderschat. Zo riep Jacquemont spottend: “Wat is het nut van Sanskriet?” Vervolgens construeerde hij, net als zijn opvolgers, een conventioneel beeld van het Oosten – een beeld dat tot op heden voortleeft en de bron is van talrijke misvattingen over India. De ware rijkdom aan literatuur, geschiedenis, moraal en filosofie die India bezit, wacht nog steeds op ontdekking en erkenning.

Hoewel de werken van onderzoekers als Strange, Colebrook, William Jones, Weber, Lassen en Burnouf enig licht hebben geworpen op de Indiase beschaving, blijft er nog veel te ontdekken. Hopelijk zal een nieuwe generatie oriëntalist opstaan die, vrij van jaloezie, de grootsheid van de Indiase cultuur erkent en haar invloed op de wereldgeschiedenis recht doet.

Toch blijft het vrijwel onmogelijk om het geheim van India's oorsprong te ontsluiten zonder zich onder te dompelen in haar cultuur, gewoonten en vooral zonder diepgaande kennis van het Sanskriet en het Tamil. Deze talen vormen de enige sleutels tot het verleden. Veel vertalers en oriëntalisten, hoe geleerd ook, missen deze diepe verbondenheid en blijven daardoor steken in onnauwkeurige vertalingen en misvattingen over de symbolische betekenis van poëtische teksten, gebeden en rituelen. De complexiteit van het Sanskriet maakt het onmogelijk om beelden en ideeën direct naar moderne talen te vertalen; lange en complexe zinnen zijn vaak noodzakelijk. Alleen door grondige kennis van de Indiase gebruiken, wetten en tradities kan men tot juiste interpretaties komen.

Wie zich werkelijk wil verdiepen in het oude India, moet bereid zijn de Europese kennis los te laten en helemaal opnieuw te beginnen, zoals een kind dat leert lezen. Enkel doorzettingsvermogen leidt tot beloning. Schrijvers en geleerden worden uitgenodigd om het leven van de hindoes te delen, hun taal te leren, deel te nemen aan rituelen en

gebeden, en zo de ware betekenis van de Veda's en de wetten van Manu te doorgronden. Alleen dan zal India zich openbaren als de wieg van de menselijke tradities.

De immense nalatenschap van het oude India – op het gebied van geschiedenis, moraal, poëzie, filosofie, religie en wetenschap – is te omvangrijk om in één mensenleven te bestuderen. Toch zal geleidelijk aan duidelijk worden hoe groot India's bijdrage aan de wereld is geweest. Een groep in Bengal heeft zich het doel gesteld de Veda's te verzamelen en te vertalen, waarmee nieuwe inzichten zullen ontstaan in de herkomst van heilige geschriften en tradities.

Het is tijd om het idee los te laten dat de oude beschavingen spontaan tot bloei zijn gekomen. Kennis is nooit beperkt gebleven tot de grenzen van een land, maar is doorgegeven en overgenomen door andere volken. Het is niet vreemd te stellen dat het India van zesduizend jaar geleden indruk heeft gemaakt op Egypte, Perzië, Judea, Griekenland en Rome – een invloed die even krachtig was als de recente invloeden op onze eigen tijd.

De mythe dat de antieken hun ideeën geheel zelfstandig en zonder inspiratie van elders ontwikkelden, moet worden verworpen. Zelfs onze moderne geleerden en kunstenaars zijn schatplichtig aan hun voorgangers. Waarom zou dat voor de oudheid anders zijn? Er is altijd een overdracht van kennis geweest, en India stond aan het begin van deze keten. De rol van India als bron van beschaving is vaak onderschat. Sommige onderzoekers stellen dat Egypte de bakermat van onze cultuur is en dat India er slechts van heeft geleend. Maar onderzoek toont aan dat Egypte in feite een emanatie² van India is. Ook al lijkt India voor velen te ver weg of te ingewikkeld om te bestuderen, enkele toegewijde onderzoekers blijven volharden in hun zoektocht naar de waarheid. Zij zullen uiteindelijk aantonen dat de bestudering van India gelijkstaat aan het traceren van de oorsprong van de mensheid.

Sommige schrijvers raakten verward door de invloed van de Hellenistische wereld en dichten deze een rol toe die zij nooit heeft vervuld. Zo is het onjuist te stellen dat de komst van Alexander de Grote een diepgaande invloed heeft gehad op de Indiase beschaving. Tegen de tijd van zijn komst had India haar bloeitijd al lang achter zich gelaten en bestonden haar grote werken al duizenden jaren. De aanwezigheid van Alexander is een geïsoleerd feit, opgeblazen door de Hellenistische geschiedschrijving, maar nauwelijks erkend door de Indiërs zelf.

Het Sanskriet vormt het simpelste en meest overtuigende bewijs dat de Europese volkeren hun oorsprong in India vinden. De verfijning en rijkdom van deze taal getuigen van een hoge mate van beschaving, waarvan de invloeden terug te vinden zijn in de moderne talen en tradities van Europa. De studie van deze taal en cultuur kan ons helpen de ontwikkeling van de mensheid te begrijpen, van haar vroegste begin tot volwassenheid, en de invloed van India op andere beschavingen te achterhalen. De mythische tijden die door de geschiedenis worden verworpen, zijn in werkelijkheid Hindoe-tradities die via migratie naar Griekenland en verder zijn gebracht. Ook al zijn veel herinneringen verloren gegaan, het besef van een oosterse oorsprong was ooit wijdverbreid.

² Emanatie betekent **uitvloeiing, uitstraling of afkomstigheid**

Ten slotte is het onjuist te geloven dat beschavingen spontaan ontstaan. Er moeten altijd parallelle ontwikkelingen zijn geweest. Zij die zich tevredenstellen met poëtische illusies en openbaringen mogen geloven in mythische figuren, maar een rationele benadering vereist andere maatstaven. In dit werk, dat een veelheid aan onderwerpen behandelt en vooral een idee wil uitdragen, beperk ik mij tot enkele voorbeelden uit het Sanskriet om de bron van Griekse fabels en mythologie te illustreren.

Etymologische en Culturele Verwantschap tussen India en de Klassieke Wereld

Sanskriet als Bron voor Namen en Begrippen

De etymologie van vele namen uit de Griekse en Romeinse mythologie, evenals die van volkeren en helden, toont een opvallende verwantschap met het Sanskriet. Zo wordt Hercules in het Sanskriet aangeduid als 'Haar-kala', een titel die vaak aan Shiva wordt gegeven, de god van de strijd in de Indiase poëzie. Theseus vindt zijn oorsprong in het Sanskriet 'Tha-saha', wat 'de metgezel' betekent en verwijst naar degene die Shiva vergezelt. Evenzo is Aeacus, een rechter van de onderwereld in de Griekse mythologie, in het Sanskriet een benaming voor Yama, de rechter van de hel. Ariadne, de prinses die door Theseus werd verlaten, wordt in het Sanskriet 'Ari-ana', wat betekent 'verleid door de vijand'. Rhadamanthus, een andere rechter in de mythische hel, is 'Radha-manta', oftewel hij die criminaliteit berecht en straft. Andromeda, geofferd aan Neptunus, wordt in het Sanskriet 'Andhra-medha', wat duidt op haar offer aan de passie van de WaterGod.

Ook namen als Persius (Para-saha, tijdelijke hulp), Orestes (O-raksa-ta, een ongelukkige), en Pylades (Paula-da, bekend door vriendschap) tonen deze verbinding. Zelfs mythische wezens zoals de Centaur (half mens, half paard) vinden hun wortels in het Sanskriet, waar 'Kentura' mens-paard betekent. De Olympische goden delen eveneens deze oorsprong: Jupiter ('Zu-pitr', vader van de hemelen), Pallas ('Pala-sa', beschermer van wijsheid), Athena ('A-tanaya', kinderloos), Minerva ('Manara-va', zij die de machtigen ondersteunt), Bellona ('Bala-na', hij die grote kracht bezit), Neptune ('Napatan-na', hij die de hevige wateren beheerst), Poseidon ('Pasa-uda', hij die de wateren kalmeert), Mars ('Mir', hij die dood brengt), en Pluto ('Plush-ta', hij die vuur doet regenen).

Immigratie en Naamgeving van Volkeren

De etymologie van volkeren en hun namen laat eveneens een duidelijke verbinding zien met het Sanskriet. De Pelangi ('Palasa-ga', hij strijdt zonder genade), de Leges ('Lala-ga', hij die angst inboezemt), de Hellenen ('Hela-na', krijgers en maanaanbidders), en de Spartanen ('Spardha-ta', rivalen) zijn hier voorbeelden van. Griekse namen zoals Pythagoras ('Pith-guru', schoolmeester), Anaxagoras ('Ananga-guru', meester van de geest), en Protagoras ('Prata-guru', meester in alle wetenschappen) zijn in wezen beschrijvingen van kwaliteiten en geen persoonsnamen op zich.

De migratie van deze namen en betekenissen is niet beperkt tot Griekenland. Ook in Italië, Gallië, Duitsland en Scandinavië vinden we Sanskriet als bron. Voorbeelden zijn: de Italianen (afgeleid van 'Itala', lage kaste), Britten ('Bharata', ambachtsmensen), Tyreënen ('Tyra-na', snelle krijgers), Sabines ('Sabha-na', krijgersklasse), Samnieten ('Samna-ta', de verbannen), Kelten ('Kalla-ta', binnenvallende krijgers), Galliërs ('Ga-lata', veroveraars), Belgen ('Bala-ya', kinderen van de sterken), Sequanen ('Saka-na',

superieure krijgers), Sicambres ('Su-kam-bri', goede heersers), Scandinaviërs ('Skandana', aanbidders van Skanda, de god van de strijd), Odin ('Yoshin', krijger), Zweden ('Su-yodha', goede soldaat), Noren ('Nara-vaja', zeevolk), Balten ('Bala-ta-ka', zee van veroveraars), Alamanni ('Ala-manu', vrije mensen), Valaques ('Vala-ka', dienstbaren), Moldaviërs ('Mal-dha-va', laagste klasse), Ierland ('Erin', rotsen omringd door zout water), en Thane ('Tha-na', hoofd der krijgers).

Indiase Invloeden in Aziatische Dynastieën en Plaatsnamen

In Azië zijn dynastieën zoals die van Xerxes en Artaxerxes van Indiase oorsprong. Plaatsnamen zijn eveneens bijna puur Sanskriet: 'MA' (maan), 'Artaxerxes' ('Arthakshatriya's', machtige koning), 'Mesopotamia' ('Madya-potama', land tussen de rivieren), en 'Zoroaster' ('Surya-stare', hij die zoonanbidding onderwijst).

Deze filologische verwantschap is zo evident dat het haast onmogelijk is eraan te twijfelen. De argumentatie wordt verder onderbouwd door te wijzen op het feit dat geen van deze namen in hun respectievelijke talen enige intrinsieke betekenis of samenstelling hebben. Het is daarom rationeel om ze toe te wijzen aan het Sanskriet, dat niet alleen hun grammaticale oorsprong verklaart, maar ook hun symbolische of historische betekenis.

Migratie van Tradities en Namen

Mensen van Hindoe-origine, waaronder de Doriërs, zijn vanuit Klein-Azië naar Griekenland gemigreerd en namen hun herinneringen, tradities en poëtische verhalen mee. Hoewel deze in de loop van de tijd zijn aangepast en soms in de vergetelheid zijn geraakt, bleef de stempel van hun oorsprong onuitwisbaar. Een treffend voorbeeld is de adoptie van de naam van de god van de oorlog: Shiva. Terwijl zijn oorlogszuchtige eigenschappen buiten India onbekend waren, bleef zijn titel 'Hara-kala' behouden en transformeerde tot Herakles in de Griekse mythologie. Ook de god Zeus is in naam en betekenis overgenomen uit de Hindoe-drie-eenheid Brahma, Vishnu en Shiva.

Andere namen en concepten werden eveneens overgenomen: 'The-Saha' werd Theseus, en namen als Aha-ka, Radha-Manta, Manarava, A-tanaya, Napatana, Bala-na, Palasa, Andha-ra-meda werden resp. Aeacus, Rhadamanthus, Minerva, Athena, Neptune, Bellona, Pallas, Andromeda en Ariadne. Brahma, ook wel Zeus Pitri (Dyaus-pitar), werd Jupiter, waarbij de woorden 'Zeus' en 'pitr' (vader) in het Grieks vrijwel onveranderd zijn overgenomen.

Beschrijvende namen als Prata-guru en Ananga-guru veranderden in Protagoras en Anaxagoras. Pythagoras, afgeleid van 'Pitha-guru', verkondigde in Griekenland het Hindoeïstische systeem van meetkunde, waarmee zijn oosterse oorsprong duidelijk wordt.

Conclusie: De Hindoe Oorsprong van de Antieke Wereld

De namen uit de oudheid, van helden, goden, krijgers en filosofen tot landen en volkeren, hebben allen een Hindoe affiniteit van oorsprong. De migratie van deze namen, tradities en talen vanuit India naar het westen is onbetwistbaar en vormt het fundament van de gezamenlijke geschiedenis van de mensheid. Door deze verwantschap te accepteren, wordt het mogelijk het verleden te verklaren en de leegte in onze geschiedenis op te vullen.

Uit de gemaakte vergelijkingen blijkt dat de helden van het oude Griekenland en hun verhalen voortkomen uit India, bewaard en getransformeerd door poëzie en traditie, waarbij de oorspronkelijke taal en betekenis in de loop der tijd zijn aangepast. De Griekse Olympus is een kopie van de Hindoe Olympus, en zelfs de legende van Jason en het gouden vlies en de Ilias van Homerus zijn echo's van Hindoe-epos zoals de Ramayana. De structuren van strijd, de rol van goden en godinnen, en zelfs de details van de verhalen vertonen grote overeenkomsten.

Ook op het gebied van fabels is de imitatie duidelijk zichtbaar. Aesopus en Babrios hebben Hindoe-fabels gekopieerd, die via Perzië, Syrië en Egypte naar Griekenland zijn gekomen. De gelijkenissen zijn zo groot dat zelfs de handelingen nauwelijks zijn aangepast.

Hoe meer men de oudheid bestudeert, des te duidelijker wordt dat de klassieke wereld haar inspiratie en snelle ontwikkeling heeft ontleend aan een oudere bron: India. De keten van kennisoverdracht is echter doorbroken of vervaagd, waardoor het moeilijk is het geheel te reconstrueren. Toch is het onderzoek naar India en haar teksten essentieel voor het vinden van de waarheid.

De Betekenis van Sanskrietstudie

Het is aan te bevelen om de studie van het Sanskriet, zoals die aan Zuid-Indiase scholen wordt beoefend, centraal te stellen in plaats van vast te houden aan verouderde modellen zoals de school van Athene. Alleen zo kan men bewijzen dat India de beschaving aan de wereld heeft geschonken.

Het Huwelijk in de Hindoe en Romeinse Wetgeving

Overeenkomsten in Huwelijksvoltrekking

Volgens de Hindoe wetgeving wordt een huwelijk voltrokken wanneer de vader zijn dochter weggeeft en de bruidegom haar accepteert, waarbij water- en vuurrituelen centraal staan in de ceremonie. Deze handelingen vinden hun weerklank in het Romeinse recht, waar soortgelijke rituelen zichtbaar zijn. In Leg. 66 § i van de Codex van Justinianus wordt beschreven dat de bruid eerst naar de tuin wordt geleid en dat het huwelijk pas als voltrokken wordt beschouwd na het ontvangen van water en vuur, en nadat er een geschenk van tien gouden munten is aangeboden.

De vereniging van handen, zoals uitgevoerd bij de *confarreatio* – het delen van de bruidstaart – en andere Romeinse huwelijksrituelen, zijn duidelijk geïnspireerd op de voorschriften van Manu. Hiermee wordt zichtbaar dat de Romeinen veel van hun huwelijksgebruiken hebben overgenomen uit de Hindoe traditie.

Verloving en Huwelijksceremonie

In de Hindoe traditie zijn er twee belangrijke momenten: de verloving, die vaak enkele jaren vóór de uiteindelijke huwelijksceremonie plaatsvindt, en de eigenlijke voltrekking van het huwelijk. Deze fasering komt ook bij de Romeinen voor, waarbij dezelfde gebruiken en tijdsparren worden gehanteerd.

Het woord 'betrothal' (verloving), in het Latijn 'sponsalia', is afgeleid van 'beloven' (a *spendendo*). Volgens Leg. 2, tit. i 1, xxiii van de Codex werd deze belofte in de oudheid gebruikt om de intentie tot huwelijk formeel vast te leggen. Bovendien stond de wet toe

dat de periode van verloving met geldige reden niet slechts één of twee, maar zelfs drie, vier of meer jaren kon duren.

Wettelijke Instemming

Voor zowel de Hindoe als de Romeinse wetgeving was instemming via contract essentieel. In de Hindoe traditie bleef de jonge bruid tot aan haar puberteit bij haar familie; pas daarna stuurde de vader een bericht aan de bruidegom dat diens recht was aangebroken om haar op te eisen als echtgenote. Het Romeinse recht kende eenzelfde regeling: zolang de dochter onder het gezag van haar vader stond, kon deze de bruidegom informeren wanneer het tijd was voor het huwelijk (Leg. 10, de Sponsalibus). Het meenemen van de bruid naar het huis van de echtgenoot gold in zowel India als Rome als de afsluitende ceremonie van het huwelijk, traditioneel gevierd met muziek en dans.

Regels en Beperkingen rondom het Huwelijk

De wetten van Manu verboden huwelijken binnen de directe familielijn tot de zevende graad aan vaderszijde en de vijfde graad aan moederszijde. Een vader die zijn dochter aan iemand anders uithuwelijkte dan aan haar verloofde, overtrad daarmee de regels. Het Romeinse recht sprak zich hier eveneens over uit: als een vrouw aan de één werd verloofd en aan een ander gehuwd, volgde er een straf (Leg. 13, § 1., lib. iii.).

De invloed van de Hindoe wetgeving reikte verder dan alleen het huwelijk. Het Romeinse concubinaat, hoewel afwijkend van de Hindoe traditie, was eveneens gebaseerd op Indiase instituties. De strikte en pure zeden van het oude India stonden in contrast met de latere, lossere opvattingen over liefde in Rome.

Scheiding en de Positie van de Vrouw

Zowel in India als Rome was echtscheiding wettelijk geregeld. Volgens de Hindoe wetgever mocht een vrouw haar man verlaten bij criminaliteit, impotentie, degradatie, lepra of langdurige afwezigheid in het buitenland. De Romeinse wetgeving kende vrijwel dezelfde gronden: degradatie, wettelijke dood, impotentie, besmettelijke ziekte en langdurige afwezigheid.

In beide tradities verloor een overspelige vrouw haar bruidsschat, zonder dat haar echtgenoot verplicht was deze terug te geven.

Conclusie

In dit fundamentele onderdeel van het recht, dat de basis vormt van samenlevingen en naties, blijkt dat India met haar wetgeving een bron van inspiratie is geweest waar velen van hebben geprofiteerd. Het vergelijken van deze oude wetten onderstreept hun blijvende relevantie en het belang van verdere bestudering van deze juridische tradities.

Familierecht, Ouderlijke Macht, Voogdij en Adoptie in de Hindoe en Romeinse Wetgeving

Afstamming en Legitimiteit

De basisregel in het Romeins recht, *Pater is est quern justae nuptiae demonstrant* (de vader is hij die gehuwd is met de moeder), vormt het uitgangspunt voor het vaststellen van het vaderschap. Deze regel is overgenomen in onze huidige wetgeving, zoals

vastgelegd in artikel 312: "het kind verwekt gedurende het huwelijk, heeft de echtgenoot als vader". Ook Manu beschrijft dit principe: "Het kind geboren in een huis behoort tot de echtgenoot van de echtgenote".

Binnen de Hindoe wetgeving worden kinderen onderscheiden naar hun afstamming: legitiem (wettig), bastaard (onwettig), kinderen geboren uit incest en uit overspel. Bastaardkinderen hebben recht op een (beperkte) erfenis van hun ouders. Kinderen geboren uit incest of overspel kunnen enkel aanspraak maken op onderhoud. Indien een kind door één van de ouders wordt geweigerd, geldt: "Als met zekerheid bewezen wordt geacht dat de vader van het kind iemand anders is dan de echtgenoot, dan is het kind geboren uit overspel en wordt het alle rechten tot de familie ontnomen." Opvallend is dat het Hindoe recht toestaat om een buitenechtelijk kind te legitimeren, als de ouders alsnog met elkaar trouwen.

Overname van Principes in Europa

Zonder te overdrijven kan gesteld worden dat bovenstaande principes, afkomstig uit het Romeinse recht, nog steeds de basis vormen van het Franse recht en voor het merendeel van de Europese landen.

Dit systeem, dat al vijfduizend jaar geleden is geadopteerd, blijft bewondering wekken bij denkers, filosofen en juristen vanwege zijn eenvoud, wijsheid en praktische toepasbaarheid.

Ouderlijke Macht en Gezagsverhoudingen

Wat betreft het familierecht en het ouderlijk gezag is er een opvallende overeenkomst tussen India en Rome. Het hoofd van de familie heeft, volgens Gibelin, het recht op zijn vrouw, kinderen en slaven door het recht van meesterschap. Dit principe is tot op de dag van vandaag terug te vinden, waarbij een zoon niets bezit dat niet eerst van zijn vader is geweest.

De Hindoe geleerde Katyayani stelt dat, ongeacht de leeftijd van de zoon, deze nooit onafhankelijk is zolang de vader leeft.

Voogdijrecht

De principes rond voogdij zijn in de Hindoe traditie vergelijkbaar met die in het Romeinse recht. De Hindoe wetgeving erkent legale voogdij, te beginnen bij de voorouders, daarna van vaders- en moederszijde, en uiteindelijk door voogdijschap. Daarbij is er mogelijkheid tot tussenkomst van een familieraad of publieke autoriteit ter bescherming van de persoon en eigendommen van de minderjarige.

Opvallend is dat de Hindoe wetgever de voorkeur geeft aan een mannelijke voogd, zolang er een mannelijk familielid is. De moeder verliest de voogdij over haar kinderen indien zij als weduwe hertrouwt zonder instemming van de familieraad.

Adoptie

Binnen de Hindoe code is adoptie toegestaan om een kind in een kinderloos gezin te introduceren of uit welwillendheid voor het geadopteerde kind. Net als in het Romeins recht vindt adoptie plechtig plaats in aanwezigheid van familie, ouderen, Brahmanen en kasteelheren.

Het Franse recht, dat het adoptierecht heeft overgenomen, vereist een uitzonderlijke plechtigheid en authenticiteit: adoptie is pas toegestaan na goedkeuring door een tribunaal en een hogere rechtbank.

Na adoptie wordt het kind volwaardig lid van het gezin, met dezelfde rechten als kinderen die later worden geboren. Dit standpunt wordt gedeeld door zowel het Romeins als het Franse recht. Zoals Vriddha-Gautama (Nanda-Pandita) stelt: "Als er een geadopteerde zoon met een goed karakter en een wettelijke zoon is die later is geboren, laat ze dan in gelijke mate de erfenis van de vader verdelen."

Adoptie in Athene en de Hindoe Traditie

De Atheense wetgeving over adoptie luidde: "Ik adopteer zodat ik een zoon heb die na mijn sterven de laatste rites kan uitvoeren, die mijn familielijn kan voortzetten en die mijn naam kan voortzetten in een ongebroken ketting van nakomelingen zodat ik enige mate van onsterfelijkheid kan bereiken." Dit komt direct overeen met de Hindoe teksten van Manu: "Ik, die zonder mannelijke nakomeling is, zal een zoon adopteren voor de uitvoering van de laatste rites na overlijden en voortzetting van mijn naam."

Conclusie: Permanente Verbintenis en Respect voor de Vrouw

De Hindoe wetgeving was de eerste die het huwelijk als permanente verbintenis zag. Zelfs de dood kon deze band niet breken. In kasten waar hertrouwen was toegestaan, gold dit enkel als de overledene geen kinderen had verwekt. Het belang was het voorzien in een zoon die na het overlijden de ceremonies van verlossing kon uitvoeren – volgens de Hindoemythologie bereikt de vader verlossing alleen als een zoon de laatste rites uitvoert. De tweede echtgenoot was dan enkel toegestaan met het doel een kind te verwekken, dat echter niet tot hem behoorde maar tot de overledene en diens familie. Wat de oudheid wellicht over het hoofd zag, maar wat bijzonder bewonderenswaardig is in de Indiase traditie, is het respect voor vrouwen. Zo stelt Manu (3.55):

- "De vrouw moet verzorgd worden met zachtheid en aandacht door hun vaders, broers, echtgenoten en zwagers als zij grote welvaart willen hebben."
- "Daar waar de vrouwen leven in ellende, die families streven uit, maar als ze worden geliefd en gerespecteerd en behandeld met zachtheid, daar groeit de familie en zal het bloeien in alle omstandigheden."
- "Als de vrouw wordt geëerd dan zijn de Goden tevreden, maar als we ze niet aanbidden dan zijn alle daden van aanbidding nutteloos."
- "In de families waarin de vrouw niet de eer krijgt, zullen families vernietigd worden alsof het besmet was geraakt met een geheime kracht."
- "In de familie waarin de echtgenoot tevreden is met de vrouw en de vrouw met de man, daar is geluk voor altijd verzekerd."

Het respect dat India kende voor de vrouw, komt tot uiting in heldhaftige verhalen waarin de daden van Hindoe helden de Europese ridders tot kinderspel doen lijken. Hoewel deze verhalen soms zijn vergeten door eeuwen van invasies en verwoestingen, blijft hun boodschap van respect en kracht behouden.

Eigendom en Verbintenissen in de Hindoe Wetgeving en Haar Invloed

De Hindoe wetgeving met betrekking tot eigendom is even bewonderenswaardig als haar regelgeving over personen- en familierecht. De wijze waarop deze wetten zijn geformuleerd, is door moderne wetgeving niet overtroffen. De basisprincipes van deze

wetgeving werden later door de Romeinen verzameld en met minimale wijzigingen zijn veel van deze regels nog steeds van kracht in onze tijd.

De moderne opvattingen over het ontstaan van bezit zijn verdeeld over twee systemen: het ene systeem erkent eigendom uitsluitend op grond van natuurwet (en reduceert dit tot bezit), terwijl het andere systeem eigendom beschouwt als een sociale noodzaak en daaruit het wettelijk eigendomsrecht afleidt.

De Hindoe wetgever stelt zich dezelfde vraag en lost deze op door te stellen: “Daar bezit is bewezen, maar er is geen sprake van een titel, kan een verkoop niet worden toegestaan.” Het is dus de titel, niet het bezit, die essentieel is voor eigenaarschap (Manu 8.200). Dit principe van eigendom, dat zijn oorsprong vindt in de Indiase wetgeving, doordringt ook onze huidige economische regelgeving.

Wat betreft het verwerven van zaken die nog aan niemand toebehoren—en die vanuit de natuur toevallig een eigenaar krijgen—verklaart Manu: “Het land dat gecultiveerd wordt door een persoon wordt eigendom van degene die het ontdoet van het woud, en het hert is van de jager die het eerst dodelijk heeft getroffen.”

Bij de verdere bestudering van eigendom onderscheidt de Hindoe wetgever tussen roerende en onroerende goederen. Dit onderscheid is door moderne wetgevers overgenomen, hoewel het door de Romeinse wet werd verworpen. Onroerende goederen worden verder onderverdeeld in die welke onroerend zijn door hun aard en die welke onroerend zijn door bestemming. Wat betreft bezit wordt dit bekeken vanuit het perspectief van degene die het vasthoudt en wordt het geclassificeerd als toebehorend aan niemand, aan allen, als publiek of als privaat eigendom. Privé-eigendom wordt door de Hindoe wetgever beschouwd als onderwerp van commerciële transacties tussen individuen.

Samengevat zijn alle classificaties van eigendom—volgens hun aard, oorsprong, bestemming en uiteindelijk de rechten van eigendom—door Europese tradities uit de Oosterse wetgeving overgenomen en opgenomen in ons huidige recht, evenals in het Romeinse recht. Dit betreft onder andere de zorg voor het gezin, de aanpassing van het evenredige deel, en contracten, niet alleen in essentie maar ook qua toepassing. Al deze principes, die ons burgerlijk recht tot zijn eenvoudigste uitingen hebben teruggebracht, zijn het resultaat van de samenkomst van het Romeinse recht en Germaanse gebruiken, maar vinden hun oorsprong in de Hindoe tradities die zich verspreidden over het noorden en zuiden—van Rusland, Scandinavië en de Germaanse landen tot aan Perzië, Egypte, Griekenland en Rome.

Overdracht van Eigendom en Symboliek

In India, bij overdracht van eigendom—ongeacht of dit gebeurde op basis van titel, onder voorwaarde of als schenking—ging dit altijd gepaard met bepaalde symbolische handelingen. Dit betrof de levering van goud en water, met tila (sesamzaad, afkomstig van de plant *Sesamum indicum*) en kusa-gras. Het goud werd door de schenker aan de ontvanger gegeven om zijn tevredenheid te verzekeren, mocht blijken dat het onroerend goed niet aan de verwachtingen voldeed. Het water werd besprenkeld, zoals bij een huwelijk, als teken van schenking. Het gras en de tila fungeerden als deel en product van het onroerend goed, als teken en proces van overdracht.

Deze praktijken tonen de invloed van de Hindoe wetgeving aan, vooral als we de vergelijkbare noordelijke tradities van overdracht met water, aarde, kruiden en struiken in ogenschouw nemen.

Invloed en Overeenkomsten met Westers Recht

De Hindoe wetgeving, waarvan de principes overduidelijk doorwerken in het Romeinse en Franse recht, vormt een belangrijke basis voor ons huidige rechtssysteem. De belangrijkste principes van onze wetgeving zijn van Sanskriet oorsprong en komen voort uit de Hindoe jurisprudentie.

Wat betreft contracten, donaties en testamenten zijn er opvallende overeenkomsten: de verschillende vormen van het aangaan van verplichtingen, donaties door levenden en overledenen zijn in principe vrijwel identiek, of zelfs gekopieerd, in hun principes en gevolgen door zowel de Romeinen als de moderne wetgevers.

Het eerste principe bij het aangaan van verplichtingen volgens de Hindoe wetgever is de handelingsbekwaamheid van de partijen. Vrouwen onder de macht van hun echtgenoot, kinderen, slaven en personen onder een verbodsbevel zijn in principe handelingsbekwaam, ieder binnen zijn eigen context. Voor kinderen en slaven is deze bekwaamheid absoluut; anderen mogen alleen met toestemming van hun echtgenoot verbindingen aangaan of vallen onder de autoriteit van hun voogd.

Er is een opvallende overeenkomst met het Franse recht: de Hindoe vrouw kan bij afwezigheid van haar echtgenoot zichzelf van haar onbekwaamheid ontheffen door het recht in te roepen. Naast deze onbekwaamheden, die door bepaalde omstandigheden kunnen ophouden te bestaan—zoals het bereiken van de volwassenheid door minderjarigen of de bevrijding van een slaaf—kent de wet ook specifieke situaties waarin personen handelingsbekwaam of -onbekwaam zijn (zie Digest van Hindoe wetgeving, vol. II, pag. 193, Manu).

Volgens Manu is een contract dat is aangegaan door een persoon die dronken, dommig, imbeciel of lijdt aan een geestelijke stoornis, of door een oudere persoon wiens zwakheid wordt misbruikt, en door allen zonder macht, geheel waardeloos. Ook stelt Manu dat wat verkregen is door dwang of kracht, waardeloos is. Dit vertoont duidelijke overeenkomsten met de Napoleontische wetgeving, duizenden jaren na Manu's wetgeving.

Dit alles staat in schril contrast met de barbaarse gewoonten uit vroege tijden, waarin conflicten met geweld werden opgelost. Het feit dat men in deze tijd al zulke eenvoudige en toepasbare wetten had, getuigt van een hoge mate van beschaving.

De beste maatstaf voor de conditie van een natie is haar geschreven wetgeving. We hoeven het contractenrecht niet tot in detail te behandelen; voor juristen zijn de bronnen bekend. Voor ons is het voldoende om te stellen dat onderwerpen als garantie, belofte, huur, lease, hypotheek en vruchtgebruik allemaal van Hindoe oorsprong zijn en hun weg hebben gevonden in het Romeinse en Franse recht, waarbij het civiele recht voorrang kreeg boven het religieuze recht.

Zelfs in details zien we dat de Hindoe wetgever alles voorzag wat later in het Romeinse en Franse recht bij het vervallen van verplichtingen werd toegepast: mutatie,

kwijtschelden van schuld, afstand doen van eigendom, compensatie en annulering door de houder of gerechtigde. Al deze rechtsfiguren vinden hun oorsprong in India en hebben een vergelijkbaar effect als in het Westen.

De prioriteit van de Indiase invloed op deze rechtsfiguren behoeft nauwelijks discussie.

Voorbeelden van Overeenkomsten: Bewaring, Lening en Schenking

De Smriti-Chandrika behandelt het onderwerp van het overdragen van schuld. Volgens deze tekst mag de crediteur aan zijn eigen crediteur of aan een derde die hem heeft kwijtgescholden, het schuldbewijs van zijn debiteur overdragen als zekerheid van schuld, met instemming van de debiteur.

Een andere tekst behandelt het recht van toonder: als de crediteur weigert de vordering van een toonder te betalen, dient de waarde van de schuld, fruit, geld of vee in handen van een derde te worden gesteld, waarna de rente stopt.

Deze procedures leiden tot kwijtschelding en tonen de parallellen met het Westerse recht.

Om deze overeenkomsten te illustreren volgen hier enkele voorbeelden van Hindoe, Romeins en Frans recht, met betrekking tot bewaargeving, lenen met en zonder rente:

- Hindoe tekst Cathayana: Dat wat uit goodwill is geleend, kent geen rente.
- Code Civil, art. 1876: Een lening van gemak is in essentie gratis.
- Romeins recht: "Commodata res tunc proprie intelligitur, si nulla mer, code accepta vel constituta, res tibi utenda data est."
- Hindoe tekst Cathayana: Als het geleende door zijn aard verloren gaat, is de lener niet verantwoordelijk, tenzij hem schuld treft.
- Civil Code, art. 1884: Als de zaak door gebruik voor haar doel verslechtert en de lener geen schuld heeft, is hij niet verantwoordelijk.
- Romeins recht: "Quod vero senectute, vel morbi, vel vi latronum ereptum est..."
- Hindoe tekst Cathayana: Bij lenen voor bepaalde tijd kan de lener niet worden gedwongen tot eerdere teruggave.
- Civil Code, art. 1888: De uitlener kan de zaak niet voor de afgesproken tijd terugvorderen.
- Romeins recht: "Adjuvari quippe nos, non decipi beneficio oportet."
- Hindoe tekst Cathayana: Bij noodzaak kan het geleende wel eerder worden teruggevorderd.
- Civil Code, art. 1889: Bij noodzaak kan de rechter teruggave gelasten.

Bewaring: Overeenkomsten en Regels

De Hindoe teksten en het Franse en Romeinse recht tonen grote overeenkomsten wat betreft bewaargeving (deposito). Enkele belangrijke punten:

- Hindoe tekst Narada: Bewaarneming is het in vertrouwen geven van goederen met teruggave als voorwaarde.
- Civil Code, art. 1915: Bewaring is het ontvangen van andermans eigendom om het te bewaren en terug te geven in de oorspronkelijke staat.
- Romeins recht: "Depositum et quod custodiendum alicui datum est."
- Hindoe tekst Brihaspati: De bewaarder die nalatig is en schade veroorzaakt, moet de waarde met rente vergoeden.
- Civil Code, art. 1927: De bewaarder behandelt het goed met dezelfde zorg als zijn eigen eigendom.

- Hindoe tekst Yajna Walca: De bewaarnemer is niet verantwoordelijk voor verlies door overmacht, tenzij hij traag is met teruggave.
- Civil Code, art. 1929: De bewaarder is niet verantwoordelijk voor overmacht, tenzij hij traag is.
- Romeins recht: “Si depositum quoque...”
- Hindoe tekst: Gebruik zonder toestemming is verboden en verplicht tot vergoeding.
- Civil Code, art. 1930: Gebruik zonder toestemming van de eigenaar is niet toegestaan.
- Hindoe tekst: Bij gesloten bewaargeving mag de inhoud niet worden onderzocht.
- Civil Code, art. 1931: De bewaarder mag de inhoud niet onderzoeken.
- Hindoe tekst Manu: Het goed moet in gelijke kwaliteit en hoeveelheid worden teruggegeven.
- Civil Code, art. 1932: Hetzelfde geldt.
- Hindoe tekst Manu: Bij diefstal, schade door dieren, water, vuur is de bewaarder niet aansprakelijk, tenzij hem schuld treft.
- Civil Code, art. 1933: Waardedaling zonder schuld is voor rekening van de bewaargever.
- Hindoe tekst Brihaspati: Winst op het bewaarde moet worden teruggegeven.
- Civil Code, art. 1936: Winst moet worden teruggegeven.
- Hindoe tekst Brihaspati: Teruggave alleen aan de originele bewaargever.
- Civil Code, art. 1837: Ook hier mag teruggeven alleen aan de bewaargever.
- Civil Code, art. 1939: Bij overlijden van de bewaargever hebben erfgenamen recht op het bewaarde.
- Hindoe tekst Manu: Het goed moet worden bewaard op de plaats van overdracht.
- Civil Code, art. 1943: Ook hier, tenzij anders afgesproken.
- Hindoe tekst Brihaspati: Teruggave op verzoek van de bewaargever.
- Civil Code, art. 1943: Hetzelfde.
- Hindoe tekst Manu: Niet-teruggave is een overtreding.
- Civil Code, art. 1945: De onbetrouwbare bewaarder gaat niet vrijuit.

Deze vergelijkingen, ondanks de eeuwen die ons scheiden en de veranderingen die de regels hebben ondergaan, laten zien dat de Hindoe wetgeving rationeel, filosofisch, compleet en waardig is om als basis te dienen voor de geschreven wetgeving van de wereld.

Verkoop, Donaties en Testamenten: Logische Afkomst en Gedetailleerde Overeenkomsten

De algemene principes van verkoop, donatie en testament zijn in detail vergelijkbaar, met dezelfde kernpunten van contract, logica en gezond verstand. Moderne wetgeving verschilt slechts daar waar nieuwe omstandigheden absoluut nieuwe regels vereisten. De wetgever Manu, wiens authenticiteit onbetwist is, wordt door Indiase geleerden geplaatst op drieduizend jaar voor onze jaartelling, mogelijk zelfs eerder.

Tot Slot: Beschaving, Wetgeving en Invloed

Het is aannemelijk dat het bereiken van deze hoge mate van beschaving en rechtvaardigheid in de wetgeving niet in één dag is ontstaan. Eeuwen van ontwikkeling waren nodig, zowel voor India als voor de antieke en moderne naties van het Westen. De

band tussen de beschavingen is onmiskenbaar, waarbij iedere nieuwe generatie voortbouwt op de kennis en wetgeving van de voorgaande.

Hoe verder men komt in vergelijkend onderzoek, hoe duidelijker het wordt dat alle mensen en beschavingen voortkomen uit eerdere generaties, zoals schakels in een ketting, en dat deze kennis met geduld en onpartijdigheid aan elkaar te verbinden is. Dit leidt tot het inzicht dat India aan de wieg staat van veel van onze wetgeving, taal en filosofie, met haar tradities en ideeën van vrij denken als inspiratiebron voor de mensheid.

Hoofdstuk 2: Manu, Manes, Minos, Moses – Wetgevers als Grondleggers van Beschavingen

De Vier Oorspronkelijke Wetgevers

In de geschiedenis van verschillende oude beschavingen keren vier namen steeds terug, elk omgeven met een mysterieuze en bijna sacrale uitstraling: Manu, Manes, Minos en Moses. Ieder van hen staat aan de wieg van een volk, als filosoof, wetgever en hogepriester tegelijk. Manu gaf de politieke en religieuze instituties aan India. Manes staat in Egypte bekend als de stichter van haar wetgeving. Minos, een Kretenzische reiziger, bezocht Egypte om daar de wetten te bestuderen die hij vervolgens in zijn eigen land introduceerde. Moses, tenslotte, was de bevrijder en leider van de Hebreeuwse stam, en stichtte een nieuwe gemeenschap.

De Onderlinge Verbondenheid

Hoewel deze vier figuren geografisch en cultureel ver van elkaar verwijderd zijn, tonen hun namen en de inrichting van hun instituties opvallende overeenkomsten. Het feit dat ze allemaal zowel de staat als het priesterschap vormgaven, wijst op een diepere relatie – alsof ze elkaar opvolgen, van voorganger tot opvolger. De gelijkenis van hun namen versterkt dit idee; vooral het Sanskriet woord ‘Manu’, dat zowel ‘mens’ als ‘wetgever’ betekent, lijkt een verbindend element. Manu, Minos, Moses – hun namen dragen een eenheid in zich die, ondanks kleine variaties door tijd, taal en cultuur, terug te voeren is op één bron.

De Indiase Bron van Religie en Wetgeving

Dit inzicht biedt een handvat om het onderzoek naar de oorsprong van antieke beschavingen te leiden. Het suggereert dat openbaringen, religieuze tradities, mythen en fabels uit diverse culturen hun wortels hebben in Indiase bronnen. In plaats van deze verhalen te verwerpen als poëzie of fictie, verdient het respect en onderzoek als authentiek historisch materiaal. Door deze instrumenten werden mensen in de oudheid geleid en onderworpen – en ook vandaag blijft hun invloed merkbaar.

Priesters en Macht: Het Instrument van Onderwerping

Manu diende als nuttig instrument voor priesters en Brahmanen, en werd het beginpunt van reünie en uiteindelijk vernietiging van het land, dat ten onder ging aan corruptie en een egocentrische theocratie. Manes bracht Egypte onder de heerschappij van priesters, wat uiteindelijk leidde tot stagnatie en verval. Moses nam de despotische rol van zijn voorgangers over en transformeerde zijn volk tot “het volk van God”, een streng gedisciplineerde gemeenschap die diende onder het juk van naburige volkeren.

De Overdracht van Macht en Religie

Met de opkomst van het christendom veranderde de oorspronkelijke religieuze ideeën snel in een priesterlijk systeem. Volgelingen traden uit de catacomben en streefden naar wereldlijke macht. Het principe “Mijn koninkrijk is niet van deze wereld” werd omgekeerd: de wereld werd hun koninkrijk. De periodes van Brahmanisme, het priesterlijke en Levitisme in India, Egypte en Judea verbleken bij de latere uitwassen als de Inquisitie, de Vandoies slachtingen en St. Bartholomew’s, waarvoor Rome zelfs St. Peter deed verwerpen met een *Te Deum*.

Waarschuwing en Reflectie

Heinrich van Duitsland, een koning, werd als boeteling gedwongen drie dagen blootsvoets door de sneeuw te lopen en zich te onderwerpen aan een priester. Dit illustreert dat geen enkele belofte uit het Brahmanisme, van Isis of van Jehovah zo ver ging. De geschiedenis van 1889 markeert een strijd tussen hen die Gods wetten willen gebruiken als richtlijn voor bevrijding en voorspoed, en hen die deze wetten juist bestrijden en zo voorspoed vernietigen.

Vertrouwen op Rede

Er mag geen ruimte zijn voor zwakte. Het is zaak om terug te kijken en te beoordelen of wij willen eindigen als de naties uit de antieke wereld. Vertrouwen in de rede is essentieel – God heeft ons immers een instrument gegeven om onderscheid en beredenering eigen te maken. Laten wij dit instrument gebruiken, zodat wij niet vervallen in de fouten van het verleden.

Hoofdstuk 3: Wat Zijn de Lessen Ons Waard uit de Geschiedenis

In dit hoofdstuk uit de tekst wordt met nadruk gesteld dat de traditionele lessen die wij uit de geschiedenis trekken, krachtig worden verworpen door de auteur. De schrijver wijst op de 'grote stem van historie' en het belang van onpartijdigheid binnen de geschiedschrijving. Echter, de Engelse vertaling van dit hoofdstuk ontbreekt, ondanks het feit dat de inhoud als zeer belangrijk wordt beschouwd.

Er wordt bovendien aangegeven dat een vertaling naar het Engels noodzakelijk is, bij voorkeur door iemand die het Frans beheerst. Dit onderstreept het belang dat aan de inhoud van het hoofdstuk wordt gehecht, én de wens om deze toegankelijk te maken voor een breder publiek.

Hoofdstuk 4: Brahmaanse Perceptie van het Primitieve Vedische Oorsprong van Varans: Divide et Impera

Uitzonderlijke Duurzaamheid van de Indiase Beschaving

Er bestaat geen andere beschaving die zo bijzonder is gebouwd dat zij eeuwen en tijden overleeft, en alle soorten aanvallen weet te weerstaan zoals de Indiase gemeenschap. Tot op heden blijft deze effectief, ondanks het verlies van haar antieke allure en politieke macht.

De Vedische Geleerden en hun Perfecte Taal

Vedische geleerden spraken een taal die zowel prachtig als perfect genoemd kan worden. Door hun diepgaande analyses en onderzoeken wisten zij alle levensproblemen te doorgronden, waardoor er geen ruimte overbleef voor verdere innovatie in literatuur, moraal of filosofie, zowel in de antieke als in de moderne tijd.

De Theocratische Gemeenschap en haar Onwrikbaarheid

Na grondige studie en overwegingen kwamen deze mensen tot de conclusie dat het beste was alles aan God op te dragen, waarin het geloof het meest vitaal was. Op deze basis bouwden zij een theocratische gemeenschap zonder gelijke, die zelfs na vijfduizend jaar nog steeds weerstand biedt aan alle vernieuwingen en vooruitgang, trots op haar instituties, haar geloof en haar standvastigheid.

Het Model voor Andere Antieke Gemeenschappen

Deze structuur diende als model voor andere antieke gemeenschappen, die het bijna letterlijk kopieerden en tradities overnamen door migratie naar alle delen van de wereld.

De Macht van Heilige Autoriteit en de Rol van God

De Vedische methode om macht te verkrijgen via heilige autoriteit kende vele opvolgingen. Met de kennis van de huidige wereldgeschiedenis kan gesteld worden dat God sindsdien vooral een instrument was in handen van priesters.

Het Onwrikbare Kastensysteem

Volgens de onveranderlijke wet kon niemand ontsnappen aan de kaste waarin hij geboren was, ongeacht zijn handelen. De Hindoe werd van geboorte tot dood gereguleerd door gebruik en wet, waardoor ambitie en hoop op verbetering werden ontnomen. Dit leidde tot een leven van dromen, religieus bijgeloof, fanatisme en materialisme, waarbij verandering als kwaad en vooruitgang als misdaad werden gezien.

De Brahmanen en Hun Invloed

De Brahmanen bouwden een natie die gemakkelijk te regeren was, machteloos om het juk af te werpen, en zonder energie om te klagen of in opstand te komen. Ze genoten lange tijd van verering, devotie, rijkdom en respect. Toen noordelijke volkeren hun blik op de rijkdommen van de Hindoes wierpen en Mongoolse invasies plaatsvonden, bleek het onmogelijk het volk te inspireren tot verzet. De Brahmanen, machteloos in hun pagodes, zagen hun prestige en macht ten onder gaan door hun eigen handelen.

India als Klassieke Grond van Invasies

India is sindsdien steeds opnieuw onderworpen aan invasies. De bevolking stelde zich zonder protest onder elk nieuw juk, soms met instemming, waardoor de hoge kasten omver werden geworpen.

Wetgeving door Manu en Narada

De wetgeving werd vastgelegd in de wetten van Manu, bestaande uit honderdduizend verzen, later door Narada ingekort tot twaalfduizend en uiteindelijk door Sumati tot vierduizend verzen. Stervelingen bestuderen de korte versie, terwijl goden en hemelse musici de originele teksten bestuderen. Volgens Sir William Jones zijn de wetten die wij nu kennen waarschijnlijk niet van Sumati, maar eerder van Vrddha-Manava, een oude code van Manu.

De Varna's en hun Strikte Scheiding

Voor Indiase geleerden was het essentieel dat men uitsluitend binnen de eigen Varna bleef. Huwelijk, omgang en samenwerking tussen verschillende Varna's waren verboden, op straffe van verval en verbanning. Volgens de Manava-Dharmasastra mocht iemand van een lagere Varna niet het werk van een hogere Varna uitvoeren, anders volgde ontneming van bezittingen en verbanning. Het was beter om het eigen werk onvolledig te doen dan het werk van een andere Varna perfect uit te voeren.

Sancties voor het Overtreden van Varna-Regels

Dit verbod gold ook voor Brahmanen en koningen. Voorbeelden van overtredingen werden streng bestraft: een Brahmaan die sesamzaad gebruikte voor andere doeleinden dan voedsel, zalf of gift, werd wedergeboren als een worm. Handel in vlees, zout of melk leidde tot degradatie naar een lagere Varna. Het was beter voor een Brahmaan om te bedelen dan handenarbeid te verrichten.

Uitzonderingen bij Moeilijkheden

In moeilijke omstandigheden mocht een Brahmaan giften aannemen van wie dan ook, zonder zondig te zijn. Ook het onderwijzen van heilige geschriften en het begeleiden van offerandes waren toegestaan, zelfs bij verwerpelijke mensen, wegens hun zuiverheid. In levensgevaar werd voedsel van wie dan ook geaccepteerd zonder zonde.

Voorbeelden uit de Traditie

Ajigarta, die honger leed, wilde zijn zoon offeren zonder schuld te begaan; Vamadeva at onrein vlees uit noodzaak; Bharadwaj accepteerde koeien van een artiest uit hongersnood; Vishvamisra kreeg voedsel van een grafdelver. Dit illustreert hoe strikt de Brahmanse klasse werd beschermd tegen spirituele verval.

De Gevolgen van Kastedegradatie

Voor Kshatriya's en andere klassen, behalve de Shudra's, was degradatie naar een lagere spirituele klasse de grootste misdaad, bestraft met laster en spirituele overgang naar lagere levensvormen.

Van Varna naar Kastensysteem en Culturele Verval

Langzaam veranderde het Varna-systeem in een kastensysteem. Door deze verandering raakte de Indiase beschaving in een staat van onwetendheid; men vergat het glorieuze verleden, richtte zich op zintuiglijke vervulling en verviel in corruptie, gestimuleerd door priesters die hun invloed zo behielden.

Beperking van Kennis en Controle over Koningen

De Brahmanen hielden de oude filosofie, moraal en religieuze tradities voor zichzelf, en verklaarden dat alleen hun kaste het recht had deze kennis te bestuderen. Hiermee hielden zij de Kshatriya's onder controle via religie, respect en kennis.

Verhalen en Tussenpersonen in Religie

Eenvoudige aanbidding werd vervangen door verhalen over goden, heiligen en Brahmanen, die als tussenpersonen tussen God en zijn schepselen fungeerden. Brahma zelf had geen altaar meer; gebeden konden hem alleen bereiken via deze tussenpersonen. Buddha heeft later geprobeerd deze structuur te hervormen, zoals Luther dat in latere tijden deed.

Het Verval van de Hindoe Gemeenschap

Dit religieuze systeem leidde tot het verval en de ondergang van de oude Hindoe gemeenschap, waarvan de effecten onderwerp van studie zijn.

Dogma, Mysterie en Beperking van Vrijheid

Priesters sloten zich op in dogma en mysterie, presenteerden zichzelf als de enige bewaarders van waarheid, en beperkten vrijheid van denken en redeneren. Alle wil en vrijheid werden ondergeschikt aan geloof, met als adagium dat God niets liever heeft dan geloof zonder begrip, buigen zonder kennis, en aanbidding zonder intelligentie of onderzoek.

Invloed op Andere Antieke Beschavingen

Egypte, Judea, Griekenland en Rome kopieerden het Brahmaanse systeem in hun eigen kasten, theorieën en religieuze meningen. Zij adopteerden de werkwijze van de Brahmanen en hun priesters, evenals de taal, wetgeving en filosofie van de antieke Vedische gemeenschap, die door migratie wereldwijd verspreid werd.

Hoofdstuk 5: Van Waar de Paria, de Zondebok van het Oosten

In het oude India, hoewel men het recht kende om leden van de gemeenschap te bestraffen voor fouten of criminaliteit, was er geen idee van gelijkwaardigheid van dat recht zoals moderne mensen dat hebben, noch hadden ze dezelfde methoden van toepassing.

De Indiase wetmakers in de oude tijd waren van mening dat bepaalde fysieke en intellectuele eigenschappen van de mens niet door het heilige werk onteerd mochten worden. In de toepassing van deze ideeën, die wellicht niet zonder interesse bestudeerd konden worden door denkers en filosofen, regelden zij alle repressie met een bestraffing.

Omdat ze machteloos waren in het controleren van de morele vrijheid van de mens, dat wil zeggen, zijn macht tot denken, verboden zij restricties op zijn persoonlijke vrijheid, net zoals met het werk van God.

Zo ontstond een strafsysteem dat, hoewel het invloed had op de oudheid, niet zodanig is overgenomen door de naties van die tijd en geheel is verdwenen uit de moderne codes. De straffen die de Hindoes uit de oude tijden kenden als onderdeel van de Veda's waren:

1. De dood
2. Degradatie van hoger naar lager Varna's
3. Verstoting uit alle Varna's
4. Stokslagen en marteling
5. Zuivering en Yajna's
6. Geldboetes

Gevangenenissen waren geheel onbekend aan deze primitieve wetgevers. Ze hielden consequent vol dat de hand van de mens moest stoppen waar het werk van God begon. De doodstraf werd slechts in de meest uitzonderlijke gevallen toegepast, en bijna altijd alleen voor daden die hun politieke instituties bedreigden.

Stokslagen en marteling werden alleen toegepast bij delicten en overtredingen als gedeeltelijke of volledige verwerping van een kaste niet voldoende bleek te zijn vanwege speciale omstandigheden. Dezelfde overwegingen werden regelmatig toegepast bij geldboetes.

Zuivering en Yajna's waren straffen voor lichtere fouten en hadden hoofdzakelijk een religieus karakter.

De meest gevreesde straf was de totale verwijdering uit alle kasten, zodanig dat men liever de meest verschrikkelijke marteling verkoos. Verlies van kaste betekende verlies van eigendommen, familie, vrienden, en alle burgerlijke en politieke rechten. Niet alleen het individu kreeg de straf, maar ook al zijn afstammelingen geboren na zijn veroordeling.

De Uitsluiting van de Paria: Sociale en Religieuze Grondslagen

Luister hoe Manu dit zegt:

“Zij die gebrandmerkt zijn door oneer zou verlaten moeten worden door hun familie, van vaders en moederskant, en hem zou compassie noch aandacht moeten geven.”

“Wij moeten niet met hem eten, noch offers met hem brengen, niet met hem moeten studeren, noch met hem huwen, laat ze in ellende dwalen over de aarde, alle sociale relaties verbroken.”

Het uitsluiten van iemand uit zijn kaste was zowel een maatschappelijk als religieus gebaar. Deze maatregel kon door de prins, of diens vertegenwoordiger belast met de uitvoering van het recht in civiele zaken, worden opgelegd, maar ook door de priester, de religieuze rechter, die zijn oordeel uitsprak op de veranda van de pagode of tempel, in het bijzijn van de verzamelde gemeenschap.

Wanneer de overtreder voor het burgerlijk tribunaal verscheen om zijn misstap te erkennen, werd van hem tevens verwacht dat hij zich voor de religieuze rechter presenteerde. Daar moest hij in het openbaar, met luide stem, zijn overtredingen bekennen, zodat de priester de passende straf kon bepalen.

Deze praktijk bracht de paria voort: de ongelukkige, voor altijd onteerde uitgestotene. De paria bleef binnen de hindoeïstische samenleving het voorwerp van een diepgewortelde, onuitsprekelijke afkeer, die zelfs door de meest verlichte geesten nauwelijks te overwinnen viel.

De uitbanning was definitief. Het slachtoffer kon niet ontsnappen aan zijn lot, zelfs niet door naar verre landen te vluchten, want men werd herkenbaar gebrandmerkt met een heet ijzer—op het voorhoofd of de schouder, afhankelijk van het gepleegde vergrijp. Water, vuur en rijst moesten hem door alle leden van de kasten worden geweigerd, op straffe van degradatie. Zo ontstond binnen de natie een tweede, uitgesloten gemeenschap: een groep die door de wetgever werd neergezet onder het niveau van zelfs de meest verachte dieren.

Het zal eeuwen kosten om dit onrecht, ingegeven door oude burgerlijke en religieuze voorschriften, uit te wissen. Deze wet heeft tot op heden nog steeds haar kracht onder de mensen niet verloren.

In de grote steden van India, onder het waakzame oog van Europeanen die individueel soms bescherming bieden en proberen de tekortkomingen van de wet te verzachten, leeft de paria van nu wellicht zonder al te veel onrust, zolang hij zich maar niet mengt in de festiviteiten van de hindoeïstische gemeenschap. Maar op het platteland is zijn situatie nog altijd erbarmelijk en uitzichtloos.

De dagelijkse vernedering en overleving van de paria

De paria werd in het dagelijks leven geconfronteerd met voortdurende vernederingen en sociale uitsluiting. Wanneer hij een priester zag naderen, moest hij direct van het pad afwijken en op ten minste tien passen afstand blijven. Deze afstand diende als zichtbaar teken van zijn ondergeschikte positie. Het niet naleven van deze regel kon zelfs zijn dood betekenen; de bedienden van de Brahman aarzelden niet geweld te gebruiken om de sociale orde te handhaven.

Kwam de paria iemand tegen van een hogere kaste, dan was het zijn plicht om te knielen. Hij moest zijn hoofd gebogen houden, zonder op te kijken, totdat de ander gepasseerd was. Dit was een alledaagse handeling van onderwerping, die zijn lage status in de maatschappij benadrukte.

De paria stond ook voor immense moeilijkheden bij het verkrijgen van de eerste levensbehoeften. Als hij geen voedsel of vuur had, bleef hem niets anders over dan te zoeken of te stelen. Geen enkel hindoeïstisch huis stond voor hem open; niemand reikte hem een hand om rijst of brood te geven. Hij was volledig op zichzelf aangewezen, buitengesloten door de hele gemeenschap.

In deze uitzichtloze situatie heb ik deze gekwelde mensen gezien: tot het uiterste gedreven door honger, uitgemergeld en nauwelijks levend, dwalend in de avondschemering langs rivieroeveren of afgelegen paden. In hun wanhoop zochten ze naar een dood dier, hoopvol dat ze het zouden vinden voordat jakhalzen of roofvogels het zouden opeisen—en bereid om zelfs met deze dieren te vechten voor een kans op overleving.

De economische positie van de paria

Vervolg en maatschappelijke degradatie

Ongetwijfeld is de paria zodanig vervolgd dat hij is geworden tot een inferieur en minderwaardig wezen. Door de aanhoudende onderdrukking en het stigma dat hem is opgelegd, heeft hij nooit geprobeerd uit deze ellendige situatie te ontsnappen door industrie te ontwikkelen of rijkdommen te vergaren. De kans om te slagen en het stigma te overwinnen bestaat wel degelijk, aangezien goud in India wordt beschouwd als een soevereine god en wordt aanbeden met dezelfde hartstocht als in Europa. Toch is de weg naar economische vooruitgang voor de paria bijzonder moeilijk; de sociale structuur verhindert hem om die stap daadwerkelijk te zetten.

Kleine handel binnen de eigen gemeenschap

Voor de paria ligt de meest toegankelijke vorm van economische activiteit in de handel met de eigen kaste. Velen hebben kleine winkels in de open lucht, waar zij uitsluitend aan andere paria's de meest essentiële zaken van het leven verkopen: hout, cacao, olie, rijst en curry specerijen. Met inzet en slimheid weten ze hun eenvoudige handelswaar—zoals een zak rijst, een blikje olie of een vat—om te zetten in een kleine bamboe winkel of kraam. De transformatie van bescheiden middelen tot een eigen onderneming is kenmerkend voor hun veerkracht binnen de beperkte mogelijkheden die hen gegund zijn.

Potentieel voor sociale verandering

Deze vorm van handel kan worden gezien als het begin van een sociale revolutie ten voordele van de paria's. Andere wegen tot verbetering van hun situatie zijn vrijwel afgesloten, waardoor juist de zelfgeorganiseerde handel binnen de eigen gemeenschap de enige reële kans biedt op vooruitgang. Het ondernemerschap van de paria's, hoe bescheiden ook, getuigt van hun creativiteit en doorzettingsvermogen ondanks de maatschappelijke barrières die hen omringen.

De Paria en Zijn Economische Cyclus

De paria zal zelf nooit de kracht of drijfveer vinden om het gevecht aan te gaan voor economische vooruitgang—een strijd waarvan de vruchten pas na verloop van tijd, en dan voornamelijk voor zijn nakomelingen, geoogst zouden kunnen worden. Het vooruitzicht van uitgestelde beloning biedt hem weinig motivatie; zijn dagelijkse realiteit is er een van overleven, niet van investeren in een verre toekomst.

Een andere kenmerkende gedachte, die als een onvermijdelijke regel geldt onder de paria's, is hun neiging om hun schaarse voorraad snel op te maken. Zij leven bij de dag, zonder zich druk te maken over wat de toekomst brengen zal. Zodra het hen lukt om een periode van rust te bereiken, waarin ze enkele maanden vrij en tevreden kunnen slapen—zij het in de zon op het voetpad of in de schaduw van een cacaoboom—wordt hun leven beheerst door eenvoudige handelingen: af en toe bewegen om van pruimtabak te wisselen, of een kleine hoeveelheid gekookte rijst te eten van een plantenblad.

Dreigt hun geld op te raken, dan kopen zij nieuwe voorraad in, die zij vervolgens verkopen zoals voorheen: op een straathoek of vanaf een steen op de markt. Zodra deze voorraad eenmaal is verkocht, breekt opnieuw een periode van rust aan, totdat de cyclus zich herhaalt. Het patroon van werken en rusten, zonder ambitie voor groei of verandering, typeert het bestaan van de paria.

De Paria: Gevangenschap binnen de Kaste en de Onmogelijkheid van Bevrijding

De paria's in India ondergaan een behandeling die sterk doet denken aan het lot van de Hebreeuwen in het oude Egypte en tijdens de middeleeuwen. Net zoals de Hebreeuwen destijds onderdrukt werden, zo worden de paria's systematisch buitengesloten en gedegradeerd. Echter, in tegenstelling tot de Hebreeuwen, ontbreekt het de paria's aan een bevrijder als Mozes die hen zou kunnen leiden naar een betere toekomst. Voor hen is het simpelweg niet mogelijk om via handel of industrie dezelfde emancipatie te bereiken als de Joden; de maatschappelijke structuren laten dit niet toe.

Deze strenge maatschappelijke grenzen zijn opgelegd als straf, en dienen ertoe om mensen gevangen te houden binnen de grenzen van hun eigen kaste. Uit angst voor verdere degradatie, en uit respect—of eerder vrees—voor de autoriteit die als duivels wordt ervaren, durft niemand buiten zijn kaste te treden. De sociale orde wordt zo in stand gehouden door een diepgewortelde angst voor uitsluiting en vernedering. Belangrijk is om te onderkennen wat deze sociale organisaties hebben voortgebracht en wat zij de volkeren van de oudheid hebben nagelaten. De gevolgen van deze starre kastensystemen zijn desastreus gebleken voor landen als Egypte, Judea, Griekenland en Rome. Overal waar deze scheiding in kasten bestond, leidde dit tot onderdrukking van de moraal en een onuitwisbare degradatie van de schuldigen en hun nakomelingen. Het ging om een voortdurende overheersing van het volk en de instituties van Boven-Azië door een egoïstische, despotische priesterklasse—de cultivators van het religieuze idee—die via mysteries, profetieën, wonderen en leugens hun macht en invloed wisten te behouden.

“... Con simulazione, menzogne, e frodi,

De Onverbreekelijke Knoop van Priesterlijke Macht

De uitdrukking “Legai i cor de’ indissolubili nodi” verwijst naar een oude techniek, doorgegeven van generatie op generatie door de Brahmaanse priesters in India. Deze techniek werd vervolgens overgedragen aan de priesters van Memphis en Eleusis, aan de Levitische priesters en de zieners. In al deze gevallen diende deze kennis als een middel om sociale controle te behouden en de macht van de priesterklasse te versterken.

De kern van deze praktijk is het binden van het hart van het volk aan de “onverbreekelijke knopen” van religieuze en sociale structuren. Door middel van religieuze rituelen, mysteries en een zorgvuldig opgebouwde hiërarchie wisten de priesters hun invloed over de samenleving te bestendigen en te vergroten. Deze strategieën en tradities hebben zich niet alleen in het oude India en Egypte gemanifesteerd, maar zijn ook overgedragen aan andere beschavingen, zoals blijkt uit de overeenkomsten met de Levitische en Eleusinische praktijken.

Zelfs in de moderne tijd zien we dat deze technieken nog steeds triomferen: volkeren en naties worden onder controle gehouden en hun kracht wordt verzwakt door oude, door priesters ontwikkelde methoden. Als er geen haast wordt gemaakt om deze mechanismen te herkennen en te documenteren, dreigt de naam van de priesterklasse die deze processen in gang heeft gezet uit de geschiedenisboeken te verdwijnen en uit ons collectieve geheugen gewist te worden.

Hoofdstuk 6: Manu en de Priesters – Hun Invloed op Egypte

Egypte als Eerste Kolonie van de Indiërs

Geografisch gezien kan Egypte beschouwd worden als het eerste land dat gekoloniseerd werd door de Indiërs. Het was daarmee ook een van de eerste gebieden waar de invloed van deze oude beschaving, die zelfs tot ons land reikt, merkbaar werd. Deze werkelijkheid wordt des te opmerkelijker wanneer men de instellingen van Egypte bestudeert. De overeenkomsten in de opbouw van deze instellingen met die van Boven-Azië zijn zo duidelijk, dat elke andere conclusie uitgesloten lijkt. Zelfs de meest hardnekkige vooringenomenheid verdwijnt bij het zien van het overweldigende bewijs dat deze stelling ondersteunt.

Eenheid van Civiele en Politieke Instituties

Het is van belang om aan te tonen hoe sterk de civiele en politieke instituties van alle oude volkeren op elkaar lijken. Er is sprake van een eenheid van idee, waarbij India als initiator geldt. Dit hoofdstuk richt zich op het aantonen van deze eenheid, waarbij later ook zal blijken dat zelfs de religieuze openbaringen hun oorsprong in India vinden.

Het Egyptische Regeringssysteem: Een Spiegel van India

Wanneer we terugkijken naar de vroegste tijden van Egypte, zien we dat haar regeringssysteem een vrijwel identieke kopie was van dat van India. Het werd geïnspireerd door dezelfde wetgever: Mamu, of Manes, wiens wetten via migratietradities werden overgedragen. Deze wetten vormden de basis om op nieuwe grond een samenleving te creëren die gelijk was aan die van het moederland.

De Betekenis van Manou of Manes

De naam Manou (of Manes) verwijst, zoals eerder besproken, niet naar een specifiek individu. In het Sanskriet betekent deze naam 'mens', en in het bijzonder 'wetgever'. Het is een eretitel die werd begeerd door mannen uit de oudheid, die deze aan zichzelf toedichtten naargelang hun verdiensten, of uit eerbied toebedeelden.

De Invloed van Manu op Egypte

Uit bovenstaande volgt dat de eerste mensen (Manu) die vanuit India een invloed uitoefenden op de oudheid, eenzelfde soort invloed hadden als Justinianus op de moderne wetgeving. Onder deze invloed was Egypte vanzelfsprekend theocratisch en sektarisch van aard. Net als in India heerste er een strenge aanbidding en een hiërarchie die met dezelfde methoden van overheersing werd gehandhaafd.

De Hiërarchie: Priester en Koning

De hoogste positie werd ingenomen door de priester: beschermer en bewaker van alle civiele en religieuze waarheden, heerser over koningen en mensen, vertegenwoordiger van God, door God gezalfd en aan niemand verantwoording schuldig. In feite stond de priester boven alle wetten en boven de mensheid.

Pas daarna kwam de koning, die slechts mocht regeren zolang hij het advies en de inspiratie van de priester volgde.

Dan komt de handelaar, net als in India, die moet bijdragen aan het fortuin van de twee eerste kasten, om te betalen voor hun luxe, hun capriolen, en hun losbandigheden, en dan komt de artiest of werken m.a.w. technici, huishoudelijk personeel en slaven.

De priesters hielden tot zichzelf het exclusieve recht van kennis en wetenschap. Het was door de kracht van voorspelling en toekomstbepaling die alleen zij begrepen waardoor zij in staat waren om invloed te hebben op de koningen en mensen. Ze bewaarden tot zichzelf hun noties van God en de drie eenheid, het werk van creatie, en de onsterfelijke ziel, het publiek overlaten tot aanbidding van monsters, beelden, en nog steeds en altijd als in India, de aanbidding van de Os, van wie we weten dat het een heilig dier was in Egypte.

Hoe moeten deze priesters van Thebe en Memphis, in de diepten van hun immense en sombere tempels, die ook dienden als hun paleizen, met weemoed hebben gelachen of met afkeer als ze verplicht moeten afzien van hun hoge studies of hun plezier om te moeten lopen in een optocht en tot grote plezier van de half domme mensen, dat de stier Apis van wie ze God hadden gemaakt in de trots van hun macht, in de minachting van de slaafse natie die ze hadden gemaakt.

En wat een plezier moeten ze hebben gehad uit de dood van deze stier, die ze verplicht waren te vervangen om het dogma van zijn onsterfelijkheid te behouden.

Ze hebben heel strikt voor eeuwen hun kennis kunnen bewaren, brom van hun prestige! En wat voor verschrikkelijke eed moeten ze degenen die ze geïnitieerd hebben niet hebben opgedragen.

Net als in de Indiase samenleving, hadden ook de Egyptische priesters de onmogelijkheid in het leven geroepen dat het mogelijk was om de klasse waarin iemand was geboren te overstijgen en bestempelden ze hun institutie met dezelfde stempel van vastigheid en onbeweeglijkheid.

Het strafstelsel was hetzelfde, repressie gevolg door degradatie, dat is door gedeeltelijke en volledige kastenuitsluiting.

Uit deze gelijkheid kwam voort een ras van paria's over wie wij zullen spreken in een speciaal hoofdstuk, volgens onze mening, voortgekomen uit logische feiten, dat kwam voort uit deze ras van paria's en van uitgesloten voort; de Hebreeuwen weer tot leven gewekt door Mozes of Moïse.

De Egyptische priesters, waren nooit zo een ras van koningen tegengekomen die zo meegaand en te vormen waren als de Kshatriya's, die zelfs nooit hebben getracht de autoriteit van de Brahmins in twijfel te trekken.

De Sociale Hiërarchie en Macht van de Priesters in Egypte

Na de priester en de koning stond de handelaar, die net als in India verplicht was bij te dragen aan het fortuin van de twee hoogste kasten. Hun taken waren niet alleen het ondersteunen van de luxe en capriolen van de elite, maar ook het financieren van hun losbandigheden. Hierna volgden de artiesten, technici, huishoudelijk personeel en slaven, die de onderste lagen van de samenleving vormden.

De Exclusieve Kennis van de Priesters

De Egyptische priesters hielden het exclusieve recht op kennis en wetenschap strikt voor zichzelf. Door hun vermogen tot voorspelling en toekomstbepaling, iets wat alleen zij begrepen, waren zij in staat om een grote invloed uit te oefenen op zowel koningen als het volk. Hun noties over God en de drie-eenheid, het werk van creatie en de onsterfelijke ziel werden bewust voor zichzelf gehouden, terwijl het volk werd aangezet tot de aanbidding van monsters en beelden. Net als in India was ook in Egypte de Os een heilig dier, wat zich uitte in de verering van de stier Apis.

Priesterlijke Rituelen en Macht

De priesters van Thebe en Memphis, gehuisvest in hun immense en sombere tempels die ook als paleizen dienden, moesten met weemoed of afkeer afstand doen van hun hoge studies of plezier om deel te nemen aan optochten die het volk vermaakten. Daarbij werd de stier Apis, die tot god was verheven, in het centrum van hun macht geplaatst en de slaafse natie aanschouwde deze rituelen. De dood van de stier bracht de priesters zelfs extra genoeg, aangezien deze telkens vervangen moest worden om het dogma van zijn onsterfelijkheid te handhaven.

Behoud van Kennis en Sociale Onveranderlijkheid

Eeuwenlang hebben de priesters hun kennis streng bewaakt, wat hun prestige alleen maar versterkte. Degenen die werden geïnitieerd, moesten een verschrikkelijke eed afleggen, waarmee de geheimen veiliggesteld werden. Net als in de Indiase samenleving was het onmogelijk om de klasse waarin men geboren was te overstijgen. De priesters bestempelden hun institutie met dezelfde vastigheid en onbeweeglijkheid als hun Indiase tegenhangers.

Het Strafsysteem en Kastenuitsluiting

Het strafsysteem kende dezelfde repressieve mechanismen: repressie werd gevolgd door degradatie, wat neerkwam op gedeeltelijke of volledige kastenuitsluiting. Uit deze gelijkheid ontstond een ras van paria's, waar later in een speciaal hoofdstuk verder op wordt ingegaan. Volgens logische feiten kwamen deze paria's en uitgesloten voort uit deze strenge indeling; de Hebreeuwen werden door Mozes weer tot leven gewekt.

De Positie van Egyptische Koningen

De Egyptische priesters zijn nooit een ras van koningen tegengekomen die zo meegaand en makkelijk te vormen waren als de Kshatriya's in India. Deze koningen hebben zelfs nooit geprobeerd om de autoriteit van de Brahmins in twijfel te trekken.

De Strijd tussen Priesters en Koningen en het Verval van Egypte

Op een bepaald moment bereikten de eisen van de priesters van Odiris zo'n hoogtepunt dat de farao's begonnen te verlangen naar onafhankelijkheid. Deze wens leidde uiteindelijk tot het omverwerpen van de verouderde instituties van het Brahmanisme, met de ambitie om, na eeuwen van inertie, een nieuwe orde op te richten – een ontwaken waar India nog altijd op wachtte. In Egypte ontstond hierdoor onrust binnen de priesterklasse en onder de koningen, die samen met hun volgelingen de strijd aangingen. Macht werd op dat moment niet langer bepaald door afkomst alleen, maar viel simpelweg toe aan de sterkste; de uitkomst van gewapende conflicten bepaalde of priesters of krijgers de dynastieën zouden vormen die over het volk heersten.

Desondanks is het duidelijk dat de oude Egyptische beschaving, evenals die van India, uiteindelijk van het wereldtoneel verdween. In beide landen bleek een theocratische regeringsvorm slechts tot slavernij te leiden, en de diepgewortelde verdeling in kasten stond maatschappelijke vooruitgang in de weg. Zelfs toen de koningen uiteindelijk de overwinning behaalden, wisten zij niet hoe zij moesten breken met de tradities van het verleden om het volk op te tillen naar een hoger niveau.

De koningen werden uiteindelijk tot dolende veroveraars, die met zwaard en vuur de gebieden van hun burens binnendrongen. Toch waren zij onmachtig om blijvende veranderingen te bewerkstelligen, want het despotische optreden van één individu leidt onvermijdelijk tot stagnatie wanneer het volk is gereduceerd tot volgzaame onderdanen en geen ruimte krijgt om als individu te groeien. Men kan indrukwekkende bouwwerken neerzetten, immense waterwerken realiseren, of gigantische paleizen bouwen en zich laten toejuichen door duizenden slaven, maar ware vooruitgang en harmonie ontstaan pas wanneer het volk daadwerkelijk wordt verheven.

Hoewel de priesters, Brahmanen en Leviëten de koningen bewierookten en hen voorstelden als afgevaardigden van de goden, zal de filosoof of denker – kijkend naar de geschiedenis van de mensheid in plaats van naar die van dictators – deze koningen slechts zien als obstakels op de weg naar harmonie en vrijheid, het uiteindelijke doel van God en van elke natie. Hun machtsvertoon is niet meer dan brute kracht, die de zwakheid van de menselijke natuur en het gevaar van verval in een natie blootlegt. Zo zonk Egypte, nadat het zijn theocratische regering had verloren, steeds verder weg onder het bewind van priesters en koningen. Zonder klaar te zijn voor een alternatief, verdween het uiteindelijk volledig en stierf het uit.

Wanneer we India en Egypte naast elkaar plaatsen, zien we duidelijk dezelfde regeringsvormen, een identieke kastensamenleving en vergelijkbare instituties, met als gevolg dat deze volkeren uiteindelijk werden buitengesloten van verdere deelname aan de wereldgeschiedenis.

De Hindoe Oorsprong van Egypte en Wederzijdse Invloeden

Met zoveel treffende overeenkomsten tussen India en Egypte lijkt het haast onmogelijk om de Hindoe oorsprong van Egypte te ontkennen, of zelfs te veronderstellen dat de Indiase beschaving haar voorbeeld zou hebben genomen aan een land nog verder naar het oosten. Het is nog onwaarschijnlijker om te beweren dat Egypte India zou hebben gekoloniseerd en dat Manu zijn stelsel zou hebben gekopieerd van Manes.

Voor degenen die hardnekkig de invloed van India ontkennen of onwetend zijn van haar beschaving, kan slechts worden gezegd dat hun argumenten zich beperken tot bevestigingen en ontkenningen die al veelvuldig gehoord zijn. Op de vraag: “En wie zegt dat het niet India was die Egypte heeft gekopieerd?”, wordt verlangd dat men met bewijs komt dat elke twijfel uitsluit.

Het is eenvoudig: neem het Sanskriet weg uit India – de taal die de wortel vormde van alle andere talen – en probeer dan in India een enkel blad papyrus, een reliëfinscriptie in een tempel van Egyptische oorsprong aan te wijzen. Zelfs als men de grote migraties vanuit de Himalaya, Perzië, Midden-Azië en Arabië, waarvan wetenschappers sporen hebben gevonden, buiten beschouwing laat, blijft de vraag: toon ons dan een koloniserend Egypte dat haar zonen over de wereld heeft verspreid. Welke taal of welke

instituten kan men vandaag aanwijzen als een nalatenschap van Egypte aan de rest van de wereld?

Het is duidelijk dat de Manes van Egypte, het sektarische Egypte, instituten bezat die slechts in de eerste eeuwen identiek waren aan die van India. Gelukkig vergaten de Egyptenaren mettertijd de overgeleverde tradities en slaagden zij erin hun koningen los te maken van de macht van de priesters. Zij vervingen het zuiver theocratische idee door het idee van de monarchie, en regeerden daarmee over de nieuwe beschavingen. Het is bekend dat de verdeling in kasten uiteindelijk werd afgeschaft onder de Ptolemaeën, de laatste dynastie van Egypte.

Dit was een eigen verdienste van Egypte, en het zou onterecht zijn deze ontwikkeling aan een ander toe te schrijven. De Egyptenaren waren de eersten in de oudheid die de kracht vonden om het priesterdom te breken, een macht die haar oorsprong vond in het verre Oosten. Helaas konden zij niet ontsnappen aan de val van de schadelijke en corrupte invloeden die al op de loer lagen.

Symboliek en Religieuze Overeenkomsten

Wanneer we de wetgeving nauwkeuriger bekijken, en zelfs als we de grote gelijkenissen in de grondbeginselen die aan de basis liggen van iedere natie buiten beschouwing laten, kunnen we toch gemakkelijk bewijzen dat de eenheid van God, erkend door de priesters van Memphis, en de drie goden Knef, Fta en Fre – de drie scheppende goden en de drie-eenheid in de Egyptische theologie – rechtstreeks zijn overgenomen uit de Hindoe symboliek. Ook het geloof in dieren, zoals de ibis en de stier, zijn bijgeloven die via traditie uit India zijn overgebracht, en waarvan de route eenvoudig te volgen is. De materie, voorgesteld als het primitieve atoom en door de ingewijden 'bouto' genoemd, gepresenteerd in de vorm van een ei, is niet meer dan een herinnering aan de Veda's en aan Manu, die het zaad van alle dingen vergeleek met dat van een ei, schitterend als goud.

Slotbeschouwing

Uit deze drie contactmomenten blijkt duidelijk hoe het oude Egypte onder invloed stond van India en de Brahmanen. Zo wordt een tipje opgelicht van de sluier die de oorsprong van de mensheid verbergt.

Hoofdstuk 7: Minos en Griekenland

Het meest overtuigende bewijs van de invloed van India op Griekenland vinden we terug in de taal: de Griekse taal is, zoals eerder uitgebreid besproken, rechtstreeks voortgekomen uit het Sanskriet. Dit blijkt uit het feit dat vrijwel alle namen uit de Griekse mythologie, van goden en halfgoden tot helden en fabels, zuiver Sanskriet van oorsprong zijn. Ook een aanzienlijk deel van de Griekse woordenschat en grammaticale opbouw is terug te voeren op deze bron. Wanneer men deze stelling onderzoekt, wordt al snel duidelijk dat dit een wiskundige waarheid betreft die zich eenvoudig laat aantonen.

Een treffend voorbeeld van deze invloed is terug te vinden bij Minos, de legendarische wetgever van Kreta. Hoewel zijn eigen geschreven werk ons niet heeft bereikt, getuigen de Griekse geschiedschrijvers van zijn buitengewone wijsheid en zijn oosterse komaf. Minos' reis naar Kreta wordt in verband gebracht met zijn aankomst vanuit het Oosten, waar hij indruk maakte op de bevolking door zijn kennis en rechtvaardigheid. Vervolgens trok hij verder naar Egypte om daar de instituties te bestuderen, en bezocht hij Azië, Perzië en de oevers van de Indus, op zoek naar tradities en antieke wetten. Na deze ontdekkingsreis keerde hij terug naar Griekenland, waar hij zijn verzamelde inzichten deelde met de Kretenzers en zijn wetboeken introduceerde, die al snel door heel Griekenland werden overgenomen.

Waarschijnlijk heeft Minos na deze reizen zijn naam gekregen. Zoals eerder opgemerkt, verwijst de Sanskrietwortel van zijn naam naar 'wetgever'. Gezien zijn omzwervingen door Egypte en Azië, en zijn oosterse afkomst, ligt het voor de hand om hem in verband te brengen met Manou en Manes. Op basis van deze feiten kan dan ook met recht worden gesteld dat Minos zijn inspiratie putte uit de werken van Hindoeïstische en Egyptische wetgevers, en het noodzakelijk achtte om de eer te aanvaarden die de mensen al aan zijn illustere voorgangers hadden toegekend.

De Titels van Wetgevers en de Invloed van Oosterse Tradities op Griekenland

Het is van groot belang te benadrukken dat namen als Manu, Manes en Moses niet louter persoonsnamen zijn, maar in de oudheid als belangrijke titels werden gebruikt door wetgevers. Dit fenomeen is vergelijkbaar met het feit dat koningen in India de titel Kshatriya droegen, in Perzië de naam Xerxes werd gebruikt, en in Egypte de heerser bekendstond als Farao. Dergelijke titels symboliseerden niet alleen gezag, maar ook een diepgewortelde verbondenheid met de religieuze en maatschappelijke structuren van hun tijd.

Op basis van de reeds eerder aangevoerde bewijzen in het eerste hoofdstuk, wordt hier niet verder onderzocht of de Griekse feesten en mysteriën van Eleusis, die met grote deskundigheid door de priesters werden uitgevoerd, identiek waren aan de feesten van de devadasis en de mysteriën van de Brahmanen. Het uitgangspunt is echter de stellige overtuiging dat er sterke overeenkomsten bestaan tussen deze rituelen.

Griekenland, dat diepgaand werd beïnvloed door Hindoe-literatuur, taal en filosofie, nam uiteindelijk afstand van haar fabuleuze oorsprong. De Grieken leerden al snel de Olympus en haar goden te bespotten en verwierpen het bijgeloof dat hun tradities eeuwenlang had bepaald. Met overtuiging namen zij de mogelijkheden van de Shashtra's over, die hen in staat stelden om vrij en onbelemmerd te denken en zich intellectueel te ontwikkelen.

De komst van Rome, met haar brute veroveringen, maakte een einde aan de vitaliteit en levenslust van het Griekse volk. Was deze invasie uitgebleven, dan hadden de zonen van Hellas, afstammelingen van een vrije en oorspronkelijke Hindoe-gemeenschap, ongetwijfeld al lang de grote vraagstukken van vooruitgang en wijsheid opgelost—vraagstukken die Europa tot op de dag van vandaag in beweging houden.

Hoewel de priesterfamilie van de Eumolpiden, die behoorden tot de kaste van de Leviëten, in de beginperiode van Griekenland veel invloed uitoefende, slaagden zij er nooit in om de gehele natie te overheersen. Juist aan deze onvolledige overheersing dankt het Griekse denken haar unieke ontwikkeling op het smalle land, waar het mogelijk werd om een regering van democratie en vrijheid te vestigen, op een moment dat elders de politieke en religieuze despoten samenwerkten om de wereld te onderwerpen.

Het is bekend dat vanaf de tijd van Hippias tot aan de Macedonische en Romeinse veroveringen Athene het lichtend voorbeeld werd voor vele naties. De Atheners gaven vorm aan een regeringsvorm waarin vrijheid centraal stond en waarin literatuur, filosofie en kunst tot volle bloei kwamen.

De stedelijke burger, gewapend met algemeen kiesrecht, koos zijn eigen heersers en functionarissen. Het recht om te beslissen over vrede of oorlog, het wetgevende proces en alle andere essentiële zaken die de republiek aangingen, lagen in handen van de volksvergadering. Iedere vrije burger had het recht om zijn stem te laten horen en te kiezen; wie verzuimde zijn burgerplicht te vervullen, liep het risico zijn rechten te verliezen.

Voor het eerst in de wereld ontstond zo een nationaal idee dat de traditionele gehoorzaamheid aan een meester verving, een principe dat tot dan toe de samenleving had beheerst.

Terwijl India gebukt ging onder de macht van de priesters en Egypte, erfgenaam van deze traditie, na het omverwerpen van de theocratie in de armen van koningen viel, koos Griekenland—geïnspireerd door het Oosten maar haar sektarische overheersing afwijzend—ervoor om op vrije grond een nieuwe koers te varen. Door de slaaf te vervangen door de burger ontstond een staatsvorm waarin de regering door en voor het volk werd uitgevoerd.

Zo werd de kiem gelegd voor een moderne beweging, waarin vrijheid, democratie en vooruitgang centraal kwamen te staan.

De Invloed en Verspreiding van Hindoe Migranten en de Ontwikkeling van Beschavingen

De eerste Hindoe migranten die naar het zuiden trokken, slaagden er uiteindelijk in, na een lange periode van onderdrukking en priestelijke overheersing, om geleidelijk het initiatief over te nemen. Zij wisten de basis te leggen voor vooruitgang door onafhankelijkheid en door het gebruik van de rede. Deze evolutie vormde het begin van een nieuwe maatschappelijke ordening, waarin het denken en de vrijheid van handelen centraal kwamen te staan.

In contrast daarmee verliep de tweede migratiestroom, die via de Himalaya en de noordelijke vlaktes Europa bereikte en daar de Scandinavische, Germaanse en Slavische

stammen bracht, heel anders. Vertraagd door de onvruchtbaarheid van de grond en de zware omstandigheden van een nieuw en onbekend klimaat, konden deze volkeren niet dezelfde snelle beschavingsgroei doormaken als de naties in het zuiden. Pas na verloop van tijd, toen ze de nodige kracht en organisatie hadden opgebouwd, vielen ze onverwacht hun zuidelijke burens aan en brachten hun een drastische nederlaag toe.

Deze 'wilde kinderen van de bossen', die Odin en Skanda vereerden, droegen nog steeds de herinneringen aan hun oorsprong met zich mee. Hun liederen en gedichten waren doordrenkt van oosterse tradities en verhalen over een terugkeer naar het land van hun wieg en de heldere hemelen. In hun zoektocht naar Asgard, de stad van de zon, grepen zij uiteindelijk de macht in Rome, wat het einde betekende van de antieke wereld. Hierdoor kwam de nieuwe wereld in een diepe slaap terecht, meer dan vijftien eeuwen lang, onder het juk van een sektarische tirannie die sterk leek op die uit de oudheid. Pas veel later werd men zich weer bewust van de kracht van de sociale en politieke waarheden die de Grieken hadden nagelaten, en begon een nieuwe periode van ontwaken.

Hoofdstuk 8: Zoroaster en Perzië

Zoroaster: Naam en Oorsprong

De hervormer die in Perzië met een hemelse boodschap verscheen, staat in het Perzisch bekend als Zerdust, in het Zend als Zertochtro en in het Pehlevi als Zaradot. Deze verschillende namen zijn slechts varianten van de oorspronkelijke benaming, die in het Sanskriet Zuryastra of Suryastra luidt—wat betekent: 'hij die de aanbidding van de zon herstelt'. Hieruit is de naam Zoroaster ontstaan, die in wezen een titel is die werd toegekend aan deze politieke en religieuze wetgever.

De Sanskriet Oorsprong en Geboortegrond

De Sanskriet oorsprong van zijn naam is overtuigend aangetoond. De geschiedenis meldt dat Zoroaster werd geboren in het noorden van Azië, waarmee India bedoeld wordt. Gedurende een groot deel van zijn leven verdiepte hij zich in India in religies en wetten, samen met de Sanskriet-geleerden.

Zoroasters Reis naar Perzië en Zijn Doel

Na een periode van studie reisde Zoroaster af naar Perzië. Daar trof hij vormen van bijgeloof aan die hij als uiterst zorgwekkend beschouwde. Zijn drijfveer was om deze te hervormen en het land een religie te schenken die meer in balans was met moraal en redenering.

Vluchteling uit India en Hervormingsdrang

Zoroaster moet een vluchteling zijn geweest uit de pagodes en tempels van India. Hij verlangde ernaar het volk te laten delen in de waarheid en verheven kennis die voorheen slechts voor de priesters was weggelegd. Uit angst om deze ideeën in India te verkondigen, zocht hij een land dat minder onder directe controle van de priesterklasse stond.

Aankomst aan het Perzische Hof en Doorbraak van Zoroasters Leer

Aangekomen aan het hof van de koningen Gouchtaspe en Isfendiar, wist Zoroaster hun aandacht te trekken door te laten zien hoe zij zich konden losmaken van de invloed van de Brahmanen, de priesterklasse die hen had geïnstalleerd. Dankzij zijn vastberadenheid en overtuigingskracht kreeg Zoroaster toestemming om zijn nieuwe doctrine te prediken en zijn wetten toe te passen in heel Iran. Deze invloed reikte zelfs tot aan de Sind (Indus), waardoor hij zijn werk kon voortzetten tot aan de poorten van de Brahmaanse macht.

Een Parallel met Luther en de Reformatie

Net zoals Luther de Germaanse prinsen wist te overtuigen dat zij het despotische en grillige juk van de paters konden afwerpen en zich konden aansluiten bij het kamp van de reformatie, slaagde Zoroaster erin de Perzische leiders te laten inzien dat zij hun afhankelijkheid van de Brahmanen konden doorbreken. Het verschil is echter dat Luther, de grote monnik van Wittenberg, niet probeerde het volk te imponeren met wonderen en voorspellingen. In plaats van zichzelf tot hemelse boodschapper te presenteren, vertrouwde hij op de kracht van redelijkheid en rationaliteit om zijn missie te laten slagen. Als Luther enkele jaren eerder had geleefd, zou hij vermoedelijk

gedwongen zijn geweest om zijn leer met een zweem van geheimzinnigheid te presenteren, enkel de sluier oplichtend voor een selecte groep ingewijden.

De Hindoe Oorsprong van Zoroaster en de Reactie van de Brahmanen

De geschiedschrijving maakt duidelijk dat Zoroaster van Hindoe oorsprong was. De bronnen vermelden immers dat de Brahmanen woedend reageerden op de uitleg van deze broeder, die als eerste een aanval had ingezet op hun macht. Zij sommeerden hem om zijn schisma toe te lichten, en toen dit mislukte, trokken zij aan het hoofd van een machtig leger vanuit het oosten naar het westelijke deel van India (Iran), dat zich inmiddels aan hun dominantie had onttrokken. Nadat zij door Zoroaster waren verslagen, trokken de Brahmanen zich terug, maar lieten hem niet met rust en bleven pogingen doen om zijn hervormingswerk te ondermijnen.

De Doctrine en Invloed van Zoroaster

Overeenkomsten met het Brahmanisme

De leer van Zoroaster vertoonde grote gelijkenissen met het Brahmanisme. Net als in India verdeelde hij de samenleving in verschillende kasten, waarbij aan het hoofd van elke kast een leider stond. Boven deze wereldlijke leiders plaatste Zoroaster echter de Magi, de priesterklasse, die een centrale rol kreeg toegekend. Niet alleen het publieke, maar ook het private leven werd door deze priesters gereguleerd. Het strafsysteem dat Zoroaster invoerde, was vrijwel identiek aan dat van India en Egypte. Zijn religieuze hervorming was vooral gericht tegen het bijgeloof dat de Hindoe priesters onder het volk hadden verspreid. Tegelijkertijd paste hij echter de religieuze principes van de Veda's toe, waaronder het idee van de eenheid van God die tot uitdrukking komt in een drie-eenheid.

De Drie-Eenheid en de Goddelijke Namen

Zoroaster kende het hoogste bestaan, in het bijzonder de scheppende kracht, de naam Servane-Akerene toe. De kracht die het universum in stand houdt werd Ormuz genoemd, terwijl de macht die vernietigt én opnieuw schept, de naam Ahriman kreeg. Deze driedeling is een exacte kopie van de Hindoe Trimurti, de drie-eenheid, met hun eigen symbolische eigenschappen en rollen binnen het scheppingsproces.

Beperkingen van de Hervorming en de Opkomst van de Magi

Het lukte Zoroaster niet om alle vormen van bijgeloof volledig uit te roeien. Hoewel hij een vrijdenker was, werd hij ingehaald door de tijd en zag hij in dat het volk nog niet klaar was voor de vernieuwende instituties die hij had bedacht. Zoals zo vaak het geval is bij hervormers, verschenen er discipelen die zijn werk voortzetten, maar die ook uit persoonlijke belangen de vooruitgang wisten te vertragen en de oorspronkelijke principes begonnen te bewerken en aan te passen.

Al snel vormden de Magi een gesloten klasse van ingewijden met een monopoliepositie, vergelijkbaar met de sektarische kasten uit andere samenlevingen. Door de mensen op te delen in klassen hielden zij grip op de bevolking. Net als in India en Egypte werden mysteriën, offers en rituelen ingezet om het volk in onwetendheid te houden over het ware karakter van hun religieuze leiders. Zo ontstonden de grote offers, zoals de

hekatombe (offers van honderd runderen), en de uitbundige festivals ter ere van de zon en het vuur, die tot ver in de oudheid bekend zijn gebleven.

Ontstaan van Legendes en het Boek van de Wetten

Zoroasters volgelingen gingen over tot het creëren van legendes rondom hun meester. Er werd verteld dat Zoroaster op een dag, terwijl hij op een hoge berg aan het mediteren was te midden van donder en bliksem, een visioen kreeg waarin de hemel zich opende en hij werd opgenomen in de hemelen. Daar zou hij Ormuz hebben ontmoet, oog in oog, en de heilige instructies hebben ontvangen die later aan de mensen werden geopenbaard.

Na zijn terugkeer op aarde bracht Zoroaster het boek van de wetten mee, Noskos genaamd. Dit boek, zo wordt gesteld, bestond vooral uit een verzameling van Vedische teksten en andere heilige boeken van de hindoes, die Zoroaster zelf als jongeling bij de Brahmanen had bestudeerd.

De Invloed van India en de Verspreiding van Tradities

De invloed van India op Perzië en de andere landen van de Sind is historisch en authentiek. De traditie van India, minder obscuur dan die van Egypte, laat door de overeenkomsten in religieuze en politieke instituties zien dat er een gemeenschappelijke geschiedenis is. Het spoor van Zoroaster loopt van India in het oosten tot aan het westen, van de oevers van de Ganges tot aan die van de Indus.

Hieruit blijkt hoe de Hindoe tradities zich hebben verspreid vanuit Arabië, Egypte, Perzië en Klein-Azië naar Judea, Griekenland en Rome, telkens met aanpassingen aan de lokale context.

Conclusie: Zoroaster als Goddelijk Leider

Tot slot kan worden gesteld dat Zoroaster, net als zijn voorgangers Manu en Manes, zichzelf plaatste tussen de mensen die hij kwam leiden en verheffen, met een goddelijke oorsprong en een goddelijke missie.

Hoofdstuk 9: Rome en haar Kastensysteem

De Aziatische Oorsprong van Rome

De Aziatische wortels van Rome zijn zodanig duidelijk dat ze nauwelijks verdere uitleg behoeven. Volgens de overlevering arriveerde Italus, samen met de overgebleven Trojanen na de val van Troje, vanuit Klein-Azië in het Italiaanse land. Hier vestigde hij zich en gaf hij het land zijn naam. Ook andere Griekse stammen met dezelfde oorsprong kwamen later om de kolonisatie te ondersteunen.

Mythen, Legenden en de Gemeenschappelijke Oorsprong

Hoewel deze overleveringen voortkomen uit fabels en heldenverhalen, zijn ze van belang voor het onderzoek naar de oorsprong van Rome. Het vasthouden aan het idee dat deze verhalen hun wortels hebben in Hindoeïstische en Aziatische tradities, onderbouwt juist de stelling dat er wereldwijd, in alle gekoloniseerde gebieden, legenden terug te vinden zijn die wijzen op een kolonisatie vanuit het verre oosten. Wanneer deze mythen leiden tot gewoonten en instituties die overeenkomen met die van het oosten, versterkt dit het idee van een gedeelde oorsprong.

Invloeden uit India en Overeenkomsten in Wetgeving

Rome heeft veel te danken aan India op het gebied van wetgeving. Zowel het Latijn als het Grieks zijn, zoals moderne wetenschap aantoont, voortgekomen uit het Sanskriet. De Romeinse Olympus is bovendien niet meer dan een voortzetting van de Griekse Olympus, die op haar beurt haar oorsprong vindt in de mysteries van India, Perzië en Egypte. Dit alles samen toont duidelijk de invloed aan van deze beschavingen op Rome.

Het Kastensysteem in de Romeinse Samenleving

Rome kende, net als oudere naties, een kastenstructuur. Hoewel deze indeling wellicht minder uitgesproken was en makkelijker doorbroken kon worden, valt dit te verklaren door de instroom van nieuw bloed en de vruchtbaarheid van het land die minder arbeid vergde. Toch bleven de klassenstructuren herkenbaar en waren ze bepalend voor de sociale organisatie.

De Romeinse samenleving werd gekenmerkt door een hiërarchie van priesters, senatoren, patriciërs en de plebs. Het was vrijwel onmogelijk om van een lagere naar een hogere klasse te stijgen, wat overeenkomt met de situatie in de Hindoeïstische samenleving. Aan het begin van deze nieuwe beschaving was er dus sprake van overheersing door systematische onderdrukking van de massa's.

Overname van Oosterse Instituties en Invloeden

De Romeinen zonden hun geleerden en wetgevers naar Egypte, Griekenland en waarschijnlijk ook naar Azië om te leren van het oosten, dat bekend stond om zijn verlichting en invloed op de antieke wereld.

Veranderingen in de Oudheid

In deze periode raakten de tradities van de Brahmanen in verval. Buddha werd verbannen uit Hindoestan, waarbij zijn invloed een blijvende slag toebracht aan de Brahmanen. Zoroaster veroorzaakte grote veranderingen in West-India (Iran) en Perzië. Egypte liet het sektarische karakter van de monarchie achter zich en Griekenland bereidde zich voor op de republiek na een periode van duisternis.

De Romeinse Burgeroorlog en Politieke Gelijkheid

Deze ontwikkelingen leidden in Rome tot conflicten tussen priesters en geprivilegieerde klassen. De onrust mondde uit in een burgeroorlog, die uiteindelijk resulteerde in politieke gelijkheid, waar het volk naar verlangde en van droomde. De hogere klassen probeerden hun macht te behouden door het volk in oorlogen en veroveringen te storten, maar moesten uiteindelijk buigen voor de veranderende tijdgeest.

Blijvende Invloed van Oosterse Tradities

Hoewel sociale verschillen in de loop van de tijd verdwenen of hun invloed verloren, bleven de sporen van oosterse tradities zichtbaar in gewoonten en wetten. Deze zijn zelfs in de moderne tijd nog herkenbaar bij verschillende naties.

Conclusie

Het is overduidelijk dat het Latijn voortkomt uit het Sanskriet en dat de invloed van India op Rome direct en belangrijk is geweest, zoals in de voorgaande hoofdstukken uitgebreid is aangetoond.

Hoofdstuk 10: Het Behoud van het Kastensysteem in India, de Private Eigendomswetten van Justinianus en de Civiele Dood onder de Code van Napoleon

De Oorsprong en Werking van het Kastensysteem

Na het verval van de Vedische beschaving, veroorzaakt door de macht van de Hindoe priesters, ontstond er een systeem waarbij deze priesters hun positie probeerden te behouden door middel van angst. Zij bepaalden dat een mens, wanneer hij uit zijn kaste werd gezet, aan de absolute onderkant van de sociale ladder belandde. Het onderhouden van sociale relaties met zo'n verworpene werd voor iedereen verboden, op straffe van eigen degradatie tot hetzelfde niveau. Zelfs familierelaties werden verbroken: de kinderen van de uitgestotene werden als wees beschouwd en kregen een voogd toegewezen; de echtgenoot werd weduwe, met het recht tot hertrouwen in een kaste waarin dat was toegestaan. Erfopvolging was uitgesloten en als de verworpene werd vermoord, gold het civiel recht niet voor de dader. Deze behoefde slechts een religieus ritueel te ondergaan om zich te reinigen, omdat hij 'vervuild' was geraakt door het aanraken van een paria.

Verspreiding van Hetocratisch Despotisme

Dit systeem van straffen en uitsluiting, geboren in India, vond zijn weg naar andere landen. Daar werd het omarmd als een effectief middel om mensen te overheersen. Zo werd bijvoorbeeld het verbod op water en vuur in de oudheid als een rechtvaardige en heilzame straf gezien. Gelukkig trad er in de loop der tijd enige aanpassing op in de uitvoering van deze straffen.

Toepassing en Beperkingen in de Oudheid

Waar in India de grillen van priester of koning bepaalden wie uit de kaste werd gestoten — voor zowel fouten als criminaliteit, en voor religieuze of maatschappelijke overtredingen — beperkten andere door het Hindoeïsme beïnvloede landen de straf tot ernstige politieke of religieuze misdrijven, zoals verraad of samenzwering. Misdaden tegen individuen vielen daar onder andere wetten.

Egypte week hiervan af en handhaafde de praktijk in haar volledige willekeur. Dit leidde tot een diepe demoralisatie en vernedering van het volk, dat werd ontdaan van elke sociale en politieke rol, het vermogen tot kritisch denken en initiatief, en zelfs het recht om te rusten of te bidden. Het volk werd gereduceerd tot instrumenten, ten dienste van een kleine, met religieuze angst en leugens macht gegeven elite.

Modificatie en Uitzonderingen in Andere Culturen

Zoroaster behield de straf, maar stelde dat deze alleen bij zware overtredingen mocht worden toegepast — daden die als zwaarwegend werden gezien door zowel God als de mens. Hierdoor werd de straf uitzonderlijk. In Griekenland, waar men sprak van ostracisme, werd het verbod op water en vuur zelden opgelegd en dan meestal tijdelijk, vooral aan mensen wiens politieke invloed men vreesde. Er waren geen specifieke wetten die deze praktijk strikt regelden.

De Romeinse Benadering: Capitis Minutio

Rome, geïnspireerd door India en Egypte, nam deze vorm van straf op in haar geschreven wetgeving onder de naam Capitis Minutio. Net zoals de oosterse wetgever Manu het mogelijk maakte dat iemand gedeeltelijk of volledig uit zijn kaste werd gestoten, kende ook de Romeinse wetgever drie gradaties van deze straf: de grote, de middelste en de kleinere Capitis Minutio.

De Drie Graden van Capitis Minutio in het Romeinse Recht

De zwaarste vorm van Capitis Minutio betekende dat de burger al zijn sociale en politieke rechten verloor. Hij werd volledig afgesneden van zijn familie en belandde, net als in Egypte en India, aan de absolute onderkant van de samenleving: verstoten uit alle kaste. Deze persoon werd zelfs het recht op basisbehoeften als water en vuur ontzegd, op een manier die net zo streng was als het verbod van Manu op rijst, water en vuur. Zijn status was zo laag, dat hij zelfs niet meer als slaaf mocht dienen, en zijn dood werd niet als misdaad beschouwd.

Bij de tweede graad van Capitis Minutio werden alle rechten als vader of meester ontnomen. De betrokkene verloor de zeggenschap over zijn kinderen, die door deze maatregel werden bevrijd uit zijn ouderlijk gezag. Zijn bezittingen werden daarnaast verdeeld onder zijn erfgenamen.

De derde en minst zware vorm hield in dat de betrokkene geen openbare functies meer mocht bekleden en de staat niet mocht dienen. Zijn gezag als ouder bleef echter bestaan, en hij behield het recht vrij over zijn eigendommen te beschikken.

Deze drie gradaties werden opgenomen in de geschreven wetgeving van Rome. Daarmee werd Capitis Minutio een formele straf binnen het geldende recht.

Oorsprong en Kritiek op de Capitis Minutio

De barbaarse praktijk van persoonlijke degradatie en vernedering, waarbij iemand op genadeloze wijze werd beroofd van alles wat het leven waardevol maakt, is van Oosterse oorsprong. Het is dan ook niet verwonderlijk dat priesters van Brahma en Osiris dergelijke vernederingen hebben ingevoerd. Rome heeft, geheel in lijn met de antieke wereld, deze praktijken overgenomen in haar wetgeving. Hoewel er redenen genoeg zijn om deze wetgeving af te wijzen, roept het nog altijd verontwaardiging op dat zelfs in de moderne tijd wetgevers deze code van sociale uitsluiting — feitelijk de civiele dood — hebben gehandhaafd.

Burgerlijke Dood in de Moderne Tijd

Het is nauwelijks te bevatten dat het nog geen vijftien jaar geleden was dat het slachtoffer van deze straf, net als een paria in India, volledig werd buitengesloten: zonder echtgenote, zonder kinderen, zonder familie die zijn naam durfde uit te spreken. Elk sprankje affectie werd hem ontnomen; zelfs in de eenzaamheid van zijn cel bleef hem niets anders dan herinneringen. Zijn echtgenote mocht hertrouwen en zijn kinderen mochten zijn bezittingen onderling verdelen.

In 1889 durfde men deze afschuwelijke praktijk, die als een relikwie uit de antieke immoraliteit en corruptie was overgeleverd door de sektarische en fanatieke middeleeuwen, nog nauwelijks ter discussie te stellen. Europa probeerde in die tijd opnieuw het despotisme en de verdeeldheid van het Brahmanisme te laten herleven, met kasten en priesterlijke dominantie.

Afschaffing en Erkenning

Eer en herinnering zijn verschuldigd aan diegenen die in 1853, in naam van het volk, de menselijkheid en de rechtvaardigheid, deze gruwelijke overblijfselen uit het verleden uit onze wetgeving hebben geschraapt. Het is een mijlpaal in de moeizaam bevochten vooruitgang van de mensheid en een rechtzetting van eeuwenlange onrechtvaardigheid.

Burgerlijke Dood en Excommunicatie: Oorsprong en Toepassing

In India betekende burgerlijke dood een volledige uitsluiting uit het kastenstelsel. Deze maatregel kon zowel door een rechter worden opgelegd bij zuiver civiele overtredingen, als door een priester bij religieuze misstappen. Voor pauselijk Rome in de middeleeuwen was het haast onvermijdelijk om, in navolging van de regels van de Hindoe Brahmanen, dergelijke praktijken over te nemen. Dit instrument paste Rome als gegoten; zelfs als het niet was geërfd van haar illustere voorgangers, zou ze het ongetwijfeld zelf hebben uitgevonden.

Excommunicatie was in wezen een machtsmiddel, ontstaan in de pagodes van Brahmanen, waarmee priesters hun gezag konden uitbreiden en zowel volk als koning aan zich konden onderwerpen, altijd ter meerdere eer en glorie van de priesterlijke klasse. In de middeleeuwen werd deze praktijk actief toegepast: mensen werden met een vloek belast, die zelfs hun nakomelingen trof, en koningen werden ontheiligd, waarbij hun koningschap werd ondermijnd. Zo zagen we dat Savonarola stierf op de brandstapel vanwege zijn aanklachten tegen de misdaden van Alexander VI. Ook Robert van Frankrijk werd door vreemden en zelfs zijn meest trouwe dienaren verlaten, gedwongen te buigen voor de macht van religieus fanatisme.

Reflectie op Menselijke Offers en de Ontwikkeling van Vrij Denken

Door de eeuwen heen heeft de mensheid talloze menselijke offers gekend, geofferd op de altaren van geloof en bloed. Deze tragische praktijken waren diepgeworteld in religieuze en culturele tradities, waarbij het individu vaak ondergeschikt werd gemaakt aan hogere machten en dogma's.

Nu, na vele generaties, lijkt er eindelijk een ontwaken te zijn. De opkomst van het vrije denken begint zichtbaar te worden, als een teken van vooruitgang en emancipatie. De mens durft steeds meer te breken met oude patronen en zich los te maken van verstikkende tradities.

Toch is deze overgang geen eenvoudige of snelle zaak. Het vraagt voorbereiding en volharding voor een langdurige strijd; pas wanneer wij de moed weten te verzamelen om alle vormen van sektarisme voor het gerecht van wijsheid te brengen, kunnen we spreken van ware bevrijding. Het is een oproep tot kritisch denken en het durven afrekenen met alles wat vrije ontwikkeling belemmert.

Hoofdstuk 11: De Devadasis, Maagden van de Pagodes

Een gebruik uit de oudheid: Devadasis en hun rol bij het orakel van Delphi, in Athene, bij Endor en de Vestaalse maagd van Rome

In dit hoofdstuk wordt het onderwerp van de Devadasis kort en bondig behandeld, waarbij alleen wordt ingegaan op de punten die relevant zijn voor het verdere betoog. Een uitgebreide bespreking van de wijze van aanbidding in de oudheid valt buiten het bestek van dit werk.

Invloed van India op Oudheid en Beschaving

Er is aangetoond dat India een grote invloed heeft gehad op alle gemeenschappen uit de oudheid, dankzij haar wetgeving, wetenschappen, moraal en filosofie. Uit het verval van antieke beschavingen blijkt dat de beschadiging en corruptie van religieuze gedachte vaak juist door degenen is veroorzaakt die deze in heilige puurheid hadden moeten bewaren voor de mensheid. Daarbij is de eenheid van het uitgangspunt van belangrijke principes bij verschillende naties van het blanke ras aangetoond, en is duidelijk gemaakt dat deze principes hun oorsprong vinden in de oude mythen en legenden van de Hindoes.

De Devadasis: Taken en Functies

De Devadasis waren in de oudheid maagden die verbonden waren aan de dienst van pagodes en tempels. Hun functies waren zeer uiteenlopend en talrijk:

- Een deel van de Devadasis was verantwoordelijk voor het onderhoud van het heilige vuur, dat dag en nacht brandde voor de symbolische beelden van de heilige drieëenheid (Trimurti: Brahma, Vishnu en Shiva).
- Andere Devadasis dansten tijdens processies voor de wagen of ark, die door dorpen en het land trok, voorzien van beelden van de drie-eenheid of van de mensen die deze beelden hadden vervaardigd.
- Weer anderen, onder invloed van drank – waarvan de Brahmanen nog steeds weten hoe deze te bereiden – traden op als orakels in de heiligdommen, vermaakten fakirs en Sanyasis, of probeerden het publiek te betoveren en hen te bewegen tot het schenken van fruit, rijst, vee en geld.

De Veelzijdige Taken van de Devadasis en Hun Invloed

Naast de reeds genoemde taken waren er onder de Devadasis ook vrouwen wier opdracht bestond uit het zingen van heilige hymnen die geluk en voorspoed moesten brengen bij familieoffers en festiviteiten. Tijdens deze gelegenheden verzamelden zij geschenken van uiteenlopende aard – geschenken die ieder individu verplicht was te geven aan de Brahmanen, hun meesters. Deze Devadasis droegen vervolgens de ontvangen giften terug naar de Brahmanen. Hun aanwezigheid werd ook vereist bij begrafenissen, waarbij zij een rol speelden in de ceremoniën die elke zoon volgens religieuze verplichtingen moest uitvoeren, alsmede bij de terugkerende herdenkingen van het overlijden van vader en moeder.

Orakels en Koningen: Het Raadgevend Gezag van de Devadasis

Koningen die ten strijde trokken of met andere belangrijke gebeurtenissen werden geconfronteerd, zochten vaak advies bij de Devadasis die bekendstonden als ontvangers van heilige openbaringen. De orakels die zij uitspraken, werden stipt en zonder tegenspraak opgevolgd. Een typisch orakel klonk bijvoorbeeld als volgt:

"O machtige koning Dus Yanta, wiens macht bekend is aan de wereld, u moet aan de Brahmanen geven vijftig olifanten behangen met goud, tweehonderd ossen die de juk nog niet hebben gedragen of anderszins."

Of:

"O machtige koning Vishvamitra, gij wiens rijkdommen de oceaan kunnen vullen, wilt u een zoon die even machtig en geweldig is als zijn vader, offer dan aan de Brahmanen van ongekende schittering."

Steeds weer werd er gehamerd op het geven van offers: Geef, geef omdat het nooit genoeg kan zijn. Het gevolg was dat machtige koningen als Dus Yanta of Vishvamitra zichzelf vaak volledig ruïneerden om aan de heilige geboden van de Devadasis te voldoen.

De Overdracht en Verspreiding van het Gebruik

Dit Hindoeïstische gebruik verspreidde zich via migratie naar andere delen van de wereld. Overal waar men keek, zag men vrouwen werkzaam in deze mysterieuze, religieuze functies. Zo vinden we in Egypte gewijde maagden die dansten voor de beelden van goden, in Delphi orakels die raad gaven, priesteressen van Ceres die voorspellingen deden, en de maagden van Rome die het heilige vuur verzorgden. Al deze rollen zijn rechtstreeks te herleiden tot de Devadasis van India: de absolute overeenstemming tussen hun functies en eigenschappen laat geen andere conclusie toe.

Het Vervagen van de Traditie in het Westen

Hoewel deze traditie van vrouw, maagd en priesteres van grote betekenis was in het Oosten, zien we dat de naties uit de oudheid deze geleidelijk verwierpen naarmate zij zich losmaakten van bijgeloof en mysterie. Uiteindelijk lijkt deze praktijk vooral een nalatenschap te zijn van een primitieve oorsprong. Het is dan ook logisch om het spoor terug te volgen naar India, het land vanwaar de koloniserende stammen ooit vertrokken.

Uitzondering: De Hebreeën

Van alle oude volkeren wisten alleen de Hebreeën zich deels aan deze geloofspraktijken te onttrekken. Toch lezen we in de Bijbel dat Saul, op de avond voor de strijd bij Gilboa, zich wendde tot de heks van Endor, die voor hem de geest van Samuël de profeet liet verschijnen.

De Blijvende Invloed van India en de Rol van Devadasis

Wij kunnen twisten, discussiëren of zelfs ontkennen, maar het blijft onmiskenbaar dat de invloed van India zich op elk moment manifesteert, zowel in de grote principes als in de kleinste details van haar toepassing. Deze invloed is niet beperkt tot een enkel aspect, maar komt telkens weer naar voren als men de geschiedenis van religieuze en sociale praktijken onderzoekt.

De Functie van Devadasis en Priesteressen als Machtstechniek

Het lijkt geen twijfel dat de devadasis, de orakel-priesteressen en de maagden in wezen dienden als een instrument om macht uit te oefenen. Het was een geraffineerde techniek, bedoeld om zoveel mogelijk offers, giften en rijkdommen te verzamelen. Deze praktijk werd door de regenten en religieuze leiders niet alleen in stand gehouden vanwege haar mystieke karakter, maar vooral als middel om hun eigen positie te versterken en materiële voordelen te verkrijgen. De devadasis en hun verwante functies in andere culturen zijn daardoor een duidelijk voorbeeld van hoe religieuze instellingen werden ingezet als bron van macht en rijkdom.

Hoofdstuk 12 – Overzicht van de Invloed van India en het Brahmanisme op de Antieke Beschaving

Inleiding

In dit hoofdstuk wordt een beknopt maar helder overzicht gegeven van de manier waarop India en het Brahmanisme hun stempel hebben gedrukt op de antieke beschavingen.

Invloed door Migratie en Kolonisatie

Enerzijds heeft de migratie vanuit India geleid tot grote invloed op de landen die door deze migrerende volkeren werden gekoloniseerd. Overblijfselen van hun taal en de eerste sociale en religieuze instituties zijn in deze gebieden terug te vinden. Dit wijst op een diepgaande en blijvende impact van Indiase tradities op de ontwikkeling van andere culturen.

Rol van Zieners en Wetgevers

Anderzijds speelden zieners en wetgevers een cruciale rol. Om hun kennis en inzichten te verdiepen, reisden zij allemaal naar het oosten, naar India, in de hoop daar de oorsprong van alle kennis en traditie te vinden. Deze zoektocht onderstreept de centrale positie van India als bron van wijsheid en religieuze inzichten in de oudheid.

Despotisme en Corruptie onder Priesterlijke Invloed

Steeds weer zien we dat bij het ontstaan van nieuwe gemeenschappen, de priester een leidende rol innam. Onder zijn invloed ontstond een strenge vorm van despotisme, gepaard met onderdrukking van het volk en een enorme mate van corruptie. Dit patroon herhaalde zich in verschillende beschavingen en toont de schaduwzijde van religieuze macht en controle.

Strijd om Onafhankelijkheid en Terugkeer naar Bijgeloof

De antieke wereld heeft zich herhaaldelijk moeten weren tegen deze onderdrukking, in een voortdurende strijd om onafhankelijkheid. Uiteindelijk, net zoals in India – waar dit patroon zijn oorsprong vond – eindigden deze samenlevingen in een vroege fase waarin het bijgeloof onder de massa's werd behouden en het religieuze idee op afstand werd gehouden.

De Invloed van Brahmanen, Hervormers en Religieuze Tradities

Alle verheven waarheden over de eenheid van God, de drieëenheid en de onsterfelijkheid van de ziel werden doelbewust onthouden door de Brahmanen en priesters. Zij schermten deze kennis af van het volk, waarbij hun intentie vooral gericht was op het behouden van hun dominante positie binnen de kaste. Indien zij zich bewust waren geweest van de ernst waarmee het bijgeloof onder de mensen was gegroeid, zouden zij zich diep hebben geschaamd.

Buddha, die later op het toneel verscheen, werd juist vanwege zijn onafhankelijke denken verbannen uit India. Toch werd hij, ondanks zijn verbanning, uiteindelijk het symbool voor een vergelijkbare onderdrukking in Tibet, China en Japan. De hervormers

die zich tegen deze gevestigde religieuze orde keerden, waren hun tijd ver vooruit; hun ideeën vonden pas weerklink toen hun volgelingen later geboren werden.

In dit werk wordt verder ingegaan op Mozes en Christus, waarbij hun rol en betekenis worden besproken aan de hand van Krishna. Krishna wordt hierbij beschouwd als een van de grootste filosofen, niet alleen van India, maar van de hele wereld. De centrale stelling is dat, indien kan worden aangetoond dat de gehele oudheid—door taal, gebruik, gewoonten en politieke tradities—slechts een emanatie van India is, het logisch en feitelijk gerechtvaardigd is te bevestigen dat de oorsprong van openbaringen en religieuze tradities in India gezocht moet worden.

Het is nauwelijks voorstelbaar dat de volkeren die een diepe invloed uitoefenden op Perzië, Egypte, Griekenland en Rome—en die aan deze landen hun taal, politieke organisatie en wetten schonken—niet ook hun religieuze ideeën zouden hebben overgedragen. Evenmin is het aannemelijk dat talen als het Grieks, Latijn en Hebreeuws, die voortkwamen uit het Sanskriet, hun samensmelting bij de taal zouden stoppen; deze invloed strekte zich uit tot alle aspecten van cultuur en religie.

Net zoals het Brahmanisme in verschillende landen het bijgeloof invoerde en daarmee de mensen instrueerde en onderwierp, bracht Manu de eerste tradities van de Veda's met zich mee. Deze tradities waren voorbehouden aan de priesters, de Leviëten en hun volgelingen, en dienden als inspiratie voor de twee filosofen die aan de basis staan van de Hebreeuwse en Christelijke gemeenschappen.

De Oorsprong van Mozes' Boeken en de Invloed van Indiase Filosofie

We zullen onderzoeken waar Mozes zijn vijf boeken heeft opgedolven—de eerste vijf boeken van de Bijbel, namelijk Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium, waarvan hij als schrijver wordt beschouwd.

Zoals eerder uiteengezet, is aangetoond dat de Hebreeuwse samenleving, net als andere antieke samenlevingen, in wezen een afspiegeling was van die van India en dus getuigt van een gedeelde oorsprong. Dit biedt ons de ruimte, zonder angst, om kritisch te kijken naar de rol van de christelijke filosoof. Deze denker heeft, terwijl hij de Hebreeuwse tradities behield, deze weten te zuiveren met behulp van de moraal van Krishna—de invloedrijke Hindoe hervormer, wiens ideeën hij ongetwijfeld heeft kunnen bestuderen via de heilige boeken van Egypte of India.

Wat zou natuurlijker, eenvoudiger en logischer zijn dan de conclusie dat, zodra we alle openbaringen verwerpen die in strijd zijn met gezond verstand, logica en de waardigheid van God, en alle incarnaties naar het rijk van fabels en romantiek verwijzen, we kritisch moeten blijven onderzoeken?

Is het niet noodzakelijk om na te gaan of er werkelijk een universele band bestaat die de mensheid verbindt, of dat de ideeën van oude beschavingen in wezen slechts variaties zijn op hetzelfde thema?

Hebben de negentien eeuwen van onze moderne tijd zich niet voortdurend gebaseerd op de opgedane kennis uit voorgaande eeuwen om vooruitgang te boeken? Is niet elke stap voorwaarts gefundeerd op wat eraan voorafging?

Ook de onderzoeker over drieduizend jaar, wanneer er wellicht andere volkeren en beschavingen zijn opgestaan, zal tegen soortgelijke vraagstukken aanlopen. Deze onderzoeker zal, net als wij nu doen, proberen het verleden te reconstrueren, zich baserend op de overgeleverde clichés en inzichten, om zo een samenhangend beeld van de antieke tijden te vormen.

Deel II – Mozes, de Hebreeuwse Samenleving en Het Vraagstuk van Openbaring

Hoofdstuk 1: Openbaringen en Incarnaties in Kritisch Perspectief

Bij de aanvang van dit tweede deel is het noodzakelijk om onze fundamentele afwijzing van alle openbaringen te expliciteren. Dit omvat niet alleen de openbaringen van Manu, Zoroaster en Maes, maar ook die van Mozes, Krishna, Boeddha en Christus. Allen worden in gelijke mate verworpen.

De argumentatie voor deze afwijzing is eenvoudig en duidelijk. God heeft, bij de schepping van de materiële wereld, onveranderlijke en definitieve wetten gegeven aan de fysieke materie, die hij niet kan en niet wil veranderen. Op dezelfde wijze zijn ziel, intelligentie, moraal en natuur door hem aan vaste, onwrikbare principes onderworpen. Het zou zijn eer en wijsheid te boven gaan als hij deze principes zou aanpassen naar willekeur.

In het bewustzijn van vrije en verantwoordelijke mensen heeft God een subtiel besef van onsterfelijkheid in een ander leven geplant, evenals het besef van deugd en ondeugd, van goed en kwaad. Ook schonk hij de mens het inzicht dat een alomtegenwoordige macht de wereld bestuurt, en vervolgens liet hij zijn schepselen vrij om hun mysterieuze lot op aarde te vervullen en te vervolmaken.

Daarom kom ik tot de conclusie dat het denken zelf een geschenk van God is. In deze gedachtegang herken ik een eenheid van ontwerp en een eeuwige wijsheid in de fysieke en morele natuur die mij voldoening schenkt en die ik kan begrijpen. Voor mij is er geen andere openbaring dan deze universele orde.

De figuren Manu, Krishna, Boeddha, Manes, Zoroaster, Mozes en Christus, die allen aanspraak maakten op heiligheid en goddelijke opdrachten, waren in werkelijkheid mensen. Zij slaagden erin hun oorsprong te verhullen en maakten handig gebruik van voorspellingen en mysterie om indruk te maken op de massa.

U bent wellicht bereid om Mozes als profeet te accepteren en Christus een heilige afkomst toe te dichten. Maar vergeet niet dat elders Egypte Manes erkende, Perzië Zoroaster vereerde, India Manu en Krishna vergoddelijkte, en Tibet, Tartarije, China en Japan Boeddha aanbaden. Bovendien buigen zelfs vandaag de dag, dichter bij huis, delen van Europa, Azië en Afrika voor Mohammed.

De Relativiteit van Geloof en de Kritiek op Openbaring

De wederzijdse verwerping van profeten en boodschappers

Het is belangrijk om te beseffen dat de mensen die door anderen als ongelovigen of buitenstaanders worden beschouwd, vaak een even grote groep vormen als zichzelf. Zij verwerpen de profeten en boodschappers van anderen met net zoveel overtuiging als men de hunne verwerpt. Dit roept de vraag op: wie heeft het recht zichzelf als de juiste aan te wijzen en een ander weg te zetten als de verkeerde?

De toevalligheid van geboorte en religieuze overtuiging

Waar iemand geboren wordt, is volledig willekeurig. Het geloof of denken van een persoon wordt daardoor vaak bepaald door de plek van geboorte, zonder dat men daar zelf invloed op heeft. In het ene land wordt men geloofd en geaccepteerd; in het andere land wordt men verworpen, puur op basis van culturele en religieuze verschillen. Deze willekeur benadrukt hoe relatief religieuze waarheden kunnen zijn.

De mens en zijn beeld van God

De mens is er opmerkelijk goed in geslaagd om God te creëren naar zijn eigen beeld. Daarbij heeft hij zijn eigen zwaktes, gebreken en ambities aan God toegekend. In naam van wijsheid en rechtvaardigheid zijn samenlevingen verdeeld geraakt: naties van Brahmanen en naties van Paria's werden gevormd, waarbij toekomstige beloningen aan de een werden toegezegd en aan de ander ontzegd. Hoewel sociale en politieke ideeën vooruitgang hebben geboekt, blijven religieuze kwesties vaak steken in oude patronen van ongelijkheid en uitsluiting.

De verwerping van openbaringen en het gevaar van sektarisch denken

Vanwege deze verdeeldheid en de conflicten die eruit voortvloeien, wordt iedere vorm van openbaring verworpen. Openbaringen zijn immers de bron van menselijke onenigheid, religieuze oorlogen, offers en sektarisch despotisme. Werkelijke openbaring bestaat uit het geloof in God, het besef van goed en kwaad en het vertrouwen in onsterfelijkheid, waarbij het menselijk bewustzijn de werkelijke leermeester is.

Bijgeloof en de rol van priesters

Alles wat wordt gepresenteerd als bovennatuurlijke kracht of als iets dat het menselijke verstand overstijgt, is in werkelijkheid niets anders dan bijgeloof. Dit bijgeloof is uitgevonden door priesters om hun macht te legitimeren en hun positie te behouden.

Religieuze incarnaties afhankelijk van geboorteplaats

Als men in India wordt geboren, gelooft men in Krishna; in Japan of China gelooft men in Boeddha; in Europa gelooft men in Christus. Deze verschillen tonen aan dat religieuze overtuiging vooral afhangt van toevallige omstandigheden, niet van universele waarheid.

Een waardiger beeld van God

God verdient een grootser en eerbiedwaardiger plaats dan die van sterfelijke incarnaties. De menselijke verpakking, hoe fraai ook in gedichten of legenden, doet geen recht aan Gods voorzienigheid en wijsheid. Wie God tot mens maakt, doet eigenlijk aan godslastering.

De menselijke rol van religieuze leiders

Krishna, Boeddha en Christus waren mensen die een menselijke rol speelden. God heeft hen beoordeeld op hun daden, net als ieder ander mens. Opmerkelijk is dat zij nooit geclaimd hebben van goddelijke oorsprong te zijn; hun leer werd niet door henzelf op schrift gesteld, maar door hun volgelingen bewaard.

De motieven van de volgelingen

Het waren uiteindelijk de opvolgers van deze meesters die, uit eigenbelang en ambitie, hun leermeesters tot goden hebben verheven. Daarmee konden zij zichzelf presenteren als bovennatuurlijke boodschappers en hun eigen positie verstevigen.

Het verwerpen van incarnaties en de gevolgen voor religieuze emancipatie

De reden dat ik alle vormen van incarnatie afwijs, ligt in het feit dat religieuze overtuigingen en hun manifestaties door de geschiedenis heen hebben geleid tot verdeeldheid en bloedvergieten. In naam van goddelijke incarnaties zijn, in alle windstreken van de wereld—van India tot China en Europa—mensen vervolgd en zijn brandstapels opgericht. Dit illustreert hoe het idee van goddelijke menswording gebruikt is om geweld en onderdrukking te rechtvaardigen.

Als God werkelijk de intentie zou hebben gehad om zichzelf te incarneren, zou men mogen verwachten dat Hij zou zijn verschenen op die momenten in de geschiedenis waarop mensen in Zijn naam werden gemarteld. Dan zou Hij ingegrepen hebben om de beulen, die zich opwierpen als handhavers van Zijn wil, ter verantwoording te roepen. De afwezigheid van zo'n ingreep onderstreept de twijfel aan het concept van incarnatie. Nu vele landen erin geslaagd zijn hun sociale en politieke revoluties te voltooien, rest hen nog de taak om ook hun religieuze emancipatie te verwezenlijken. Pas wanneer men deze laatste stap zet, kan er sprake zijn van echte vrijheid en vooruitgang.

In het volgende deel zullen we de werkwijze van Mozes en Christus onderzoeken. Daarbij zullen we hun optreden en leerstellingen vergelijken met die van Krishna, die algemeen wordt beschouwd als de grootste filosoof van India—en wellicht van de hele wereld. Deze analyse zal ons helpen om de historische en filosofische context van religieuze leiders beter te begrijpen en te beoordelen.

Hoofdstuk 2: De Etymologische Oorsprong van Goddelijke Namen

Zeus, Dyaus, Isis en Jezus: Etymologie en Overdracht

De termen Zeus, Dyaus, Isis en Jezus hebben een opmerkelijke etymologische verwantschap, zoals blijkt uit de vertalingen uit het Frans naar het Engels, en nu naar het Nederlands. Voor wie de oorspronkelijke schrijfwijze wil achterhalen, is het raadzaam de Franse editie te raadplegen. Toch zijn deze namen voor Nederlandse lezers voldoende herkenbaar.

De Betekenis van Zeus (Dyaus) in het Sanskriet

In het Sanskriet betekent Zeus (Dyaus) God, het superieure wezen. Het is een zelfstandig naamwoord dat verwijst naar Brahma: niet-actief, niet-zichtbaar, al bestaand vóór de schepping. Deze naam omvat alle eigenschappen van het Superieure Wezen, vertegenwoordigd door Brahma, Vishnu en Shiva.

De Reis van Dyaus naar Griekenland

De uitdrukking van Zeus (Dyaus) is met Indiase immigranten naar Griekenland gereisd, waar het licht werd aangepast tot Zeus. In deze context vertegenwoordigt het God in zijn pure vorm, in zijn mystieke zijn. Wanneer dit wezen ontwaakt uit zijn rust en zijn kracht toont, krijgt het in de Griekse mythologie de naam Zeus pater (Dyaus-pitara). Hierin wordt Jupiter gezien als God, Vader, Schepper, Heer der hemelen en de mens.

Van Sanskriet tot Latijn en Frans

Het Latijn heeft het Sanskriet woord Zeus (Dyaus) overgenomen en aangepast tot Deus. Hieruit hebben de Fransen de uitdrukking Dieu afgeleid, met een betekenis die identiek is aan die van de antieken.

God in de Christelijke Gedachte

In de christelijke traditie is God de naam van dit symbolische wezen, dat de attributen van de drie personen van de heilige drie-eenheid verenigt: Vader, Zoon en Heilige Geest.

Overeenkomsten en Historische Herkomst

De auteur benadrukt dat hij zelf niet de gelijkenissen tussen namen, historische feiten, beschavingen of taalkundige overeenkomsten heeft uitgevonden. Deze ontdekkingen zijn het resultaat van logisch denken en het onderzoeken van de oorsprong in het Oosten en India, de wieg van ons ras. De auteur streeft ernaar feiten niet los van elkaar te zien en stelt dat als mensen uit andere mensen voortkomen, naties uiteindelijk ook uit elkaar voortvloeien, beginnend bij de oudste.

Geen Nieuw Systeem, Wel Logica

Het is geen nieuw systeem; het is het toepassen van logica op de logica van de geschiedenis. De auteur benadrukt dat moderne imitaties van de oudheid vaak worden bestempeld als primitieve beschavingen, maar dat men moet erkennen dat oude beschavingen India aanzienlijk vaker hebben gekopieerd dan andersom.

Erkenning van Oorsprong en Invloed

Men moet genoeg nemen met het nuanceren van de bewondering voor de eeuwenoude voorbeelden en erkennen dat de mannen die als inspiratiebron zijn gepresenteerd slechts navolgers waren zonder voorgangers. De kennis die uit het Oosten is ontvangen, is gewaardeerd, maar dat mag niet leiden tot het verwaarlozen van eerdere beschavingen.

De Ontdekking van India en Haar Invloed op de Europese Gedachte

De Eerste Stappen van de Westerse Ontdekkingsreis

Het is nog geen eeuw geleden dat wij als Europeanen daadwerkelijk India hebben ontdekt. Slechts enkelen hebben de moed gehad om India ter plaatse te onderzoeken: zij bestudeerden haar monumenten, manuscripten, en de immense rijkdommen uit de oudste tijden. Sommigen hebben hun leven volledig gewijd aan het leren van het Sanskriet en hebben geprobeerd de inzichten die zij opdeden te verspreiden binnen Europa.

Resultaten van Onderzoek en Nieuwe Perspectieven

De opbrengst van deze ontdekkingsreis heeft iedere verwachting overtroffen. Toch zijn er nog altijd talloze zaken die ontdekt en onthuld moeten worden. Wij hebben inmiddels de oorspronkelijke taal gevonden, een taal die vermoedelijk door de eerste mensen werd gesproken. Daarnaast zijn we belangrijke concepten op het spoor gekomen zoals het geloof in de eenheid van God en de onsterfelijkheid van de ziel. Al deze zaken – inclusief onze moraal en filosofie – zijn langzaam aan het veranderen; het verleden verliest zijn grip en men begint vooruit te kijken. Het licht van onderzoek zal steeds helderder gaan schijnen, tot uiteindelijk afwijzing onmogelijk wordt.

De Weg naar Kennis: Rede en Exacte Wetenschap

Om deze ontwikkeling mogelijk te maken, moeten wij ons toeleggen op het pad van de exacte wetenschappen. Dromen, idealisme en mysterie dienen we achter ons te laten: slechts God en de rede mogen richtinggevend zijn. Daarbij moeten we erkennen dat beschavingen die ons zijn voorgegaan, niet zijn verdwenen zonder hun ideeën en voorbeelden over te dragen aan hun opvolgers. De invloed van hun denkbeelden leeft voort en verdient onze aandacht.

De Rol van de Onderzoeker en de Oproep tot Rede

Wanneer ik met deze onderwerpen in aanraking kom, kies ik ervoor om verder onderzoek niet uit de weg te gaan. Ik ben niet bang voor herhaling of saaiheid, want eerbied voor het onderwerp rechtvaardigt deze aanpak. Kritiek die voortkomt uit onwetendheid of partijdigheid zal mij niet ontmoedigen. Mijn intentie is om eerlijk en oprecht te werk te gaan en rationele inzichten te presenteren binnen dit werk.

Een Boodschap aan de Lezer: Rede versus Geloof

Tot de lezers die onbevooroordeeld tegenover deze materie staan, wil ik het volgende zeggen: Als u gelooft in het mysterie van Isis uit Egypte, van Eleusis in Griekenland, van Vesta in Rome, in brandende struiken, in bovenaardse boodschappers die zich vandaag niet meer laten zien, of in tijden waarin doden tot leven werden gewekt en de dove, de

lamme of de blinde door bovennatuurlijke krachten werden genezen; als u gelooft in Rakshasas en Pistaches, in Beëlzebub en alle andere duivels uit de mythologie; als u gelooft in devas, engelen en heiligen – dan is dit boek niet voor u bedoeld. Maar als u zegt van niet, luister dan, en steun mij. Ik doe een beroep op uw rede, want alleen via de rede zal mijn boodschap begrepen worden.

Reflectie op Geloof, Rede en Bewijs

Denkt u werkelijk dat ik aan dit werk was begonnen, als de tijd waarvan ik droom al was aangebroken? Als ik zou zien dat het fanatisme aan de ene kant luidkeels zijn credo verkondigt: credo quia absurdum – ik geloof omdat het absurd is; en aan de andere kant de meest toegewijde aanhangers van het vrije denken, ondanks hun rationaliteit, toch beïnvloed zijn door herinneringen, beelden en alledaags bijgeloof. Zelfs wanneer zij beweren niet te kunnen geloven, voegen zij er direct aan toe: "Wij verlangen wél een weerlegging door bewijs."

Dit blijft het uitgangspunt van onze tijd. We moeten stoppen met het strijden tegen het absurde, enkel om haar absurditeit te bewijzen. In de commentaren op mijn onderzoek heb ik een dialoog gevoerd met een rationalist:

Dialoog over de Herkomst van Kennis

Ik stelde: "Ik ben ervan overtuigd dat Mozes zijn Bijbel heeft geschreven op basis van de heilige boeken van de Egyptenaren, die deze op hun beurt weer uit India hebben verkregen."

Het antwoord luidde: "Dit heeft bewijs nodig."

Ik vervolgde: "Maar weet u niet dat Mozes geïnitieerd werd door de priesters aan het hof van de farao? Is het dan onredelijk te stellen dat hij de verkregen kennis heeft toegepast bij het vormgeven van de instituties voor de Hebreeën?"

Wederom klonk: "Dit heeft bewijs nodig."

Vervolgens vroeg ik: "Beschouwt u hem dan als een boodschapper van God?"

"Neen, maar bewijs zou toch passend zijn," werd geantwoord.

Wat nu als uw intelligentie het feit niet kan bevatten dat Mozes gedurende meer dan dertig jaar in Egypte studeerde, onwetend van zijn Hebreeuwse afkomst? Is dat geen sluitend bewijs voor de stelling die ik zojuist heb geponeerd? Laten we dan ook de opvolging van eeuwen uitwissen, die mogelijk ons oordeel belemmert.

Etymologische en Religieuze Verwantschappen tussen het Oosten en het Westen

Stel u zich voor: een Europeaan krijgt de opdracht om wetten en religieuze rituelen te ontwerpen voor een Afrikaanse stam. Zou hij werkelijk alles zelf bedenken, of zou hij putten uit de kennis en gebruiken die hij in zijn eigen land heeft opgedaan, deze vervolgens aanpassen aan de noden en kenmerken van de gemeenschap die hij wil leiden? Het is evident dat het laatste logisch is; het zou immers onzinnig zijn om alles zelf te verzinnen wanneer er al bruikbare kennis voorhanden is.

Deze redenering is steekhoudend, maar men blijft verlangen naar bewijs. Vooral wanneer het om Mozes gaat, wordt er in Europa vasthoudend om bewijzen gevraagd. Men wil zekerheid en bevestiging, en daarom is het niet toereikend om louter de werken van Manu en de Veda's te vergelijken met die van Mozes, of het werk van Krishna met dat van Christus, en te stellen dat het ene werk uit het andere is voortgekomen.

Om mijn standpunt te onderbouwen, kies ik ervoor te betogen dat de gehele antieke westerse wereld haar oorsprong vindt in het Oosten, en specifiek in India. Ik formuleer dit zo dat tegenstanders maar één uitweg hebben: ofwel het geheel ontkennen, wat feitelijk neerkomt op het erkennen van de oorsprong.

Het is opvallend dat de namen die verschillende naties aan het Opperwezen geven, teruggaan op het Sanskriet woord 'Dyaus', waarvan 'Zeis' een uitdrukking is. Ook 'Jezeus' (Kesava), een andere Sanskriet term, betekent 'het pure, heilige bestaan'. Dit vormde onmiskenbaar de wortel en het uitgangspunt voor een reeks namen in de oudheid die verbonden zijn aan God en prominente figuren, zoals Isis (de Egyptische godin), Josue (in het Hebreeuws), Josua (de opvolger van Mozes), Josia (koning der Hebreeuwen), en Jeseus of Jezus (in het Hebreeuws: Jeosuah). Deze namen zijn volgens de schrijver allemaal afgeleid van Kesava uit het Sanskriet.

De naam Jesus, Jeseus, of Jeosuah, die veel voorkwam onder de Hebreeuwen, was in het oude India een titel: de gewijde naam die werd gegeven aan alle incarnaties, net zoals alle wetgevers de naam Manu gebruikten. De Puranische Brahmanen, geïnstalleerd in tempels en pagodes, dragen nog steeds deze titel Jeseus (Keshava), wat 'pure essentie' of 'heilige oorsprong' betekent. Alleen Krishna wordt door de Vaisnavas en aanhangers van het Puranische Brahmanisme erkend als de ware incarnatie.

Deze etymologische overeenkomsten zijn van belang en verdienen verdere aandacht. Vooringenomenheid zal ongetwijfeld proberen de overeenkomsten te ontkennen, maar het zal niet lukken om hun gelijkenis uit te wissen – en dat is voor ons voldoende. Wie deze gelijkenissen afdoet als toeval, dat wanhopige argument, zal zeker weerstand ondervinden van bedachtzame en onafhankelijke geesten.

Hoofdstuk 3: De Indiase oorsprong van de paria's van Egypte en Mozes

De Overdracht van Instituties en Sociale Ordening

Zoals reeds eerder uiteengezet, heeft Egypte haar instituties en wetten overgenomen van India, meer bepaald via de figuren Manes of Manu. Dit leidde ertoe dat de Egyptische samenleving werd verdeeld in vier klassen: bovenaan stond de priesterklasse, gevolgd door de koningen, daarna de handelaren en kunstenaars, en als laatste de producenten en arbeiders. Deze indeling weerspiegelt duidelijk de invloed van het Indiase sociale systeem op de Egyptische structuren.

Het Varna-systeem en het ontstaan van de paria's

In India ontwikkelde zich het Varna-systeem: een op instituties, karakter, vaardigheden en beroep gebaseerde classificatie van de samenleving. Hieruit ontstond een aparte klasse, bestaande uit mensen die noch bij de oorspronkelijke vier standen hoorden, noch de gedragscodes (de samskara's van moraal, spiritualiteit en opleiding) naleefden. Deze mensen werden Vrsalas genoemd – verstotenen of paria's – en zij werden uitgesloten van deelname aan het reguliere sociale leven.

Oude Sanskrietteksten over de oorsprong van de verworpenen

Om de historische wortels van deze Vrsala-klasse te duiden, wordt verwezen naar passages uit oude Sanskrietgeschriften. Manu (hoofdstuk 10, verzen 43-45) vermeldt bijvoorbeeld:

Invoegen tekst in devanagari van pagina 121

“De volgende stammen van Kshatriyas zijn langzamerhand gezonken tot het niveau van Vrsalas (verstotenen) door het uitsterven van de heilige riten en door het niet hebben van communicatie met de leraren met het doel van opleiding en studie: Paundrakas, Chaulas, Dravida, Kambojas, Yavanas, Sakas, Paradas, Pahlavas, Chinas, Kiratas, Daradas en Khasas.”

Al deze verworpenen vormden later hun eigen naties, spraken verschillende volkstalen of Sanskriet, en werden gezamenlijk aangeduid als Dasyus.

Bevestiging vanuit de Mahabharata

Ook de Mahabharata (Anusasana Parva, verzen 2103 en 2014) bevestigt de gelijke oorsprong van diverse verworpenen uit India, die later de verschillende naties van de wereld vormden:

Sanskriet tekst in devanagari pag 122

De Mahabharata noemt onder meer de stammen van Kshatriyas zoals de Sakas, Yvanas, nakomelingen van de Kambojas, Dravidas (Zuid-Indiërs), Kalingas, Pulindas, Usibaras, Kolisaroas en Mahisakas, die allen als verworpen en verbannen worden beschouwd omdat ze gestopt waren met educatie.

Verder worden in Mahabharata (Anusasana Parva, verzen 2158 en 2159) ook stammen genoemd als Mekalas, Latas, Konwasisas, Sondijas, Dardas, Darvas, Chaulas, Sarvaras, Barbars, Kivatas en Yavanas.

Sociaal stigma en uitsluiting

Deze instituties introduceerden hetzelfde strafsysteem als in India, waarbij de verworpenen werden uitgesloten van de reguliere klassen en voor altijd als onrein

werden bestempeld. Volgens de schrijver is deze stigma onuitwisbaar: zij zijn door de wet als zodanig gemerkt en nooit in staat geweest hun uitsluiting ongedaan te maken.

Reflectie op kolonisten en de kracht van rationeel denken

Moderne mensen, die tot kolonisten zijn geworden, hebben zich op nieuwe aarde gevestigd en omgeven zich daar met allerlei belachelijke fabels. Opvallend is dat niemand van hen is opgestaan om te verklaren: “Ik ben een boodschapper van God, ik kom u het woord brengen dat aan mij is geopenbaard.” Deze houding onderstreept een afstand tot religieuze openbaringen en laat zien dat het koloniale denken zich niet baseert op goddelijke boodschappen, maar eerder op eigen energie en levenskracht. We staan nu aan het begin van het belangrijkste deel van ons werk: op deze brandende aarde zullen we moedig het bijgeloof en alle absurditeiten die het Jodendom tot in onze moderne tijden heeft overgeleverd, kritisch bevragen. Daarbij blijven we standvastig en onpartijdig, vrij van alle opgelegde systemen en geloven, en tonen we enkel respect voor de waarheid. Zaken waarvan we begrijpen dat ze onmogelijk zijn in het heden, wijzen we ook af als onmogelijk in het verleden.

Kritiek en redelijkheid

Wanneer macht strijdt tegen redelijkheid, zullen wij haar bewijs vragen—met hetzelfde recht waarmee haar aanhangers zichzelf toestaan redelijkheid te claimen. Als we het absurde tegenkomen, benoemen we het simpelweg: “Jij bent absurd,” en gaan we verder. Zo blijven we trouw aan een open, rationele benadering van het verleden en het heden.

Onveranderlijkheid van de mens en de invloed van fabels

De mens is in zijn fysieke verschijning, oorsprong en mogelijkheden niet veranderd. Wat destijds als waar werd aangenomen in oude en fabelachtige tijden, zou hem nu alleen nog doen glimlachen met spijt. Dit komt doordat hij nog steeds niet de moed kan vinden om open en rationeel te denken, en niet in staat is de nachtmerrie van fabels van zich af te schudden—fabels die als juist werden beschouwd en waarmee zijn intelligentie sinds het begin is omhuld.

De rol van intolerantie en de dreiging van vrijheid van denken

Het is duidelijk waarom intoleranten zich verenigen om te ageren en het vrije denken af te wijzen: ze beseffen dat als de dag komt waarop vrijheid van denken voor iedereen geldt, hun heerschappij zal eindigen. Ze zullen dan niet langer in staat zijn hun sprookjes, legendes en mysterieuze praktijken te verklaren—praktijken die hun macht onderbouwen.

Vraagstukken rond vrijheid en ontwikkeling

Stel vragen aan Australiërs en vrije Amerikanen: hoe zouden zij Boeddha, Manu, Zoroaster en Mozes hebben ontvangen? Als het afhangt van de ontwikkeling van intelligentie en vrijheid van denken, en zulke feiten niet tot stand zijn gekomen bij deze nieuwe mensen, zijn we dan niet gerechtvaardigd om dit toe te schrijven aan het product van de oudheid—aan kasteerverdeling, onderdrukking en onwetendheid van de massa?

Een eenvoudige waarheid

De waarheid is zo vanzelfsprekend dat we niet eens de behoefte voelen om haar te bewijzen.

Religieuze Invloed en de Rem op Vooruitgang

Mogen onze broeders die vanuit Europa de zeeën zijn overgestoken, op zoek naar een land waar de remmende sporen van het verleden niet meer gelden, waar sektarisch despotisme geen invloed meer heeft, ons het goede voorbeeld geven. Zij laten zien hoe civiele zaken behoedzaam losgemaakt kunnen worden van religieuze macht, zoals dat in de Europese constituties is vastgelegd.

Werkelijke vooruitgang is onmogelijk zonder religieuze vrijheid. Een verbond aangaan met systemen die tot nu toe slechts hebben gediend om het denken gevangen te houden, naties te knechten en koningen tot onderdanigheid te dwingen, is ondenkbaar. Overal waar de geest aan banden wordt gelegd, stagneert de ontwikkeling.

Dit blijkt uit de geschiedenis van oude beschavingen, die onderdrukt werden door het Brahmanisme, waarvan de invloed zich vanuit India over andere volkeren verspreidde. Dit patroon zien we terug wanneer we de religieuze ideeën bestuderen die Judea leende van Egypte en India, en die vervolgens een remmende werking hadden op de vooruitgang in latere tijden.

Duidelijk is geworden dat Egypte, via Manu of Manes, sociale instituties en wetten van India heeft geërfd. Deze wetten zorgden ervoor dat de samenleving werd verdeeld in vier kasten: bovenaan de priester, gevolgd door de koning, daarna de handelaren en kunstenaars, en onderaan de sociale ladder de proletariër, de knecht, bijna een slaaf. Deze instituties introduceerden een strafstelsel dat, net als in India, veroordeelden uitsloot van alle klassen; zij werden voor altijd onrein verklaard en het was verboden deze status ooit nog te veranderen. De wet drukte een onuitwisbaar stempel op deze mensen.

Uit deze kastenlozen, deze paria's van Egypte, ontstond onder leiding van Mozes—die hen hoop op vrijheid gaf—de voorloper van het Hebreeuwse volk, dat zich later trots het uitverkoren volk van God zou noemen.

Wie alle samenlevingen uit die tijd bestudeert, kan niet om de conclusie heen dat het Hebreeuwse volk zijn oorsprong vindt bij deze knechten en uitgesloten; net zoals India zijn paria's had, had Griekenland haar heloten.

De Sociale Oorsprong van het Hebreeuwse Volk en de Rol van Mozes

Net zoals Egypte haar verstotenen kende, had ook Rome een onderdrukte klasse van slaven, aan wie het gedurende lange tijd het burgerschap ontzegde. In de oudheid was het gebruikelijk om mensen tot slaaf te maken, hetzij door oorlogvoering, hetzij door misdadigers en hun nakomelingen tot verworpenen van de samenleving te verklaren. Wanneer wij aannemen dat de Hebreeuwen zijn voortgekomen uit de verstotenen van Egypte, en we de oudste historische tradities onderzoeken, dan zien we dat hun onderworpenheid niet het gevolg was van oorlog. Hun tijd was de tijd van Mozes.

We staan dus voor de keuze tussen een sociale oorsprong die rationeel en bewijsbaar aansluit bij de maatschappelijke structuren van oude beschavingen, of de versie van Mozes zelf zoals beschreven in de eerste twee boeken van de Bijbel, Genesis en Exodus. Laten we dan onderzoeken wie deze wetgevers waren. Een dergelijk onderzoek levert ons overtuigend bewijs op, zelfs wanneer we een periode van bijna vierduizend jaar beslaan, of we ons bevinden in het rijk van fabels en legenden die de menselijke geest gevangen hebben gezet in ongerijmdheden.

De Legende van Mozes en de Hebreeën

Volgens Mozes waren de Hebreeën zodanig in aantal toegenomen dat zij een natie binnen een natie vormden en een bedreiging gingen vormen voor de toenmalige farao. Deze greep naar drastische middelen om hen uit te roeien, waaronder het bevel dat alle mannelijke zuigelingen moesten worden gedood. Eén moeder weigerde haar kind op te geven en plaatste de baby in een mandje in de Nijl.

De dochter van de farao, die aan het baden was met haar dienaressen, vond het kind en adopteerde hem als haar eigen zoon. Deze baby was Mozes.

Mozes groeide tot zijn veertigste op aan het hof, zonder kennis van zijn werkelijke afkomst. Nadat hij een Egyptenaar had gedood die een Hebreeër mishandelde, moest hij vluchten naar de woestijn. Daar openbaarde God zich aan hem en gaf hem een opdracht.

Analyse van de Rol van Mozes

Het is aannemelijk dat Mozes, opgevoed door de priesters en ingewijd in de zuivere aanbidding en kennis van de hogere klassen, zo tot inzicht en verlichting kwam. Toen hij verbannen werd uit het paleis, of toen hij zijn afkomst ontdekte—iets wat de prinses die hem had gered zorgvuldig geheim had gehouden—kan het zijn dat hij spijt voelde en wraak wilde nemen. Dit zou hem ertoe aangezet kunnen hebben om zijn volk, het ras waaruit hij stamde, te willen bevrijden.

Mozes wist handig gebruik te maken van de zware hongersnoden die Egypte troffen doordat de Nijl niet langer vruchtbaar was, en van de verwoestende plagen die het land teisterden—gebeurtenissen die niet ongewoon waren in Egypte. Hij presenteerde zich aan de koning als een hemelse boodschapper, joeg de farao angst aan en wist toestemming te verkrijgen om de Hebreeën te bevrijden van hun ongelukkige lot.

De opstand en vlucht van de Hebreeën kan dan ook gezien worden als een revolutionaire daad, zorgvuldig voorbereid door Mozes en zijn broer Aaron, die hem in alles steunde. Het was een revolutie die de Egyptenaren pas opmerkten toen het te laat was.

De Mythe en Werkelijkheid van Mozes' Leiderschap

Het Verhaal van de Doortocht door de Rode Zee

De welbekende episode van de ondergang van Farao en zijn leger in de Rode Zee, evenals het wonderlijke splijten van het water door Mozes, wordt hier duidelijk ondergebracht bij het rijk van fictie, fabels en wonderen. Deze wonderlijke verhalen, hoewel krachtig in hun symboliek, worden door de auteur gepresenteerd als verzinsels die vooral dienen om de aura van mysterie rondom Mozes te versterken.

Het Creëren van Mystiek Rondom Mozes

Het is voorstelbaar dat Mozes, nadat hij zichzelf had geprofileerd als een boodschapper van God, bewust zijn eigen geschiedenis heeft opgetekend en omgeven met een waas van mysterie. Door zichzelf te presenteren als iemand met goddelijke macht en inspiratie, volgde hij het voorbeeld van zijn voorgangers die zich eveneens als uitzonderlijke, bijna mythische figuren aan het volk hadden voorgedaan. Mozes begreep dat deze strategie hem zou helpen zijn gezag te vestigen en minder kritisch bevraagd te worden door het volk.

De Uitdaging van Leiderschap in de Woestijn

Het leiden van een recent bevrijd, nog ongeorganiseerd volk door de eindeloze en onbekende woestijn was een immense opgave. De mensen die gisteren nog slaven waren en vandaag plotseling vrij, moesten onder controle gebracht worden. De woestijn bood geen duidelijke richting, noch aan Mozes, noch aan wie dan ook. Dit leidde tot onrust en groeiend gemor onder de mensen. Om deze ontevredenheid te beteugelen, was er een programma nodig dat de hoop levend hield. Daarom hield Mozes het volk voor dat zij samen het beloofde land zouden veroveren, en zij trokken verder, ondanks de onzekerheid.

Het Gouden Kalf: Teken van Wanhoop en Oproer

Terwijl de tocht zich voortsleepte en de beproevingen toenamen, verloor het volk vaak de moed. Maanden en jaren verstreken zonder uitkomst, waardoor de ontevredenheid steeg. Sommigen begonnen zelfs terug te verlangen naar Egypte, waar ze ondanks hun slavernij zekerheid kenden. In hun wanhoop herinnerden zij zich de stier Apis, een symbool uit hun verleden, en maakten een gouden en bronzen beeld om te aanbidden, in de hoop zo hun lijden te verlichten. De armbanden van de vrouwen en de schilden van de mannen werden verzameld om dit beeld te maken, waarmee ze hun vertrouwen in Mozes en zijn God tijdelijk lieten varen.

De Crisis en het Herstel van Autoriteit

Tijdens deze periode van crisis trok Mozes zich terug, wellicht zelf ook ten einde raad. Maar toen de natuur zich plotseling liet gelden met onweer en bliksem, greep Mozes het moment aan om zijn gezag te herstellen. De mensen, onder de indruk van de natuurverschijnselen, waren vatbaar voor zijn boodschap. Mozes verscheen met een expressie van inspiratie, vernietigde het gouden kalf en verkondigde met krachtige stem dat de hemel hen strafte voor hun ongeloof en gemor. Deze straf zou zijn dat zij nog langer door de woestijn moesten dwalen. Deze daad bracht opnieuw orde en discipline in de groep, en het dwalen ging verder.

De Laatste Etappe en Het Einde van Mozes

Na jaren van omzwervingen bereikten zij uiteindelijk een bergtop vanwaar zij vruchtbare velden konden zien – het beloofde land. Mozes, uitgeput door zijn inspanningen, wist nog net zijn missie te voltooien. Hij toonde het volk het land dat God hem had opgedragen te vinden en stierf vervolgens, de leiding achterlatend bij zijn broer en vertrouwelingen, die zijn taak verder zouden afmaken.

De Wetgever Mozes en Zijn Plaats in de Geschiedenis

Mozes schreef tijdens de lange omzwervingen van het volk een boek van wetten. In dit werk gaf hij zijn mensen niet alleen een schitterend verleden, maar putte hij ook uit de heilige tradities en teksten die hij in Egypte had bestudeerd. Geïnspireerd door Indiase verhalen over God en de schepping, verwerkte hij deze tot een nieuw geheel. Hij stelde regels op voor de Levietische priesters en beschreef nauwgezet de uitvoering van offers (yajnas). Daarnaast legde Mozes in civiele en religieuze wetten de fundamenteën voor een nieuwe samenleving, die door zijn nakomelingen verder werd opgebouwd.

Wanneer we de wonderen en mythische verhalen buiten beschouwing laten, én vooral de twijfelachtige rol die Mozes aan de goddelijkheid toekent voor het slagen van zijn

plannen afwijzen, blijft er een kern over: de historische overlevering van de uittocht van de Hebreeën en hun aankomst in het land dat zij hoopten te veroveren.

De Universele Rol van de Wetgever

Is dit verhaal niet vergelijkbaar met de eenvoudige legenden over andere oude volkeren, die allemaal een soortgelijke oorsprong kennen? Overal zien we de opkomst van een wetgever, een man die beweert door God gezonden te zijn en erin slaagt orde en eenheid te brengen onder de mensen. Zijn gezag ontleent hij aan zijn genialiteit en het door hemzelf gecreëerde verhaal over zijn afkomst. Zo hebben ook Manes, Boeddha en Zoroaster hun autoriteit gevestigd en hun missie volbracht.

De Herhaling van Oude Patronen

Zou mij verweten kunnen worden de ene fabel te vervangen door de andere? Dat lijkt niet het geval: ik baseer mij immers uitsluitend op de belangrijkste feiten uit de vroege Hebreeuwse geschiedenis, die – naar mijn inzicht – als authentiek mogen worden beschouwd. Ik wijs enkel de mysteries en openbaringen af, net zoals ik dat doe in de tradities van India, Egypte, Perzië, Griekenland en Rome. Niemand heeft het recht om de poëtische en heilige verhalen van de één te accepteren en die van de ander te verwerpen.

De Kracht van het Religieuze Idee

Wat deze redenering overtuigend maakt, is de eenheid en de herkenbare rol van alle stichters van naties – hun gezag steunt op de kracht van het religieuze idee. Dit blijkt telkens weer in de wijze waarop deze leiders erin slagen het denken van eenvoudige en primitieve mensen te beïnvloeden. Elk van hen claimt dat zijn wetboek van goddelijke oorsprong is en stelt regels op voor zowel het religieuze als het burgerlijke leven. Allen delen de maatschappij in standen of kasten in en verlenen de hoogste macht aan de priesters. Tot slot zijn hun geboorte en dood stevast omgeven met mysterie, ongeacht of zij zichzelf als incarnatie van het goddelijke zien of slechts als boodschapper van God.

Het Mysterie Rond het Einde van de Grote Wetgevers

India is onwetend over hoe Manu aan zijn eind is gekomen. Evenzo is er een sluier van mysterie rondom andere grote wetgevers van de oude wereld. In China, Tibet en Japan wordt Boeddha zelfs naar de hemel verplaatst, verheven tot een bijna goddelijke status. Zoroaster, een andere wetgever, werd volgens de overlevering door de stralen van de zon meegenomen.

Mozes, op zijn beurt, verdwijnt uit het zicht van zijn volk. Volgens de traditie is hij meegenomen door een engel naar het dal van Moab, en niemand weet waar zijn stoffelijke resten zich bevinden. Het geloof leeft onder zijn mensen dat hij is teruggekeerd naar God, die hem gezonden had.

De Onwaardige Rol van God in de Wetgeving

Dit is alles wat wij met redelijkheid over Mozes kunnen zeggen. Het is eerder al gesteld dat de rol die God krijgt toebedeeld als wetgever, een rol is die onwaardig is voor een superieur wezen. Deze waarheid wordt extra onderstreept wanneer men de verschillende titels van de Bijbel bestudeert, waarin het handelen van God wordt beschreven.

De Gelijksortigheit van Bijbelvertalingen

De editie van Père de Carriers, lid van de Sociëteit van Jezus, biedt hier een treffend voorbeeld van. Wie de citaten uit de 'Jezus Bijbel' leest zonder vooroordeel of afkeer, zal ontdekken dat deze bijna letterlijk overeenkomen met de teksten uit onze eigen Bijbel, met name in Exodus, hoofdstukken vii en xii. In deze notities volgen wij de beslissingen van de auteurs.

Walging en Verontwaardiging over het Bijgeloof

Het hart zwelt op van walging en verontwaardiging bij het aanschouwen van het bijgeloof en het morele verval dat uit deze verhalen spreekt. Als ik niet reeds lang geleden alle partijdigheid en dogma's had afgezworen, dan zou de kennis van deze absurditeiten mij vanzelf hebben geleid tot de aanbidding van zuiverheid – een ideaal dat mij een eenvoudig en subliem beeld van het goddelijke geeft.

De Afschrikwekkende Handelingen van God in de Exodus

Moeten wij werkelijk geloven dat God zijn kracht toont door bijvoorbeeld een invasie van kikkers te sturen, een heel volk met plagen te treffen en uiteindelijk alle eerstgeborenen van elke Egyptische familie te laten sterven? Dit soort verhalen bereiken een niveau van belachelijkheid dat grenst aan afgrijzen.

Vergelijking met Andere Mythen

Wie alle antieke mythologieën onderzoekt, zich verdiept in de mysteries van de Olympus en de meest obscure tradities van volkeren nagaat, zal moeite hebben iets te vinden dat zo weerzinwekkend en demoraliserend is als deze verhalen. Ik durf zelfs te stellen dat, als men zou moeten kiezen tussen de God van Mozes en de stier Apis, de stier voor mij zeker als God zou gelden.

Het Eeuwige Herdenken van de Slachting

Nadat Jehovah Egypte had getroffen met allerlei ziekten en rampen, was de afslachting van de eerstgeborenen het dieptepunt. Maar zelfs dat was niet genoeg: zijn volk wordt opgedragen om een eeuwige herinnering aan deze gebeurtenis te bewaren en haar herdenking jaarlijks te vieren met ceremonies en gezang.

Reflecties op Mozes, God en de Bevrijde Hebreëën

De moderne mens blijft zich voeden met het gedrag dat in deze verhalen wordt beschreven. Het is haast voorspelbaar dat de religieuze groeperingen mij zullen veroordelen als een dwaas en godslasteraar. Maar wie is nu werkelijk de dwaas, wie is de godslasteraar in dit verhaal? Is het niet zo dat degene die weigert de wrede daden van de almachtige, de alwetende, de perfecte onder ogen te zien, zich verliest in blinde verering?

Mozes, een fanatieke slaaf die door zijn opvoeding aan het hof van de Farao werd gevormd tot barmhartigheid, moet ongetwijfeld hebben geweten van de laagheid en ongeletterdheid van de mensen die hij later bevrijdde. Alleen met die kennis kon hij het aandurven om de feiten van deze revolutie niet slechts te beschrijven, maar ze ook te omgeven met de gruwelikheden die in het verhaal zo nadrukkelijk naar voren komen.

Dit aspect is kenmerkend voor Mozes; hierin is hij origineel en volgt hij niemand. Zelfs als we aantonen dat de Bijbelse tradities slechts slechte en onzorgvuldig overgenomen kopieën zijn uit de heilige boeken van India, blijft het feit bestaan dat dit volk, in hun godsbeeld, de goedaardigheid wegneemt en hun God ontdoet van alle prachtige eigenschappen van macht. In plaats van een liefdevolle God, verheugen zij zich in het schrikbeeld dat hen angst inboezemt.

Het was inderdaad een volk van paria's dat Mozes door de woestijn leidde. Slechts kort daarvoor gebukt onder het juk van slavernij, zagen zij in de Egyptische goden duistere krachten die genoten van het lijden van hun slachtoffers, een beeld dat was aangeleerd door de heersende elite. De Hebreeën verkregen hun vrijheid zonder werkelijk te begrijpen wat die inhield; Mozes maakte van deze onwetendheid gebruik om hen beter onder controle te houden. Zijn boek werd zo een vreemde mengeling van pure Vedische kennis en de tradities van de eenvoudige Egyptische godsdienst.

Om te voorkomen dat het volk zou terugvallen in het oude geloof van de stier Apis en het gouden kalf, en om het geloof in de ene God die hij zelf had bedacht door te drukken, was het noodzakelijk hem dezelfde rol te geven als de goden uit het verleden. Zo bleef het oude godsbeeld in aangepaste vorm voortbestaan en kon Mozes zijn gezag behouden over een volk dat nog niet klaar was voor ware vrijheid.

De Noodzaak van Wonder en Terreur: Mozes en het Volk

Was het niet noodzakelijk om zowel wonderen als terreur toe te passen op deze groep mensen, die in het verleden niets met elkaar gemeen hadden behalve de gedeelde herinnering aan hun gezamenlijke lijden? Mozes moet zich bewust zijn geweest van de omvang van zijn taak, vooral nadat hij getuige was van een conflict tussen twee Hebreeuwen in het land van de farao. Toen hij de agressor aansprak met de vraag waarom hij zijn broeder mishandelde, kreeg hij het weerwoord: "Wie heeft jou tot prins en rechter over ons gemaakt? Wil je mij soms ook doden zoals je gisteren de Egyptenaar hebt gedood?"

Vanaf dat moment werd het Mozes duidelijk dat de daadwerkelijke ontsnapping uit Egypte slechts het eenvoudigste deel van zijn missie zou zijn. De echte uitdaging lag in het beschaven van deze massa verworpenen—slaven en vagebonden—die nauwelijks als natie te beschouwen waren.

Jehovah als Vernietiger en Beteugelaar

Volgens deze gedachtegang was dit dan ook de reden dat Mozes Jehovah introduceerde als vernietiger, een god die zichzelf manifesteert door wraak en misleiding, en die discipline oplegt aan het volk dat telkens weer morrend en ontevreden reageert. Als deze aanpak wordt gezien als een hulpmiddel om de natie te verenigen en opstanden te organiseren, blijft het als vader en gelovige moeilijk te accepteren. In vergelijking met andere mythen en angstaanjagende goden uit antieke samenlevingen lijkt deze strategie niet minder gruwelijk.

Kritische Blik op de Fabels en Tradities

Daarom is het volgens de auteur niet nodig om verder te luisteren naar de verhalen van het uitverkoren volk. Hun fabels zijn doordrenkt met moord en verkrachting, vaak in naam van God. Door te profiteren van Egyptische bezittingen en gewaden, tonen de Hebreeën weinig verschil met de paria's die in opstand komen. Het oordeel over hun gedrag blijft daarmee overeind.

Het Onwaarschijnlijke van de Exodus

Een belangrijk argument uit de Bijbel, dat de auteur als onweerlegbaar beschouwt tenzij men de waarheid via het absurde wil vaststellen, is het volgende: als men de autoriteit van de tekst volgt, dan zouden de Hebreeën tweehonderd vijftien jaar later, in het jaar 2513, Egypte verlaten hebben met zeshonderdduizend mannen, exclusief vrouwen en kinderen. Dit impliceert een totaal van minstens twee miljoen mensen.

De auteur betwijfelt of het mogelijk is dat, na zoveel ellende en in zo'n korte tijd, de nakomelingen van Jacob zich zo snel hebben vermenigvuldigd. Het lijkt een belediging voor het gezonde verstand om de authenticiteit van deze legende te willen bevestigen.

Ontstaansgeschiedenis van de Tradities

Tot slot wordt gesteld dat de verhalen over de aartsvader en over Jozef ofwel door Mozes zijn verzonnen, of — zoals de auteur liever denkt — oude Egyptische tradities zijn die door Mozes zijn overgenomen. Door deze verhalen te gebruiken, probeert hij de heiligheid van de missie van de Hebreeën te laten lijken alsof deze al sinds lang door de heer aan hun voorouders was toegekend.

Kritische Reflectie op de Hebreeuwse Mythen en Tradities

De Noodzaak van Historische Kritiek

Het is een legitieme vraag of een vrije, intelligente en historisch onderbouwde kritiek niet juist deze grote voorspellingen en het monsterlijke bijgeloof, die de oorsprong van de Hebreeuwse natie belasten, moet verwerpen. We hebben immers de Griekse en Romeinse mythologieën met minachting afgewezen; waarom zouden we dan respect moeten tonen voor de mythologie van de Joden? Moeten de wonderen van Jahweh ons meer verbazen dan die van Jupiter?

Afwezigheid van Superieure Wijsheid

Er schuilt geen superieure wijsheid in de bloeddorstige, wraakzuchtige godenfiguren die bij het minste vergrijp uit zijn op vergelding. Deze rol van trots en hoogmoed is bovendien niet uniek in de geschiedenis. Wanneer een volk zichzelf uitroept tot het enige volk van God en zijn burens in naam van God confronteert met leugens en wreedheden, terwijl het land inneemt dat het slechts voor zichzelf wil houden, toont dit geen verheven moraal.

Hoewel ze gisteren nog slaven waren, bannen ze de slavernij niet uit. Integendeel, het is opnieuw in naam van de heilige godheid dat ze de overwonnenen tot slaaf maken. In de geschiedenis is er geen volk dat zo consequent is in haar hypocrisie, of dat beter in staat was haar doelen te bereiken door alle middelen te heiligen.

Het Theocratische Systeem en Zijn Erfgoed

Dit hoeft ons niet te verbazen. Aan het hoofd van de door Mozes opgerichte theocratie verschijnt opnieuw de priester, de Leviet, die trouw blijft aan zijn rol: onderwerping door moralisatie. Deze erfenis van het Hindoe Brahmanisme zet zich voort, net als in Egypte en Perzië, precies zoals in alle vroege beschavingen. Het religieuze idee wordt ingezet om de massa te onderwerpen aan de willekeur van de kaste.

Vergelijking Met Oude Wetgevers

Na grondig onderzoek blijkt het Hebreeuwse sociale systeem slechts een kopie van dat van Manu. Het volstaat niet te bewijzen dat Mozes slechts de erfgenaam was van Manu van Egypte; zijn burgerlijke institutie en zelfs zijn Genesis zijn ontleend aan het oude India. De resultaten uit onderzoek naar andere oude volkeren tonen aan dat deze opvatting geen paradox meer is, maar een logische voortzetting van de grote migratie vanaf de Himalaya-plateaus, waarvan de invloed zich over de hele wereld heeft verspreid. Zo kan gerustgesteld worden dat de Israëlieten uit Egypte zijn voortgekomen. De bevestiging van deze waarheid zal volgen door het werk van de Hebreeën te vergelijken met dat van de Indiase wetgever. Nu dit helder is, kan zonder angst gesteld worden dat het wereldbegin volgens de Veda's klopt en dat dit de geschreven traditie is van India. De Bijbel heeft deze ontstaansbeschrijving met enkele aanpassingen overgenomen.

Reflectie op Oude Beschavingen

Het is passend om aandacht te schenken aan de meningen, het onderzoek en de motieven van de oude beschavingen die tot deze inzichten hebben geleid. Daarbij is er waardering voor het inzicht in de samenleving van Jezus, die doordrenkt is van wreedheid en bedrog.

De Symboliek in Exodus

In het begin van Exodus wordt beschreven hoe mensen leren op God te vertrouwen, in navolging van de koppige houding waarmee de Farao werd verworpen, en hoe de oneindige wijsheid van God prijzenswaardig wordt geacht in het omgaan met de prins die tegen zijn wil inging. De apostel leert dat de doortocht door de Rode Zee geïnterpreteerd moet worden als een doopritueel; het hemelse voedsel als symbool voor de heilige communie; de rots waaruit water kwam als beeld van Jezus Christus, die de christenen in dit leven verzorgt en hen in vrede volgt tot het ware beloofde land. Het Sinaïgebergte wordt voorgesteld als een beeld van het aardse Jeruzalem. De wet als leraar kon ware rechtvaardigheid niet onderwijzen, maar leidde wel tot Jezus Christus als haar bron. De glorie van Mozes wordt gezien als een voorafbeelding van het evangelie; het doek waarmee hij zich bedekte als een verwijzing naar de blindheid van de Joden. Het offer wordt voorgesteld als een soort buitenaards heiligdom, het bloed van de slachtoffers als een verwijzing naar dat van Jezus.

Met andere woorden: volgens de moderne priesters was het ter ere van de glorie van God dat Egypte werd vernietigd door vloeken, plagen en moorden.

Overblijfselen van Bijgeloof en Moraal

Ongetwijfeld waren de heiligdommen van de middeleeuwse offers symbolen van bovennatuurlijke krachten; en de overwinnaars en slachtoffers van Bartholomeus dienden als voorbeeld voor de hardnekkige Egyptenaren. Wat een vergissingen! Hoe blijft alle morele intelligentie behouden? Het is pijnlijk dat we nog steeds verplicht zijn om bijgeloof te bespreken en dat vier- tot vijfduizend jaar van ellende de mens nog niet tot vrijdenken en religieuze onafhankelijkheid hebben gebracht.

Oproep tot Vrij Denken

Laten we moed tonen en deze maskers afrukken, zodat iedereen inziet dat dit slechts het resultaat is van menselijke zwakheid en passies.

Hoofdstuk 4: Mozes en het Model van Egypte en India

De Invloed van Oude Culturen op de Hebreeuwse Instituten

Mozes kon niet ontsnappen aan de allesomvattende invloed die de oude wereld uitoefende bij het vormgeven van zijn religieuze en politieke instituties. De diepgewortelde tradities en gewoonten die in die tijd in de beschavingen van Egypte en India heersten, drongen ook door in zijn beleid en keuzes. Toen hij de gemengde menigte van verstotenen door de woestijn leidde, werd het volgens de Bijbel noodzakelijk om deze groep te disciplineren en van regels te voorzien. Er moest worden gezorgd voor structuur en regelmaat, zodat de mensen zich konden aanpassen aan herhaalde gebruiken.

Het Kastensysteem als Fundament

Het idee van een kastensysteem was zodanig verankerd in hun leven dat het niet genegeerd kon worden. Dit systeem vond dan ook zijn weerslag in de nieuwe samenleving die Mozes vormgaf. De nieuwe overheid werd in feite een getrouwe kopie van het Indiase sociale systeem, waarbij in plaats van vier er nu twaalf kasten waren. De eerste kaste was, zoals gebruikelijk, die van de priesters. Zij droegen alle civiele en religieuze taken van de natie, waren de bewaarders van het woord van God, hielden toezicht op de tempels, hadden het alleenrecht op offers, en fungeerden als enige rechters over zonden en misdrijven tegen de samenleving.

De Hogepriester als Absolute Autoriteit

Aan het hoofd van deze theocratie stond de hogepriester, een machtige en mysterieuze autoriteit die door niemand ter discussie kon worden gesteld. Zijn woord gold als wet, zowel op spiritueel als op wereldlijk vlak, en hij was alleen verantwoording schuldig aan God. Dit ideaal, waarin alle macht en inspiratie samenkomen in één centrale figuur, is een model waar hedendaagse ultramontanen van dromen: een autoriteit die ten voordele van de paus gemeenschappen reduceert tot louter corporaties, waarvan elke wens en elk idee samenkomt in Rome.

De Mythe van de Stamafstamming

Sommigen zouden kunnen beweren dat de indeling van de Hebreeuwse stammen niet gebaseerd was op kaste, maar op natuurlijke afstamming van de zonen van Jacob. In werkelijkheid was dit afstammingsverhaal niet meer dan een slimme uitvinding van Mozes. Hiermee kon hij de door hem ingestelde verdeling presenteren als door God gegeven, en op die manier weerstand van het volk voorkomen. Door een beeld van het verleden te scheppen, hield hij de herinnering aan het Egyptische despotisme levend, en zorgde hij ervoor dat niemand het in zijn hoofd haalde om van stam te wisselen.

Inwijding en Bevestiging van Autoriteit

Met een duidelijke strategie omringde Mozes zich met ingewijden die zijn projecten en ambities ondersteunden. Zij werden ingewijd door priesters en onder heilige bescherming geplaatst, zodat het volk niet in de verleiding zou komen om de legitimiteit van hun autoriteit te betwifelen. Op deze manier wist Mozes zijn gezag te waarborgen en de structuur van de samenleving blijvend te verankeren.

Het Kastensysteem en de Superioriteit van de Leviëten

Mozes nam het exclusieve kastensysteem, vergelijkbaar met dat van Egypte en India, bewust over om voor altijd de superioriteit van de Leviëten te waarborgen. Deze keuze diende ertoe om de Leviëtische familie te beschermen tegen huwelijken met andere stammen, zodat hun positie en invloed behouden bleef binnen de samenleving. Het kastensysteem was een instrument om de sociale structuur te handhaven en de Leviëten als priesterlijke elite boven de rest te plaatsen.

In een periode waarin het principe gold dat de priester ook de leider was, was het voor Mozes bijzonder eenvoudig om dit model te kopiëren. Met enkele aanpassingen paste hij de situatie van Indiase immigratie en kolonisatie toe, zoals men deze eerder in Egypte en heel Azië. Zo ontstond een nieuwe maatschappijstructuur waarin de priesterklasse de regering vormde en alle belangrijke functies vervulde.

Voor de legitimatie van deze indeling was geen beroep op een hogere macht of heilige missie nodig. Het geloof in de fabels en voorspellingen van de Hebreeuwse wetgever maakte het eenvoudig om de onrustige en verschillende groepen onder zijn leiding in toom te houden. Onenigheid, ongehoorzaamheid en opstanden kwamen vaak voor, waardoor het des te noodzakelijker werd om met een schaduwachtige, wrekende God te dreigen. Door het beeld van een almachtige, straffende God te scheppen, kon Mozes zijn gezag handhaven en het volk in angst houden.

Het was immers in naam van Jehovah dat drieëntwintig Israëliëten werden afgeslacht door de Leviëten—de priesters—na de episode met het gouden kalf. Hoe krachtig Mozes' energie ook was, het bloedvergieten dat volgde, had hem mogelijk zijn leven kunnen kosten als hij het volk niet in kasten had ingedeeld. Vooral het verheffen van de priesters uit zijn eigen stam, die zijn trouwste aanhangers waren, was cruciaal voor het voortbestaan van zijn gezag.

Er bestaat nauwelijks een verschil tussen Brahmanisme en Levitisme. Alles wijst erop dat het ene uit het andere is voortgekomen. Wie de gebruiken van beide beschavingen naast elkaar legt, ziet dat het niet louter een kwestie van gelijkenis in instituties is, maar dat er sprake is van een directe verwantschap.

Mozes en het Idee van de Eenheid van God

Mozes wordt vaak geëerd als degene die het grote idee van de eenheid van God introduceerde, iets wat de naties en zijn tijdgenoten destijds niet volledig erkenden. Dit standpunt, hoewel gewijd door tijd en christelijke traditie, verdient nu kritisch onderzoek. De christelijke dogma's hebben dit idee vanzelf overgenomen en met grote inzet verspreid, maar het historisch perspectief toont aan dat de situatie genuanceerder ligt.

Mozes, die was ingewijd in de sektarische scholing van Egypte en de schittering van het Indiase deïsme, had de keuze uit verschillende vormen van aanbidding. In plaats van de Hebreeuwen een religie op te leggen die gebaseerd was op bijgeloof en tastbare beelden, zoals de Egyptische priesters deden om de lagere kasten te laten wennen, was hij de eerste die via het kastensysteem het mysterie van initiatie op basis van de eenheid van God openbaarde. De tradities van schepping, die in India en Egypte exclusief waren voor

de uitverkoren klassen van Brahmanen en hiërofantten, werden door Mozes toegankelijk gemaakt voor zijn volk via de Levietische kaste.

De Complexiteit van Mozes' Godsbeeld en Regeringsmodel

Mozes onthulde aan het volk het verheven idee van de eenheid van het superieure wezen, maar hij waagde het niet om dit concept in zijn zuiverste vorm aan hen te presenteren. De mensen, geboren in dienstbaarheid en nog niet losgekomen van hun verleden, ontbeerden volgens Mozes de intelligentie om zich af te scheiden van het traditionele beeld van God: een almachtige en genadige schepper, vrij van ideeën over wraak en strenge kastijding. Mozes durfde het niet aan om Jehovah te tonen als een serene, kalme godheid, zoals deze wordt beschreven in de heilige Indiase boeken, die uitblinken in majesteit en heiligheid.

Enerzijds kreeg Mozes de kans om bij het stichten van zijn natie te spreken over de eenheid van God, en het bijgeloof te beschrijven dat door Manu en Manes als toereikend werd beschouwd voor de mens. Anderzijds werd hij echter gedwongen tot een pragmatische keuze: hij moest zijn macht en de nieuwe instituties veiligstellen door God te presenteren als een wreed wezen, dat angst inboezemt en blinde navolging verlangt. De terreur en verschrikkingen die in andere religies aan vele goden en beelden werden toegeschreven, liet Mozes voortkomen uit één godheid. Zijn aanbidding was dus noch uitgesproken pessimistisch, noch optimistisch vergeleken met andere tradities.

In de Bijbelse verhalen is het immers Jehovah die de slachtingen opdraagt en het offeren van stieren in alle naties eist, ter ere van zijn naam en om zo de weg vrij te maken voor de slaven uit Egypte. Er ontstond respect voor de angst die diep in de ziel moest zijn geworteld, en liefde voor de felle strijd van intolerantie, waardoor Mozes werd gezien als meer dan een nieuwe heerser van vuur en zwaard, en Jehovah als een schrikbeeld: een instrument om te domineren, ontworpen ten dienste van een sektarische oligarchie. Kort samengevat was het bestuur dat Mozes instelde theocratisch, onder de soevereine macht van de priesterklasse. De door Mozes opgelegde verdeling van de stammen was gebaseerd op het kastenstelsel, bedoeld om stabiliteit te creëren, macht te behouden en nieuwe instituties te vestigen. Uit dit alles blijkt dat de Hebreeuwen, noch door hun geloof noch door hun sociale positie, een uitzondering vormden op de regel die gold voor alle volken uit de oudheid.

Er zijn mensen die beweren dat de Hebreeuwen een unieke moraal bezaten die zij hun tijdgenoten ontzegden, maar de context toont aan dat hun situatie en keuzes grotendeels overeenkwamen met andere oude beschavingen.

De Tien Geboden en de Morele Ontwikkeling van de Hebreeuwen

Oorsprong en Universele Geldigheid van de Geboden

De tien geboden, zoals geopenbaard aan de Hebreeuwen, gebieden respect voor ouders, verbieden moord, overspel, diefstal, valse getuigenis en het toe-eigenen van andermans bezit. Deze principes zijn echter niet uniek aan het moment van de berg Sinaï; ze zijn ouder dan de Hebreeuwse beschaving en zelfs ouder dan de culturen die daaraan voorafgingen. Toen Mozes deze geboden aan zijn volk presenteerde, waren deze morele

richtlijnen al lang bekend bij mensen die eer en eerlijkheid hoog in het vaandel droegen. De openbaring van de tien geboden, begeleid door donder en trompetgeschal, kan daarom worden gezien als een wrang sarcasme: want wie de Bijbel aandachtig leest, ziet dat maar weinig van haar personages niet corrupt waren, dat velen slechte relaties hadden met hun burens en weinig respect toonden voor de eigendommen van anderen.

Gedrag van de Hebreeuwen vóór en na de Exodus

Voor hun vertrek uit Egypte beroofden de Hebreeuwen de lokale bevolking. Tijdens hun tocht door de woestijn zetten ze deze gewelddadige praktijken voort, waarbij ze als struikrovers optraden en bij elke nieuwe verovering het geduld van de plaatselijke bevolking zo op de proef stelden dat ze uiteindelijk werden gestraft en tot dienaren gemaakt. Ondanks de inspanningen van Mozes en zijn opvolgers bleven de paria's paria's. Het was onmogelijk om deze voormalige slaven om te vormen tot eerbare burgers die gehecht waren aan het land en bereid waren te werken. Ze bleven zwervers, zelfs nadat ze zich in Palestina hadden gevestigd, en hun burens sloten zich aanen om hen te bestrijden en hun voortdurende agressie te keren.

Vergelijking met Andere Samenlevingen

De samenleving die door Mozes werd gevormd, verschilt duidelijk van het India uit de Veda's en de eerste heilige tradities. Als we de tien geboden vergelijken met de diepgaande filosofische en morele principes die later door christelijke hervormers weer onder de aandacht werden gebracht, rijst de vraag met welk sentiment we moeten kijken naar deze eenvoudige regels. Het is duidelijk dat Mozes deze principes kende, ze in zijn jeugd bestudeerde, wat blijkt uit zijn publieke verklaring van het superieure wezen en uit zijn Genesis. Als hij niet in staat bleek tot morele regeneratie en eerder koos voor het Brahmanisme dan het Vedisme, kan dat wellicht worden toegeschreven aan de moreel vervallen toestand van de Hebreeuwen in Egypte, wier veranderde onafhankelijkheid de wetgever ertoe dwong hen te leiden via bijgeloof en angst voor de wraak van de ongenadige God.

Het Volk versus de Wetgever

Misschien lag het niet aan Mozes persoonlijk, maar aan het volk, dat de intelligentie miste om hem te begrijpen. Het lijkt aannemelijk dat de hervormingen van Mozes een andere wending zouden hebben genomen als hij mensen had gehad die minder getraumatiseerd waren door hun slavernij, waardoor de God van Genesis, de God van de vroege Bijbelse verhalen, niet zou zijn gaan lijken op de jaloerse Jehovah, dorstig naar menselijk offer, zoals in Exodus en de andere boeken.

De Rol van Angst en Macht in Religieuze Structuren

Door het toenemende gemor en verzet tijdens de woestijnreis voelde Mozes zich genooddaakt om het hogere wezen een dreigender karakter te geven, om de massa te kalmeren die niet met rede te bereiken was. De God van de Veda's, met zijn onuitputtelijke geduld en vergevingsgezindheid, zou door deze groep slaven zijn verstoten; zij hadden een God nodig met een ijzeren hand, die kastijde en uitroeide, die duizenden liet sterven omwille van een vloek, godslastering of aanbidding van het gouden kalf. Daarom liet Mozes de Veda's achter zich en richtte hij zich, na Genesis, volledig op het Brahmanisme: een systeem gericht op heersen door en voor de priesters.

Kritiek en Reflectie op Religieuze Ficties

Deze visie zal voor sommigen vreemd zijn, maar onze kennis van negentien eeuwen religiegeschiedenis geeft ons niet de neiging om absolute vrijheid van denken of meningsuiting te tonen. We zijn verplicht om sommige religieuze ficties niet te bekritisieren, terwijl we andere zonder reden verwerpen, waarbij we onszelf als de ware zien en anderen als fout. Dat is de regel van elke gemeenschap, het systeem van alle communes.

De Rol van de Vrijdenker

Er is begrip voor de vrijdenker die durft te stellen: "Ik ben gekomen om te bewijzen dat alle bijgeloof, net als alle despotisme, een gemeenschappelijke bron heeft, en om deze te vernietigen zodat uit de lessen van het verleden iets nieuws kan worden opgebouwd. Ik ben gekomen om te laten zien dat bepaalde zaken niet te combineren zijn als we zien wat ze hebben vernietigd; dit zou iets nieuws betekenen." Het is duidelijk dat dit misschien een synoniem onthult voor degenen wier werk is vernietigd, en dat het niet langer is toegestaan om ons van mensen te ontdoen.

Hoofdstuk 5 – Het Hebreeuwse Strafrechtssysteem

Karakter en Oorsprong van het Strafsysteem

Het strafsysteem dat onder leiding van Mozes werd ingevoerd, onderscheidde zich duidelijk van dat van Egypte of India. De gevonden verschillen geven een scherper beeld van de unieke oorsprong die aan de Israëlieten wordt toegeschreven. Dit systeem getuigt van een specifieke, eigen ontwikkeling.

Instrumenten van Macht en Straf

Net als zijn voorgangers gebruikte Mozes verschillende middelen om orde te handhaven en boetedoening af te dwingen: de doodstraf, stokslagen, geldboetes en rituele reiniging door middel van offers. Opmerkelijk is dat hij iedere vorm van uitsluiting, gedeeltelijk of volledig, van stam of kaste afwees. Deze strafvorm werd door andere samenlevingen, zoals Perzië, Griekenland en Rome, wél overgenomen en kreeg later in moderne wetgeving zelfs de naam 'civiele dood' (zoals onder de wet van Justinianus).

Het Uitzonderlijke Karakter van het Judaïsme

De weigering binnen het Judaïsme om zware criminelen het recht op water en brood te ontfangen—ondanks kennis van oosterse gebruiken—vormt een opvallende uitzondering. Dit kan echter niet als vooruitgang of humaniteit worden gezien; uitsluiting van kaste zou immers een mildere straf zijn geweest dan het afslachten van duizenden Israëlieten die slechts schuldig waren aan omgang met de dochters van Moab. De Bijbel toont immers een overvloed aan dieren- en mensenoffers, waarmee het boek zelf lijkt te zijn geschreven in bloed.

Geen Verzachting van Gewoonten

Er is dan ook geen sprake van verzachting van oude gewoonten. De gedachtegang van Mozes was eenvoudig en paste in de omstandigheden van zijn tijd. Wanneer de Hebreeuwse gemeenschap bestond uit de outcasts van de Egyptische samenleving, was het noodzakelijk dat Mozes geen nieuwe paria's zou creëren binnen zijn eigen volk. Het was immers essentieel dat de nieuwe gemeenschap niet de mogelijkheid kreeg om terug te vallen in de ellende waaruit zij net was ontsnapt.

Voorkomen van Sociale Gevaren

Mozes beseftte dat het instellen van kastenuitsluiting een natie binnen de natie zou creëren, wat op termijn tot grote sociale gevaren zou leiden. De Egyptenaren hadden de opkomst van de Israëlieten immers met uitroeiing en ontbering tegengehouden. Mozes koos er daarom voor om geen vergelijkbare straffen toe te passen die onvermijdelijk zouden leiden tot verval en ondergang. In plaats daarvan werd gekozen voor de massale executie van criminelen, zodat men zich kon ontdoen van iedereen die Jehovah afwees of zich verzette tegen het gezag van Mozes en de priesters.

De Lex Talionis

Voor minder ernstige vergrijpen, die geen directe bedreiging vormden voor de theocratische staatsstructuur, werd de Lex talionis ingevoerd: het principe van 'oog om oog, tand om tand', zoals vastgelegd in Exodus xxi, 24-25. Dit was het eerste optreden van de Lex talionis in de oude wereld—iets wat in het theocratische India en Egypte

nooit werd ingevoerd en waar Manu, Zoroaster en Manes zich met afschuw van afkeerden. Het was aan het Judaïsme en Jehovah om deze straf tot geschreven wet te verheffen, waarbij Mozes ze als een originele kroon beschouwde op zijn wetgeving.

Uniciteit en Invloed

Israël was het enige volk dat deze straf in zijn wet durfde opnemen. Steeds blijkt dat wanneer Judea iets overnam uit de beschavingen van India en Egypte, het vaak neerkwam op een terugkeer naar de wreedheden en barbaarsheid van de vroegste tijden, waarin de nomade slechts het recht van de sterkste kende.

Het Recht van de Sterkste

Deze geest laat zich vangen in de woorden van Kaïn tegen Abel: "Laat het land aan mij, of ik dood jou." Deze houding werd door Mozes overgenomen, vertaald in volledige onderwerping en gehoorzaamheid aan het woord van God op straffe van de dood. De Hebreeën eisten van hun burens rijkdommen, maagden en huizen, met als dreigement vernietiging door zwaard en vuur.

Bloedige Geschiedenis

Het is onmogelijk om niet enkele voorbeelden te noemen van de vele slachtingen en bloedbaden die in naam van Jehovah zijn uitgevoerd, zowel jegens de Israëlieten zelf als tegenover volkeren die uitgeroeid moesten worden. Dit dient niet om opzettelijk te choqueren, maar als argument tegen hen die de superioriteit van de Indiase geschriften betwijfelen en beweren dat deze slechts kopieën zijn van de Bijbel.

Vergelijking met Andere Tradities

Het idee van de drieëenheid van God, schepping, de oorspronkelijke zonde en verlossing, leidde in India tot een hoogstaande filosofische en morele cultuur. De overname van tradities die hun oorsprong niet vonden op Hebreeuwse bodem, kon een volk niet verheffen dat slechts vertrouwd was met moord en doodslag.

Reflectie op de Genesis

De eerste hoofdstukken van de Hebreeuwse Genesis zijn niet op hun plaats in een boek dat verder niet meer is dan een lofzang op geweld en vernietiging. Deze hoofdstukken horen thuis bij de Veda's, waar ze hun oorsprong vinden.

Hoofdstuk 6: Een balans opmaak van de Bijbel – Kasteidingen, slachtingen en verwoestingen

Inleiding: Kritische reflectie op de Bijbel

Terwijl we ons verdiepten in de verhalen rond Mozes, valt het op dat er nauwelijks een bladzijde te vinden is in de Bijbel zonder uitingen van verontwaardiging over het fanatisme en de wreedheden die erin beschreven staan. Dit boek, waar velen eerbiedig voor knielen zonder het te onderzoeken of werkelijk te willen begrijpen, wordt door velen gezien als de hoogste wet en het werk van verheven wijsheid. Voor ons echter is het niet meer dan een code van agressief bijgeloof.

Oproep tot bezinning en onafhankelijk oordeel

Laat ons daarom afstand nemen van deze beledigende en vulgaire bewondering die ons dwingt te knielen. In plaats daarvan zouden we in onszelf moeten kijken en vertrouwen op de innerlijke stem, het geluid van ons eigen geweten: lees, overweeg en oordeel dan zelf.

Voorbeelden van goddelijke wreedheid en morele vragen

Wanneer Jehovah de Hebreeuwen wil helpen vluchten, kiest hij als middel het doden van de eerstgeborenen van de Egyptenaren – een daad waarbij onschuldigen worden omgebracht. Daarnaast beroven de Hebreeën tijdens hun vlucht de Egyptenaren door waardevolle gouden voorwerpen en kostbare kledingstukken mee te nemen.

Jehovah commandeert de Hebreeuwen om terug te keren om de farao uit te lokken hen te volgen, zodat hij hem kan vernietigen tezamen met zijn leger. Nutteloos en een wrede wraak omdat de Hebreeuwen al buiten gevaar waren.

De Israëliërs, strevende van hongersnood, Jehovah stuurt de kwartels en manna, brood uit de hemel. Furieus vanwege de aanbidding van het gouden kalf, wilde Jehovah alle Israëliërs vernietigen; Mozes komt tussenbeide en smeekt hem om tevreden te zijn met drieëntwintigduizend die hij laat afslachten door de priesters. Na deze daad van geweld is God weer bereid om de Hebreeuwen te helpen. Slechts onder kannibalen kan ik mij dit soort gedrag voorstellen.

Voorbeelden van Goddelijke Wreedheid en Morele Dilemma's

Jehovah waarschuwt de Hebreeuwen dat als zij hem opnieuw zouden provoceren, hij hen volledig zou uitroeien. Deze dreiging benadrukt de strenge en onverbiddelijke aard waarmee de godheid optreedt tegenover zijn eigen volk.

Mozes verlangt ernaar het aangezicht van Jehovah te zien, maar krijgt van hem te horen dat hij slechts zijn rug mag aanschouwen: "Videdis posteriora mea." Dit wordt gepresenteerd als een vernederende absurditeit, waarmee de afstand en ondoorgrondelijkheid van de godheid nog verder wordt benadrukt.

De zonen van Aaron, Nadab en Abihu, worden ter dood gebracht omdat zij offers brengen met 'vreemd vuur' dat niet voorgeschreven is. Hieruit blijkt hoe absolute gehoorzaamheid wordt geëist en overtredingen zonder pardon worden bestraft. Zelfs wie een os, schaap of geit doodt die bedoeld was ter ere van de Heer, maar dit niet volgens de voorschriften doet, wordt ter dood gebracht. Hetzelfde lot treft degene die

zijn kinderen laat bidden tot beelden: ook hiervoor geldt de doodstraf. Het onderstreept het fanatisme en de intolerantie tegenover afwijkingen van de regels.

Goddelijke Wreedheid en Morele Dilemma's: Voorbeelden van Vernietiging en Straf

Op verschillende momenten tijdens de tocht van de Hebreeuwen door de woestijn komt het volk in opstand tegen Jehovah. Telkens worden deze opstanden streng en meedogenloos bestraft. Zo wordt een opstand bestraft met vuur dat veertienduizend zevenhonderd mensen vernietigt. Het volk leert dat tegenspreken van Jehovah ernstige gevolgen heeft: wie zich verzet, wordt getroffen door rampen en verwoesting. Wanneer de Hebreeuwen opnieuw in conflict komen met Jehovah, stuurt hij een slang op hen af, waardoor velen van hen omkomen. Deze straf laat zien dat elke vorm van ongehoorzaamheid of twijfel aan God onmiddellijk en genadeloos wordt bestraft.

Het kan ook dat vanwege het voedselprobleem in de woestijn de dictator overging tot uitdunning van de groep om nog meer opstand en geweld te voorkomen vanwege de honger.

Als wij deze mensen en hun geschiedenis beoordelen: deze geschiedenis laat nergens anders een groter bewijs zien van de zwakheid en perversie van de mens.

Sommige mensen zien in deze slachtingen, die kinderen noch vrouwen hebben gespaard, behalve de maagden, een bewijs van Gods macht. Wij zien hierin meer een manifestatie van de kracht van het kwaad, regeerden met de harde hand over deze barbaren en ongedisciplineerde hordes, die Egypte verlatend hun weg hebben gemarkeerd met verkrachtingen, plunderingen en slachtingen.

Nee, wij gaan niet naar deze mensen in onze zoektocht van het begin van ons geloof en van onze filosofische en religieuze tradities, en het is niet van dit boek, de Bijbel, dat zal voortkomen uit een nieuw geloof van moderne naties.

Analyse van de Motieven achter de Slachtingen en Hun Morele Betekenis

Het is goed mogelijk dat de aanleiding voor deze gewelddadige handelingen, en met name de uitdunning van de groep in de woestijn, gezocht moet worden in het acute voedseltekort waarmee de Hebreeuwse gemeenschap werd geconfronteerd. De leider, die als een ware dictator optrad, kan uit noodzaak hebben besloten het aantal mensen te verminderen om erger oproer en geweld als gevolg van honger te voorkomen. Dit harde ingrijpen werd wellicht ingegeven door de bittere realiteit van leven in een onherbergzame omgeving, waar middelen schaars waren en het overleven van de groep vooropstond.

Hoofdstuk 7 Invloed van Egypte op de Hebreeuwse Samenleving: Het Huwelijkssysteem

Overeenkomsten tussen Hebreeuwse en Indiase Tradities

De gebruiken en tradities rondom het huwelijk in Judea vertonen opvallende gelijkenissen met die van India. Dit wijst erop dat de oude wereld mogelijk is beïnvloed door immigranten uit India. De karakteristieke kenmerken van de oude beschavingen — zichtbaar in Egypte, Perzië, Griekenland en Rome — komen ook tot uiting in Judea, zelfs in de kleinste details van haar sociale organisatie. Het is dan ook niet nodig om selectief te zijn bij het benoemen van de vele momenten van contact en treffende overeenkomsten; ze versterken juist het idee van eenheid tussen de volkeren van de oudheid, een uitgangspunt dat vanaf het begin als axiom is gesteld.

Het Leviraatshuwelijk: Praktijk en Motieven

Een sprekend voorbeeld hiervan is het huwelijk van Hebreeuwse en Hindoe weduwen. In het Bijbelboek Genesis lezen we dat Juda voor zijn oudste zoon een vrouw had uitgezocht, Tamar. Na diens dood droeg Juda zijn tweede zoon Onan op om met Tamar te trouwen, zodat er nageslacht zou zijn voor zijn overleden broer. Onan wist echter dat het kind niet als het zijne zou gelden, maar als dat van zijn broer, en weigerde daarom het nageslacht te verwekken.

Ook in het boek Ruth komt dit gebruik naar voren. Boaz verklaart dat hij Ruth, de Moabitische weduwe van Mahlon, tot vrouw neemt, zodat er in de naam van de overledene een erfgenaam wordt opgevoed en diens naam niet verloren gaat binnen de familie en gemeenschap.

In meerdere delen van de Bijbel is deze praktijk wettelijk vastgelegd: het dichtstbijzijnde familielid van een overledene dient met de weduwe te trouwen, waarbij hun kinderen worden beschouwd als nageslacht van de overledene en daardoor recht hebben op de erfenis.

Vragen bij het Motief Achter het Leviraatshuwelijk

De herkomst en de gedachte achter deze traditie blijven echter onduidelijk. Ondanks uitvoerig onderzoek in de boeken van het Oude Testament wordt hierover geen uitsluitsel gegeven. Veel commentatoren stellen dat het huwelijk van Boaz met Ruth enkel tot doel had het voortbestaan van Ruths familie mogelijk te maken.

Deze verklaring is echter onbevredigend. Waarom zou het belang van een overledene zo zwaar wegen dat een broer — of bij diens afwezigheid een ander familielid — verplicht wordt diens naam voort te zetten? Heeft de broer of het familielid niet eveneens het recht op eigen nageslacht? Waarom zou men iemand verplichten tot een huwelijk dat, door de familie van de overledene voort te zetten, de eigen familie feitelijk tenietdoet?

Deze gewoonte, waarvan het Judaïsme ons geen verklaring kan geven vindt zijn origine in het geloofssysteem van de Hindoes, naar Egypte meegebracht door de immigranten en later overgenomen door de Hebreeuwen, waarschijnlijk onwetend van haar doel.

Volgens de Puranische Hindoe concept, moeten de laatste ritten van een vader uitgevoerd worden door een zoon, op zijn tombe en hernieuwd uitgevoerd bij de

herdenking ervan. Deze offerandes verwijderen de laatste vlekken of belemmeringen die verhinderen dat de ziel weer opgaat in het Goddelijke bestaan, het einddoel voor de rechtschapenen.

Daarom is het dus noodzakelijk dat elke man een zoon heeft die voor hem opent de poorten van onsterfelijkheid en verblijf bij Brahmā; daarom wordt in de Indiase gemeenschap veel devotie gegeven aan een broer of kind van mannelijk geslacht; die de uitvoering van zo een ritueel niet kunnen weigeren.

Bij de Hindoes krijgt alleen de eerstgeborene zoon van de dode echtgenoot de eer, en wordt hij de erfgenaam, en is daarmee verplicht om uit te voeren de gewenste rituelen. Alle andere kinderen worden gerekend tot het nageslacht van de broer die de weduwe heeft gehuwd, en op deze wijze wordt zijn devotie niet geruïneerd. Als er geen tweede zoon wordt geboren, dan staat de wet toe een adoptie die zijn naam zal dragen om de uiteindelijke riten uit te voeren.

Het Leviraatshuwelijk en de Symboliek van Onreinheid in Dieren

Kritische Beschouwing van het Hebreeuwse en Hindoeïstische Gebruik

Het Hebreeuwse gebruik en de daarbij behorende gewoonte rondom het leviraatshuwelijk mist in wezen betekenis, omdat alle kinderen die uit de weduwe geboren worden, rechten verkrijgen ten opzichte van de overledene, zonder rekening te houden met de natuurlijke vader van wie zij daadwerkelijk het nageslacht zijn. Hierdoor wordt de biologische vader als het ware buitenspel gezet in het erfrecht en de familiecontinuïteit.

Het Hindoeïstische gebruik daarentegen wordt als rationeel en logisch beschouwd, omdat het de belangen van beide partijen beschermt. Het biedt een religieuze onderbouwing voor een handeling die anders moeilijk te begrijpen zou zijn. De Bijbel doet geen poging tot een dergelijke verklarende rechtvaardiging, waarschijnlijk omdat die ook niet gegeven kon worden.

Hieruit blijkt duidelijk dat het een Hindoeïstische traditie is die, hoewel haar oorspronkelijke doel vergeten is, als gebruik is blijven voortbestaan. Onan zou er niet over nagedacht hebben om de onvruchtbaarheid van Tamar te verlengen, als de wet slechts zijn eerstgeborene aan zijn broer had toegewezen.

Verboden Dieren en Regels van Onreinheid

Bepaalde dieren worden in de Bijbel als onrein beschouwd en zijn daarom verboden om te eten. Mozes verbood alle brullende dieren waarvan de hoof niet gespleten is, zoals het varken. Dit dier wordt als onrein gezien, ondanks dat het wel twee gespleten hoeven heeft, omdat het niet herkauwt.

Wat vissen betreft, zijn alleen die met schubben en vinnen toegestaan; alle andere vissen zijn verboden.

Onder de vogels zijn specifiek de arend, grijpvogel, valk, uil, aasgier en soortgelijke roofvogels verboden. Ook de kraai en verwante soorten, de uil, ibis, aalscholver, zwaan,

buizerd, porphyron, haron, ooievaar, lapwing (een koet-achtige watervogel), vleermuis en alle andere vogels die zowel kunnen vliegen als kruipen, vallen hieronder. Van de landdieren zijn verboden: de wezel, muis, krokodil en soortgelijke dieren, evenals de muskusrat, kameleon, hagedis en mol.

Mensen die dergelijke dieren eten worden als onrein beschouwd, net als het dier zelf. Wie deze dieren aanraakt nadat ze gestorven zijn, wordt tot de avond als onrein beschouwd. Ook de voorwerpen of vaartuigen waarin deze dieren vervoerd zijn, worden als onrein bestempeld en dienen vernietigd te worden.

Verboden Voedingsmiddelen en Reinigingsvoorschriften volgens Manu en de Brahmanen

Volgens de voorschriften van Manu en de Brahmanen geldt er een streng verbod op het eten van bepaalde dieren. De tweemaal geborene – dat wil zeggen, leden van de hogere kasten – mag geen viervoetige dieren eten, behalve de soorten die expliciet door de geschriften zijn toegestaan. Het huiselijke varken bijvoorbeeld, hoewel niet eenhoevig, wordt als onrein beschouwd en is daarom verboden om te eten.

Wat vogels betreft, zijn alle roofvogels zonder uitzondering verboden. Dit betreft onder andere de aasgier, de arend en de buizerd, evenals alle vogels die hun voedsel met hun klauwen grijpen en met hun snavel het vlees verscheuren. Zij worden als onrein gezien en mogen daarom niet gegeten worden. Opvallend is echter dat er een uitzondering wordt gemaakt voor de mus, omdat deze vogel schadelijke insecten bestrijdt en zo de oogst beschermt.

Verder omvatten de verboden vogels de kraanvogel, de papegaai, de zwaan, de specht en alle andere soorten die hun prooi met de tong pakken. Ook onder de vissen geldt een verbod: alle vissen die geen vinnen en schubben hebben, mogen niet gegeten worden. Ten slotte zijn alle kruipende dieren, evenals dieren die holen graven met hun klauwen, verboden en worden zij als bijzonder onrein beschouwd.

Reinigingsregels na Contact met Onreinheid

Iedereen die in contact is gekomen met dode dieren wordt als onrein beschouwd. De duur van deze onreinheid kan verschillen: soms duurt deze periode tien dagen en tien nachten, in andere gevallen vier dagen of slechts één dag. De lengte van de onreinheid hangt af van de reputatie, deugd en wijsheid van de betreffende persoon.

Gebruik voorwerpen van koper, zilver of goud die in aanraking zijn gekomen met onrein materiaal moeten worden gereinigd volgens de voorgeschreven rituelen. Een aarden bord of ander aardewerk voorwerp dat is besmet, moet daarentegen worden gebroken en diep worden begraven, omdat dergelijke materialen niet gereinigd kunnen worden.

Overeenkomsten tussen Oosterse Wetgevingen

De opmerkelijke overeenkomsten in deze regelgeving roepen de vraag op of deze verboden en reinheidsvoorschriften gemeengoed waren onder alle Oosterse volkeren. Wat echter duidelijk naar voren komt, is dat India het voortouw heeft genomen en de weg heeft gewezen op het gebied van dergelijke tradities.

Er bestaat een mogelijkheid om deze visie te weerleggen, namelijk door de oudheid van India te ontkennen. Sommige fervente voorstanders van een andere visie zullen wellicht

zelfs proberen te bewijzen dat het Sanskriet afkomstig is van het Hebreeuws of dat de Hebreeuwse taal de oorsprong is van het Sanskriet. Een dergelijke gedachtegang wordt door de auteur echter als absurd en zelfs lachwekkend beschouwd.

Rituelen en Proeven bij Verdacht van Ontrouw

Bijbelse Proef: Het Jaloezie-offer in Numeri

In het Bijbelboek Numeri wordt nauwkeurig beschreven wat er gebeurt als een echtgenoot zijn vrouw van ontrouw verdenkt. Hij brengt haar naar de priester, die haar presenteert en een offer brengt bestaande uit een tiende deel van een deel gerstemeel. Opvallend is dat het offer geen geurige olie of wierook bevat, omdat het hier gaat om een offer van jaloezie – een offer bedoeld om overspel aan het licht te brengen.

De priester neemt vervolgens water in een aarden pot en voegt daar een beetje aarde van de vloer van het altaar aan toe. Tegen de vrouw spreekt hij: “Als geen andere man jou heeft benaderd, zal dit bittere, met een vloek beladen water jou geen kwaad doen. Maar als je ontrouw bent geweest, dan zal je buik opzwellen en barsten, en je dijen zullen verrotten.” Daarna krijgt de vrouw het drankje te drinken, waarmee de waarheid zal blijken.

Indiase Proef: Gautama-Dharmasoetra

Een vergelijkbaar ritueel vinden we in de Gautama-Dharmasoetra. Als een vrouw ervan werd verdacht een ander dan haar echtgenoot te hebben omarmd, werd zij naar de poorten van de tempel gebracht om door de priester beoordeeld te worden. De priester bereidde een mengsel van rozemarijn en aarde, afkomstig van onder de voet van een onrein dier, gemengd met water dat werd aangereikt door een paria. Dit mengsel moest door de vrouw worden gedronken.

De priester sprak: “Als uw schoot geen vreemd zaad heeft ontvangen, zal dit drankje voor u zoet zijn. Maar als u hebt gezondigd, zult u sterven en wedergeboren worden als een jakhals. Intussen zal uw lichaam opzwellen en van verrotting uiteenvallen.” Dergelijke religieuze rituelen zijn niet gebaseerd op recente wettelijke toestemming, maar behoren tot oude tradities.

Rituelen en Proeven bij Verdacht van Ontrouw

In het Bijbelboek Numeri wordt beschreven hoe een echtgenoot zijn vrouw, wanneer hij haar verdenkt van ontrouw, voor de priester brengt. De vrouw wordt gepresenteerd aan de priester, die een offer brengt bestaande uit een tiende deel van een deel gerstemeel. Opvallend hierbij is dat er geen geurige olie of wierook aan het offer wordt toegevoegd, aangezien het hier gaat om een zogenaamde 'jaloezie-offerande', bedoeld om overspel te ontdekken. Vervolgens neemt de priester water in een aarden pot en doet daar een beetje aarde van de vloer van het altaar bij. Tegen de vrouw spreekt hij uit: “Als geen andere man jou heeft benaderd, zal dit bittere en met een vloek beladen water jou geen kwaad doen. Maar als je ontrouw bent geweest, dan zal je buik opzwellen en barsten, en je dijen zullen verrotten.” Daarna laat hij haar het drankje drinken.

Een vergelijkbaar gebruik vinden we in de Gautama-Dharmasoetra. Als een vrouw ervan werd verdacht een ander dan haar echtgenoot te hebben omarmd, werd zij naar de poorten van de tempel gebracht om daar door de priester beoordeeld te worden. De priester bereidde een mengsel van rozemarijn en aarde, afkomstig van onder de voet

van een onrein dier, en vermengde dit met water dat werd aangereikt door een paria. De vrouw moest dit mengsel drinken, waarbij de priester zei: “Als uw schoot geen vreemd zaad heeft ontvangen, zal dit drankje voor u zoet zijn. Maar als u hebt gezondigd, zult u sterven en wedergeboren worden als een jakhals. Intussen zal uw lichaam opzwellen en van verrotting uiteenvallen.” Voor deze religieuze rituelen erkent de wet geen recente toestemming of legitimatie.

Onreinheid door Contact met de Dood in Bijbelse en Indiase Tradities

Bijbelse Voorschriften: Numeri

Volgens het Bijbelboek Numeri geldt dat wanneer iemand het lichaam van een overledene aanraakt, deze persoon voor zeven dagen als onrein wordt beschouwd. Om weer rein te worden, moet men zich onderwerpen aan een reinigingsritueel, waaronder besprenkeling met water en het doen van boetedoening. Niet alleen de persoon zelf, maar ook iedereen die de tent waarin de overledene ligt betreedt, evenals alle huisraad binnen die tent, worden voor zeven dagen als onrein gezien. Bovendien maakt de onreine persoon alles wat hij aanraakt eveneens onrein.

Indiase Voorschriften: Manu

Ook in de Indiase traditie, zoals beschreven door Manu in hoofdstuk 5, bestaat het idee van onreinheid door aanraking van een dode. Hier duurt deze onreinheid zelfs tien dagen. Wanneer een man overlijdt, wordt al zijn huisraad onrein verklaard. Bekers en houders van metaal worden gereinigd met vuur, terwijl bekers en houders van aardewerk gebroken of begraven dienen te worden. De reiniging van personen vindt plaats door wassen met gezuiverd water.

Filosofische Uitbreiding door Manu

Manu beschrijft niet alleen de fysieke reiniging, maar legt ook een nadruk op een bredere, meer filosofische opvatting van zuiverheid. Volgens hem is van alle vormen van reinheid die bij het vergaren van rijkdommen het beste; wie zijn integriteit bewaart bij het rijk worden, is werkelijk puur. Zuiverheid wordt niet enkel bereikt door het gebruik van aarde en water.

Manu stelt verder dat wijze mensen vergiffenis zoeken voor hun daden door middel van donaties en gebed. Geleerden reinigen zichzelf door studie van de heilige geschriften. Het lichaam wordt gereinigd met water, de geest door waarheid, en de ziel door juiste geschriften en goede werken. Kennis zuivert het intellect (buddhi).

Overeenkomst en Verschil tussen Bijbel en Manu

Het idee dat onreinheid door aanraking van een dode zich ook uitstrekt tot levenloze voorwerpen, wordt gezien als een Indiase erfenis. Mozes heeft deze praktijk vrijwel letterlijk overgenomen, maar was bij het hergebruiken van deze gebruiken voorzichtig om niet de diepere, ruimere gedachten over te nemen die bij Manu te vinden zijn. Wanneer hij zijn rol als dienaar van het sektarisme even vergeet, laat hij echter de sublieme geest van de oude en onovertroffen Veda's doorschemeren.

Kritische Reflectie op de Bijbel

In dit opzicht wordt gesteld dat de Bijbel niet het niveau van de Indiase geschriften zal overstijgen. De Bijbel wordt gezien als een bleke weerspiegeling van de antieke

beschaving die de oude wereld heeft geïnspireerd. In plaats van te vernieuwen, lijkt de Bijbel slechts die bijgeloven te hebben overgenomen waarmee het brahmaanse sektarisme het leven van de mensen beheerste, en zo vergeten te laten hoe zij werden onderdrukt.

Offers en Ceremoniën in Leviticus en de Vedische Traditie

De offers en ceremoniën zoals beschreven in Leviticus, het derde boek van de Hebreeuwse Bijbel, vertonen duidelijke overeenkomsten met de rituelen uit de Indiase Vedische traditie. Volgens de overlevering zijn de rituelen die door Mozes zijn voorgeschreven tot in detail overgenomen uit India.

Gomedha en de Betekenis van het Offer

Een voorbeeld hiervan is het Gomedha-ritueel, een van de Srauta Yajnas in de Vedische traditie. Dit ritueel diende oorspronkelijk om het land gereed te maken voor landbouw. In de loop van de tijd is de interpretatie van Gomedha veranderd. In de Veda betekent het woord “Go” aarde of planeten, terwijl het in het pre-Vedische Sanskriet ook “koe” kan betekenen. Door deze verwarring werd de oorspronkelijke betekenis van het Vedische Gomedha-ritueel verkeerd overgenomen door Indiase migranten naar Egypte en Israël, waar het uiteindelijk werd opgevat als een letterlijk “koeienoffer”.

Offers in Leviticus en de Vedische Praktijk

Leviticus beveelt eveneens de verbranding van het vlees van een os op het altaar aan. Daarnaast schrijft het boek het offeren van schapen en geiten voor, op vergelijkbare wijze als in de Indiase traditie.

In de Hindoeïstische offerpraktijk worden fruit, bloem, rijst, olie, ghee en verschillende oliën geofferd. De Hebreeuwse offers bevatten bloem, brood, olie en de eerste vruchten van alle granen. Bij beide volkeren speelt zout een rol in de offers, en wordt de offerande na afloop verdeeld onder de priesters.

Het Heilige Vuur en de Verdellende Functie

In het Vedische altaar blijft een voortdurende vlam, de Garhapatya Agni, permanent branden. Een vergelijkbare traditie is zichtbaar in het Joodse sacramentshuis: de Tabernakel, ook wel de tent der samenkomst genoemd, waar eveneens een heilig vuur brandt.

Reiniging en Herstel van Religieuze Orde

Zowel in India als in Judea worden onreinheden en aanvallen op de religie gereinigd of hersteld door middel van Yajna's en ceremoniën van reiniging. Deze rituelen zorgen voor het behoud van de religieuze orde en zuiverheid binnen de gemeenschap.

Oorsprong en Respect voor de Os

De grote eer die de stier of os ontvangt in Egypte, waar het dier als heilig wordt beschouwd, vindt zijn weerklank in Judea. Dit respect wordt gezien als een overname van Indiase tradities. In de Bijbel zijn tal van passages te vinden die dit respect voor de os benadrukken, zoals:

- “Je moet de os niet tegenhouden die eet van de maïs, hij mag ervan eten.”
- “Je mag niet ploegen met een os en ezel aan hetzelfde juk.”

Deze tekenen van respect zijn overblijfselen van oude tradities die via Egypte uit India zijn overgenomen. Mozes kon zich, ondanks zijn pogingen, niet volledig losmaken van deze diepgewortelde gebruiken.

Reinigingsrituelen na Geboorte in de Hindoeïstische en Hebreeuwse Traditie

De reiniging van de vrouw na de geboorte van een kind neemt binnen zowel de hindoeïstische als de Hebreeuwse religieuze tradities een duidelijke plaats in. In het boek Leviticus wordt omschreven dat een vrouw na de geboorte van een zoon zeven dagen als onrein wordt beschouwd, overeenkomstig de periode van haar menstruatie. Bij de geboorte van een dochter is deze periode veertien dagen, waarna de reinigingsfase zestig dagen duurt.

Na het voltooien van deze reinigingsdagen, ongeacht of het kind een jongen of een meisje is, dient de vrouw volgens de voorschriften een offer te brengen naar de Tabernakel. Dit offer bestaat uit een eenjarig lam of een jonge duif of tortelduif, die aan de priester wordt gegeven ter boetedoening.

In de Indiase traditie, zoals vastgelegd in de wetten van Manu, wordt eveneens de nadruk gelegd op de onreinheid van de moeder na de geboorte. Hier wordt gesteld dat de moeder onrein is voor evenveel dagen als het aantal maanden dat haar zwangerschap heeft geduurd, waarna reiniging volgt na haar natuurlijke cycli. Volgens het commentaar van Kulluka Bhatta was het vroeger gebruikelijk dat de vrouw, na rituele wassingen, een jong lam zonder hoorns samen met honing, rijst en ghee offerde als afsluiting van haar reinigingsceremonie. Tegenwoordig offert zij echter rijst en zes koppen geklaarde boter aan de priester na de rituele wassingen.

Bezit en Offergaven aan de Brahmanen

De Brahmanen hebben volgens de wetten van Manu een duidelijke taak: zij dienen deel te nemen aan Yajna's en de heilige geschriften te onderwijzen. Het verwerven van grond, het hoeden van vee of het binnenhalen van de oogst behoort niet tot hun taken – deze zijn voorbehouden aan de Vaishya's. De Brahmaan mag geen bezittingen nastreven, behalve hetgeen nodig is voor de vervulling van zijn religieuze plichten.

De heilige Brghou benadrukt het belang van het schenken van de eerste vruchten aan de Brahmaan: de eerste oogst van rijst, het eerstgeboren kalf, het eerste kind, het eerste lam, de eerste vruchten van de cacaoboom, de eerste olie uit de pers, en zelfs het eerste geweven stukje stof behoren aan hem toe. Op deze manier wordt het principe bevestigd dat alles wat men bezit, uiteindelijk toebehoort aan de goddelijke orde. Wie wil dat zijn bezittingen behouden blijven en dat de aarde overvloed schenkt, dient te erkennen dat alles in wezen aan de Heer toekomt.

Identieke Hebreeuwse Verordeningen en Overeenkomsten met de Indiase Traditie

Binnen de Hebreeuwse traditie zien we duidelijke verordeningen, uitgesproken door Jehovah via Mozes en Aaron, met betrekking tot de bezittingen die aan de priesters van de stam Levi toekomen. Jehovah verklaart dat het beste van het graan, de wijn en de olie, die als eerstelingen aan de Heer worden geofferd, specifiek aan de priesters worden gegeven.

Daarnaast wordt bepaald dat alle eerstelingen van de vruchten van het land, die aan de Heer zijn geofferd, bewaard zullen worden voor het gebruik van de priesterlijke familie. De reinen binnen het huishouden van de priester mogen hiervan eten. Ook behoort alle eerstgeborenen, zowel van mens als van dier, die aan de Heer zijn geofferd, toe aan de priesters. In het geval van de eerstgeboren kinderen ontvangen de priesters een losprijs bij de geboorte, terwijl een dergelijke losprijs niet wordt geaccepteerd voor onreine dieren.

Voor bepaalde dieren, zoals de eerstgeboren os, geit en schaap, geldt bovendien dat deze niet mogen worden vrijgekocht, omdat zij, bij wijze van offer, uitdrukkelijk aan de Heer zijn toebedeeld.

Het enige verschil tussen de Indiase en de Hebreeuwse gewoonte is dat volgens de Hebreeuwse wetten de eerstgeborene van de mens en van onreine dieren niet aan de Brahman (priester) mag worden geofferd. Deze nuance markeert een subtiel onderscheid in rituele praktijk.

De gelijkenis tussen de Indiase en Hebreeuwse gebruiken is opvallend. De invloed van India is duidelijk zichtbaar, zowel in de details als in de toepassing van de grote principes die uit haar sociale oudheid voortkomen. Verdere toelichting is eigenlijk nauwelijks nodig, gezien de tastbare overeenkomsten tussen deze religieuze systemen.

De Onreinheden volgens Leviticus en de Weg naar Purificatie

In het vijftiende hoofdstuk van Leviticus worden de wetten van reinheid en onreinheid beschreven, specifiek gericht op onwillekeurige vervuiling bij zowel mannen als vrouwen. Wat opvalt bij het lezen van deze bepalingen is hoezeer zij overeenkomen met de heilige Indiase wetten op ditzelfde gebied. De parallellen zijn dusdanig dat het haast lijkt alsof de Hebreeuwse voorschriften een directe weerspiegeling zijn van de Indiase tradities.

Onreinheid van de man

De tekst richt zich allereerst op de man die door zaadlozing onrein wordt verklaard:

"Zeg tegen de kinderen van Israël, de man bezoedelt met zaadlozing is onrein."

Kenmerkend hierbij is dat zijn onreinheid wordt herkend aan een blijvende, sterke geur die aan zijn huid blijft hangen. Alles waar deze man mee in aanraking komt, zoals het bed waarin hij slaapt of de zetel waarop hij zit, wordt eveneens als onrein beschouwd. Raakt de man zijn eigen bed aan, dan is hij verplicht zijn kleding te wassen en blijft hij tot de avond onrein. Hetzelfde geldt voor iedereen die hem aanraakt. Indien de onreine man spuugt op iemand die rein is, blijft ook deze persoon tot de avond onrein.

Objecten zoals zadels of alles wat zich onder de aangetaste persoon bevindt, worden eveneens tot de avond onrein verklaard. Wie deze objecten verplaatst, moet zijn kleding wassen en blijft onrein tot de avond. Komt hij vervolgens in contact met een ander voordat hij zich heeft gewassen, dan dient ook die persoon zich te wassen en blijft onrein tot de avond.

Alle huisraad die door zo'n man is aangeraakt en van aarde is gemaakt, moet worden stukgemaakt; als het van hout is, moet het worden gewassen met water.

Wanneer de aangetaste man genezen is, telt hij zeven dagen, waarna hij zichzelf en zijn kleding met water wast. Daarna wordt hij als rein beschouwd. Op de achtste dag brengt hij twee tortelduifjes of twee jonge duiven naar de ingang van de Tabernakel om te offeren. De priester brengt dan een zondoffer en een brandoffer, en bidt tot de Heer om de man van zijn onreinheid te ontheffen.

Ook wordt beschreven dat wanneer een man gemeenschap heeft gehad ("de man die is gegaan in een vrouw"), hij zijn hele lichaam moet wassen en tot de avond onrein blijft. Voor de vrouw geldt in dit geval dezelfde regel: zij moet zich wassen en blijft eveneens tot de avond onrein.

Onreinheid van de vrouw volgens de wet van Leviticus

De regels over de onreinheid van de vrouw zijn helder omschreven in de wetten van Leviticus. Wanneer een vrouw haar menstruatieperiode doormaakt, wordt zij voor een periode van zeven dagen afgezonderd van haar omgeving. Gedurende deze periode geldt dat iedereen die haar aanraakt, tot de avond als onrein wordt beschouwd. Ook alles waarop zij slaapt of zit tijdens deze dagen van afzondering, wordt als vervuild aangemerkt.

Als een man gemeenschap heeft met een vrouw tijdens haar menstruatie, blijft hij eveneens voor zeven dagen onrein. Daarnaast worden alle bedden waarin hij gedurende deze periode slaapt, als onrein bestempeld. Mocht de vrouw te maken hebben met onregelmatige menstruatie of een verlengde periode van bloeding, dan blijft zij als onrein gelden voor iedere maand waarin deze toestand voortduurt. Tijdens deze verlengde periode van onreinheid worden alle objecten waarop zij slaapt of zit, eveneens onrein, en geldt voor eenieder die deze objecten aanraakt dat hij zijn kleding en lichaam moet wassen. Ook deze persoon blijft tot de avond onrein.

Na het beëindigen van haar menstruatieperiode en zodra de gevolgen ervan zijn verdwenen, dient de vrouw nog zeven dagen te wachten alvorens zij zichzelf mag reinigen. Op de achtste dag wordt van haar verwacht dat zij zich bij de priester aanbiedt, waarbij zij twee tortelduifjes en twee jonge duiven meebrengt naar de poort van de Tabernakel. De priester brengt vervolgens een zondoffer en een brandoffer en bidt tot de Heer om purificatie.

Het is aan de kinderen van Israël om deze wetten in acht te nemen. Zij moeten zich verre houden van alle zaken die onreinheid met zich meebrengen, zodat zij niet worden besmet en de Tabernakel in hun midden niet onrein maken.

Deze voorschriften gelden niet alleen voor situaties waarin iemand in aanraking komt met sperma of zichzelf onrein maakt door gemeenschap met een vrouw, maar ook voor vrouwen die gedurende hun maandelijkse periode of bij onregelmatige of verlengde menstruaties zijn afgezonderd, en voor mannen die hen in deze periode benaderen.

Vedische Onreinheden en Purificaties volgens Ramatsariar (Srimat Sayanacharya)

De Veda's, de heilige geschriften van het oude India, stellen dat spirituele bezoedeling hersteld kan worden door gebed en goede werken. Persoonlijke vervuiling dient volgens

deze teksten gereinigd te worden door verrassing, waarmee een plotselinge bewustwording of overgang naar zuiverheid wordt bedoeld.

Ramatsariar, ook bekend als Srimat Sayanacharya, wordt beschouwd als een heilige van uitzonderlijke kwaliteit. Hij geniet groot respect onder antieke Indiase theologen uit Zuid-India en geldt als erkende autoriteit op het gebied van ceremoniën en religieuze offers. Zijn inzichten over onreinheid en purificatie worden breed gewaardeerd en vaak aangehaald bij rituele voorschriften.

Volgens Ramatsariar zijn zowel mannen als vrouwen onderworpen aan het verbod om deel te nemen aan familiebijeenkomsten en tempelceremoniën zolang zij als onrein gelden. Deze onreinheid duurt voort tot het moment waarop zij zich hebben gereinigd door wassing en het gebruik van het heilige water van de Ganges. Pas daarna mogen zij weer deelnemen aan sociale en religieuze rituelen, waarmee de zuiverheid en harmonie binnen de gemeenschap wordt gewaarborgd.

Onreinheid van de man

Wanneer een man een ziekte oploopt ten gevolge van omgang of misbruik met een vrouw, wordt hij als onrein beschouwd voor de gehele duur van deze ziekte. Ook na zijn herstel blijft deze periode van onreinheid voortduren, namelijk tien dagen en nachten na genezing.

In deze periode geldt niet alleen zijn lichamelijke toestand als onrein, maar ook zijn adem, lichaamsafscheidingen en zweet worden als onzuiver gezien. Dit benadrukt de algehele staat van onreinheid waarin de man verkeert.

De sociale gevolgen van deze onreinheid zijn verstrekkend. De man mag gedurende deze tijd niet samen eten met zijn vrouw, zijn kinderen, andere leden van zijn kaste of familie, noch met andere relaties. Zijn voedsel wordt als onrein bestempeld en iedereen die met hem eet, wordt eveneens voor drie dagen als onrein beschouwd.

Zijn kleding raakt eveneens vervuild door deze toestand. Deze dient gereinigd te worden met het water van purificatie. Bovendien is ieder die hem aanraakt, eveneens drie dagen onrein. Zelfs het spreken met deze man heeft consequenties: wie tot hem spreekt vanaf de lijzijde wordt als onrein beschouwd, maar kan zichzelf reinigen door zich bij zonsondergang te wassen.

Vormen van Onreinheid en Hun Gevolgen

De onreinheid die voortkomt uit ziekte of onzuivere handelingen heeft verstrekkende gevolgen, niet alleen voor de persoon zelf, maar ook voor zijn directe omgeving en bezittingen. Een duidelijk voorbeeld hiervan is het bed van de man: de matras waarop hij heeft geslapen tijdens zijn periode van onreinheid wordt als volledig onrein beschouwd en dient te worden verbrand. Ook het bed zelf raakt vervuild en moet grondig gereinigd worden met water van purificatie om weer bruikbaar te zijn. Niet alleen textiel en meubilair, maar ook het aardewerk in huis wordt aangetast. Al het aarden huisraad dat door de onreine man is gebruikt, wordt als zodanig beschouwd en moet worden gebroken en vervolgens begraven, zodat het niet verder tot besmetting kan leiden.

De sociale impact van deze staat van onreinheid strekt zich ook uit tot anderen. Wanneer een vrouw weet heeft van de onreine conditie van de man en desondanks met hem omgaat, blijft ook zij gedurende tien dagen en nachten onrein. Na deze periode dient zij een offer te brengen, nadat zij zich heeft teruggetrokken in de kamer die speciaal bestemd is voor mensen met een dergelijke schaamtevolle onreinheid. De man die in deze periode van onreinheid verkeert, mag geen rituele handelingen verrichten voor overleden ouders, zoals het uitvoeren van de laatste ritten. Doet hij dit toch, dan wordt het offer als onrein beschouwd en zal het verworpen worden door de heer.

Zelfs de dieren waarmee de onreine man in aanraking is geweest tijdens bijvoorbeeld een pelgrimstocht—zoals het paard, de kameel of de olifant waarop hij heeft gereden—worden als onrein gezien. Deze dieren moeten gewassen worden met water waarin een beetje kousa is opgelost, om hun reinheid te herstellen.

Als de man in staat van onreinheid een pelgrimstocht naar de heilige rivier de Ganges onderneemt, wordt zijn fout niet vergeven, daar hij deze reis heeft gemaakt terwijl hij onrein was. Zelfs het water dat hij uit de Ganges meeneemt, mag niet gebruikt worden voor reiniging, omdat het door zijn aanraking eveneens als onrein geldt. Tot slot zijn er ook sociale en rituele sancties: mocht de onreine man in deze toestand een lid van zijn eigen kaste slaan, dan dient hij een dubbele boete te betalen. De geslagen persoon wordt dan zelf ook als onrein beschouwd tot aan zonsondergang, waarna hij door wassing zijn zuiverheid kan herstellen.

Na genezing, zal hij zich wassen in het water van schaamtevolle vervuiling; hij zal dan zijn wassing uitvoeren in de wateren van purificatie en daarna de hele dag besteden om te bidden, waarvoor hij tot dan gediskwalificeerd was.

Hij zal een overvloedig offer moeten brengen voor de religieuze. Hij zal zich daarna begeven naar de ingang van de tempel en zal daar offeren rijst, honing, en ghee samen met een jong lam waarvan de wol nog niet is geschoren. Als hij een lam niet kan betalen, zal hij offeren een paar witte duiven, die nog geen nest hebben gebouwd of de liederen van liefde hebben gezongen.

Daarna is hij weer rein en mag hij weer genieten met zijn vrouw en kinderen.

De Onreinheid van de Vrouw volgens Manu

De periode van vrouwelijke onreinheid wordt door Manu nauwkeurig omschreven. Volgens hem beslaat deze cyclus zestien volledige dagen. Van deze zestien dagen zijn er vier in het bijzonder verboden door hen die als voorbeeldig worden beschouwd; deze vier dagen vallen binnen wat wordt aangeduid als het natuurlijke seizoen van de vrouw. Gedurende deze vier dagen is het de echtgenoot niet toegestaan haar met liefde te benaderen. Naast deze vier dagen zijn ook de elfde en de dertiende dag aangewezen als dagen van onthouding. De tien overige dagen binnen deze periode zijn toegestaan voor omgang tussen echtgenoten.

De Veda's onderstrepen het belang van respect voor de vrouw tijdens deze bijzondere periode. De echtgenoot dient zijn vrouw met eerbied te behandelen gedurende haar natuurlijke cyclus, op dezelfde manier als men de bloemen van de banaan respecteert, die immers symbool staan voor vruchtbaarheid en oogst.

In de praktijk betekent dit dat de eerste vier dagen van de cyclus strikt als onrein worden beschouwd door hen die zich aan deze voorschriften houden. Tijdens deze vier dagen wordt van de vrouw verwacht dat zij zich in haar huis terugtrekt en zich afsondert van haar echtgenoot, kinderen en bedienden. Zij dient als het ware verborgen te blijven gedurende deze tijd.

De onreinheid manifesteert zich, volgens de tekst, in haar ademhaling, haar afscheidingen en haar zweet. Deze worden allen als onrein beschouwd gedurende de periode van afzondering.

Praktische Voorschriften tijdens de Periode van Onreinheid

Gedurende de eerste vier dagen van haar cyclus wordt de vrouw volgens Manu als strikt onrein beschouwd. Deze periode gaat gepaard met tal van beperkingen en voorschriften die haar dagelijkse leven sterk beïnvloeden.

Beperkingen ten aanzien van aanraking en gebruiksvoorwerpen

Alles wat de vrouw tijdens haar periode van onreinheid aanraakt, wordt onmiddellijk als onrein beschouwd. Zelfs de melk in de beker die zij vasthoudt, zal hierdoor stollen. De matras waarop zij slaapt, raakt vervuild en dient verbrand te worden, waarna het bed gereinigd moet worden met het water van purificatie. Evenzo is alles waarop zij rust onrein en ieder die haar aanraakt, wordt eveneens onrein tot aan een reinigende wassing.

Verbod op sieraden, bloemen en bepaalde kleuren

In deze periode is het voor haar verboden om saffraan te dragen of zich met bloemen te tooien. Ook haar juwelen dient zij af te leggen, aangezien deze anders besmet raken en slechts door vuur gereinigd kunnen worden.

Sociale afzondering en rituele beperkingen

Tijdens deze dagen mag zij niet samen eten met haar echtgenoot, haar kinderen of haar dienstmeiden, zelfs niet wanneer deze tot een lagere kaste behoren. Tevens is het haar niet toegestaan om tijdens een begrafenisceremonie een offer te brengen.

Rituelen van Reiniging na de Periode van Onreinheid

Als de door Manu voorgeschreven periode van vier dagen onreinheid wordt verlengd met twee, vier of zes extra dagen, blijft de status van onreinheid van kracht gedurende deze hele tijd. Gedurende deze uitgebreidere periode heeft een reiniging geen effect, geheel volgens de geldende wetgeving.

Zodra alle uiterlijke tekenen van de onreinheid verdwenen zijn, dient de vrouw zich te onderwerpen aan twee rituele wassingen: één in de ochtend, bij het opkomen van de zon, en één in de avond, bij het ondergaan van de zon. Deze worden aangeduid als de wassing van de rijzende zon en de wassing van de neergaande zon. Pas na het voltrekken van beide wassingen kan zij haar reiniging voltooien met het water van purificatie.

Na deze rituele handelingen presenteert zij zich aan de poort van de pagode, waar zij offers brengt bestaande uit rijst, honing en ghee. Daarnaast dient zij een jong lam te

offeren dat nog niet is geschoren, of, als dat niet mogelijk is, een paar duiven die nog geen nest hebben gebouwd of hun liefdeslied hebben gezongen. Wanneer al deze voorschriften en rituelen zijn nageleefd, wordt zij als gereinigd beschouwd en mag ze opnieuw deelnemen aan het huishoudelijk leven.

Huwelijkse onthouding en zuiverheid binnen rituelen

Na de periode van onreinheid mag de vrouw haar echtgenoot, die zich tijdens deze dagen van haar had afgezonderd, weer tot zich roepen. Deze afzondering is niet alleen een sociale gewoonte maar volgt ook expliciet de voorschriften die in de geschriften zijn vastgelegd. De man die erin slaagt zich gedurende deze voorgeschreven nachten te onthouden van huwelijksgemeenschap, wordt geprezen om zijn zelfbeheersing en discipline. Hiermee bewijst hij zichzelf als puur, en kan hij worden beschouwd als een dvija (tweemaal geborene) of als iemand die het pad van Brahmacharya (celibaat en spirituele zuiverheid) volgt.

Overeenkomsten tussen Hebreeuwse en Indiase rituelen

De overeenkomsten tussen de gebruiken in de Hebreeuwse en Indiase samenlevingen zijn opvallend. Degenen die deze parallellen betwifelen, zouden overtuigd moeten zijn van de openbaringen die Mozes zou hebben ontvangen. Mozes stelde immers wetten op voor een volk dat uitsluitend bekend was met de lasten van arbeid en het lijden van slavernij. In werkelijkheid was Mozes tevreden met het overnemen van gebruiken van Manes, evenals van Egyptische instituties die onmiskenbaar een oosterse oorsprong hebben.

Sanitaire regels en de rol van religie

Het is bekend dat vrijwel alle volkeren in Azië onderhevig waren aan vergelijkbare tradities, waarvan de meerderheid deze tot op heden nog steeds naleeft. In warme klimaten kreeg religie de taak om sanitaire regels vast te stellen ter bevordering van persoonlijke hygiëne. Het voornaamste doel hiervan was het tegengaan van besmettelijke ziekten zoals lepra, een kwaal die in Europa nauwelijks meer voorkomt, maar in het oosten nog steeds aanwezig is. Vanaf de tijd van Manu tot aan Mahomet bleven deze sanitaire voorschriften grotendeels onveranderd, omdat het klimaat dit vereiste. De stelling dat Mozes de eerste was die dergelijke gebruiken introduceerde, is onhoudbaar; hij heeft bestaande regels overgenomen en aangepast aan zijn eigen volk. Slechts het enthousiasme en de overdrijving van sommigen, die overal openbaringen menen te zien en elke gewoonte toeschrijven aan de vinger van God, doen anders geloven.

Overname en Interpretatie van Rituelen en Tradities

Mozes instrueerde het offeren van een os, waarbij hij een vervormde en aangepaste versie van de Vedische Gomedha introduceerde. Hierbij trad hij in de voetsporen van de Egyptische Hierophant, de Perzische Magiër en de Griekse priester. In plaats van te erkennen dat dit een natuurlijke overname is van een eeuwenoud gebruik, zien groepen als de Jezuïeten en de Menus in deze praktijken een typering en symbool van de Eucharistie.

Wat betreft de rituele wassingen, paste Mozes deze aan op basis van het klimaat en nam hij de uitvoeringen over die Manes en Manu reeds hadden vastgesteld. In plaats van toe

te geven dat deze rituelen ontleend zijn aan bestaande tradities, interpreteren de Jezuiten de voorgeschreven wassingen van de Hebreeën als een symbool van reinheid dat het nieuwe geloof kenmerkt, en dat later de christelijke wereld zou domineren en herstructureren.

Het mechanisme van interpretatie blijft altijd hetzelfde: de meest prominente rituelen worden stevast toegeschreven aan de berg Sinaï en aan goddelijke inspiratie. Om dergelijke claims te onderbouwen, waren de verdedigers echter genoodzaakt om bijzonder zwakke en vergezochte argumenten te gebruiken.

Toch is verbazing hierover ongegrond. Het is immers duidelijk dat voor bepaalde klassen historische waarheid, gezond verstand of redenering niet telt, zolang hun eigen belangen voorop staan. De Brahmanen, Magi (wijzen uit het oosten), Leviëten en priesters – allen die beweren door God uitverkoren te zijn en de enige hoeders van waarheid en recht – zullen hun status nooit vrijwillig ter discussie stellen. Zij zijn immers degenen die het gezag hebben, die pogingen tot monarchale onafhankelijkheid hebben doen mislukken, en die hun macht hebben gehandhaafd via marteling en omkoping.

Er is dan ook geen reden tot verrassing als we zien dat deze traditie voortduurt; dat de erfenis nieuwe erfgenamen heeft gevonden; en dat het moderne Levitisme opnieuw haar macht bundelt en strijd voert met als doel de rede en vrijheid te dicteren, en het oude sektarische despotisme weer tot leven te wekken – een systeem dat de wereld heeft overspoeld met puinhopen en martelaars.

Verbod op het eten van bloed en dode dieren in de Hebreeuwse traditie

In de Hebreeuwse traditie, zoals beschreven in het boek Leviticus, geldt een strikt verbod op het consumeren van bloed en het eten van dieren die zijn gestorven zonder rituele slachting. Deze regels zijn opgelegd aan zowel de kinderen van Israël als aan vreemdelingen die zich onder hen bevinden. Het verbod is expliciet: wanneer iemand bloed eet, zal hij streng gestraft worden en uiteindelijk vernietigd worden.

De reden voor dit verbod ligt in de symbolische betekenis van bloed binnen de religieuze rituelen. Het leven van het vlees bevindt zich in het bloed, en dit bloed is door God gegeven als middel tot boetedoening op het altaar. Het bloed fungeert als een offer om verlossing voor de ziel te bewerkstelligen. Om deze reden is het eten van bloed verboden verklaard voor zowel Israëliëten als vreemdelingen. Wanneer zij een toegestaan dier of vogel vangen, dienen zij het bloed volledig te laten uitstromen en met aarde te bedekken.

Het verbod wordt verder onderbouwd door de stelling dat het leven van alle vlees in het bloed zit. Daarom wordt er benadrukt dat het eten van bloed uitdrukkelijk verboden is, en overtreding van deze regel wordt bestraft met de dood.

Daarnaast gelden er voorschriften rondom het eten van vlees van dode dieren, of dieren die door andere dieren zijn gedood. Indien iemand toch zulk vlees eet, moet hij zijn kleding en zichzelf wassen met water. Hij blijft tot de avond onrein en wordt pas gereinigd door deze ceremonie. Deze rituele reiniging onderstreept het belang van zuiverheid en het vermijden van contact met onrein vlees in de Hebreeuwse wetgeving.

Religieuze verboden op het eten van bloed: Indiase en Hebreeuwse traditie

Onreinheid door het niet naleven van reinigingsvoorschriften

Wanneer iemand na het eten van onrein vlees nalaat zijn kleding en lichaam te wassen, blijft hij volgens de traditie voortdurend vervuld van onreinheid. Deze voortdurende onzuiverheid benadrukt het belang van reinigingsrituelen binnen religieuze voorschriften: het reinigen van zowel het lichaam als de kleding is noodzakelijk om weer als rein te worden beschouwd.

Indiase verboden op het eten van bloed

In de Indiase traditie wordt het eten van bloed streng verboden, zoals terug te vinden in de geschriften van Ramtsariar (Srimat Sayanacharya). Hierin staat beschreven dat wie het bloed van een toegestaan dier eet, zal worden aangeduid als de zoon van een vampier en uiteindelijk zal verdwijnen. Niemand zou zich immers moeten voeden met bloed, omdat dit als een ernstige overtreding wordt gezien.

Als iemand bloed eet van een verboden dier, is het gevolg nog zwaarder: deze persoon zal sterven aan lepra en zijn ziel zal terugkeren in het lichaam van een onreine jakhals. Dit benadrukt de symbolische en rituele zwaarte van het overtreden van het bloedverbod.

Symboliek en heiligheid van bloed

Bloed wordt beschouwd als het leven zelf, een heilige vloeistof waaruit het lichaam is opgebouwd. In de Indiase traditie wordt bloed vergeleken met de honderd armen van de Ganges, die water en vruchtbaarheid brengen aan het land. Net zoals het nutteloos zou zijn om de bron van deze machtige rivier te doen opdrogen, mag de bron van het leven niet onnodig worden afgetapt en dient het niet als voedsel.

Volgens de overlevering is het door het bloed dat het heilige bestaan is ontsproten, ontstaan uit het Grote Al. Bloed verbindt alles en iedereen met elkaar: het is het medium waardoor de foetus verbonden is met de moeder en de mens met God. Zo vervult bloed een centrale rol in het rituele en spirituele leven, en onderstrepen deze voorschriften het verbod op het nuttigen van bloed als fundamenteel voor zowel lichamelijke als spirituele reinheid.

Het bloedverbod en rituele reinheid in de Indiase traditie

Net zoals wij het sap van bomen die vruchten voortbrengen niet drinken, geldt er ook een strikt verbod op het eten van het bloed van dieren. Het bloed wordt gezien als hun essentie, hun levenssap, en het nuttigen ervan is daarom uitdrukkelijk verboden. Deze regel benadrukt het diepe respect voor de levensbron en het belang van rituele zuiverheid.

Bloed bevat de mysterieuze geheimen van het bestaan en is essentieel voor elk geschapen wezen. Door bloed te eten, wordt het machtige werk van de schepper beledigd. Het overtreden van dit verbod gaat dus verder dan een praktische of hygiënische maatregel; het is een directe schending van de scheppingsorde en het heilige, waarbij de mens zichzelf vervreemdt van spirituele zuiverheid.

Als een mens bloed eet, zal hij volgens de traditie herboren worden in het lichaam van een onrein dier, een straf waaruit ontsnapping onmogelijk is. Deze wedergeboorte benadrukt het ernstige karakter van het verbod en de spirituele gevolgen van het overtreden ervan.

Voor wie het vlees van reine en niet verboden dieren wenst te eten, zoals herkauwers met gespleten hoef, gevangen wild, kippen of andere viervoeters, is het noodzakelijk om het bloed van het dier op de juiste wijze te behandelen. Men dient een gat in de grond te maken, het bloed daarin te plaatsen, en vervolgens de opening af te dekken. Dit ritueel markeert het respect voor de levensbron en voorkomt onzuiverheid.

Naast spirituele straffen, zoals pijnen uit de andere wereld en hergeboorte in een onrein dier, worden ook ernstige lichamelijke gevolgen genoemd. Overtreding van deze regels kan leiden tot ziektes als olifantenziekte, lepra en andere ernstige aandoeningen, waarmee het belang van het naleven van het bloedverbod en de bijbehorende reinigingsrituelen nogmaals wordt benadrukt.

Het verbod op het eten van dode dieren

Volgens de Indiase traditie geldt er een streng verbod op het eten van dieren die een natuurlijke dood zijn gestorven of door een ongeluk om het leven zijn gekomen. Zulke dieren worden als onrein beschouwd, niet zozeer vanwege hun soort, maar omdat het bloed in hun lichaam is achtergebleven en niet volledig is uitgelopen. Dit maakt het vlees van deze dieren ongeschikt voor consumptie.

Wie toch het vlees van een dergelijk dier eet, neemt onvermijdelijk ook het bloed tot zich. Dit is uitdrukkelijk verboden, en degene die zich hieraan schuldig maakt, wordt als even onrein gezien als het dier zelf dat hij heeft gegeten. De onreinheid is dus niet alleen lichamenlijk, maar heeft ook een duidelijke rituele lading.

In de praktijk blijkt dat vooral mensen uit de lagere kasten zich aan deze gewoonte bezondigen, wat volgens de traditie ernstige gevolgen heeft. Het eten van elk dood dier dat men vindt, wordt in verband gebracht met het ontstaan van zware ziektes zoals lepra. De tekst beschrijft zelfs hoe het lichaam van deze mensen al tijdens hun leven een prooi kan worden voor wormen, wat de ernst van de overtreding en de gevolgen ervan benadrukt.

Om zich te reinigen na het eten van een dier dat op deze manier is gestorven, moet men zich zo snel mogelijk onderwerpen aan een ritueel reinigingsproces. Dit houdt in dat men eerst de kleding wast, vervolgens het lichaam grondig schoonmaakt en zich daarna driemaal volledig onderdompelt. Pas na de tweede zonsopgang is men weer als rein beschouwd.

Het Verbod op het Eten van Bloed: Een Vergelijkende Benadering

Het verbod op het eten van bloed wordt door Mozes gepresenteerd zonder enige diepgaande uitleg of aanvullende motivatie, behalve de simpele verklaring: "omdat het leven van het vlees is gelegen in het bloed." Deze benadering illustreert dat Mozes zich richtte tot een volk dat niet verlangde naar uitgebreide onderwijzing, maar naar duidelijke geboden die zij zonder verdere toelichting dienden te accepteren. De wet werd opgelegd zonder dat de achterliggende redenen werden besproken; het volk werd geacht het verbod te gehoorzamen op basis van autoriteit en traditie, in plaats van begrip.

In scherp contrast hiermee staat de Indiase traditie, waar hetzelfde verbod niet slechts wordt opgelegd, maar wordt uitgelegd en begrijpelijk gemaakt. In India is het noodzakelijk dat het gebod zich ontvouwt en zijn betekenis toont aan de gelovigen; men wil weten waarom dergelijke voorschriften bestaan. De Indiase teksten leggen uit dat bloed het leven zelf is, een heilige vloeistof die het lichaam doordringt en voedt, vergelijkbaar met hoe de vertakkingen van de Ganges het land bewateren en vruchtbaar maken. Het bloed wordt gezien als het medium waardoor het zuivere bestaan zich vanuit het goddelijke manifesteert en waardoor de ziel zich met het lichaam verbindt. Deze spirituele en filosofische duiding van bloed wordt in de Bijbelse wetgeving niet opgenomen. De Bijbel heeft, volgens deze vergelijking, een meer beknopte en minder uitgewerkte versie van het verbod overgenomen, zonder de diepgaande verklaringen die in de Indiase traditie wel gegeven worden. Waar de Veda's een bijna poëtische en bewonderingswaardige beschrijving geven van de betekenis van bloed, beperkt Mozes zich tot de eenvoudige uitleg die de essentie samenvat: "omdat het leven van het vlees is in het bloed."

De Invloed van Oosterse Instituties op de Bijbelse Wetgeving

De opvallende gelijkenissen tussen de Bijbelse voorschriften en Oosterse instituties roepen de vraag op of de Bijbel niet in feite een weerspiegeling is van oudere, oosterse tradities. Hoewel het moeilijk is om met absolute zekerheid te zeggen of dit daadwerkelijk zo is, lijkt het voor mij duidelijk dat, na zorgvuldige overweging, deze conclusie zich vanzelf aandient bij een diepgaande studie van het boek van Mozes. Wanneer we de vijf boeken van Mozes bestuderen, valt op dat we bij elke stap details, gebruiken, ceremoniën en offerregels aantreffen die zonder verdere uitleg worden gegeven. De oorzaak en oorsprong van deze voorschriften lijken slechts verklaarbaar vanuit een imitatie van de gebruiken van oude beschavingen. Naarmate we dieper ingaan op deze vergelijkende studie, groeit de overtuiging dat Mozes in wezen slechts een beknopte versie van deze instituties heeft toegepast op het Hebreeuwse volk. Deze instituties waren op hun beurt door Egypte, zij het op een gebrekkige en gecorrumpeerde manier, overgenomen van India.

Zo was het bijvoorbeeld de Israëlieten verboden hun offerdieren—ossen, schapen of geiten—elders te slachten dan bij het altaar. Dit voorschrift bepaalde dat dieren uitsluitend in handen van de priester vóór het altaar mochten worden gedood. Voordat we dieper ingaan op de symbolische betekenis van dit bijzondere gebod, is het zinvol eerst te onderzoeken welke bevelen hieromtrent binnen de Indiase traditie golden.

De Bijbelse Voorschriften rond het Slachten en Offeren van Dieren

In het boek Leviticus wordt op indringende wijze uiteengezet hoe het slachten van offerdieren binnen het kamp van Israël diende te verlopen. De Heer spreekt tot Mozes en draagt hem op om deze instructies door te geven aan Aäron, zijn zonen, en het gehele volk Israël. De kern van het gebod is duidelijk: indien een man uit het huis van Israël een os, schaap of geit doodt, hetzij binnen het kamp of daarbuiten, zonder het dier als offer voor de Heer aan te bieden bij het altaar, wordt hij schuldig bevonden aan moord. Deze zware beschuldiging impliceert dat het vergieten van het bloed van een dier buiten de voorgeschreven rituele context, gelijkstaat aan het vergieten van het bloed van een

medemens. De overtreder zal dan ook uit de gemeenschap verdwijnen, zoals iemand die schuldig is aan het vergieten van bloed.

Hieruit volgt dat het de Israëlieten ten strengste werd geboden hun offerdieren uitsluitend te slachten voor het altaar, als offer aan de Heer. Het ritueel voorziet erin dat de priester het bloed opvangt en op het altaar sprenkelt, ter hoogte van de poort van de Tabernakel. Vervolgens wordt het vet van het dier op het altaar verbrand als een zoete geur voor de Heer. Dit voorschrift had niet alleen een rituele betekenis, maar diende er ook toe om de Israëlieten af te houden van het offeren aan demonen, wat volgens de tekst een praktijk uit het verleden was. Deze wet geldt voor altijd, voor henzelf en hun nakomelingen.

Ook wordt benadrukt dat het gebod niet alleen voor de geboren Israëlieten geldt, maar eveneens voor vreemdelingen die zich in hun midden bevinden. Wanneer iemand, hetzij uit het huis van Israël of een buitenstaander, een dier slacht zonder dit naar de poort van de Tabernakel te brengen ter getuigenis aan de Heer, dan zal ook deze persoon verdwijnen uit het volk. Hiermee wordt de centrale rol van het altaar en de Tabernakel als plaats van verbinding met het goddelijke bekrachtigd, en wordt het gemeenschapsgevoel versterkt door het gezamenlijk eerbiedigen van deze rituele wetten.

De Voorschriften van Manu over het Slachten en Eten van Dieren

In het vijfde hoofdstuk van de Manusmriti lezen we dat het universum, volgens deze traditie, tot stand is gekomen door de Yajna, het heilige scheppingsritueel. Dieren zijn door het Zelf-bestaande Wezen gecreëerd in het kader van deze Yajna, en juist daarom is het slachten van dieren tijdens dit ritueel verboden. Dit verbod benadrukt de verbondenheid tussen schepping, ritueel en respect voor leven.

De tekst waarschuwt streng tegen het doden van dieren: wie een dier slacht, zal, zo wordt gesteld, in volgende levens even vaak door geweld omkomen als het aantal haren op het lichaam van dat dier. Dit onderstreept het principe van karma en de zware consequenties die verbonden zijn aan het nemen van dierenlevens.

Toch maakt de wet een duidelijk onderscheid voor voedsel dat als offer aan God is opgedragen. Het eten van gekookte maaltijden die na het Yajna-ritueel zijn geconsacreerd, wordt gezien als rechtschapen en niet als zondig. Specifiek wordt gesteld dat een Brahmaan geen voedsel mag eten dat niet is ingewijd door gebed, maar na de juiste heilige woorden mag hij gerust eten, in lijn met de eeuwige wet.

Wat betreft het eten van planten stelt Manu dat wie zich dagelijks voedt met de vegetatie die als voedsel is bedoeld, geen overtreding begaat. Brahma heeft immers bepaald dat bepaalde planten bestemd zijn voor consumptie en dat andere wezens gemaakt zijn om deze planten te eten. Toch blijft het een vereiste dat men nooit vegetatie vernietigt zonder eerst een offer te brengen; voedsel mag alleen gegeten worden na het volgen van deze rituele regel, behalve in geval van dringende noodzaak.

Voor wie uit eigen genot planten vernietigt, geldt dat zijn geluk, zowel in dit leven als in het volgende, nooit zal toenemen. Tot slot wordt voor de kluizenaar in het bos bepaald dat hij nooit een dier mag doden zonder een uitdrukkelijke opdracht uit de Veda's, zelfs

niet in geval van angst of paniek. Hiermee wordt het belang van discipline, respect voor leven en de centrale rol van ritueel nogmaals onderstreept.

De Voorschriften uit de Sama Veda over het Eren van Dieren en Vegetatie

De Sama Veda benadrukt het belang van respect en eerbied voor dieren, waarbij hun imperfectie wordt gezien als het werk van een hoger wezen dat de wereld regeert. Deze wijsheid, die aan de oorsprong van het bestaan ligt, dient tot het uiterste geëerd te worden. Het respecteren van de schepping betekent dat men dieren, die van heilige oorsprong zijn en gelijkwaardig aan de mens, niet mag doden. Marteling, schade, overwerk of het in de steek laten van dieren op hun oude dag, nadat zij lange tijd dienstbaar zijn geweest, is eveneens verboden. Zo wordt de verantwoordelijkheid van de mens ten opzichte van dieren helder afgebakend: zij verdienen bescherming en zorg, ongeacht hun functie of leeftijd.

Bovendien stelt de Sama Veda dat de mens zich uitsluitend mag voeden met vegetatie, waarbij hij nauwkeurig dient te onderscheiden welke planten als rein of onrein zijn bestempeld. Het vernietigen van vegetatie voor voedsel wordt als een zonde beschouwd, tenzij men zich houdt aan de voorgeschreven rituele regels. Het overtreden van deze regels brengt straf met zich mee, waarmee het belang van rituele zuiverheid en respect voor leven wordt benadrukt.

De voorgeschreven praktijk is dat men vegetatie naar de tempel brengt, waar de priester deze als offer aan de Yajna opdraagt. Het sap van de vegetatie wordt op het altaar gesprenkeld, als symbolische handeling. Dit sap vertegenwoordigt het leven zelf; wanneer het aan de plant wordt onttrokken, dient het terug te keren naar God, waarmee de cyclische verbondenheid tussen schepping, offer en het goddelijke wordt bekrachtigd.

De Heilige Voorschriften over het Eten en Offeren van Dieren

Wie eet zonder zich te houden aan de voorgeschreven regels uit de heilige geschriften, zal smadelijk sterven. Dit komt doordat hij voedsel vernietigt zonder het eerst te offeren aan de Heer. De nadruk ligt hier op het belang van rituele zuiverheid en het respecteren van de goddelijke orde bij het consumeren van voedsel.

Ramatsirar (Srimat Sayanacharya) sluit hierbij aan en stelt nadrukkelijk: wie de voorgeschreven regel volgt, zal geen vlees van dieren eten. Het eten van vlees wordt streng afgekeurd; volgens Manu zal degene die vlees eet, vervloekt zijn in deze wereld en in het hiernamaals. Manu zegt zelfs: "Hij zal mij verslinden in de volgende wereld wiens vlees ik eet in deze wereld." Deze uitspraak benadrukt het karmisch principe en de diepe morele consequenties van het eten van vlees.

Uit de aangehaalde passages uit het boek Leviticus blijkt dat Mozes een streng verbod oplegde aan de Hebreeuwen: dieren slachten mocht uitsluitend plaatsvinden aan de poort van de Tabernakel, anders stond daar de doodstraf op. Opvallend is dat de wetgever zijn motieven en het doel van dit verbod niet nader toelicht, waardoor de achterliggende redenen verborgen blijft.

De Bijbel verbiedt dus het doden van dieren, zowel binnen als buiten het kamp ("castris vel extra castra"), tenzij dit gebeurt aan de poort van de Tabernakel. Dit wordt nog verder uitgelegd in vers 7 van hoofdstuk 7 van Leviticus, waar staat: "et nequaquam

ultra immolabant histis saucis daemonibus" — zij zullen niet langer hun offer brengen aan de valse goden. Hieruit blijkt dat de Israëlieten voorheen hun offers brachten aan beelden van andere goden, maar dat dit gebruik werd vervangen door de aanbidding van één Heer.

Het centrale punt dat hieruit naar voren komt, is dat Mozes met het verbod op het offeren van dieren buiten de poorten van de Tabernakel het idee wilde vastleggen dat een offer alleen rechtsgeldig is wanneer het "ut sanctificetur Domino" — geheiligd voor de Heer — wordt gebracht. Wanneer het dier wordt geofferd aan de Heer, wordt het offer als geldig en zuiver beschouwd.

De Invloed van Oud-Egyptische en Vedische Offerrituelen op Mozes' Wetgeving

Mozes heeft de ideeën rondom het offeren, zoals die bestonden in het oude Egypte en India, overgenomen, maar deze vervolgens volledig aangepast aan zijn eigen doelen en aan het instandhouden van specifieke gebruiken. Daarbij liet hij, op een wijze die als misleidend kan worden beschouwd, de diepere betekenis die oorspronkelijk aan deze rituelen ten grondslag lag, achterwege.

Vergelijking met de Voorschriften uit de Veda en Manu

Wanneer we de hierboven besproken passage uit de Veda en de uitspraken van Manu over hetzelfde onderwerp naast de Bijbelse teksten leggen, wordt het mogelijk om de onduidelijkheid van de Bijbelteksten te verklaren. Dit toont aan dat dergelijke passages, net als veel andere, in wezen het resultaat zijn van een gebrekkige overname van bestaande tradities.

De Veda stellen: "Het bloed is het leven, en al het leven dat sterft moet terugkeren naar God." Het gebod van Manu en de heilige geschriften, gericht aan Brahmaanse gelovigen en heilige personen, om alleen te eten van vegetatie die nog niet is geofferd, is door de Bijbel overgenomen met betrekking tot vleesconsumptie.

Het Bijbelse Verbod: Overname van Vedische Traditie

Volgens de Bijbel geldt: "Elk lid van het huis Israël die een os, schaap of geit heeft gedood in het kamp of daarbuiten en deze niet heeft aangeboden als offer aan de poort van de Tabernakel, is schuldig aan moord." Dit voorschrift weerspiegelt duidelijk de Indiase (Vedische) traditie van het niet eten van vlees en het eerst offeren van voedsel aan het vuur van de Yajna. Zo heeft zelfs het niet-vegetarische oosten het gebruik overgenomen om het bloed van het vlees als offer aan de Heer te brengen.

Van Dagelijkse Offers naar Symbolische Rituelen

In de loop der tijd veranderde het offergebruik onder de Hebreeuwen. Waar eerst het dagelijks offeren van elk geslacht dier aan de Schepper gangbaar was, verloor dit ritueel zijn letterlijke betekenis en kreeg het een meer symbolisch karakter. Het routinematig slachten van dieren als offer verdween en werd vervangen door periodieke feestdagen. Tijdens deze festiviteiten brachten mensen verschillende dieren naar de priester om deze op het altaar te offeren, met als doel een gezamenlijk, gemeenschapsgericht offer.

Oorsprong en Gemeenschappelijkheid van Religieuze Gebruiken

Deze ontwikkeling toont aan dat oude beschavingen in hun gewoonten en rituelen uit elkaar zijn voortgekomen, maar dat ze bij nadere vergelijking een gemeenschappelijke oorsprong hebben. Door de gebruiken en tradities van diverse volkeren in detail te vergelijken, kunnen we vaststellen dat er een overkoepelende bron bestaat. Dit inzicht is niet paradoxaal, maar juist een logisch en onbetwistbaar gevolg van de universele wetten die het menselijk bestaan bepalen.

Katholieke Interpretatie van Leviticus

Katholieken interpreteren dit hoofdstuk van Leviticus anders dan gebruikelijk. Zij zijn van mening dat de oude Hebreeuwen met hun rituelen en voorschriften een soort Nieuwe Kerk in het leven hebben geroepen. Volgens deze katholieke zienswijze zijn de betreffende geboden rechtstreeks door God gegeven, met als doel te voorkomen dat de Joden hun offers op andere plaatsen zouden brengen dan voor de Tabernakel.

Letterlijke Bijbeltekst als Juridisch Kader

De Bijbel gebruikt de uitdrukking “Homo qualibet de domo Israeli”, wat betekent: een lid van het huis Israël die een dier slacht op een andere plek dan voor de poort van de Tabernakel. Hiermee wordt expliciet vastgesteld dat het slachten van dieren voor offerdoeleinden uitsluitend daar mag plaatsvinden, conform de voorschriften die in Leviticus zijn vastgelegd.

Het Offer van Voedingsdieren: Ritueel en Interpretatie

In de besproken passage ligt de nadruk op dieren die bestemd zijn voor consumptie, en niet uitsluitend op offers in het kader van religieuze ceremonieën. Het slachten en aanbieden van deze dieren wordt in Leviticus nauwkeurig gereguleerd en is verbonden aan het brengen van vredeoffers voor de poort van de Tabernakel: Ante ositium Tabernaculi testimoni immolenteas hostias pacificas. Dit ritueel weerspiegelt het gebed van de Hebreeuw, waarbij het vredesoffer centraal staat.

De Rol van de Priester en de Leviet

Volgens de tekst is het de taak van de priester om het bloed van het offerdier op het altaar van God te sprenkelen: Fundetque sacerdos sanguinem et super altare Domini. Hiermee vervult de priester een essentiële functie binnen het offerproces, terwijl de Leviet een ondersteunende rol heeft in het ritueel.

Symbolisch Offer en Exclusiviteit van het Slachten

Het symbolische karakter van het offer wordt benadrukt door de bepaling dat enkel de priester het recht heeft om het slachtoffer te doden. Dit slachten gebeurt niet aan de poort, maar mogelijk in de tempel, op de plek waar alleen de priester toegang heeft. Deze exclusiviteit onderstreept de heiligheid van het offer en de bijzondere positie van de priester binnen het ritueel.

Mogelijkheid tot Verschillende Uitleg

De interpretatie van deze passages kan variëren. Sommige verklaringen willen de tekst weerstaan of weerleggen en kiezen voor een enkelvoudige uitleg. Dit toont aan dat de

betekenis van het offer en de bijbehorende voorschriften onderwerp van discussie en interpretatie blijft.

De Verklaring van Father de Carrière

Ter illustratie wordt de interpretatie van Father de Carrière aangehaald uit een goedgekeurde editie van de Bijbel. Volgens Leviticus luidt de tekst: Homo qui libet de domo Israele, si scoderit bovem, aut ovem, aut capram, in castris vel extra castra. Deze passage bevestigt de centrale rol van het offer in de traditie van het huis Israël en verankert het ritueel binnen de vastgestelde kaders van de Tabernakel.

Betekenis en Regels van het Offer volgens Leviticus

In de passage “Et non obtu; erit ad otuism Tabernaculi oblationem Domino, sanguinis reus erit, quasi sanguinem fuderit sic peribit de medio populi sui. Ideo sacerdoti afferedebent filii Israël histais suas quas occident in agro, ut sanctifecentur Domino,” wordt het belang van het brengen van offers aan de Heer volgens de vastgestelde rituelen benadrukt. Hieruit blijkt dat het slachten van een dier, zoals een os, schaap of geit, zowel binnen als buiten het kamp, verplicht gepaard moet gaan met het aanbieden van het dier aan de poort van de Tabernakel. Als dit niet gebeurt, wordt degene die het dier geslacht heeft schuldig bevonden aan het vergieten van bloed; hij zal verdwijnen uit het midden van zijn volk, wat de ernst van deze overtreding onderstreept.

De letterlijke vertaling bevestigt dit principe: ieder lid van het huis Israël dat een offerdier slacht en nalaat dit aan de Heer te offeren bij de poort van de Tabernakel, is schuldig aan bloed en wordt uit het volk verwijderd. Dit toont hoe strikt de regels rondom het offeren zijn en legt de nadruk op het rituele karakter van deze handelingen.

Het doel hiervan is duidelijk: de kinderen van Israël moeten de dieren die zij in de velden slachten aanbieden aan de priester, zodat deze offers door de Heer kunnen worden goedgekeurd. Dit waarborgt niet alleen de heiligheid van het offer, maar bevestigt ook de centrale rol van de priester als intermediair tussen het volk en de goddelijke wet.

Vertaling door de Jezuïeten en de Interpretatie van Leviticus

De vertaling van de betreffende passage door de Jezuïeten benadrukt de striktheid van de offerwetten binnen het huis van Israël. In hun weergave wordt gesteld dat ieder lid van het huis van Israël, of iemand die bij hen woont, die de behoefte voelt een offer aan de Heer te brengen en daarvoor een os, schaap of geit slacht – of dit nu binnen of buiten het kamp gebeurt – verplicht is het dier aan de poorten van de tempel als offer aan te bieden. Wordt deze handeling niet verricht, dan wordt degene die het dier heeft geslacht als schuldig aan moord beschouwd en zal hij verdwijnen uit het midden van het volk, alsof hij een mens heeft gedood.

Deze interpretatie benadrukt het centrale doel van Leviticus: het slachten van dieren mag uitsluitend plaatsvinden in de context van het offeren aan de Heer. De passage maakt duidelijk dat het spontaan slachten van offerdieren buiten het voorgeschreven ritueel niet alleen verboden is, maar ook gelijk wordt gesteld aan een ernstige overtreding. Het is daarom noodzakelijk dat de kinderen van Israël hun offerdieren niet in de velden slachten, maar deze juist bij de poort van de tempel aan de priester

aanbieden. Alleen op die manier kan het offer als geldig en gewijd aan de Heer worden beschouwd.

Het valt op dat sommige cursieve passages in de vertaling niet overeenkomen met de oorspronkelijke tekst. Toch, zo wordt benadrukt, is het juist deze interpretatie die aansluit bij de bedoeling van het betreffende hoofdstuk van Leviticus: het stellen van strikte regels rondom het offeren van dieren, waarbij het offer uitsluitend in naam van Jehovah wordt gebracht en niet voor eigen gebruik of voordeel bedoeld is.

De Offerwetten in Leviticus VII: Bloed, Vet en Priesterlijke Toewijzing

Leviticus hoofdstuk VII laat geen ruimte voor twijfel: het voorschrift gebiedt dat het bloed en vet van alle geslachte dieren zonder uitzondering aan de Heer moeten worden geofferd. Wie deze regel overtreedt, riskeert de doodstraf. Daarnaast is het borstdeel en de rechte schouder van iedere offerdier bestemd voor de priester. Deze bepalingen benadrukken het rituele karakter van het offeren en bevestigen de centrale rol van de priester binnen het offerproces. Dieren dienen dus als voedsel, maar hun slachting en verdeling volgen strikte rituele voorschriften, waarbij het offer aan de Heer en de priesterlijke toewijzing onmiskenbaar zijn vastgelegd.

Uitleg van Rituelen: Oorsprong en Betekenis

Hoewel het onweerlegbaar is dat dieren een voedingsrol vervullen, blijft de precieze uitleg van deze gebruiken binnen de Bijbel zelf onduidelijk. Voor een diepere betekenis van deze rituelen moet men volgens de tekst naar het uiterste oosten kijken, aangezien de Bijbel geen volledige verklaring biedt voor de oorsprong van deze gewoonten.

Onreinheid door de Dood: Regels voor Priesters volgens Leviticus XXI

Leviticus XXI bevat strikte richtlijnen over onreinheid veroorzaakt door de dood. De Heer instrueert Mozes om tot de priesters, de zonen van Aäron, te spreken. Zij mogen zichzelf niet onrein maken tijdens ceremoniën rond een overlijden, behalve wanneer het betrekking heeft op naaste bloedverwanten — zoals vader, moeder, zoon, dochter, broer of een nog ongehuwde zuster. Zelfs bij het overlijden van een prins is het de priester niet toegestaan zichzelf te verontreinigen. Tijdens deze momenten gelden aanvullende voorschriften: priesters mogen noch hun hoofd, noch hun baard scheren, en ze mogen zich niet snijden in het vlees. Deze regels benadrukken de noodzakelijke reinheid van priesters en de strikte scheiding tussen rituele plichten en persoonlijke rouw.

Priesterlijke Reiniging en het Heilige Voedsel

De priesters moeten zichzelf zuiver aan de Heer aanbieden en mogen zijn naam niet ontheiligen. Hun taak is het brengen van wierook en het offeren van brood aan hun God, en daarom is het noodzakelijk dat zij onbevlekt blijven.

Leviticus Hoofdstuk 22: Richtlijnen voor Priesters

De Heer sprak opnieuw tot Mozes en droeg hem op om Aäron en zijn zonen te waarschuwen: zij dienen uiterst zorgvuldig te werk te gaan wanneer zij ritueel onrein zijn. In dat geval mogen zij de heilige offergaven van de kinderen van Israël niet aanraken, opdat zij het aan de Heer gewijde niet verontreinigen. Want de offers zijn aan de Heer gewijd, en Hij is de Heer.

Deze waarschuwing reikt verder dan alleen Aäron en zijn zonen; zij geldt ook voor hun nageslacht. Iedereen uit het nageslacht van Aäron die onrein is en toch het aan de Heer geofferde voedsel aanraakt, zal vernietigd worden voor het aangezicht van de Heer. Verder geldt dat ieder uit het geslacht van Aäron die lijdt aan een besmettelijke huidziekte zoals lepra, of aan een aandoening die enkel in het huwelijk voorkomt, niet mag eten van het aan de Heer geofferde voedsel totdat hij volledig is genezen. Indien een priester iemand aanraakt die onrein is door contact met een lijk, of iemand die lijdt aan een huwelijksgebonden aandoening, dan mag hij het heilige voedsel eveneens niet aanraken.

Ook het aanraken van kruipende dieren, of in het algemeen alles wat als onrein wordt beschouwd, leidt tot onreinheid. Wie onrein wordt door dergelijke contacten, blijft onrein tot de avond en mag pas weer van het gewijde voedsel eten nadat hij zich in water heeft gewassen.

Reinigingsvoorschriften en Voedsel voor Priesters

Na zonsondergang, zodra de priester weer rein is geworden door de voorgeschreven wassingen, mag hij opnieuw eten van de gewijde spijzen. Dit voedsel is voor hem het enige toegestane voedsel tijdens zijn dienst aan de Heer. Strikte regels waarborgen dat de priester zich niet onrein maakt en zijn bijzondere status bewaart.

Verboden Voedsel en Waarschuwingen

De priesters wordt uitdrukkelijk verboden om vlees te eten van een dier dat vanzelf is gestorven of dat door een ander dier is gedood. Dergelijk voedsel veroorzaakt onreinheid, en de priesters dienen zich hier strikt van te onthouden om hun zuiverheid niet te verliezen.

Deze voorschriften gaan gepaard met herhaalde waarschuwingen: priesters moeten zich houden aan deze regels om te voorkomen dat zij onrein worden en daardoor in afzondering sterven vanwege hun overtreding. Want het is de Heer zelf die hen straft wanneer zij deze geboden negeren.

Kritische Reflectie op de Bijbelse Voorschriften

Als wij niet de moeite hadden genomen om de Bijbel aandachtig te bestuderen, zouden we wellicht zonder nadenken hebben aanvaard dat deze teksten niet meer zijn dan een verzameling oude mysteriën, waarvan alleen de schrijver de ware oorsprong kent. Dergelijke regels weerspiegelen vaak bijgeloof dat zijn wortels heeft in de volksgebruiken van Egypte, en waarvan de oorspronkelijke betekenis voor ons verborgen blijft.

Toelichting op de Citaten en Vergelijking met Indiase Geboden

Voordat we de onderstaande citaten vergelijken met de Indiase voorschriften, is het belangrijk ze eerst kort toe te lichten. In hoofdstuk 21 wordt nadrukkelijk gesteld dat priesters niet mogen deelnemen aan stervensrituelen die aanleiding geven tot onreinheid. Uitzonderingen gelden slechts voor begrafenissen van directe familieleden, waarbij de priester uiterst waakzaam dient te zijn om onreinheid te vermijden.

Strikte Begrafenisvoorschriften en Onreinheid van de Priester

Binnen de Bijbelse voorschriften is er geen enkele uitzondering toegestaan op de regels rondom begrafenissen; zelfs wanneer de prins van het volk overlijdt, mag de priester

niet afwijken van deze bepalingen. In hoofdstuk 22 wordt dit verder uitgewerkt door te bepalen dat priesters geen enkel voorwerp, persoon of dier mogen aanraken zolang ze als onrein worden beschouwd. Onreinheid kan ontstaan door lepra, het dragen van bepaalde ziekten of virussen, het (in)direct aanraken van doden, of door contact met kruipende dieren en andere zaken die volgens Leviticus als onrein gelden.

Vervolgens wordt gesteld dat deze voorschriften aan ons worden gepresenteerd als heilige openbaring. Toch blijkt uit de praktijk dat de priester onrein wordt verklaard zodra hij zijn metgezel naar diens laatste rustplaats begeleidt, ongeacht de omstandigheden. Zelfs zonder persoonlijke schuld of zonde kan de priester onrein zijn door ziekte, of door simpelweg in aanraking te komen met kruipende dieren. Dit geheel aan regels en bepalingen lijkt volgens de auteur vooral een uitzonderlijke verzameling van bijgeloof, waarbij men, geconfronteerd met de theologen die deze voorschriften verdedigen, slechts zijn schouders kan ophalen uit medelijden.

Het is begrijpelijk dat dergelijke regels destijds wellicht zinvol waren voor het volk Israël, dat net uit slavernij was bevrijd en nog worstelde met orde en morele richtlijnen. Toch acht de auteur het onredelijk om in de huidige tijd verwacht te worden deze voorschriften klakkeloos te volgen. Dat zou immers betekenen dat men het vermogen tot menselijke rede en logisch nadenken volledig zou moeten opgeven.

Analyse van de Bijbelse Openbaringen en de Oosterse Invloeden

Het valt op dat het eenvoudig is aan te tonen dat de zogenaamde openbaringen in de Bijbel in feite weinig nieuws openbaren. Mozes lijkt in zijn wetgeving vooral de bestaande tradities van het Oosten voort te zetten. Het boek Leviticus is namelijk sterk geïnspireerd op de gebruiken van de Hierophants en de Brahmanas. De structuur en inhoud van deze wetten zijn niet uniek, maar volgen het voorbeeld van voorgangers uit andere oosterse culturen.

Reinheid en Onreinheid: Focus op Externe Contacten

In de vijf boeken die aan Mozes zijn gewijd, wordt nauwelijks gesproken over de reinheid van het karakter of over zedelijke zuiverheid. In plaats daarvan ligt de nadruk op externe onreinheid: alle vormen van verontreiniging komen voort uit fysiek contact met het onreine. Dit betekent dat het aanraken van een dode, een kruipend dier of een overleden persoon streng verboden is. Wie zich hieraan schuldig maakt, wordt uitgesloten van Gods gemeenschap.

Hygiënische Regels als Religieus Voorschrift

De uitdrukking 'peribit coram Domino carnem suram aqua' fungeert als een eenvoudige hygiënische regel. Dergelijke voorschriften zijn wijdverspreid in het oude Azië en vormen de basis van veel oosterse tradities. Zelfs de God van Mozes, Jehovah, geeft tal van regels voor rituele wassingen, die noodzakelijk waren in het warme klimaat, maar religieus werden gelegitimeerd. Deze wetten dienden niet alleen als religieuze verplichting, maar vooral als praktische maatregel voor de volksgezondheid.

Het Gebrek aan Uitleg en de Dwangmatigheid van de Voorschriften

De oude wetgevers achtten het nodig om reinheid verplicht te stellen, vooral voor een volk dat volgens hen geneigd was tot gemakzucht. Mozes licht echter nergens toe waarom deze voorschriften moeten worden nageleefd of waarom ze soms onlogisch of

overdreven zijn. Dit gebrek aan uitleg maakt de regels op het eerste gezicht willekeurig en onbegrijpelijk.

Het Stringente Verbod op Contact met de Dood

Een van de meest strikte en zelfs absurde verboden betreft het contact met doden. De Bijbel stelt: 'En hij zal nooit dicht bij een dood persoon komen, wie het ook moge zijn, vader of iemand anders, anders raakt hij vervuild.' Hiermee wordt iedere uitzonderingssituatie uitgesloten en wordt het gebod tot het uiterste doorgevoerd, zonder rekening te houden met menselijke emoties of omstandigheden.

Reflectie op de Figuurlijke Betekenis en de Kritiek op Traditie

Het is te verwachten dat sommigen zullen stellen dat mijn interpretatie van de Bijbel tekortschiet. Men zal beweren dat de voorschriften en gebruiken, zoals beschreven in Leviticus, een diepere, figuurlijke betekenis hebben die alleen toegankelijk is voor wie door geloof "verlichte ogen" heeft. Volgens deze zienswijze symboliseert de uiterlijke reinheid in Leviticus een innerlijke, geestelijke zuiverheid, en is deze vooral van belang voor de priesters van het nieuwe volk.

Ik ben echter bekend met de uiteenlopende meningen van kerkvaders, hun volgelingen en andere geestelijke gezagsdragers. Hun benadering van het vertalen en interpreteren van teksten is mij niet onbekend, evenals de soms drastische manieren waarop zij teksten naar hun hand zetten, nu ze geen ketters meer kunnen vervolgen. Het zou onredelijk zijn om te eisen dat wij moeten geloven dat alle handelingen, gebruiken en gewoontes van mensen door God zijn geïnspireerd als symbolen, emblemen of voorspellingen van een latere religie die uiteindelijk zou worden gevestigd.

Ik kan deze gedachte niet accepteren. God is immers geen onhandige ambachtsman die zijn eerste werk moet herstellen of aanvullen. Wanneer Hij ons schept met een doel dat pas in een volgend leven duidelijk zal worden, ontnemt Hij ons tegelijk de kennis van goddelijke glans. Toch schenkt Hij ons een geloof dat getuigt van sublieme, universele bewustheid en vasthoudt aan haar herinneringen.

Hoe men het ook wendt of keert, de rede kan de Hebreeuwse openbaring niet volledig aanvaarden. Bovendien vereist het geloof in de verheven en inspirerende moraal van Christus geen bijgelovige voorlopers, zoals die in oude tijden werden opgenomen.

Onreinheid bij de dood volgens Manu, de Veda's en Sayan Acharya

De wijze waarop onreinheid rondom de dood wordt behandeld binnen de hindoeïstische traditie is uitvoerig vastgelegd in de geschriften van Manu, de Veda's en hun commentator Sayan Acharya. Deze voorschriften geven helder aan wie onrein wordt verklaard, voor hoe lang en onder welke omstandigheden reiniging noodzakelijk is.

De regels uit Manu

Volgens Manu is er een vastgestelde periode van onreinheid voor hen die een begrafenis bijwonen. Deze duurt tien dagen en eindigt pas wanneer de botten zijn verzameld – een gebruik dat herkenbaar is binnen de Hindoe praktijk. Niet alleen direct betrokkenen, maar alle relaties worden getroffen door de onreinheid die door het overlijden wordt veroorzaakt. Voor nabije verwanten die het lichaam daadwerkelijk hebben aangeraakt,

geldt een periode van drie keer drie nachten plus nog één dag en één nacht. Voor meer verre relaties is een periode van drie dagen voldoende.

Wanneer een discipel de begrafenisceremonies uitvoert voor zijn spirituele leider, wordt hij na tien nachten weer als rein beschouwd. In deze context wordt hij gelijkgesteld aan de naaste verwanten die het lichaam hebben gedragen.

Bijzondere gevallen van reiniging

De periode van onreinheid verschilt afhankelijk van de leeftijd en status van de overledene. Zo geldt voor mannelijke kinderen uit de priesterklasse die overlijden voor de kruinschering, dat de reiniging slechts één nacht duurt. Na de kruinschering is een periode van drie nachten vereist. Een kind dat vóór de leeftijd van twee jaar overlijdt zonder kruinschering, moet zonder crematie naar gewijde grond worden gebracht; de ouders zijn in dat geval drie dagen onrein.

Onreinheid in het huishouden en bij familie

Indien een huisgenoot van een Dwija overlijdt, is deze persoon één dag onrein. Voor de relaties van moederskant en vaderskant geldt bij het overlijden van een ongehuwd meisje een periode van drie dagen onreinheid, waarna men zich dient te reinigen door te baden.

Overlijden van belangrijke personen

Wanneer een Brahmaan, een geleerde van de geschriften, overlijdt, zijn allen die hem benaderen gedurende negen dagen onrein. Bij het overlijden van een koning zijn alle aanwezigen onrein voor de duur van het daglicht als het overlijden overdag plaatsvindt, of voor de gehele nacht als het overlijden 's nachts gebeurt.

Reiniging van priesters na contact met de dood

Deze regels vormen de basis van de begrafenisceremonie voor allen die het lijk aanraken. Aansluitend wordt beschreven waaruit de onreinheid bestaat voor de priesters en op welke wijze zij zich dienen te reinigen indien er contact is geweest met de dood.

De Geboden van de Veda's met betrekking tot Onreinheid en Reiniging

Volgens de Veda's gelden er strikte regels voor Brahmanen, vooral voor hen die het heilige koord hebben ontvangen en daarmee zijn aangewezen om Yajna's uit te voeren en uitleg te geven over de Heilige geschriften. Zij moeten elk contact met de dode vermijden, omdat een dode als onrein wordt beschouwd. Het is noodzakelijk dat de priester die de leiding heeft, altijd puur en rein blijft om de rituelen op de juiste wijze te kunnen volbrengen.

Zelfs het aanschouwen van een onrein persoon kan de Brahmaan onrein maken. In dat geval is het voorgeschreven dat hij zich wast en vervolgens met een zachte stem gebeden reciteert die specifiek bedoeld zijn om de onreinheid op te heffen. Op deze manier kan de Brahmaan zichzelf weer reinigen en geschikt worden geacht om zijn taken te hervatten.

Er is echter een belangrijke uitzondering op deze regels. Wanneer een Brahmaan de begrafenisceremonie uitvoert voor zijn eigen vader of moeder, wordt hij niet als onrein

beschouwd. Volgens de overlevering heeft de heer van alle dagen verklaard dat wie zijn ouders in dit leven eert en hun begrafenisrituelen uitvoert, hun overlijden als een geboorte in God wordt gezien. In dat geval brengt het uitvoeren van de rituelen geen onreinheid met zich mee.

Anders ligt het wanneer de Brahmaan de ceremonie uitvoert voor broers of zusters die nog geen echtgenoot hebben gevonden. In dat geval blijft hij onrein tot aan het einde van de ceremonie. Na afloop moet hij zich reinigen door gebed en een wassing, en deze reiniging is voltooid bij de tweede zonsondergang na de ceremonie.

Regels omtrent Onreinheid en Rituele Handelingen

Indien een priester nog onrein is, dient hij onder geen beding de tempel te betreden om de sarvam edah yajna of de Asmavedha uit te voeren. Wanneer hij toch een ritueel verricht in deze staat, zal het offer onrein zijn en zijn spirituele kracht verliezen. Het is van groot belang dat een onreine Brahmaan zijn taken op dit vlak opschoort totdat hij volledig gereinigd is.

Wel mag een Brahmaan assisteren bij de begrafenisceremonies van koninklijke personen, mits hij zijn rol beperkt tot het begeleiden via gebed en het uitspreken van de juiste mantra's. Cruciaal hierbij is dat hij het lichaam niet aanraakt, zodat hij niet verder onrein raakt en de ceremonie volgens de voorschriften verloopt.

De Standaard van de Veda en Persoonlijke Reiniging

De regels rondom persoonlijke onreinheid die hier worden losgelaten, tonen aan dat de Veda een uitzonderlijk hoge standaard hanteert, die verder gaat dan die van andere geschriften zoals de Bijbel. De Veda benadrukt de intrinsieke puurheid van deugd, donatie, gebed en goedheid. Elk van deze handelingen is op zichzelf altijd rein; wie zich eraan wijdt, wordt met die reinheid vereenzelvigd:

- Deugd is altijd puur, en hij die deugdzaam is, belichaamt deugd.
- Doneren is altijd puur, en hij die schenkt, wordt donatie.
- Gebed is altijd puur, en hij die bidt, wordt gebed.
- Goed is altijd puur, en hij die goed doet, is goedheid.
- De heilige essentie is altijd puur, en wie zich ermee verbindt, ontvangt een deel van deze essentie.

De stralen van de zon worden eveneens als altijd rein beschouwd; de ziel van een Brahmaan wordt vergeleken met een zonnestraal die zich verspreidt en alles om zich heen zuivert.

Reinheid en Dood van de Heilige

Zelfs het sterven van een heilige, een tweemaal geborene, brengt geen onreinheid teweeg. Voor hen wordt de dood gezien als een tweede geboorte, een overgang naar het goddelijke in de boezem van Brahman. Op deze manier behoudt de rituele reinheid zijn hoogste waarde, ongeacht aardse begrenzingsen.

Onreinheid volgens Srimat Sayanacharya's Commentaar op de Veda

Volgens het commentaar van Ramatsanar (Srimat Sayanacharya) op de Veda raakt een mens onrein door contact met de dood en door alle zaken die volgens de wet als onrein zijn bestempeld. Deze onreinheid beperkt zich niet alleen tot het fysieke, maar strekt zich ook uit tot de ziel: "De ziel wordt onrein door zonde." De wetten omtrent onreinheid

zijn vastgesteld door degene die, uit de kracht van zijn eigen wil, de mens op het pad van reinheid wil houden, zodat hij zijn fysieke leven kan behouden en gezondheid en kracht verwerft. Wassing met water wordt in deze context beschouwd als de soevereine reiniger.

De onreinheid van de ziel kan volgens deze leer worden opgeheven door de studie van de heilige geschriften, het brengen van offers ter verzoening, en door gebed. Zoals de heilige Manu heeft vastgesteld, wordt een Brahmaan die Brahma heeft gerealiseerd, gereinigd door zich volledig te distantiëren van wereldse verlangens en dagelijkse aantrekkingen.

Redenen voor het Uitsluiten van Priesters bij Offerdiensten

In het commentaar van Sayanacharya worden specifieke redenen genoemd waarom een priester, in het bijzonder een Brahmaan, niet mag deelnemen aan het leiden van offers. Indien de Brahmaan getroffen is door onreinmakende ziektes, zoals lepra, epilepsie, of een ernstige huidziekte ("de jeuk"), wordt hij als onrein beschouwd en mag hij de tempel niet betreden om te offeren. In dit geval zal God zijn offer niet accepteren.

Deze staat van onreinheid blijft voortduren zolang de ziekte aanhoudt en tot tien dagen nadien. Om weer rein te worden, dient de Brahmaan zichzelf te wassen in de heilige tank van de tempel en zich drie keer te besprenkelen met reinigend water.

Uitsluiting van Priesters bij Offerdiensten: Vergelijking tussen Indiase en Bijbelse Regels

Als een priester, in het bijzonder een Brahmaan, lijdt aan een ongeneeslijke ziekte, wordt hij voorgoed uitgesloten van deelname aan de rituele offers. Toch blijft hem een deel van het offer, bestaande uit rijst, honing en ghee, toekomen. Dit is in overeenstemming met de leer van Manu, die stelt dat iemand die leeft van niet-gewijld voedsel in toekomstige geboorten vervloekt zal worden. Op deze manier blijft de Brahmaan, ondanks zijn uitsluiting van de rituele praktijk, verbonden met het offer en de gemeenschap.

Uit de heilige geschriften en opvattingen van Indiase theologen blijkt dat Brahmanen slechts worden uitgesloten van de yajna en de tempel wanneer zij besmet zijn met besmettelijke ziekten. Deze uitsluiting is bovendien tijdelijk: zodra de ziekte is verdwenen en de priester weer als rein wordt beschouwd, mag hij opnieuw deelnemen aan de rituelen. Het systeem voorziet dus in een evenwicht tussen rituele reinheid en het behoud van menselijke waardigheid.

In vergelijking daarmee gaat de Bijbel, die deze principes heeft overgenomen, volgens de auteur veel verder in haar toepassing. De bijbelse voorschriften worden met een strengheid en nauwgezetheid gehanteerd die soms het absurde benaderen. Zo sluit de God van Mozes allen uit van zijn tempel die bijvoorbeeld scheelzien, of die door geboorte een te grote, te kleine of kromme neus hebben. Het vinden van een religieus gebrek in fysieke kenmerken als een loensend oog of een misvormde neus, getuigt van een buitengewone nauwgezetheid in de interpretatie van rituele zuiverheid.

Het contrast tussen de Indiase en Hebreeuwse gebruiken is daarmee duidelijk. Waar de Indiase traditie zich richt op besmettelijkheid en herstel, lijkt de bijbelse praktijk fysieke onvolkomenheden als reden voor permanente uitsluiting te hanteren. Het is opmerkelijk

hoe bijgeloof uit het oude Egypte werd verworpen, maar dat er in de Hebreeuwse traditie toch nieuwe vormen van uitsluiting ontstonden.

Gezien de veelheid aan voorbeelden en vergelijkingen tussen deze religieuze tradities, lijkt het overbodig om het document verder met dergelijke verwijzingen te vullen. Andere onderwerpen verdienen eveneens aandacht binnen dit werk, zodat de behandeling van deze materie evenwichtig en volledig blijft.

Analyse van de Invloed van Oude Culturen op het Jodendom

In de voorafgaande hoofdstukken is afdoende aangetoond dat zowel het sociale Judaïsme als de andere beschavingen van de oudheid voor een belangrijk deel hun oorsprong vinden in tradities die via Egypte zijn doorgegeven. Deze constatering rechtvaardigt de overgang naar het meest interessante deel van ons betoog.

Na deze algemene beschouwing over de inhoud tot nu toe, en gezien de duidelijke conclusies die we al konden trekken, zou het een te eenvoudige weg zijn om de vraag naar de invloed van de eerste oosterse beschavingen op de gehele oudheid af te doen met het argument dat de overeenkomsten louter op toeval berusten. Een dergelijke benadering zou immers elke serieuze discussie over het onderwerp ontkrachten.

Toch zijn er twee gangbare strategieën waarmee men deze vaststellingen probeert te weerleggen en de daaruit voortvloeiende conclusies ter discussie stelt. De eerste strategie bestaat erin vol te houden dat de invloed op de antieke beschavingen, zoals hier uiteengezet, eigenlijk pas via India aan het licht kwam, of men beweert dat deze invloeden pas na de periode van Mozes zijn ontstaan of tot ontwikkeling kwamen.

Deze twee tegenwerpingen, die mij eerder onder ogen zijn gekomen, lijken op het eerste gezicht van belang, maar verdienen het om nader onderzocht te worden. Hoewel de voorgaande pagina's reeds bedoeld waren om deze standpunten te weerleggen, is het zinvol om te laten zien dat ze in feite het resultaat zijn van een filosofisch en historisch anachronisme.

Wanneer wij ons van deze kwesties hebben ontdaan, zal des te duidelijker de unieke waarde en de schittering van de sublieme tradities van de Indiase Genesis naar voren treden. Dit vormt het uitgangspunt voor het vervolg van deze bespreking, waarbij wij ernaar streven het belang van deze tradities niet te ondermijnen door de discussie te vertroebelen.

Hoofdstuk 8: Onmogelijkheden van Bijbelse Invloeden op de Antieke Wereld

Kritische beschouwing van het idee van Mozes als initiator

Enkele katholieke schrijvers hebben met groot enthousiasme Mozes naar voren geschoven als de initiator van de antieke gemeenschappen. Zij beweren dat Mozes, en daarmee de Bijbelse tradities, aan de wieg stonden van sociale en culturele structuren in de oudheid. Deze visie wordt echter niet breed gedragen door mensen die voldoende vertrouwd zijn met de geschiedenis en de ontwikkeling van de antieke wereld.

Weerlegging van deze opvatting

Weldenkende mensen, voorzien van enige kennis over de antieke beschavingen, zullen het eens zijn met de stelling dat dit idee nauwelijks discussie verdient. Toch is het zinvol om enkele voorbeelden aan te dragen die deze opvatting kunnen weerleggen en zo de discussie richting geven.

Invloed van machtige naties op onderworpen volkeren

Het is evident dat de invloed van een machtige natie, zoals de Romeinen, een grote indruk heeft gemaakt op de mensen die na verovering moesten leven onder haar wetten. De Romeinse overheersing bracht ingrijpende veranderingen teweeg in het dagelijks leven en de maatschappelijke ordening van onderworpen volkeren. Deze invloed is duidelijk aantoonbaar en vormt een scherp contrast met de veronderstelde, maar niet aantoonbare, invloed van de Bijbelse tradities op de antieke wereld.

Vergelijking tussen de Invloed van Athene en Judea in de Antieke Wereld

Het is goed te begrijpen dat een relatief klein volk als de Atheners, dankzij hun uitzonderlijke bloei op het gebied van kunst, literatuur, filosofie en morele genialiteit, als voorbeeld kon dienen voor latere generaties. Zij baanden een weg naar vooruitgang die niet beperkt bleef tot hun eigen nationaliteit, maar uitmondde in een intelligente en open wereldgemeenschap. De eeuwen van Perikles en Augustus zullen dan ook altijd een prominente plaats innemen op het wereldtoneel.

Hier rijst de vraag: kan Judea aanspraak maken op een soortgelijke, universele invloed?

Het ontbreken van brede invloed en culturele prestaties

Waar zijn de grote veroveringen van Judea, die haar invloed over verre gebieden verspreidden? Waar zijn de monumenten van kunst, filosofie en literatuur die hun sporen hebben nagelaten in de geschiedenis?

De oorsprong en het handelen van de Hebreeuwen

De Hebreeuwse gemeenschap werd geboren in slavernij, afstammend van de verschoppelingen van Egypte. Lange tijd zwierven zij als verstotenen door de woestijn, afgewezen door naburige volken die noch vriendschap sloten, noch hun doorgang toestonden. In reactie daarop grepen zij naar geweld: plunderend en moordend trokken zij als een horde hongerige beesten langs de kleine stammen van Palestina. Wat te denken van de Amalekieten? Of de Kanaänieten? De Midjanieten? De Amorieten?

De veroveringen en het morele vraagstuk rond Judea

De veroveringen van de Hebreeuwse gemeenschap onderscheiden zich voornamelijk door de ongekennde mate van geweld waarmee deze werden uitgevoerd. De schurken en

dieven uit deze tijd zijn nooit overtroffen in het laten vloeien van bloed. Het is opvallend dat deze uitzinnigen en rovers vergezeld werden door Jehovah, een godheid die voor velen zelfs vandaag nog als rechtvaardiging geldt voor hun daden.

Deze God, die bekendstaat als een god van vrede en liefde, vond zijn volgelingen vaak niet woest genoeg; het pad van bloed was voor hem nooit voldoende. Wanneer een ongelukkige moeder of kind gespaard werd, trilde zijn boosheid door de hemelen en verachtte hij de Hebreeuwen omdat zij hun taak niet volledig hadden uitgevoerd. Dit leidde ertoe dat oudere vrouwen en nutteloze kinderen alsnog werden vermoord, waarbij alleen de maagden gespaard bleven.

Het morele karakter van deze handelingen is zonder twijfel discutabel en roept vragen op over de wellust en moraliteit van het volk. Het is opvallend dat volgers van deze openbaring de Koran verwerpen, terwijl daarin lessen van humaniteit te vinden zijn die door de Hebreeuwse traditie over het hoofd werden gezien.

Gelukkig bleef het geweld van deze schurken en duivels grotendeels beperkt tot de grenzen van Judea. De oude meesters van Egypte en Babylon hebben deze groep meermaals aangepakt, waardoor ze nooit in vrede hebben kunnen leven en hun voorkeur voor roof en plunder niet hebben losgelaten.

De Beperkte Invloed van Judea op Cultuur en Wetenschap

Het is juist door de genoemde voorbeelden dat het Joodse volk, opgesloten tussen de andere naties van de antieke wereld en uiteindelijk geabsorbeerd in het Romeinse rijk, slechts op beperkte schaal invloed wist uit te oefenen. De vraag is dus gerechtvaardigd: in hoeverre heeft Judea bijgedragen aan literatuur, filosofie, kunst en wetenschap?

Wanneer we deze vooruitgang onderzoeken, moeten we eerlijk toegeven dat we, tenzij iemand het tegendeel overtuigend weet aan te tonen, slechts duisternis en een uitzonderlijk niveau van onwetendheid aantreffen.

Vergelijking met Andere Oude Beschavingen

Geen ander volk op aarde heeft zo weinig tot stand gebracht, zo weinig voortgebracht of zo weinig bijgedragen aan het denken als de Hebreeuwen. Indien we de kolossale kunst van Egypte aanschouwen – al mist deze soms de schoonheid of het verhevene van Atheense kunst – valt de omvang en monumentaliteit direct op. Vervolgens is er de Indiase kunst, die als bron en inspiratie diende voor het gehele Oosten en die eveneens kracht en grootsheid uitstraalt. Ook hebben moderne onderzoekers het verborgen beeldhouwwerk van Babylon en Nineveh aan het licht gebracht, hetgeen getuigt van een rijke en gevarieerde artistieke traditie.

Het Ontbreken van Artistieke en Wetenschappelijke Overblijfselen

Wat blijft daarentegen over van de artistieke erfenis van Judea? Het antwoord op deze vraag is ons bekend. De Hebreeuwen hebben geen kunst nagelaten. Wie de Bijbel leest en daarin de beschrijvingen van de voor Jehovah gebouwde tempel bestudeert, zal merken dat er geen sprake is van poëzie of literatuur van betekenis. Alles verwijst steeds weer naar dat ene boek: de Bijbel.

Evenmin is er sprake van wetenschappelijke prestaties, morele vooruitgang of filosofische ontwikkeling bij de Hebreeuwen; ook hier wijst alles naar de Bijbel als enige bron. De conclusie is helder: het is altijd de Bijbel, alles draait om dat boek.

De Beperkte Culturele Waarde van de Hebreeuwse Traditie

In alle eerlijkheid moet ik bekennen dat ik weinig waarde kan hechten aan de zogenaamde culturele bijdragen van Judea. Als ik de meest onbeduidende pagina van Plato of Vyasa lees, een eenvoudige tragedie van Sophocles of Euripides aanschouw, een scène uit Sacountakam beleef, of zelfs slechts een gebroken arm van een beeld van Phidias of een beeld van Danouta bekijk, ervaar ik meer instructie en inspiratie dan uit alles wat de Hebreeuwse traditie nalaat.

Het wordt pijnlijk duidelijk dat het volk van Israël, door de eeuwen heen verhard door hun dienstbaarheid en vasthoudendheid aan de tradities van hun tocht door de woestijn, steeds onder het juk van een verstikkende levitische wet, en voortdurend onderworpen aan overheersing door naburige volken, nooit de gelegenheid of behoefte heeft gekend om een smaak voor het verhevene of het schone te ontwikkelen. Daarom is het spreken over een "Hebreeuwse beschaving" niet meer dan het bezigen van een leeg begrip.

De Invloed van Judea op Andere Beschavingen

Op welke wijze kan men de invloed van Judea terugvinden in de grote culturen van Egypte, Perzië of India? Het enige dat zij deze landen heeft nagelaten is het meest elementaire en vulgaire bijgeloof.

De hogere klassen van Egypte en andere Oosterse beschavingen wijdden zich aan de studie van de wetenschappen, op zoek naar die eeuwige waarheden die de kern vormen van het menselijk bewustzijn. Zij geloofden in één almachtige en beschermende God, de hoogste schenker van al het goede, de belichaming van macht en goedheid. Het waren enkel de onwetenden en de slaven die zich beperkten tot het brengen van offers van dieren, brood of graan – een praktijk die juist de kern vormt van de Hebreeuwse theologie.

Het is overduidelijk dat de Hebreeuwen deze tradities van slavernij niet hebben weten te overstijgen. Het idee dat zij de grondleggers zouden zijn van het collectieve denken van de antieke wereld is dan ook volstrekt onhoudbaar.

De Culturele Achterstand van Judea ten Opzichte van Egypte en India

Wanneer men de ontwikkeling van de Hebreeuwse cultuur vergelijkt met die van Egypte en India, wordt het contrast overduidelijk. Op het moment dat de Hebreeuwse stammen als slaven in Egypte verbleven, of op de vlucht de woestijn in werden gedreven, bevonden de beschavingen van Egypte en India zich reeds op het hoogtepunt van hun bloei. De gemeenschappen daar hadden hun volledige vorm al bereikt en hun culturele systemen waren diepgeworteld en gestructureerd.

De Veda's van India hadden hun laatste woord al gesproken; hun invloed was reeds aan het vervagen. In Egypte stond men op het punt het verstikkende juk van sektarisch gezag af te werpen, om zich over te leveren aan het leiderschap van koningen—als men dat al niet gedaan had. Het ligt dus voor de hand dat het onmogelijk is dat Judea juist deze gebruiken, moraal en geloofsbelijdenis aan deze oude beschavingen heeft nagelaten. Juist op het moment dat de Hebreeuwen deze gebruiken overnamen, werden ze door andere volkeren al aangepast, gemoderniseerd en opnieuw vormgegeven—door culturen die deze tradities al van oudsher kenden.

Hoe zou Judea iets kunnen nalaten aan zijn voorgangers? Het is immers duidelijk dat de Hebreeuwen de laatste vertegenwoordigers waren van een achterhaald theocratisch stelsel. Zij hielden als enigen vast aan oude rituelen en het gezag van de priesterkaste uit

Leviticus, waarbij zij niet aarzelden om koningen die niet slaafs volgden van hun troon te stoten. In feite waren het de Israëlieten die het meest neerbuigend tegenover de oudheid stonden. De omliggende volkeren vergaten nooit de slavernij van de Hebreeuwen; wanneer men slaven nodig had, wist men dat deze te vinden waren in de landen van Judea.

De Afkomst en Invloeden van de Bijbelse Gebruiken

Het is noodzakelijk om telkens te benadrukken dat de Bijbel geen oorspronkelijk boek is. Geen enkel gebruik of ritueel dat erin wordt beschreven, vindt zijn oorsprong binnen haar eigen traditie. Integendeel, al deze praktijken komen reeds voor in oudere beschavingen zoals Egypte en het Oosten. Wanneer men zou beweren dat de Bijbel het brengen van dierenoffers tot een universeel of uniek niveau heeft verheven, bijvoorbeeld tot een grootschalige holocaust van runderen, dan zou men de feiten geweld aandoen. Dergelijke offers waren immers al lang ingeburgerd in Egypte, Perzië en India, ver voor de tijd dat Mozes ze voorschreef.

Het reinigingsritueel door middel van wassen is eveneens zo oud als de Aziatische beschaving zelf. De technieken en opvattingen omtrent reiniging zijn daar diepgeworteld en blijven tot op heden onvergelijkbaar in hun oorsprong en uitwerking.

De Bijbel als Samenvatting van Oudere Heilige Verhalen

Verder valt op dat de Bijbel in wezen een verkorte weergave is van oudere heilige verhalen uit een periode die aan haar voorafgaat, verhalen die Mozes wellicht kende van het hof van de farao's. In de Bijbel treffen we voortdurend passages aan die op zichzelf moeilijk te verklaren zijn, maar in hun geheel terug te vinden zijn in werken als de boeken van Manu en de Veda uit India. Het lijkt erop dat Mozes deze bronnen niet of nauwelijks heeft onderzocht.

Het Systeem van Verboden en Reiniging

Kenmerkend voor de Bijbelse teksten zijn de talrijke verboden en voorschriften. Zo mogen priesters geen contact hebben met dode dieren, kruipende dieren, of enig ander door de wet als onrein verklaard object, omdat zij anders zelf onrein worden. Toch ontbreekt in de Bijbel een duidelijke, allesomvattende catalogus van onreine zaken of een systematische opsomming van alles wat verboden is aan te raken op straffe van onreinheid. Dit staat in schril contrast met bijvoorbeeld de Indiase tradities, waar dergelijke lijsten gedetailleerd zijn uitgewerkt en de achterliggende gedachte veel uitgebreider wordt toegelicht.

Dit is niet te vinden in de Bijbel. Het spreekt hier en daar van een zekere onreinheid van de mens, van de vrouwe, en bepaalde dieren, maar alles wordt links en rechts opgesomd, in een warrige wijze van herhaling waaruit het onmogelijk wordt om het idee achter de verboden en wetgeving te achterhalen.

In de Indiase heilige boeken daarentegen vinden wij een volledige en speciale catalogus van alle omstandigheden van onrein worden, en van de objecten die het veroorzaken, en de wijze van reiniging beschreven, en daarbij een uitgebreid aantal redenen achter het idee die de verboden veroorzaken.

De Voorrang van Indiase en Bijbelse Tradities

Een fundamentele vraag die zich opdringt, is: welke traditie gaat de ander vooraf? Is het de allesomvattende, gedetailleerde doctrine die uit India afkomstig is, met haar diepgaande *raison d'être* en uitgebreide reflecties op verboden en reiniging? De Indiase tradities zijn immers gekenmerkt door samenhang en systematiek, terwijl de Bijbel slechts fragmenten biedt die haastig zijn opgetekend, zonder duidelijke orde of innerlijke samenhang. Deze fragmenten kunnen pas in hun context worden begrepen wanneer zij worden vergeleken met oudere beschavingen, die als het ware de sleutel tot hun betekenis aanreiken.

Het lijkt dan ook overbodig de vraag te stellen of de Bijbel werkelijk als eerste het concept van de eenheid van God introduceerde—een idee waarvan wordt aangenomen dat geen enkele andere traditie daarvoor in staat was het uit het domein van mysterie en bijgeloof te verheffen. Integendeel, het is aannemelijker dat Mozes zijn inspiratie ontleende aan de primitieve religieuze concepten van de Egyptische theogonie. Zijn voorstelling van Jehovah, een godheid die wordt getekend door wraakzucht en bloeddorst, die naties vernietigt, lijkt nauwelijks een stap vooruit te zijn maar veeleer het behoud van een primitief geloofssysteem.

De Opvattingen over God en Oude Tradities

Het idee van een soevereine meester over alle dingen, zoals dat in de Indiase tradities wordt voorgesteld, verschilt fundamenteel van de opvatting die in de Bijbel naar voren komt. De Indiase visie op het goddelijke is veelomvattender en heeft een diepere samenhang dan het beeld dat Mozes schetste van de God van Israël.

Hoewel de Griekse Jupiter niet bekendstaat als het toonbeeld van moraliteit, valt er meer respect op te brengen voor zijn karakter dan voor de God van Mozes. Jupiter mag dan zijn tekortkomingen hebben, maar in tegenstelling tot de bijbelse God laat hij zijn altaar niet overspoelen door menselijk bloed. Dit vormt een opmerkelijk verschil in de manier waarop goddelijke macht en moraliteit worden voorgesteld binnen verschillende tradities.

Er wordt vaak beweerd dat Mozes de tradities van het menselijk bestaan en het verhaal van de overstroming heeft bewaard voor het nageslacht. Toch zal blijken dat hij niet de oorspronkelijke bedenker is van de fabels die hij overlevert. Integendeel, Mozes eigende zich bestaande verhalen toe en paste deze naar eigen inzicht aan. Ditzelfde geldt voor andere elementen die hij heeft overgenomen en bewerkt.

Wat moeten we denken van het sprookje uit de Arabische nachten, waarin de diefstal van een appel leidt tot de verbanning van de eerste mensen uit het paradijs, en daarmee tot de komst van alle ziektes die sindsdien de mensheid teisteren? Dit soort verhalen roept vragen op over hun oorsprong en geloofwaardigheid.

Het blijft verbazingwekkend hoe snel menselijke wijsheid tevreden wordt gesteld, vooral wanneer het gaat om geloofszaken. Het is opmerkelijk dat mensen medelijden kunnen voelen voor zij die hun geloof behouden in tovenaars en wonderen. Toch blijft dit soort geloof hardnekkig voortbestaan, ondanks de twijfels en het ongeloof die dergelijke verhalen oproepen.

Het is genoeg geweest om bij dit onderwerp stil te staan, dat vooral aanhang vindt bij hen die vasthouden aan het adagium: *credo quia absurdum* – “ik geloof het omdat het absurd is”.

Hoofdstuk 9: Authenticiteit van de Heilige Boeken van India

Vanuit diverse hoeken klinkt de vraag om het bewijs van de authenticiteit van de Indiase heilige geschriften. Sommigen stellen deze vraag oprecht en in goed vertrouwen, terwijl het voor anderen slechts een cynische sneer is. Het is dan ook belangrijk om zorgvuldig uit te leggen hoe deze kwestie benaderd kan worden.

Stel je voor dat een Europeaan aan een Chinees of Japanner het verhaal van Mozes, de Bijbel, de missie van Christus en de geschriften van de evangelisten zou uitleggen. Onvermijdelijk zou de logische reactie van deze toehoorders zijn: “Dat klinkt interessant, maar bewijs ons dan de authenticiteit van deze personen en hun werken, want wij moeten erkennen dat wij nog nooit van hen hebben gehoord.” Als het daarentegen over figuren als Boeddha of Confucius zou gaan, zou dat een heel ander verhaal zijn. Deze vergelijking onderstreept hoe vanzelfsprekend en vertrouwd Indiase en Chinese religieuze figuren zijn binnen hun eigen cultuur, terwijl Westerse figuren vaak onbekend zijn buiten hun invloedssfeer. Het benadrukt de noodzaak om niet alleen het bestaan, maar ook de echtheid van de heilige geschriften en hun auteurs te kunnen aantonen, zeker als men buiten de eigen traditie treedt.

De Vraag naar Authenticiteit: Een Gesprek tussen Culturen

In een denkbeeldig gesprek tussen een Europeaan en zijn Aziatische gesprekspartners, wordt de vraag naar de authenticiteit van heilige geschriften op scherp gezet. Onze landgenoot neemt het initiatief en wijst erop dat zijn toehoorders, afkomstig uit Japan of China, niet bekend zijn met de Gospels, noch deze in hun talen hebben bestudeerd. Hij stelt dat het bewijzen van de authenticiteit van deze geschriften eenvoudig zou moeten zijn.

Hij benadrukt: “Het is het werk van vier verschillende auteurs.” Waarop hij vervolgt: “De eerste, Sint John, schreef...” Maar zijn gesprekspartner onderbreekt hem al snel en vraagt hem eerst het bestaan van deze man te bewijzen, alvorens verder te gaan met het boek zelf.

De Europeaan probeert het opnieuw: “U hebt gelijk: Sint John was een visser van beroep, uitgekozen door Christus.” Direct volgt de tegenwerping: “Een andere naam alweer. Als u Sint John met behulp van Christus wilt bewijzen, bewijs dan eerst Christus, daar waar wij van hem verder ook niks weten.”

De Europeaan erkent de scherpzinnigheid van zijn gesprekspartners en zegt: “Ik buig voor uw wijze van redenering, wijze Chinees.” Hij probeert het nogmaals: “Hoor dan, tijdens het 31e jaar van de heerschappij van Augustinus is een kind geboren wiens komst al was voorspeld.” Maar de Japanner reageert prompt: “Maar het is steeds weer hetzelfde; wie is dan deze Augustinus waar u over spreekt?” De Chinees uit zijn frustratie: “Ah, dit is te veel, u bent bezeten van namen. Bent u niet in staat om de echtheid van uw boek te bewijzen en haar historische context zonder al deze heren van wie wij nu voor het eerst horen erbij te betrekken?”

Deze uitwisseling illustreert hoe moeilijk het is om de authenticiteit van heilige teksten te bewijzen aan iemand die geen enkele voorkennis heeft van de betrokken personen en gebeurtenissen. Het onderstreept de culturele afstand en het belang van context en gedeelde referentiekaders bij het bespreken van religieuze tradities.

De Grenzen van Bewijs en Autoriteit in Religieuze Discussies

In het denkbeeldige gesprek dat hierboven is geschetst, wordt duidelijk hoe lastig het is om buiten de eigen culturele en religieuze kring de authenticiteit van heilige boeken te bewijzen. Wanneer onze landgenoot wordt uitgedaagd door zijn Aziatische gesprekspartners, realiseert hij zich dat hij gedwongen is om een volledige geschiedenis van de westerse beschavingen uit te leggen. Dit zou hem uiteindelijk brengen op een punt waarop zelfs de namen van helden, wetgevers en koningen uit het verleden niet meer te traceren zijn; hun voorgangers blijven onbekend en onverklaard.

Deze impasse roept twee typische reacties op bij de toehoorders. De goedgelovige zal eenvoudigweg accepteren wat wordt verteld en zeggen: “Het is waar.” De scepticus daarentegen zal wantrouwend reageren: “Deze man neemt ons in de maling. Hij spreekt valsheid.”

Het Gebruik van Indiase Autoriteiten

Om het probleem te omzeilen, zou men kunnen verwijzen naar oosterse autoriteiten uit de Indiase traditie, zoals Rishi Bhrigu, die de verspreide wetten van Manu verzamelde en als land vereerd werd door heel India. Na hem volgde Narad, die leefde vóór de zondvloed, en anderen uit de oude traditie.

Een andere benadering zou zijn om het gezag van de Veda's aan te halen, zoals die volgens de Indiase traditie zijn geopenbaard in de eerste Krat Yuga, op de eerste dag van de creatie, tijdens de eerste manvantara van de huidige Kalpa. De eerste commentaren op deze heilige boeken dateren van de heilige Bhagiratha, een tijdgenoot van Bhrigu.

De Onvermijdelijke Valstrik

Het aanhalen van deze namen en autoriteiten leidt echter tot dezelfde valkuil als eerder: het roept triomfantelijke reacties op van bepaalde sceptische kampen, die het gezag van deze figuren betwifelen. Spottend wordt er gereageerd: “Haha, u bespot ons met uw Bhrigu, uw Narada en uw heilige koning Bhagiratha. Wie zijn deze mensen die u voor autoriteit presenteert?”

Deze uitwisseling benadrukt hoe het verwijzen naar namen en tradities die buiten het referentiekader van de toehoorder liggen, niet leidt tot overtuigend bewijs. Het blijft een uitdaging om authenticiteit en gezag over te brengen wanneer de culturele en historische context ontbreekt.

De Onthulling van de Truc en de Grenzen van Kennis

Wanneer de truc uiteindelijk aan het licht komt, blijft het een uitdaging om overtuigend te antwoorden. Zelfs wanneer men probeert te reageren via een reeks journalistieke artikelen en een uitgebreide uiteenzetting van de geschiedenis van alle oude beschavingen—een onderneming die het leven van diverse generaties zou beslaan—lukt het niet altijd om de scepticus te overtuigen en diens tegenwerpingen definitief te weerleggen. In zulke gevallen wordt het boek eenvoudigweg terzijde gelegd, zonder te vermelden dat het niet mijn schuld is dat vele mensen in onwetendheid verkeren en nooit het bestaan van oude beschavingen hebben onderzocht die ons duizenden jaren zijn voorgedaan.

Het is ook een gemis dat er niet wordt toegegeven dat het niet aan mij ligt dat het Grieks en Latijn onderwezen wordt zonder te verwijzen naar hun moedertaal, het Sanskriet. Hetzelfde geldt voor het onderwijzen van geschiedenis zonder aandacht voor de moeder

der geschiedenis: die van India. Dit alles toont aan hoe beperkt de referentiekaders vaak zijn in het onderwijs en de culturele overdracht.

Authenticiteit van de Heilige Boeken van India

Het algemene en meest overtuigende bewijs betreft de authenticiteit van de heilige boeken van India. In mijn werk heb ik India meerdere malen genoemd als de beschaver van de wereld, zoals beschreven in de huidige editie en het eerste deel van het boek van de auteur. Mijn onderzoek was erop gericht om deze stelling te onderbouwen; dit doel stond centraal in mijn studie.

Daarnaast heb ik deze bewijzen ook aangereikt in mijn onderzoek naar de Hebreeuwse en Indiase samenlevingen, evenals in de vergelijkingen die daaruit voortvloeiden. Door deze benaderingen en vergelijkingen heb ik geprobeerd de authenticiteit en de invloed van India en haar tradities aan te tonen binnen een bredere historische en culturele context.

De Overlevering en Invloed van het Sanskriet en de Indiase Traditie

De bewijzen die ik heb aangedragen, zijn niet alleen gebaseerd op de inhoud van de heilige boeken van India, maar ook op hun oorspronkelijke taal: het Sanskriet. Deze taal, waarin deze werken zijn geschreven, werd al vele eeuwen voordat Mozes leefde niet meer gesproken of geschreven. Dit onderstreept de diepe historische wortels en het unieke karakter van deze teksten binnen de menselijke beschaving.

De Wetten, Gewoonten en Moraal van de Oudheid

Wanneer wij in een land de wetten, gewoonten, moraal, religieuze ideeën en poëtische tradities van de gehele oudheid kunnen terugvinden, mogen wij terecht concluderen dat deze oudheid een wezenlijke invloed heeft gehad op de geschiedenis van dat land. India is zo'n land: het herbergt de volledige erfenis van deze oude tradities en vormt daarmee een unieke schakel in de ontwikkeling van menselijke cultuur en beschaving.

India als Integrale Drager van Oude Tradities

Geen enkel volk uit latere tijden heeft India volledig kunnen weerspiegelen; geen van hen beschikte over het geheel aan gebruiken en tradities die wij verspreid terugvinden in Perzië, Egypte, Judea, Griekenland en Rome. Alleen India bezit deze gebruiken in hun totaliteit en integriteit, wat haar een bijzondere positie geeft in de geschiedenis van de mensheid.

Het Sanskriet als Moedertaal van Ooster- en Westerse Talen

Naast haar culturele rijkdom is er ook het belang van het Sanskriet als taal. Deze prachtige, oorspronkelijke taal heeft niet alleen de idioomstructuur gevormd van alle talen uit het oosten, maar is ook van grote invloed geweest op het Grieks, het Latijn, de Slavische en Germaanse talen. Dit taalkundige bewijs ondersteunt de authenticiteit die wij toekennen aan de heilige boeken van India.

Het Duurzame Bewijs van Authenticiteit

Wanneer men wereldwijd zoekt, ongeacht het onderwerp, zijn er nergens meer indrukwekkende en tastbare bewijzen te vinden dan die welke verband houden met India. De tradities en teksten van dit land hebben duizenden revoluties doorstaan en de

ruïnes van vele eeuwen overleefd, wat hun authenticiteit en duurzaamheid overtuigend aantoont.

Hoofdstuk 10 – Spiritualisme in de Bijbel

In dit hoofdstuk wordt een reflectie gepresenteerd over het ontbreken van spiritualistische elementen in het werk van Mozes, dat vaak wordt geprezen om zijn verhevenheid. De zoektocht naar sporen van spiritualiteit, in het bijzonder het idee van de onsterfelijkheid van de ziel, blijkt vruchteloos te zijn. Ondanks herhaald onderzoek vanuit diverse perspectieven is er geen enkele gedachte, geen enkel idee, noch een woord te vinden dat zelfs maar de meest vage of verborgen verwijzing bevat naar een leven na de dood.

Te midden van de uitbundige vieringen en de losbandigheid die beschreven worden, ontbreekt iedere oprechte roep naar de hemel of hoop op toekomstig leven. Wat resteert, zijn niet meer dan stierenoffers, somber bijgeloof en het vergieten van menselijk bloed in de naam van Jehovah. Hierdoor ontstaat een beeld van een religie waarin de spirituele dimensie, met name de verwachting van onsterfelijkheid of een hiernamaals, volledig afwezig lijkt te zijn.

Hoofdstuk 11 – De Moraliteit van de Bijbel

In het beoordelen van de morele waarden die in de Bijbel naar voren komen, volstaat het om slechts één passage te citeren die de aard van deze moraal onderstreept. In Numeri, hoofdstuk 31, wordt beschreven hoe Mozes reageert na de terugkeer van het leger uit de strijd. Zijn woede richt zich op de hoofdofficieren en soldaten, niet vanwege hun daden op het slagveld, maar omdat zij vrouwen en kinderen in leven hebben gelaten.

Mozes vraagt hun met klem: “Waarom heb je de vrouwen en kinderen gespaard?” Vervolgens geeft hij het expliciete bevel: “Dood alle mannelijke kinderen en de vrouwen die gehuwd zijn.” Alleen de jonge vrouwen die nog maagd zijn, worden gespaard en mogen voor zichzelf gehouden worden.

Deze passage illustreert op indringende wijze het karakter van de morele voorschriften zoals die in de bijbelse tekst naar voren komen. Het toont een beeld van morele keuzes die, vanuit het perspectief van hedendaagse waarden, bijzonder hard en compromisloos zijn.

DEEL III – Het ontstaan van de Indische religieuze concepten en hun invloed op de westerse religie

Hoofdstuk 1 – Zeus en Brahma: religieuze en kosmische overtuigingen

In de vroege studies over de Indiase beschaving en haar religieuze dogma's, waren veel schrijvers niet bekend met de taal en werden zij vaak beïnvloed door hun eigen vooroordelen. Hun werk bleef daardoor veelal beperkt tot het beschrijven van uitingen van aanbidding, waarbij het diepere religieuze idee slechts zijdelings aan bod kwam. Deze beschrijvingen varieerden sterk, afhankelijk van de verbeeldingskracht en het karakter van de betreffende auteurs.

Het verval van de Indiase cultuur en de zoektocht naar haar oorsprong

Wat veel onderzoekers aanvankelijk niet beseften, was dat zij zich bewogen in een land waarvan de culturele glans reeds eeuwen aan het vervagen was. Deze decadentie ging duizenden jaren terug. Het oorspronkelijke, zuivere geloof had plaatsgemaakt voor een rijke verzameling legenden en mythen, die zich in de loop der tijd opstapelden. Hierdoor werd het noodzakelijk om verder te kijken dan de uiterlijke schijn; men diende door te dringen tot de kern van de tempels, de oude tradities te bestuderen, en de Brahmanen te ondervragen om hun diepgewortelde geheimen te onthullen. Alleen op deze manier kon men zowel de ware glorie van het verleden als het huidige verval werkelijk begrijpen.

De bijdrage van moderne onderzoekers

Wij brengen hulde aan de onvermoeibare onderzoekers van onze tijd, onder wie Stange, Colebrook, Weber, Schlegel, Burnouf, Desgranges en anderen. Zij hebben ons de ogen geopend voor de wonderlijke wereld van de oude taal, waaruit zowel antieke als moderne idiomen zijn voortgekomen. Dankzij hun inspanningen begonnen wij langzaam het oude land te begrijpen dat gold als de wieg van het blanke ras. Tot dan toe hadden we ons vooral beziggehouden met het vertalen van fragmenten uit ontelbare filosofische werken en grote gedichten die India ons had nagelaten, in plaats van het oorspronkelijke idee te erkennen dat deze filosofische wetenschap en religieuze mythen aan de basis lag van de literatuur.

Het oorspronkelijke religieuze idee in India

De originele en pure Indiase religie laat slechts het erkennen van één God toe. Deze God wordt door de Veda beschreven als "hij die uit zichzelf bestaat, en hij die in alles is omdat alles in hem is". Manu, die de Veda citeert, stelt dat deze God bestaat uit zichzelf, enkel door de geest kan worden gekend, niet vatbaar is voor de zintuigen, geen zichtbare delen heeft, eeuwig is, de ziel van alle wezens vormt en door niets kan worden omvat.

Het Indiase Godsbegrip volgens de Mahabharata en de Veda's

De Mahabharata biedt een diepgaande definitie van het Indiase godsbeeld. Volgens dit oude epos is God één, ondeelbaar, zonder vorm of delen, eeuwig, alomtegenwoordig en almachtig. God wordt voorgesteld als de schepper van de hemelen en als degene die de werelden voortbrengt uit de oneindige leegte, waarna hij deze werelden lanceert in de

grenzeloze ruimte. Hij is de heilige beweger en de machtige oorsprong van het bestaan – zowel de effectieve als de materiële oorzaak van alles wat is.

De Veda's, de oudste Indiase religieuze geschriften, drukken dit godsbeeld uit in beeldende, poëtische taal. Zij laten zien dat de natuurverschijnselen – zoals de stromende Ganges, de brullende oceaan, de loeiende wind, de donderende wolken en de flitsende bliksem – allemaal manifestaties van God zijn. Alles in het universum is volgens de Veda's een reflectie van Brahma's geest; vanaf het begin der tijden bestaat het universum in zijn geest, en alles wat nu bestaat is een weerspiegeling van zijn beeld. De auteur concludeert dat, ondanks de ontwikkeling van de menselijke geest door de eeuwen heen, deze definitie van God nooit wezenlijk is veranderd of aangevuld. Het Indiase godsbeeld blijft fundamenteel en allesomvattend.

Indiase theologen maken onderscheid in de manier waarop God wordt begrepen. In de eerste benadering wordt Zeus (in het Sanskriet Dyaus) voorgesteld als God die niet actief is en zich niet heeft geopenbaard. Dit duidt op een verschil in de manifestatie en aanwezigheid van het goddelijke binnen de Indiase religieuze traditie.

De Scheppende Kracht volgens de Purana's

De Purana's geven in hun commentaren op de heilige boeken een diepgaande en mysterieuze beschrijving van de goddelijke geest en de scheppende kracht. Zij spreken over een machtige, onmeetbare kracht waarvan de macht, levensenergie en kracht zich manifesteren gedurende de periode van creatie. Er wordt de vraag gesteld of deze kracht sliep, als een uitgebluste zon in het hart van uiteenvallende materie, en of het verval in deze kracht zelf lag of door haar werd bevolen. Was deze kracht de chaos, of juist het leven dat zich schuilhoudt voor het vernietigende element? Indien deze kracht het leven is, dan is zij ook haar vernietiger, want vernietiging vereist actie, en actie bestaat niet zonder haar aanwezigheid.

De Purana's vragen verder of deze scheppende kracht de werelden in het vuur heeft geworpen om ze te zuiveren en opnieuw te laten ontstaan uit vernietiging, zoals een boom die verdwijnt en weer geboren wordt uit haar zaad, dat zijn oorsprong vindt in het hart van de verrotting.

Narayana: De Heilige Geest die Drijft op de Wateren

Er wordt verwezen naar de geest die op de wateren drijft, en deze goddelijke aanwezigheid wordt Narayana genoemd. De naam Narayan wordt aangehaald als een voorbeeld van een uitdrukking die vergelijkbaar is met die uit de Bijbel, wat volgens de tekst een bewijs vormt voor de Indiase oorsprong van bepaalde Bijbelse begrippen. Om de betekenis van het woord Narayana te verduidelijken, wordt verwezen naar Manu (Boek I), waarin wordt uitgelegd dat de wateren 'Naras' worden genoemd omdat ze het product zijn van Nara, de heilige geest in het Sanskriet. Deze wateren vormen de eerste zichtbare manifestatie van Nara's onopvallendheid (Ayana). Daarom wordt Brahma vervolgens Narayana genoemd – "hij die beweegt op de wateren".

Bijbelse Genesis en de Indiase Traditie: Parallellen en Interpretaties

De eerste verzen van het Bijbelboek Genesis, hoofdstuk 1, bevatten opmerkelijke parallellen met Indiase religieuze concepten over de schepping. Zo lezen we in het Latijn "Terra autem erat inanis et vacua" ("De aarde was woest en onvolmaakt") en "Et spiritus Dei ferebatur super aquas" ("En de geest van God ging over de wateren"). Deze zinnen geven uitdrukking aan de oertoestand van de schepping, waarin de aarde vormloos is en de goddelijke geest zich beweegt over het wateroppervlak.

Binnen de Indiase filosofie treffen we soortgelijke beschrijvingen aan. Nara, de heilige geest, en Ayana, het zich voortbewegende aspect van deze geest op de wateren, worden voorgesteld als manifestaties van de goddelijke aanwezigheid. De uitdrukking "ferebatur super aquas" komt overeen met het idee dat de heilige geest geboren wordt op de wateren en daar zijn kracht manifesteert.

Deze overeenkomsten tussen de Bijbelse en Indiase beschrijving van de schepping worden door sommigen gezien als een duidelijk bewijs dat de Bijbel elementen heeft overgenomen van oudere Indiase tradities. De tekst stelt dat het bewijs hiervoor overduidelijk is en vraagt zich af of er nog meer nodig is om dit te bevestigen. Toch blijft er ruimte voor discussie—men zou nog kunnen proberen deze connectie te ontkennen door het belang van het Sanskriet te minimaliseren; hoewel theoretisch alles mogelijk is, zal uiteindelijk blijken wat houdbaar is.

Brahma als Schepper: De Overgang van Non-actie naar Actie

In dit kader wordt ook een belangrijke overgang beschreven in de Indiase traditie: wanneer Zeus tot Brahma wordt en daarmee God als scheppende en geopenbaarde kracht wordt voorgesteld. Dit is het moment waarop God niet langer passief is, maar actief optreedt als de Schepper.

De Puranas bieden hier verdere toelichting: "Als Brahma van non-actie tot actie komt, komt hij niet om de natuur te scheppen, dat in haar essentie altijd al bestaat en haar attributen bestaan al in zijn onsterfelijke denken, hij kwam slechts om het tot ontwikkeling te brengen tot ontbinding." Hiermee wordt benadrukt dat Brahma niet de bron is van de materie zelf, maar degene die het bestaande tot ontwikkeling brengt en uiteindelijk tot ontbinding leidt.

Het Mysterie van de Scheppende Kracht en de Cyclus van Ontbinding en Wedergeboorte

Het Onbegrijpelijke Werk van de Schepper

"O God, creërende vader, in welke vorm wikkelt u zichzelf in tijden van actie!" Met deze uitroep wordt de verwondering en het onvermogen van de mens uitgedrukt om de ware aard van de scheppende kracht te begrijpen. De manifestaties van deze macht, voortkomend uit een ondoorgrondelijke wil, zijn overal zichtbaar: de golven van de oceaan rijzen op en zakken weg, de donder klinkt heftig maar is zo weer verdwenen, en ontelbare wonderen trekken aan ons voorbij. Leven ontstaat en vergaat; overal is de hand van God voelbaar, beschermend en sturend, maar ons verstand schiet tekort om het geheel te doorgronden of te aanschouwen.

De Eerste Oorzaak en Menselijk Begrip

Toch is het ondenkbaar om het bestaan van een eerste oorzaak te ontkennen, enkel omdat deze onzichtbaar is. Evenmin als iemand ooit zou overwegen zijn eigen denken te ontkennen, louter omdat het zich aan het oog onttrekt. Deze gedachte onderstreept de vanzelfsprekendheid van het bestaan van een scheppende kracht, ondanks het feit dat deze niet direct waarneembaar is.

De Grootheid van het Godsidee in de Heilige Boeken

Het is onzeker of deze inzichten in overeenstemming zijn met de orthodoxe visie van Rome, maar persoonlijk roept het lezen van de heilige boeken een diep ontzag op. Zij

bieden een groots en zuiver beeld van God, vrij van de gebreken die sommigen in hun beweringen aan Hem hebben toegekend door hun eigen gedachten en verlangens op het Opperwezen te projecteren, en Hem zo te reduceren tot een middel voor hun eigen ambities.

De Cyclus van Schepping, Ontbinding en Wedergeboorte in de Indiase Traditie

Volgens de Indiase religie is materie onderworpen aan dezelfde wetten van ontstaan en verval als planten en dieren. Na een periode van leven volgt onherroepelijk de fase van ontmanteling: alles keert terug naar chaos. De harmonie van de werelden wordt verbroken, lucht, water en licht vermengen zich en verdwijnen; dit is de Parlay, de algehele ontbinding van het bestaande. Toch blijft er een zaad achter, dat zich in rust zuivert tot de dag dat Brahma opnieuw verschijnt om het te ontwikkelen en nieuw leven in te blazen. Zo begint de cyclus opnieuw: de scheppende kracht wekt het zaad tot groei en ontwikkeling, waarna het uiteindelijk weer tot ontbinding komt, gevolgd door wederopstanding via hetzelfde proces.

De Intrinsieke Wet van Materie

De kernwet van de materie is haar vergankelijkheid: door haar bestaan verdwijnt zij, wordt oud en sterft. Toch is er telkens weer herstel en vernieuwing; materie wordt hersteld en opnieuw tot leven gebracht, in een eeuwigdurende cyclus van vernietiging en wedergeboorte.

De Overeenstemming tussen Indiase Openbaring en Moderne Wetenschap

Een opmerkelijk feit is dat de Indiase openbaring, waarin wordt verteld over de langzame en geleidelijke vorming van de werelden, als enige van alle openbaringen overeenstemt met het wereldbeeld van de moderne wetenschap. Deze bijzondere parallel nodigt uit tot reflectie over de oorsprong en diepgang van oude religieuze tradities.

De Relatie tussen Mozes en Oude Tradities

Wanneer Mozes, door zijn omgang met de priesters van Egypte, bekend was met de verheven tradities, mogen we aannemen dat hij deze te hoogstaand achtte voor het begrip van het volk dat hij leidde. Mogelijk heeft hij daarom deze inzichten niet gedeeld met de mensen aan wie hij leidinggaf. Ook kan het zijn, zoals eerder gesuggereerd, dat Mozes slechts gedeeltelijk was ingewijd in de Egyptische mysteriën.

Tijdcycli volgens de Veda's

Volgens de Veda's duurt het herscheppen van de wereld een volledige dag van Brahma, wat gelijkstaat aan vier miljoen driehonderdduizend duizend mensenjaren. De periode van ontmanteling, de Pralaya, beslaat vervolgens een volledige nacht van Brahma, die evenveel mensenjaren telt als de dag. Deze cyclische opvatting van schepping en vernietiging vormt de kern van de Indiase kosmologie.

Filosofische Stromingen over Schepping en Ontmanteling

Dit leerstuk uit de heilige boeken over vernietiging en herschepping heeft geleid tot tal van filosofische systemen. Hoewel een diepgaande studie hiervan buiten het bestek valt, kunnen we volstaan met het behandelen van de twee hoofdopvattingen die de theologische scholen van India sinds oudsher verdelen.

De Eerste Richting: De Autonomie van Materie na de Schepping

De eerste stroming stelt dat materie, eenmaal bevrucht door Brahma, het proces van transformatie spontaan voortzet zonder voortdurende, directe inmenging van God. Alles voltrekt zich volgens de eeuwige en onveranderlijke wetten van de natuur, door Hem in het begin ingesteld.

Binnen deze visie stuwt materie zichzelf vanuit haar kern, ontwikkelt een eigen centrum van kracht, splitst zich op en strekt zich uit in de ruimte. Uit deze processen ontstaan dampen van lucht en water, waaruit op hun beurt bewoonbare werelden worden gevormd.

Theologische Stromingen: De Rol van God in Schepping en Vernietiging

Volgens de eerste opvatting verdwijnen uiteindelijk alle delen van de schepping, afhankelijk van hun grootte, één voor één. Ze doven uit, waarbij hun hitte en licht geleidelijk afnemen totdat ze volledig zijn verdwenen. Zo keert materie, ontdaan van haar meest actieve levens- en reproductieve componenten, terug naar de chaos die kenmerkend is voor de nacht van Brahma.

Deze visie wordt door de Veda niet expliciet tegengesproken, maar staat wel onder kritiek van de orthodoxe stroming. Deze orthodoxen kennen aan het goddelijke een meer actieve rol toe in het kosmische proces.

Hoewel de orthodoxen erkennen dat de natuur en de elementen spontaan uit zichzelf voortkomen, en dat het gehele bestaan zichzelf op een natuurlijke wijze voltrekt, stellen zij dat ook het einde van de werelden en materie op dezelfde wijze plaatsvindt: alles lost vanzelf op in de nacht van Brahma. Toch voegen zij daaraan toe dat God de ultieme, superieure wet is die al deze processen beheerst. God bestaat in deze wet, is voortdurend aanwezig in de transformaties, en doordringt alles. Volgens deze opvatting zouden de processen van het universum onmiddellijk tot stilstand komen als God zelfs maar voor een moment zijn handelingen zou staken of zijn steun zou terugtrekken. In India worden priesters alleen tot de religieuze orde toegelaten als zij zich kunnen vinden in deze tweede, meer religieus geïnspireerde visie, die superieur wordt geacht aan de eerste, meer autonome opvatting van materie.

Het boek van Mozes houdt zich echter niet bezig met deze theorieën, die de basis vormen van de oosterse theologie, maar beperkt zich tot het weergeven van feiten. Moderne religies hebben deze diepgaande theorieën opgenomen in hun mysteriën, zonder expliciet de oorspronkelijke bron te vermelden.

Hoofdstuk 2 Brahma ontwaakt en de Schepping van de Devas

De oorsprong van religieuze mythen

Het is vastgesteld dat de fundamenteën van alle religieuze mythen, zowel uit de oudheid als uit moderne tijden, via migratie uit India zijn voortgekomen. Dit is bijzonder goed zichtbaar in de legende van de Veda's, welke integraal is opgenomen in het christendom, zonder dat daarbij expliciet naar de Indiase bron wordt verwezen.

Het einde van de nacht van Brahma en het begin van de schepping

Wanneer de nacht van Brahma zijn einde nadert en het moment van schepping aanbreekt, begint de Heer van alles met het ordenen van de wereld. Nadat de hemelen in twaalf delen zijn verdeeld, schept hij uit zichzelf wezens. Aan deze wezens schenkt hij niet alleen enkele van zijn eigenschappen, maar ook een deel van zijn kracht.

De schepping van engelen en hun rangorde

Nadat Brahma zijn wens uitspreekt dat er bewoners van de hemelen moeten zijn met een ondergeschikte geest die hem gehoorzamen en zijn glorie prijzen, ontstaan de engelen uit zijn gedachten. Zij haasten zich om zich rondom zijn troon te verzamelen. Deze wezens of engelen worden in een hiërarchie van kracht en perfectie geschapen. God wijst ieder van hen taken toe naar gelang hun bekwaamheid. De meest volmaakte wezens worden dicht bij hem geplaatst, terwijl de overige, de planeten, een plek krijgen in de meer afgelegen regionen van het universum.

De kosmische strijd tussen Devas en Danvas

Nauwelijks had Brahma zijn opdrachten uitgesproken, of er ontstond een gewelddadige onenigheid in het universum. De inferieure devta's, die als woonplek de meer afgelegen delen van de hemel hadden gekregen, weigerden zich naar hun toegewezen plaats te begeven. Brahma had Vasuki aangesteld als hun leider—de planeten worden Vasuki genoemd omdat zij door levende wezens worden bewoond. Vasuki spoorde de devta's zelfs aan om zich te verzetten, waardoor zij het vertrouwen stelden in de Devas, aangetrokken door de sterren die het beter voor elkaar hadden en hun rechtmatige plek wilden innemen.

Dit conflict tussen de devas (sterren) en danvas (planeten) in de dyuloka (interstellaire ruimte) symboliseert het fenomeen van de oorsprong van sterren en planeten uit de zonnenevel. De strijd verbeeldt de aantrekking en afstoting tussen sterren en planeten. Planeten kunnen immers niet zonder sterren bestaan; ze worden aangetrokken door sterren, wat doet denken aan het verhaal van de zwaartekracht. Devas werden sterren genoemd omdat zij hun eigen licht uitstralen. Planeten worden Danvas genoemd omdat zij geen licht uit zichzelf hebben, maar ook Vasuki, omdat zij biologisch leven mogelijk maken.

De danvas die zich onder de macht van Indra hadden geschaard, doorstonden moedig de schok van het conflict. De strijd ging onverminderd door, terwijl Brahma aanwezig was maar niets deed om de gebeurtenissen tot bedaren te brengen.

De verbanning van Vasuki en de geboorte van de Rakshasa's

Vasuki, die uiteindelijk door Indra werd verslagen, zag hoe zijn metgezellen uit angst van zijn zijde wegvluchtten. In hun onzekerheid verklaarden zij zich bereid om zich te onderwerpen aan de wil van Brahma. Brahma, echter geïrriteerd door hun eerdere

ongehoorzaamheid, verdreef hen uit de interstellaire ruimte. Hij wees hen een nieuwe plek toe: de aarde en andere planeten, waarbij hij voor hen de hel achterliet als onderkomen. Vanaf dat moment kregen zij de naam Rakshasa's, wat betekent 'de vervloekten'.

Uit deze gebeurtenis zijn de Danva's (de planeten) ontstaan, die in de Indiase poëzie bekend staan onder diverse namen: Rakshasa's, Nagas, Sarpas, Pisachs en Asura's. Deze wezens worden beschreven als entiteiten die voortdurend de Yajna's (rituele offers) en de devotie van stervelingen verstoren. Stervelingen voelen zich verplicht om de deva's of engelen aan te roepen, evenals heilige personen, om deze verstoring tegen te gaan.

De mythe van de aartsengel Michael en de opstand van de eerste schepselen

Het is opvallend dat ook de mythe van de aartsengel Michael zijn oorsprong vindt in India. Het verbaast dan ook niet om deze figuur terug te vinden in Indiase tradities. Lange tijd was het moeilijk te bevatten dat het superieure wezen, de schepper, zulke halve goden zou creëren: wezens die schaars uit de nacht geboren werden, in opstand kwamen tegen heilige activiteit, en zonder het inzicht van de schepper verward raakten in een strijd, voortgedreven door hun trots en de ambitie om gelijk te zijn aan zijn macht.

Nog voordat de Indiase mythen en hun overleveringen begrepen werden, was uit andere oude beschavingen en mythologieën al bekend dat de opstand van de eerste geschapen wezens tegen de schepper werd gebruikt om de oorsprong van het kwaad op aarde te verklaren. Dit motief keert steeds terug, ongeacht de cultuur of religie, als een verklaring voor het ontstaan van het kwaad en het conflict tussen goed en kwaad in de wereld.

De strijd tussen titanen en goden in verschillende mythologieën

De strijd van de titanen tegen Jupiter in de Griekse mythologie had een andere betekenis dan alleen het verklaren van het ontstaan van goed en kwaad, en de invloed van deze twee krachten op de natuur. In tegenstelling tot wat soms wordt gedacht, draaide deze mythe niet enkel om de oorsprong van morele principes, maar kreeg zij binnen de Griekse cultuur een eigen, unieke invulling.

De Griekse mythologie, die haar wortels deels ontleende aan India en Azië, was onbekend met de oude geloven en de Veda's. Zij was eerder een voortbrengsel van poëtische legenden, die leidden tot een eindeloze verscheidenheid binnen de klassieke poëzie. Tegelijkertijd vond het christendom in Egypte de oorspronkelijke tradities, die nog vrij waren van de overdrijvingen en fantasieën die door oosterse verbeelding waren toegevoegd.

Zelfs als we de invloed van India buiten beschouwing laten, kunnen we stellen dat de Hebreeuwse en Christelijke openbaringen geen totaal nieuwe inzichten brachten. Of men de opstandige wezens nu titanen of engelen noemt, het doet weinig af aan het idee: het blijft een kwestie van benaming, want het principe en het onderliggende idee blijven identiek.

De eerste mensen werden vaak geconfronteerd met het feit dat het kwaad om hen heen dikwijls het goede leek te overheersen. In hun poging om dit te verklaren en niet in staat het kwaad toe te schrijven aan God, die zij als de belichaming van het goede zagen, konden zij slechts de oorsprong van het kwaad zoeken in de strijd van de eerste geschapen wezens — wezens die uit goedheid waren voortgekomen — tegen God zelf.

Het Indiase Oorsprongsdenken en de Verklaring van Goed en Kwaad

Uit India is de oeroude traditie afkomstig die ook weerklinkt in de leringen van Zoroaster, waarin de scheiding tussen het goede en het kwade als fundamenteel beginsel voor het begrip van de wereld wordt gezien. Deze traditie biedt een verklaring voor de voortdurende strijd tussen deze twee krachten die de wereld verdelen.

Het is belangrijk om te beseffen dat het zuiveren en vereenvoudigen van het geloof niet betekent dat we de mythen en verhalen letterlijk moeten nemen of in overeenstemming moeten brengen met het idee van Gods eer, zijn aanwezigheid of zijn absolute macht.

Juist wanneer we afstand nemen van inbeelding en poëzie, wordt ons begrip van de Schepper waardiger en dichter bij zijn wezen.

De zoektocht naar de oorsprong van het kwaad dient niet buiten onszelf te worden gelegd. De wortels van het kwaad liggen in de zwakheid van de menselijke natuur; daarin schuilt het mysterie. Het blijft voor ons onbegrijpelijk wat het hogere wezen precies heeft bedoeld. In plaats van deze vraag te beantwoorden met vergezochte fabels of te ontkennen door tegenstrijdige verklaringen, is het beter om standvastig te vertrouwen op de onuitputtelijke goedheid van Degene die het kwaad niet als doel of onderdeel van zijn schepping heeft opgenomen.

Indien het licht dat ons is gegeven soms zwak lijkt, moeten we niettemin moedig ons verstand volgen. Halfgoden, openbaring of profeten hebben ons niets geleerd wat dat innerlijke licht ons niet reeds had getoond. Zo zij ons iets gebracht hebben, dan is het hun poging, samen met die van hun volgelingen, om de gezonde leer van vrije wil en bewustzijn te verdringen.

Hoofdstuk 3 – De Indische Drie-eenheid: Haar Rol en de Schepping van de Aarde

Het Ontstaan na Pralaya

Na de periode van “Pralaya”, waarin de wereld volledig werd ontmanteld, verscheen Brahma volgens de overlevering van Manu. In deze fase trad Brahma naar voren in zijn volmaakte zuiverheid, waarbij hij zijn grootsheid weerspiegelde. Met zijn komst bracht hij orde in de chaos en schiep hij de natuur, door uit zijn denken en uit zijn eigen wezen alle schepselen voort te brengen.

De Kosmische Nacht en de Oorsprong van het Universum

De Bhagavad Gita beschrijft dat tijdens de ‘prachtige nacht’, waarin de bron van alle dingen zich ontwikkelde in de schoot van Brahma, een immens licht het oneindige heelal doordrong. In deze stralende gloed verscheen de buitenaardse geest, krachtig en majestueus. Deze verschijning transformeerde de chaos in een vruchtbare baarmoeder, gereed om de werelden, de schitterende sterren, de wateren, planten, dieren en de mens voort te brengen.

Brahma en de Drie-eenheid

Op dat moment, toen Zeus nog onbekend was en niet handelde, was het Brahma – de actieve en scheppende God – die centraal stond. Aan Brahma openbaarden zich drie personen, die hem bijstonden in zijn scheppingswerk, zonder zijn eenheid te schaden.

Het Mysterie van de Trimurti

Volgens de heilige Brahmanen en de heilige geschriften is de Drie-eenheid (de Trimurti) ondeelbaar in wezen en tegelijk ondeelbaar in haar handelen. Het is een mysterie van het hoogste niveau, dat mensen alleen kunnen begrijpen wanneer hun ziel wordt toegelaten zich te verenigen met de universele ziel in de sfeer van heiligheid.

De Functies binnen de Drie-eenheid

De Drie-eenheid bestaat uit Brahma, Vishnu en Shiva. Brahma representeert het scheppende principe en wordt in het Sanskriet aangeduid als de vader.

De Rollen van Vishnu en Shiva binnen de Trimurti

Vishnu: De Beschermmer en Instandhouder

Vishnu vertegenwoordigt het beschermende en instandhoudende principe binnen de Drie-eenheid. Hij wordt gezien als de zoon van God en de incarnatie van het Woord in de persoon van Krishna. Vishnu daalt neer op aarde, zowel als herder als profeet, met als doel de mensheid te redden. Na het vervullen van zijn taak, die gepaard gaat met geweld en een onnoembare dood, sterft hij om zo zijn werk te voltooien.

Shiva: De Vernietiger en Vernieuwer

Shiva, ook wel Nara genoemd, is de heilige geest die het principe van vernietiging en herstel belichaamt. Hij staat symbool voor de natuurlijke cyclus van verval en wedergeboorte, waarbij hij zowel de attributen van vruchtbaarheid en leven als die van verval en dood verenigt. Shiva vertegenwoordigt in één woord de Geest die de eeuwige

beweging van bestaan en ontbinding aanstuurt – de wet die aan alle dingen ten grondslag ligt.

De Functie en Werking van de Trimurti

De functies van deze Drie-eenheid vloeien voort uit de eerste handeling van creatie: Brahma schept, Vishnu beschermt en behoudt, en Shiva transformeert. God blijft op deze manier handelen in zijn drievoudige hoedanigheid, tot op het moment dat de natuur oplost en alles terugkeert naar chaos.

De Universele Wet volgens de Vedische Openbaring

Volgens de Vedische openbaring is materie onderworpen aan slechts één wet, die voor alle lichamen, planeten en dieren gelijk is.

De Cyclische Wet van Schepping en Vernietiging

Een zaad dat in de aarde wordt geplant, ontkiemt en brengt een plant of boom voort. Deze groeit, vergaat uiteindelijk, sterft en keert terug naar de aarde. Tijdens zijn leven heeft de plant of boom echter zaden voortgebracht, die op hun beurt weer kunnen uitgroeien tot een nieuwe boom—dezelfde boom die ooit is verdwenen. Dit cyclische proces geldt niet alleen voor planten, maar ook voor dieren en alles wat bestaat. Op dezelfde wijze is materie geboren uit een kiem, bevrucht door het superieure wezen. Materie ontwikkelt zich volgens vaste wetten, maar eindigt uiteindelijk, net als de plant, de boom en het dier, in verval: het wordt opgelost. Toch blijft er altijd een kiem over die zichzelf in stand houdt. Deze kiem bevrucht zichzelf opnieuw in de boezem van de grote ziel, de superieure macht, en geeft zo opnieuw geboorte aan het universum. Gedurende deze periode, wanneer alles wordt opgelost, raakt de Drie-eenheid verloren in haar vereniging, alsof ze niet bestaat, omdat ze niet zichtbaar is in actie. Wat het Indiase geloof charmeert, is dat het leidt tot eenheid en alle logische gevolgen accepteert. De simpelheid van haar grote en machtige wet van materie is subliem. Wij kunnen tevergeefs zoeken in alle religies en filosofische systemen naar ideeën die zo rationeel zijn en zo in overeenstemming met de wetten van de natuur en de waardigheid van God.

Het Werk van de Drie-eenheid onder Brahma's Leiding

Onder leiding van Brahma produceert God uit materie eerst ether, lucht, licht, water en aarde.

Schepping van het Leven en het Bewustzijn

Vanuit de superieure ziel ontstaat het leven, oftewel de materie die we terugvinden in planten, dieren en mensen. Hieruit wordt vervolgens de ahamkara geschapen, het bewustzijn, oftewel de individualiteit (le moi) met al haar faculteiten. Dit aspect is uniek en vormt het bijzondere aanhangsel, voorbehouden aan de mens alleen.

Het Ontstaan van Individualiteit en Ethiek

Om onderscheid te maken in de werking van het bewustzijn, stelt de schepper het rechtvaardige en het onrechtvaardige vast. Tevens schenkt hij het denken aan de individuele geest (à ce moi), bedoeld om de redenerende wezens te begeleiden, die hij voornemens was voort te brengen uit zijn eigen substantie.

Schepping van Planten, Dieren en de Mens

Nadat God planten, bomen en dieren had geschapen, en volgens de heilige boeken de natuur een lofzang van liefde en erkenning vormde, schiep Brahma de man en de vrouw uit het zuiverste deel van zichzelf. Na deze daad trok hij zich terug om te rusten en zijn scheppingswerk te bewonderen.

De Kosmische Slaap en Ontwaken van God

Wanneer God ontwaakt, vervult het universum haar doelen. Als hij slaapt, valt de geest in een diepe rust en wordt de wereld ontbonden. Tijdens deze serene slaap verliezen de bezielde wezens, die de principes van actie in zich dragen, hun functie en sensatie; het leven is dan zonder energie.

De Volledige Ontbinding in de Superieure Ziel

Wanneer alles gezamenlijk wordt ontbonden en opgelost in de superieure ziel, rust deze ziel van alle wezens in de meest volmaakte stilte. Na de terugkeer naar haar oorspronkelijke vorm, behoudt zij nog enige tijd de zintuigen, maar zonder haar functie te vervullen; uiteindelijk ontdoet zij zich van haar vorm.

De Cyclus van Schepping en Ontbinding

Wanneer de oer-elementen zich opnieuw verbinden, krijgt de materie weer vorm en komt tot leven. Dit proces is niet eenmalig, maar kenmerkt zich door een voortdurende afwisseling: alles wat door de superieure geest gecreëerd, bewogen of tot stilstand gebracht wordt, kan ook weer worden opgelost of hersteld. Schepping en ontbinding vormen zo een eeuwige cyclus waarin de geest zijn scheppingen telkens opnieuw laat ontstaan en vergaan.

De Goddelijke Drie-eenheid: Brahma, Vishnu en Shiva

God wordt in deze traditie gekarakteriseerd door drie essentiële eigenschappen, die elk een goddelijke manifestatie vertegenwoordigen. Brahma staat voor de schepping, Vishnu voor het behoud en Shiva voor de vernietiging en transformatie. Deze goddelijke drie-eenheid toont hoe het universum voortdurend verandert en beweegt tussen ontstaan, voortbestaan en vernieuwing.

Reïncarnatie en Het Pad van Dharma

Volgens de Indiase filosofie, net als in vele andere tradities, manifesteert God zichzelf op aarde vooral wanneer er zwakte of fouten bij de mens optreden. In zulke tijden reïncarneren machtige zielen, die de mensheid begeleiden en leiden op het pad van Dharma—het pad van rechtvaardigheid en orde. Zo blijft de goddelijke invloed altijd aanwezig om de balans te herstellen en het juiste pad te wijzen.

De Drie-eenheid en Invloed op Andere Tradities

De eenheid van de goddelijke drie-eenheid, hoewel verworpen door Mozes, is uiteindelijk het fundament geworden van de christelijke logica. Deze gedachtegang is onmiskenbaar beïnvloed door Indiase filosofieën, wat op verschillende plekken in de geschiedenis bevestigd wordt.

Hoofdstuk 4: Schepping van de Mens

In het zuiden van India en op het eiland Ceylon, waar tradities nog in hun puurste vorm voortleven, leeft onder de mensen een oude legende over het ontstaan van de mensheid. In eenvoudige hutten van stro en heilige tempels wordt deze overlevering doorgegeven: of men nu een gewone Indiër vraagt, of een priester raadpleegt, allen zullen verwijzen naar het scheppingsverhaal zoals beschreven in de Veda's. Ook in de Bhagavad Gita deelt Krishna deze wijsheid met zijn discipel en vriend Arjuna, in bijna identieke bewoordingen als die te vinden zijn in de heilige geschriften.

De passages die tussen aanhalingstekens staan, zijn eenvoudige vertalingen van de oorspronkelijke tekst.

De aarde was bedekt met bloemen, de takken bogen door het gewicht van het rijpe fruit, talloze diersoorten vulden de velden en de lucht, en witte olifanten zwierven ongestoord door de immense bossen. Brahma zag toen dat het moment was aangebroken om de mens te scheppen, opdat deze de aarde zou bewonen.

Uit de grote ziel, uit de zuivere essentie, onttrok Brahma een vonk van leven. Hieruit bracht hij twee mensen voort: een man en een vrouw, noodzakelijk voor de voortplanting, net zoals bij planten en dieren. Hij schonk hen ahamkara—het besef van het eigen ik (ego)—en spraak. Daarmee plaatste hij de mens boven al het andere geschapene, maar ondergeschikt aan de Deva's.

Brahma onderscheidde de mens door kracht, vorm en macht, en gaf hem de naam Adima, wat in het Sanskriet 'de eerste mens' betekent. De vrouw verleende hij gratie en zachtheid, en zij werd Heva genoemd, dat wat het leven vervolmaakt.

Door Adima een metgezel te schenken, voltooidde de Heer het leven dat hij hem had gegeven. Zo schiep hij de omstandigheden waarin de mensheid tot leven zou komen. In hemel en op aarde verkondigde hij de gelijkheid tussen man en vrouw.

Het Heilige Principe en de Oorsprong van de Mensheid

Het heilige principe, een fundamenteel idee dat zowel in de oudheid als in de moderne tijd vaak niet volledig begrepen is door wetgevers, werd in India enkel verworpen onder de negatieve invloed van de Brahmaanse priesters. Dit principe vormde echter een essentieel uitgangspunt voor het menselijk leven en de inrichting van de samenleving. De Heer schonk aan Adima en Hera het eiland dat bij de Grieken bekend stond als Taprobane, het huidige Ceylon. Deze plek werd aangewezen als hun woonplaats: een paradijs met een mild klimaat, overvloedige producten en prachtige vegetatie – de wieg van de mensheid. Tot op de dag van vandaag wordt dit eiland beschouwd als de schitterendste parel van de Indische Oceaan.

De Heer sprak tot Adima en Hera: "Gaaf, vermeng u en breng wezens voort die uw levende beelden zullen zijn op aarde, voor eeuwen en eeuwen nadat jullie teruggekeerd zijn tot mij. Ik, de schepper van alles dat leeft, heb jullie geschapen om mij te aanbidden gedurende jullie leven. Wie in mij gelooft, zal deelgenoot zijn van het geluk na het einde der dagen. Ik stuur daarom uw kinderen weg opdat ze mij niet vergeten, want ik zal met u zijn zolang zij mijn naam aanroepen."

Daarop verbood hij Adima en Hera om Ceylon te verlaten en zei tegen hen: "Jullie opdracht is om dit eiland te bevolken, dat ik voor jullie heb verzameld ter vreugde en gemak. Jullie taak is mijn aanbidding te vestigen in de harten van allen die geboren worden. De rest van de wereld is nu nog niet bewoonbaar. Als het aantal van jullie kinderen zo groot wordt dat het eiland niet meer toereikend is, laat hen mij dan raadplegen door Yajna te verrichten, en ik zal mijn wil openbaren."

De Liefde en het Begin van Onrust

Na de woorden van de Heer verdween hij in stilte. Adima wendde zich tot zijn vrouw, die hem met blijdschap aankeek. Hij nam haar in zijn armen en kustte haar teder, terwijl hij haar naam, Hera, mompelde. Zachtjes fluisterde zij zijn naam terug, Adima, terwijl ze de kus ontving. De nacht viel; in de bomen zwegen de vogels. De Heer was tevreden, want uit de vereniging van man en vrouw was de liefde geboren.

Brahma leerde zijn schepselen dat het samengaan van man en vrouw zonder liefde immoreel zou zijn, in strijd met de natuur en haar wetten. Adima en Hera leefden lange tijd in volmaakt geluk; ze kenden geen verdriet en hoefden slechts hun handen uit te strekken om het heerlijkste fruit te plukken en rijst van de beste kwaliteit te verzamelen.

De Opkomst van Onrust

Op een dag begon echter een vaag gevoel van onrust hen te bekruipen. Jaloers op hun geluk en het werk van Brahma, inspireerde de Prins van de Rakshasa's, de geest van het kwaad, hen met een verstorend verlangen. "Laten we het eiland doorzoeken," zei Adima tegen zijn metgezel, "om te zien of er niet ergens een plek is die nog mooier is dan deze." Hera volgde haar echtgenoot en samen zwierven ze dagen en maanden rond, rustend bij heldere fonteinen en onder de schaduw van een reusachtige banyanboom die hen beschermde tegen de zon. Maar hoe verder ze gingen, hoe meer Hera werd overmand door een onverklaarbare angst. Op een gegeven moment zei Adima tegen haar: "Laten we niet verder gaan, het lijkt alsof wij de Heer ongehoorzaam zijn. We hebben al de plaats verlaten die hij voor ons had gemaakt."

De Oversteek naar het Onbekende Land

Ondanks hun twijfels zetten Adima en Heva hun tocht voort. Aan de grenzen van Lanka stuitten zij op een smalle zee-engte, waarachter zich een uitgestrekt en onbekend land bevond. Een smal, rotsachtig pad verbond Lanka met dit mysterieuze land, als een brug die uit de diepte van het water oprees.

Aangetrokken door nieuwsgierigheid betraden ze samen deze doorgang. Bij aankomst werden ze overweldigd door het adembenemende landschap: statige bomen sierden de horizon en vogels in talloze kleuren fladderden tussen de bladeren. Adima was opgetogen en riep uit dat de bomen ongetwijfeld heerlijke vruchten zouden dragen. Hij stelde voor om het nieuwe land te verkennen en de vruchten te proeven, met het idee dat als dit land werkelijk beter was, ze er zouden kunnen blijven.

Heva echter, vervuld van angst, smeekte Adima om geen daad te verrichten die de Heer zou kunnen ontstemmen. Ze vond dat wat ze hadden al voldoende was: rein water en smakelijke vruchten waren immers aanwezig. Waarom zou men meer willen zoeken?

Adima erkende haar bezorgdheid, maar stelde voor dat het geen kwaad kon om het onbekende land te bezoeken dat zich zo uitnodigend toonde. Heva trilde hevig toen ze de rots naderden. In een gebaar van liefde en vastberadenheid tilde Adima zijn vrouw op zijn schouder om samen de afstand te overbruggen naar hun verlangen.

Maar zodra ze de overkant bereikten, werden hun verwachtingen wreed verstoord. In een oogwenk verdwenen de bomen, bloemen, vruchten en vogels die ze vanaf de andere zijde hadden aanschouwd, in een geweldig rumoer. De stenen waarop ze de zee waren overgestoken zonken naar de bodem; wat restte waren slechts scherpe punten van steen en rots, waar eerst de brug was geweest—vernietigd door een hogere macht als gevolg van hun ongeluk.

De Brug van Adima en de Betekenis van Adam's Peak

In de Indische oceaan, tussen het oostelijke punt van India en het eiland Lanka, rijzen stenen die tot op de dag van vandaag in de regio bekendstaan als Palam Adima, oftewel de brug van Adima. Volgens de overlevering markeert deze brug de plek waar de eerste mensen het vasteland betraden.

Reizigers die met boten onderweg zijn naar China en India en de Malediven zijn gepasseerd, zien als eerste kenmerk van de Indiase kust de blauwachtige piek die majestueus oprijst uit het water en vaak door wolken wordt omringd. Deze piek, die aan de voet van de brug ligt, is de legendarische plaats waar volgens het verhaal Adima en Heva het vasteland bereikten. Vanaf het begin der tijden draagt deze berg de naam Adam's Peak, een benaming die ook in de moderne geografie wordt gebruikt.

De vegetatie die Adima en Heva van verre hadden gezien, bleek uiteindelijk een misleidende luchtspiegeling te zijn. Deze fata morgana was het werk van kwaadaardige krachten, die hen wilden verleiden tot ongehoorzaamheid.

Na deze ontmaskering van de schijnbare overvloed, stortte Adima zich huilend neer op het kale zand. Heva daarentegen bleef hoopvol en sprak hem moed in: zij riep hem op niet te wanhopen, maar zich te richten tot de schepper van alle dingen en samen om vergeving te bidden.

Goddelijke Vergeving en Het Begin van Verlossing

Terwijl Adima en Heva hun verlies en spijt verwerken na hun ongehoorzaamheid, klinkt er een stem vanuit de wolken. Deze goddelijke stem richt zich tot Heva en erkent haar liefde voor haar man als haar enige zonde, een liefde die haar was opgedragen door de Heer zelf. God spreekt haar moed en hoop toe, en verklaart dat hij haar vergeeft, evenals Adima omwille van haar. Echter, er wordt duidelijk gemaakt dat zij niet meer mogen terugkeren naar de plek die oorspronkelijk voor hen was voorbestemd.

De ongehoorzaamheid van Adima en Heva heeft grote gevolgen: het kwaad krijgt toegang tot de aarde. Hun nakomelingen zullen veroordeeld zijn tot arbeid en lijden als gevolg van hun fout. Zij zullen in de loop der tijd God vergeten, raken verdorven, maar de Heer belooft dat hij Vishnu zal sturen, die zichzelf zal incarneren in de baarmoeder van een vrouw. Door deze incarnatie wordt er hoop en de mogelijkheid tot verlossing geboden, zodat mensen door gebed hun lijden kunnen verzachten en een nieuw leven kunnen ontvangen.

De Troost van Arbeid en Verlossing

Hoewel Adima en Heva vergeving hebben ontvangen, moeten zij vanaf dat moment altijd werken om in hun levensonderhoud te voorzien. Deze Indiase legende, zoals beschreven door Srimat Sayanachrya in zijn tekst en commentaar op de Veda's, wordt gekenmerkt door grootsheid, logica en eenvoud.

Krishna: De Beloning voor Heva's Hoop

De komst van de verlosser Krishna, geboren uit een vrouw, wordt voorgesteld als een beloning voor Heva. Zij heeft nooit aan God getwijfeld of zich tegen hem verzet. Haar daden waren slechts ingegeven door liefde voor haar man, zoals God haar had opgedragen. Dit brengt troost en schoonheid in het verhaal: Heva wordt voorgesteld als een strijd bare vrouw, en het is begrijpelijk dat een van haar dochters uiteindelijk de moeder wordt van de verlosser.

De Interpretatie van de Eerste Zonde: Kritische Reflectie

Het roept vragen op waarom de Hebreeuwse schrijver deze versie niet letterlijk kon overnemen zonder veranderingen of vermenging. Was dit het gevolg van vergetelheid, of zat er een bewuste bedoeling achter? Het lijkt erop dat er sprake was van een plan, waarbij Mozes ervoor koos om de vrouwen het volledige gewicht van de eerste zonde te laten dragen. Deze keuze lijkt ingegeven door de laffe eerbied voor de gebruiken van die tijd, wat geleid heeft tot een onjuiste weergave van de oorspronkelijke oosterse tradities. Deze conclusie vraagt om verdere overdenking. Hoe verleidelijk het ook is om deze opvatting te aanvaarden, er moet een duidelijke reden zijn om haar te verwerpen, zowel binnen de Indiase als de christelijke religie. Het is immers ondenkbaar om aan te nemen dat God uit zwakte zou handelen en, enkel vanwege de verhuizing van de eerste mensen, de hele mensheid zou veroordelen. Zo'n motief past niet bij het goddelijke karakter zoals dat in beide religies wordt voorgesteld.

Reflectie op de Eerste Mensen en de Oorsprong van de Eerste Zonde

Binnen deze traditie wordt de situatie van de eerste mensen voorgesteld als een bijzondere uitzondering. Zij waren de eersten die alle ontberingen moesten doorstaan, waardoor hun kwetsbaarheid en zwakheden zichtbaar werden. Hun aard was gevormd door het instinct om tussen goed en kwaad te onderscheiden. In plaats van God, hun Schepper, te verwijten voor hun toestand, kozen zij ervoor hun ellende te zoeken in de initiële migratie die zij ondernamen.

De eerste zonde, zoals die in alle religies en culturen terug te vinden is, wordt een universeel menselijk gegeven. Niet alleen in de grote wereldgodsdiensten, maar zelfs onder de meest afgelegen volkeren van Afrika en Oceanië, duikt dit motief op.

Mogelijk getuigt deze traditie van een herinnering aan het eenvoudige en gelukkige bestaan van de eerste bewoners van de aarde. In die tijd was de aarde dunbevolkt, heerste er overvloed, en was alles wat nodig was voor het leven zonder arbeid beschikbaar. Het leven was onbezorgd en de essentie van de menselijke ervaring was nog niet getekend door schaarste of inspanning.

Hoofdstuk 5: De Vrouwen van de Veda's en de Vrouwen van de Bijbel

In de Veda's wordt de vrouw een aanzienlijke mate van respect toegekend, een respect dat zelfs de grens van verering nadert. Dit is opmerkelijk, zeker wanneer men bedenkt dat in Europa vaak wordt verondersteld dat het verre oosten de vrouw haar waardigheid heeft ontnomen en haar louter heeft gereduceerd tot een instrument van plezier en passieve gehoorzaamheid. Deze wijdverspreide misvatting blijkt echter niet op te gaan voor het oude India.

De situatie zoals die gold in de oudheid, ging niet op voor India. Sterker nog, de verheven daden van Christus hebben daadwerkelijk bijgedragen aan het herstel van de sociale positie van vrouwen, een positie die zij genoot in de begintijd van de mensheid.

Het is belangrijk te beseffen dat het verval van het Brahmanisme en de opkomst van sektarisch geloof de oorspronkelijke situatie in het oosten hebben veranderd. Hierdoor werden vrouwen teruggebracht tot een positie van gehoorzaamheid, een situatie die zelfs vandaag de dag nog niet volledig uit onze samenleving is verdwenen.

De Heilige Boeken van India over de Vrouw

Laten we enkele uitspraken uit de heilige boeken van India beschouwen. Hierin wordt gesteld dat de man krachtig is en de vrouw mooi, waarbij de man wordt begiftigd met rede, terwijl de vrouw de wijsheid bezit die daadwerkelijk opereert. De een kan niet zonder de ander bestaan; daarom heeft de Heer beide geschapen met het oog op deze wederzijdse afhankelijkheid en harmonie.

De Onmiskenbare Waarde van de Vrouw in de Oude Indiase Traditie

Binnen de oude Indiase geschriften wordt de vrouw gezien als een essentieel en onmisbaar onderdeel van het menselijk bestaan. De man wordt als incompleet beschouwd zonder de vrouw, en een man die niet trouwt op het juiste moment in zijn leven, verliest daarmee zijn richting en vervulling. Dit onderstreept niet alleen de wederzijdse afhankelijkheid tussen man en vrouw, maar ook het belang van de huwelijksseenheid in spirituele en sociale zin.

Het respect voor de vrouw komt krachtig naar voren in verschillende uitspraken uit de geschriften: wie de vrouw veracht, veracht zijn eigen moeder; wie door een vrouw wordt vervloekt, is ook door God vervloekt. De tranen van een vrouw worden beschouwd als zo krachtig dat zij het vuur uit de hemelen kunnen laten neerdalen op degenen die deze tranen veroorzaken. Degene die zich verheugt in het leed van een vrouw, zal geen gehoor vinden bij God, die zijn gebeden naast zich neerlegt.

De liederen van vrouwen worden als bijzonder aangenaam ervaren door de Heer. Het wordt daarom als ongepast gezien als een man God wil eren zonder de aanwezigheid of de betrokkenheid van de vrouw. In religieuze rituelen wordt de vrouw een actieve rol toegekend: de priester moet haar toestaan wierook te branden op het altaar wanneer een Yajna wordt uitgevoerd, of deze nu bedoeld is voor fruit, bloemen, het huishouden of de schepping zelf.

Het was volgens deze traditie het gebed van de vrouw dat de Schepper ertoe aanzette de man te vergeven; een ieder die dit vergeet, wordt als vervloekt beschouwd. Een deugdzame vrouw behoeft geen reiniging, want zij is nooit onzuiver, zelfs niet wanneer zij wordt getroffen door onreinheid.

Verder wordt het belang van respect voor de moeder benadrukt: wie de pijnen die zijn moeder bij zijn geboorte heeft geleden vergeet, zal volgens de teksten drie

opeenvolgende levens lang wedergeboren worden in het lichaam van een uil. Dit illustreert de ernst waarmee het respecteren van de moeder wordt opgevat. Er is volgens deze geschriften geen grotere misdaad dan het vervolgen van een vrouw door misbruik te maken van haar kwetsbaarheid en haar zo het recht op erfenis te ontnemen. In plaats daarvan wordt elke broer aangespoord zijn zus te eren door haar het beste deel van zijn vee, de zuiverste saffraan uit zijn oogst en het mooiste juweel uit zijn kist te schenken.

De Rol en Waarde van de Vrouw in de Oude Indiase Geschriften

In de oude Indiase traditie wordt de vrouw beschouwd als de hoedster van het huishouden. Haar aanwezigheid brengt geluk aan de beschermende heilige wezens (Devas) van het huis, en het wordt als ongepast gezien dat zij het werk op de velden zou moeten verrichten. Binnen haar rol is zij bedoeld als de troost voor de man na zijn harde werken en als degene die hem bijstaat en geruststelt in tijden van tegenspoed. Deze opvattingen zijn niet geïsoleerd of slechts in één bron te vinden; ze zijn juist kenmerkend voor de toon en inhoud van alle oude Indiase geschriften. Overal in deze teksten klinkt hetzelfde respect en dezelfde liefde voor de vrouw door. Ook wordt benadrukt hoe latere aanpassingen, vooral door de Brahmanen, het oorspronkelijke gedachtegoed van Manu hebben gewijzigd. Door hun bewerkingen trachtten zij hun ideeën van dominantie te legitimeren, waardoor de vrouw in veel situaties een meer onderdanige en dienstbare rol kreeg toebedeeld. Toch blijft de echo van het oorspronkelijke principe, dat de vrouw een centrale en gerespecteerde positie inneemt, nog steeds herkenbaar.

In de reeds besproken passages uit de geschriften wordt onderstreept dat vrouwen bescherming verdienen van hun vaders, broers, echtgenoten en de broers van hun echtgenoten, om zo te kunnen leven in welzijn en voorspoed. Daarnaast maken de teksten duidelijk dat in gezinnen waar vrouwen lijden en ongelukkig zijn, ook de familie als geheel achteruitgaat. Omgekeerd geldt dat wanneer vrouwen geliefd, gerespecteerd en met zorg omringd worden, het hele gezin floreert en vooruitgang boekt.

De Eer en Bescherming van de Vrouw in de Oude Indiase Geschriften

De oude Indiase geschriften benadrukken herhaaldelijk het grote belang van respect voor de vrouw binnen het gezin en de samenleving. Waar de vrouw met eerbied wordt behandeld, heerst er tevredenheid onder de goddelijke machten. Gebrek aan respect voor haar resulteert echter in mislukking van alle inspanningen en ondernemingen binnen dat huishouden. Het lot van een gezin wordt dus direct verbonden aan de bejegening van de vrouw.

Indien een vrouw in haar huis niet de waardigheid en erkenning ontvangt die zij verdient, kan haar onvrede leiden tot de ondergang van het huishouden. Het gezin wordt dan getroffen door rampspoed en lijkt te worden vernietigd door een onzichtbare, krachtige vloek. Dit onderstreept dat het welzijn en de harmonie van het hele huis afhankelijk zijn van het geluk en het respect van de vrouw.

De geschriften veroordelen het ten zeerste als familieleden zich op welke wijze dan ook meester maken van het eigendom van een vrouw, zoals haar bezittingen, vervoermiddelen of sieraden. Degenen die zich hieraan schuldig maken, worden veroordeeld tot een lagere levensvorm bij hun volgende geboorte, waarmee de ernst van deze zonde wordt benadrukt.

Het persoonlijke geluk en uiterlijk van de vrouw worden eveneens van groot belang geacht. Wanneer een vrouw niet gelukkig is en zich niet passend kan kleden, mist haar

echtgenoot het geluk dat zij hem zou kunnen brengen. Dit heeft direct negatief effect op het huwelijk, dat dan leeg en vruchteloos blijft.

Andersom geldt: wanneer de vrouw gelukkig is, straalt dit af op het hele gezin en is er sprake van voorspoed en harmonie. Het welzijn van de familie is dus onlosmakelijk verbonden met het welzijn van de vrouw.

Over de ideale echtverbintenis stellen de teksten dat de deugdzame vrouw een waardige echtgenoot verdient, en omgekeerd dat een verstandig man een vrouw waardig aan zijn karakter zou moeten hebben. Hierdoor wordt de gelijkwaardigheid en het belang van wederzijds respect binnen het huwelijk onderstreept.

In de Vedische periode werd het huwelijk beschouwd als een onverbreekelijke band. Zelfs na het overlijden van een van de partners bleef deze band voortbestaan als er kinderen uit het huwelijk waren voortgekomen. De achterblijvende echtgenoot leefde voort met de herinnering aan zijn of haar partner, in afwachting van een uiteindelijke hereniging in de schoot van Brahma, waar de verloren gegane heilige genegenheid weer zou worden hersteld.

Het Verval van de Oorspronkelijke Moraal en de Rol van de Vrouw

De vroege menselijke beschaving, zoals weerspiegeld in de oudste Indiase geschriften, wordt gekenmerkt door een diep besef van moraal, plicht en eer. In die begintijd, toen de mensheid nog niet was aangetast door de verderfelijke ambities die later de aarde zouden verdelen en overspoelen met ruïnes, heerste er een zuivere toewijding aan hogere waarden. De oorspronkelijke mens was zich nog bewust van haar hemelse oorsprong en de heilige onschuld van het eerste bestaan.

In het licht hiervan is het onmogelijk om het Judaïsme, met zijn bijgeloof, immoraliteiten en wreedheden, te accepteren als de bron van de eerste openbaringen of als inspiratie voor moderne intelligentie. Samen met Perzië en Egypte wordt duidelijk dat deze samenlevingen slechts het product zijn van het verval van de Vedische maatschappij. Zij hebben weliswaar enkele krachtige tradities van hun moederland overgenomen, maar deze werden vervormd en aangepast aan de moraal van hun eigen tijd.

Het directe gevolg van de verderfelijke overheersing door de Indiase priesters was de vernedering en morele devaluatie van de vrouw. Waar zij gedurende de Vedische periode werd geëerd en gerespecteerd, raakte haar positie ernstig aangetast door deze machtsverschuivingen. Ook in Egypte leidde de invloed van de Brahmanen tot een streng sektarisch kastensysteem, waardoor de bestaande ongelijkheid werd gehandhaafd en verandering onmogelijk werd gemaakt.

De lessen uit deze geschiedenis zijn eenvoudig, maar krachtig. Wie de mens wil onderwerpen en reduceren tot een ondergeschikte intelligentie, hoeft slechts de vrouw te degraderen en te demoraliseren. Snel zal dan ook de man een inferieur wezen worden, zonder kracht om te strijden tegen tirannie en onderdrukking. Zoals in de Veda's wordt gesteld: "de vrouw is de ziel van de mensheid." De manier waarop een samenleving haar vrouwen behandelt, is bepalend voor haar morele en spirituele kracht.

De Centrale Rol van de Vrouw in de Oorspronkelijke Moraal

De mysterieuze en onbekende schrijver van de heilige Indiase geschriften doorzag als geen ander de essentiële rol van de vrouw binnen het gezin en de samenleving. De vrouw—als dochter, echtgenote en moeder—verbindt de familie op de meest heilige wijze en inspireert haar naasten tot tederheid en de hoogste deugden. Door haar invloed binnen het gezin, vormt zij de morele kern van de gemeenschap.

Toch zagen corrupte priesters, verblind door hun hunkering naar macht, dat juist deze verbindende kracht moest worden ondermijnd om hun eigen overheersing veilig te stellen. Door de positie van de vrouw te verzwakken, konden zij hun dominantie vestigen en de oorspronkelijke harmonie en gelijkwaardigheid ontwrichten. Was het de taak van Mozes om deze balans te herstellen en de vrouw haar oorspronkelijke, volwaardige rol terug te geven, zoals zij die ooit vervulde in de oude Oosterse beschavingen? Het antwoord is ontkennend. In plaats daarvan gaf Mozes toe aan de heersende moraal van zijn tijd, waartegen hij machteloos stond. Dit feit ondermijnt het idee van een goddelijke openbaring die morele vooruitgang zou brengen. Hier staat een beschaving—ouder dan de zijne—die de vrouw gelijkstelt aan de man, en haar een eerlijke en evenredige plaats binnen familie en samenleving toekent. Maar dit ideaal raakte in verval, en de oorspronkelijke principes werden losgelaten. Vervolgens verschijnt een nieuw volk dat zichzelf trots uitroept tot “het volk van God”, terwijl het in werkelijkheid slechts het vergane product is van het Indiase verval. Niet in staat de zuivere leringen uit de vroegste tijden te herontdekken, noch hun moeders te rehabiliteren, blijven zij steken in het verleden zonder werkelijke vernieuwing.

De Onveranderde Gebruiken en de Kritiek op de Openbaring

Nu dan, mensen van Israël – nazaten van paria’s – stop met het prediken tot ons van uw heilige oorsprong. Uw tijd was er een van geweld en bloedvergieten; u was niet bij machte om de vrouw te begrijpen, zij alleen die u had kunnen doen herboren worden. Jullie beroepen je op Ruth – dat weten wij – op wier heerschappij jullie hoop rustte. Maar ook weten wij hoe zij zichzelf, op aandringen van haar moeder, aan Boaz aanbood om hem te verleiden tot het huwelijk. U zult wellicht zeggen dat dit nu eenmaal de gebruiken van die tijd waren. Juist daarin ligt mijn verwijt aan u, die zichzelf presenteert als ontvanger van de openbaring.

Waarom heeft u die gebruiken niet veranderd? U was in staat om een wet op te stellen voor verovering, gebaseerd op plundering, vuur en zwaard, maar u bleek machteloos om wetten te creëren voor reinheid, fatsoen en sociale moraal.

Herinnert u zich hoe de dochters van Lot incest pleegden met hun vader? Of Abraham, die kinderen verwekte bij zijn dienstmaagden? Of Tamar, die zich aan haar schoonvader gaf? En denk aan de priester, de Leviet uit Efraïm, die om aan de woede van een bende te ontkomen zijn vrouw aan hen overleverde, zodat zij het geweld moest ondergaan.

Het is tijd om de waarheid onder ogen te zien. Als u niet de openbaring bent, accepteer ik uw excuses en geef ik u gelijk dat deze verachtelijke gebruiken bestonden in een tijd van openbaring. Maar ik wijs u af en zeg u: uw openbaring is een immorele.

De Onveranderlijke Moraal en het Religieus Vrijdenken

Oh, u wilt dat wij geloven dat God een wet heeft geschapen die moreel progressief en maakbaar is? Dat er een oude wet bestaat die immoraliteit toestaat, en een nieuwe die deze juist verbiedt? Mijn weerwoord is duidelijk: er bestaat een eeuwige moraal, gegeven aan het begin van de mensheid. Iedereen die deze genegeerd heeft, heeft de wetten van God overtreden.

Wat mij steeds heeft verwonderd, is hoe de moderne stromingen binnen het protestantisme, die zich beroemen op religie zonder oordeel, hun gemeenschap uitsluiten en openbaring baseren op rede. In deze context is er een man geweest, beroemd om het omverwerpen van een troon en die, zo men zegt, nog meer zou

omverwerpen. Nu echter is hij werkloos, omdat hij onbekwaam bleek, en heeft zich de laatste tijd toegelegd op het prediken in boeken.

Deze man kan niet als katholiek worden bestempeld, omdat hij het vurige geloof mist dat katholicisme vereist of verklaart. Evenmin is hij een protestant, aangezien hij onafhankelijkheid en wijsheid in denken voorschrijft. Hij is ook geen Jood, omdat hij de oude wetten enkel relevant acht voor het verleden en ze voor het heden verwerpt. Hij was een man die de mensheid verachtte, een predikant die predikanten verachtte, een afgevaardigde die kiezers minachtte, en een onderdaan die zijn koning verachtte. Kortom, hier staat een man die in de naam van vrijheid iedereen verachtte, enkel om de vrijheid te verkrijgen die hij zichzelf toekent.

De Kampioen van de Hebreeuwse Openbaring en het Egoïsme van de Vrijdenker

De man die zich vandaag de dag in zijn boeken blijft uitspreken, heeft zichzelf gepositioneerd als de kampioen van de Hebreeuwse openbaring. Zijn houding wordt gekenmerkt door een uitgesproken selectiviteit: hij gelooft enkel in die zaken die hem bevalen en wijst alles af wat hem niet bevalt. Deze selectiviteit maakt hem een vrijdenker, maar uitsluitend binnen de grenzen van zijn eigen gedachtewereld—hij tolereert geen andere inzichten dan die van zichzelf.

Wat heeft hem ertoe gebracht deze houding aan te nemen? Het lijkt erop dat hij zijn naam wil verbinden aan het laatste woord, aan de finale uitspraak in deze discussie. Maar laat mij, in het licht van deze ontwikkelingen, hem aanspreken: "Kom, M. Guizot, leg uw pen neer want u bent niet langer een gelovige." Vanuit het perspectief van jonge denkers kan ik slechts constateren dat zijn houding zowel gelovigen als vrijdenkers heeft ontmoedigd. Wij respecteren degene die een idee of vlag verdedigt, maar kunnen geen waardering opbrengen voor iemand die geen ander idee accepteert dan dat van zijn eigen natie.

Bij het herlezen van de tussenliggende stukken stel ik mezelf de vraag of deze passages mijn pagina's zouden moeten ontsieren. Moet ik ze verwijderen? Nee, mijn pen heeft wellicht gereageerd op een oproep tot bewustzijn in het publieke debat.

Deze naam heeft zich onder de vele verdedigers van de Hebreeuwse openbaring geplaatst, en toch was hij de enige die mijn aandacht trok. Dat komt omdat hij, meer dan wie ook, het individu, het Ik, centraal heeft gesteld en sociale, politieke en religieuze vormen van egoïsme heeft verpersoonlijkt.

Laten we deze observatie tussen haakjes plaatsen en terugkeren naar het hoofdonderwerp.

De Openbaring en de Positie van de Vrouw

Zoals eerder gesteld, kan men zich afvragen of de openbaring werkelijk als zodanig beschouwd mag worden, gezien het feit dat zij niet is geformuleerd met het doel om de vrouw te rehabiliteren. Bovendien verwerpt deze openbaring de tradities van het oude India, in het bijzonder de Indiase cultuur uit de Veda's. In plaats van een vernieuwende kracht te zijn, zet de openbaring slechts de gebruiken voort uit de Brahmaanse periodes.

De Vrouw in de Veda's versus de Bijbel

De positie van de vrouw wordt in deze vergelijking scherp neergezet: waar de vrouw in de Veda's als kuis en respectvol wordt beschouwd, is de vrouw in de Bijbel gereduceerd

tot een slaaf, en in sommige gevallen zelfs tot een prostituee. Dit contrast benadrukt het verschil in waardering en rol die de vrouw in deze tradities toebedeeld krijgt.

Huwelijk en Moraal: Hindoes en Israëlieten

In de Hindoeïstische traditie is polygamie niet toegestaan; de Hindoe mag slechts één vrouw hebben. Daartegenover staat het gedrag van de Israëliet, die zich het recht toe-eigende om in naburige gebieden maagdelijke vrouwen voor zichzelf op te eisen. Zelfs het verkopen van de eigen dochter werd niet geschuwd, mits daar een goede prijs tegenover stond.

Het Verval van Hebreeuwse Moraal en de Rol van Mozes

Het is niet nodig elders te zoeken naar aanwijzingen voor het verval van de Hebreeuwse moraal. De motieven van Mozes om delen uit de Indiase versie van de scheppingsmythe te veranderen of te verwijderen — welke hij had overgenomen uit de heilige boeken van de Egyptische priesters — zijn duidelijk. De Hebreeuwse wetgever kon in die wetteloze tijden geen verhaal brengen over een prachtige, ontroerende vrouw: vrij, kuis en toegewijd, die in het hart van haar man en kinderen verbleef.

Het dient daarbij ook erkend te worden dat, als Mozes de moed had gehad om deze vrouw centraal te stellen, zijn volk hem niet zou hebben begrepen en hij waarschijnlijk op heftige tegenstand was gestuit.

De Positie van de Vrouw in het Oosten en de Rol van Mozes

In het oosten werd de vrouw traditioneel beschouwd als de slaaf van haar meester. Het idee van emancipatie, of het herstellen van haar positie en rechten, was in deze samenlevingen nog niet eens een onderwerp van overweging. Ook Mozes, meer nog dan wie dan ook, was niet van plan om nieuw leven te blazen in oude tradities of om de positie van de vrouw te verbeteren.

Voor Mozes was het simpelweg onmogelijk om de Indiase legende in haar pure, sublieme eenvoud te beschrijven. Had hij ervoor gekozen om de man als dader van de eerste zonde neer te zetten, dan zou hij het prestige en de trots van de despoet hebben vernietigd. In dat geval zou de vrouw zich hebben gerealiseerd dat haar rechteloosheid onterecht was opgelegd, zogenaamd in naam van het heilige.

Juist op dit punt blijkt dat Mozes India heeft genegeerd. In het Bijbelboek Genesis is er geen sprake van genade die door Jehovah aan Adam en Eva wordt geschonken na hun misstap. Het verbaast dan ook weinig dat de christelijke opvatting, die is gebaseerd op Mozes, blijft volhouden dat de Heer de Messias aan onze eerste voorouders heeft aangekondigd.

De Verbanning van Adam en de Ontwikkeling van de Hebreeuwse Religie

Volgens het Bijbelboek Genesis wordt Adam, na zijn overtreding, uit het paradijs verbannen. Er wordt gesteld dat Jehovah zegt: "Zie, Adam is geworden als een van ons" – een uitspraak die de indruk wekt dat Jehovah mogelijk niet volledig overtuigd is van zijn exclusieve goddelijkheid. Adam heeft nu kennis van goed en kwaad, en daarom moet hij uit het paradijs worden verdreven, opdat hij niet opnieuw van de boom des levens eet en aldus eeuwig zou leven.

Vervolgens wordt Adam daadwerkelijk uit het paradijs gezet, met de opdracht de aarde te bewerken en te cultiveren. Om te voorkomen dat hij de boom van het leven opnieuw

zou bereiken, plaatst God cherubijnen met een vlamvend zwaard bij de poorten van het paradijs om deze boom te bewaken.

Een grondige analyse van de Bijbeltekst, evenals van de andere vier boeken die aan Mozes worden toegeschreven, levert geen expliciete of impliciete verwijzing op naar een verlosser – noch letterlijk, noch figuurlijk. Deze traditie van de verlosser lijkt pas later door de profeten te zijn ontdekt, en zij hebben deze overgenomen uit de Indiase tradities die in verschillende heilige boeken terug te vinden zijn.

Opvallend is dat Mozes met geen woord rept over het ontstaan of de opstand van de engelen – een element dat pas later is toegevoegd en afkomstig is uit oosterse tradities. Hierdoor wordt duidelijk dat de Hebreeuwse religie zich geleidelijk heeft ontwikkeld uit fragmenten en elementen van oudere mythologieën. Deze zijn vervolgens onder het mom van een openbaring samengebracht, een openbaring die zich niet leent voor kritisch onderzoek.

Hieruit blijkt dat Mozes, in tegenstelling tot de Levieten en de latere profeten die zijn werk voortzetten, beperkte kennis had van de heilige boeken van India en Egypte.

Hoofdstuk 6 – De Zondvloed volgens de Mahabharata en Brahmaanse Traditie

De beschrijving van de zondvloed in de Indiase traditie kent een opmerkelijke veelzijdigheid, maar opvallend genoeg ontbreekt een specifieke, unieke versie binnen de grote werken van de Indiase theologie en poëzie. Er is sprake van een ‘embarras du choix’: er bestaat geen enkel geschrift dat een eigenzinnige, afwijkende interpretatie biedt van deze wereldwijde ramp, terwijl de overlevering van de zondvloed in vele culturen voortleeft.

De Vedische tradities geven een beknopte weergave van de gebeurtenissen. Zo wordt verhaald dat, zoals voorspeld door de heer, de aarde steeds dichter bevolkt raakte. De zonen van Adima en Heva namen enorm in aantal toe, waardoor onderlinge conflicten en verdeeldheid ontstonden. Hun groeiende aantallen leidden ertoe dat zij God vergaten, zijn beloften negeerden en Hem vermoeiden door hun voortdurende geruzie.

Op een gegeven moment ging koning Day Tha zelfs zover dat hij de arrogantie had om zijn verwensingen naar de hemelse donder te richten. Hij probeerde de donder te bevelen tot stilte en dreigde zelfs om met zijn leger de hemelen te veroveren. Dit gedrag was de aanleiding voor de heer om zijn schepselen te straffen op een wijze die ervoor zou zorgen dat overlevenden en toekomstige generaties deze les nooit zouden vergeten. Het is opvallend dat Brahma, in tegenstelling tot Jehovah uit de Bijbel, zijn zwakheid toont door spijt te betuigen over de schepping van de wereld. Brahma erkent dat hij niet had voorzien dat deze gebeurtenissen zouden plaatsvinden, wat een fundamenteel verschil laat zien tussen beide religieuze tradities.

De Uitverkiezing en Beproeving van Vaivasvata

Brahma koos de man die het waardig was, of die goed genoeg werd geacht om gered te worden en de mensheid voort te zetten. Deze uitverkorene was Vaivasvata, gekozen vanwege zijn deugden. Uit dit verhaal blijkt hoe Brahma zijn wil kenbaar maakte en wat de gevolgen daarvan waren voor de toekomst van de mensheid.

Vaivasvata's Levensfase en Contemplatie

Op het moment van zijn uitverkiezing had Vaivasvata de leeftijd bereikt waarop een trouwe dienaar van God zich terugtrekt uit het sociale leven. Hij zocht afzondering in het bos, waar hij zijn dagen doorbracht in soberheid en zich volledig wijdde aan de eeuwige contemplatie van het heilige bestaan.

De Ontmoeting aan de Oever van de Viriny

Op een dag, terwijl Vaivasvata bezig was met een heilig offer aan de oever van de rivier Viriny, gebeurde er iets bijzonders. Een kleine vis met de meest prachtige kleuren wierp zichzelf op de oever en sprak de heilige man aan: “Red mij, want als er niet naar mijn gebeden wordt geluisterd, zal ik uiteindelijk worden opgegeten door de grotere vissen in deze rivier.”

Medelijden en Zorg voor de Vis

Bewogen door medelijden besloot Vaivasvata de vis te redden. Hij plaatste het diertje in de bronzen vaas die hij normaal gebruikte om water uit de rivier te halen en nam de vis mee naar huis. Daar groeide de vis echter zo snel dat Vaivasvata genoodzaakt was hem te verplaatsen naar een grotere tank. De groei van de vis hield aan, waardoor Vaivasvata besloot hem uiteindelijk naar de Ganges te brengen.

De Onmogelijkheid van de Overplaatsing

Op dat moment werd duidelijk dat de krachten van Vaivasvata tekortschoten voor deze taak. De heilige kluizenaar beseftte dat het Brahma alleen was die in staat was om de vis werkelijk te verplaatsen van waar hij nu was. Toch spoorde de vis Vaivasvata aan om het tenminste te proberen.

Het Succes van Vaivasvata en het Wonder van de Vis

Met uiterste inspanning slaagde Vaivasvata erin de vis naar de heilige rivier te brengen. Tot zijn verbazing was de vis zo licht als een rietje en verspreidde hij de meest aangename geur. Dit wonder bevestigde de bijzondere aard van de gebeurtenis en de rol van goddelijke interventie in het verhaal van Vaivasvata.

De Voorspelling van de Zondvloed en de Voorbereidingen van Vaivasvata

Vaivasvata beseftte dat hij de wil van de Heer had volbracht en verwachtte buitengewone gebeurtenissen. In deze staat van ontzag en verwachting sprak hij tot zijn beschermheer: "Luister, o wijze en weldadige mens, de aarde zal worden ondergedompeld en al haar bewoners zullen verdwijnen. De wraak van God zal losbarsten via de wolken en de zee, om dit corrupte en kwaadaardige ras te straffen. Zij zijn hun oorsprong en de wetten van God vergeten. Hun hoogmoedige metgezellen kunnen hun trots niet langer dragen en durven zelfs hun Schepper tegen te spreken. Hun zonden zijn inmiddels doorgedrongen tot aan de voeten van Brahma's troon en Brahma zal nu zijn macht tonen."

Vaivasvata kreeg de opdracht zich te haasten en een vaartuig te bouwen voor zichzelf en zijn familie. Tevens moest hij van iedere plantensoort de zaden meenemen, evenals een koppel van elk diersoort. Alles wat verdorven of vergaan was, moest hij achterlaten, omdat hun levensprincipe niet voortkwam uit de grote ziel. Tot slot werd hem opgedragen om in vertrouwen af te wachten wat ging komen.

Gehoorzaamde Vaivasvata deze waarschuwing. Nadat hij de boot had gebouwd, trok hij zich met zijn familie terug en nam, zoals hem was opgedragen, de zaden van de planten en koppels van dieren mee aan boord.

De Redding tijdens de Zondvloed en de Mythische Betekenis

Nadat de regen begonnen was te vallen en de zeeën buiten hun oevers traden, verscheen er een reusachtige vis met hoorns. Deze vis plaatste zich aan de voorzijde van het schip, waarna Vaivasvata het schip met een kabel aan de vis bevestigde. Onder leiding van deze wonderlijke vis werd het schip veilig door de stormachtige wateren geloodst.

De mensen aan boord ervoeren de bescherming van de goddelijke hand: ondanks het geweld van de zeeën bleven zij ongedeerd. Deze tocht duurde niet slechts enkele dagen, maar strekte zich uit over maanden en jaren, totdat de vernietiging van de oude wereld haar voltooiing vond. Pas toen de elementen tot rust waren gekomen, bereikte het schip vaste grond bij de Himalaya's.

Toen maakte de vis zich bekend: "Het was Vishnu die jullie van de dood heeft gered," sprak hij, "en dankzij hem heeft Brahma de mensheid vergeven. Jullie taak is nu om de aarde opnieuw te bevolken en Gods werk te voltooien."

Volgens de legende herinnerde Brahma zich zijn belofte om de mensheid terug te brengen naar het oorspronkelijke geloof en hen te vergeven voor hun dwaling. Het was dan ook Vishnu die Vaivasvata redde en daarmee de goddelijke belofte in vervulling liet gaan.

Deze mythe werd later door Joden en Christenen overgenomen en verwerkt in hun eigen dogma's. Aan de andere kant leeft de traditie voort in het verhaal van Deucalion en Pyrrha, zoals de Grieken dat bezongen in hun poëzie over de eerste immigranten.

Hoofdstuk 7: De Legende van de Oude Ajigarta

Het is niet mogelijk om in detail de volledige geschiedenis van alle nakomelingen van Vaivasvata te behandelen, noch om alle Indiase legendes te bespreken die de afstamming na de grote vloed beschrijven. Daarom richt dit hoofdstuk zich op Ajigarta, een figuur die opvallend veel overeenkomsten vertoont met Abraham uit de Bijbel. Deze vergelijking dient ter ondersteuning van de stelling dat Mozes zijn tradities van Genesis, het ontstaan en andere verhalen ontleend heeft aan de heilige boeken van Egypte—boeken die op hun beurt weer waren gebaseerd op de Veda's en het religieuze geloof uit India. Dit is een conclusie die moeilijk te ontkennen valt, zeker wanneer men de oude tijden vergelijkt met de fabels van de Hebreeuwse wetgever, geholpen door een chronologie waarvan de moderne wetenschap de onmogelijkheid heeft vastgesteld. Opmerkelijk is het om bij bestudering van de chronologie te zien hoe Mozes in de Bijbel zichzelf direct verbindt aan Adam. Het roept vragen op over de houdbaarheid van deze chronologische verbindingen, die indruisen tegen de normale wetten van gezond verstand.

Bijbelse Chronologie en Verbindingen

Volgens de Bijbel was Mozes een tijdgenoot van Levi. Levi leefde eenendertig jaar samen met Isaac; Isaac leefde vijftig jaar samen met Shem; Shem leefde vijftig jaar samen met Mathusalem; en Mathusalem leefde drieënveertig jaar samen met Adam. Hierdoor blijkt uit de Bijbelse chronologie dat Mozes slechts vier generaties verwijderd is van het moment dat de wereld werd geschapen en dat de Zondvloed slechts twee generaties later plaatsvond.

Het is daarnaast opvallend dat de vier mannen die tussen Adam en Mozes staan, volgens de Bijbelse chronologie een gezamenlijke levensduur hebben van tweeduizendvierhonderd en drieëndertig jaren (2433 jaar), wat betekent dat ieder van hen zeshonderd jaar zou hebben geleefd.

Bedenkingen bij de Bron van Genesis en de Drie-eenheid

Het is dus aannemelijk dat Mozes de verhalen over de creatie van de wereld, zoals beschreven in Genesis, heeft vernomen via overlevering van zijn voorvaders. Mogelijk putte hij uit herinneringen die onder de Israëlieten leefden: deze herinneringen omvatten de geboortedata en overlijdensdata van de patriarchen, het aantal kinderen en families, alsook de namen van de verschillende landen waar zij zich vestigden. Dit alles werd hem ingegeven door de heilige geest, die volgens de overlevering beschouwd wordt als de hoofdbron van de heilige boeken.

Het is belangrijk om elkaar hierin goed te begrijpen, mijn eerwaarde vader. Mozes kende geen Drie-eenheid. Ik daag u uit om één zin te vinden die deze stelling tegensprekt. Waarom wordt de heilige geest van Jehovah dan vervangen? U geeft hier geen uitsluitsel over, maar het is duidelijk dat via dergelijke toevoegingen—die telkens handig lijken wanneer ze nodig zijn—de Bijbel wordt uitgelegd op een manier die zaken laat verschijnen die er in werkelijkheid niet zijn.

Het was al opmerkelijk genoeg dat deze mensen volgens de overlevering vijf, zes, zeven, zelfs negenhonderd jaar konden leven, zoals Mathusalem, zonder dat men zich inspande om de heilige geest te introduceren. Want in wezen, als men deze met respect beschouwt, heeft de heilige geest niets gemeen met deze merkwaardige tradities.

De Legende van Ajigarta en de Chronologie van de Zondvloed

Het is opmerkelijk dat onze geschiedschrijving zich al snel tevredenstelt met de Hebreeuwse chronologie, ondanks de vele keren dat de wetenschap deze heeft weerlegd. Toch blijft men vasthouden aan deze datering en wordt de Indiase tijdrekening vaak over het hoofd gezien.

Volgens de Indiase chronologie vond de zondvloed plaats aan het einde van het Dwarpa Yuga, in de derde eeuw sinds het ontstaan van de wereld. Dit is meer dan vierduizend jaar geleden. In de tijd na deze zondvloed leefde Ajigarta, de kleinzoon van Vaivasvata, een aartsvader die zo'n tweeduizend vijfhonderd jaar vóór Mozes leefde. Het is zonder twijfel dat Mozes bekend was met de legende van Abraham via overleveringen zoals deze.

Ajigarta, de Deugdzame Man van de Ganges

“In het land aan de Ganges leefde een rechtschapen man met de naam Ajigarta. In de ochtend en avond trok hij zich vaak terug in de stille open plekken van het bos, of aan de oevers van de rivieren waarvan het water van nature zuiver was, om daar zijn offers te brengen.”

“Tijdens deze offers, nadat zijn mond was gezuiverd door heilige spijsen, sprak hij zachtjes het geheimzinnige woord AUM uit—een oproep tot God. Vervolgens zong hij de heilige hymne van Savitri:

- Bhur (aarde)
- Bhuvah (tussenruimte)
- Svah (instellare ruimte)

Heer van de wereld en alle schepselen, aanvaard mijn nederige aanroeping, voortgekomen uit de contemplatie op uw onsterfelijke wezen. Richt uw blik op mij, opdat mijn ziel gereinigd mag worden.

Kom tot mij, zodat ik uw stem kan horen in het ritselen van de bladeren, in het geruis van het water van de heilige rivieren, in de sprankeling van het vuur van Avastia—het heilige vuur.

Gebed van Ajigarta: Verlangen naar het Goddelijke

Mijn ziel verlangt ernaar om de lucht in te ademen die ontspringt uit de aanwezigheid van grote zielen; hoor mijn nederige roep, Heer van alle werelden en wezens. In mijn diepste wezen weerklinkt de oeroude mantra:

Bhur, Bhuvah, Swah.

Uw woord is zoeter voor mijn dorstige ziel dan de tranen van de nacht zijn voor de dorstige zandige woestijn; het is zoeter dan de zachte stem van een jonge moeder die haar kind liefdevol verzorgt.

Kom tot mij, bron van groei en leven, die oogst mogelijk maakt en alle zaden doet ontkiemen; bij wie hemel schittert, kinderen geboren worden en wijsheid wordt onderwezen. Mijn ziel dorst ernaar U te kennen, te ontsnappen aan het sterfelijke omhulsel en te mogen genieten van hemelse vreugde en Uw grootsheid.

Bhur, Bhuvah, Swah.

Na het aanroepen van God wendde de heilige Ajigarta zich tot de zon en richtte zijn hymne op tot dit prachtige schepsel van Brahma.

Ode aan de Zon: Het Gebed van Ajigarta

Oh, stralende en glorieuze zon, aanvaard mijn offer dat ik breng ter ere van uw eeuwig jeugdige en voortreffelijke eigenschappen. In nederigheid vraag ik u mijn gebed te accepteren, opdat uw stralen mijn hongerige geest mogen voeden en vervullen, zoals een jonge minnaar verlangt naar de kussen van zijn geliefde.

U, schitterende bol die de aarde en zee voedt en leven schenkt, schijn op mij. Pure en schitterende zon, laat uw voortreffelijke stralen onze intelligentie verlichten en richting geven. De priesters eren u met hun offers en heilige gezangen, want in u ontdekken zij de prachtige werken van God. Uw licht onthult de goddelijke bedoeling en de schoonheid van het bestaan.

Hongeren naar hemelse betovering en voeding, richt ik mijn nederige gebed tot u, smekend om uw goddelijke en kostbare gift, "O sublieme en glorieuze Zon" — zoals bezongen in de Rigveda.

Na het reciteren van deze gebeden en het ritueel wassen, besteedde ziener Ajigarta het grootste deel van de dag aan het bestuderen van de voortreffelijke en mystieke betekenis van de Veda. Hierbij volgde hij de aanwijzingen van de heilige Pavaka, de gereinigde, die nabij de leeftijd van zeventig jaar was en zich voorbereidde om als ware dienaar van God afstand te nemen van het wereldse leven en zich terug te trekken in afzondering.

Het Geschenk en het Huwelijk van Ajigarta

Toen Ajigarta de leeftijd van vijfenveertig bereikte, bracht hij zijn dagen door met het bestuderen van de Veda en het verrichten van gebeden. Op een ochtend, na het gebed, overhandigde zijn meester hem een vaars—een jonge koe die nog nooit heeft gekalfd, zonder enig vlekje en sierlijk versierd met bloemen. Pavaka sprak tot hem: "Dit is het geschenk dat de Heer heeft bevolen voor degene die de studie van de Veda heeft voltooid. Je hebt van mij geen verdere instructies nodig, Ajigarta. Denk nu aan het krijgen van een zoon die, wanneer je overlijdt, de heilige riten zal uitvoeren en je zal brengen naar de verblijfplaats van Brahma."

Ajigarta antwoordde zijn meester: "Vader, ik hoor uw woorden en begrijp hun belang, maar ik ken geen vrouw. Zelfs als mijn hart naar liefde verlangt, weet het niet naar wie het gebed gericht moet zijn."

Pavaka zei hierop: "Ik heb jou het leven van het verstand gegeven, en nu zal ik jou het leven van geluk en liefde schenken. Mijn dochter Parvati overtreft alle maagden in schoonheid en discretie. Vanaf haar geboorte heb ik haar bestemd om jouw echtgenote te zijn—haar ogen hebben nooit een andere man gezien, nooit heeft een man haar gracieuze gezicht aanschouwd."

Deze woorden vervulden Ajigarta met vreugde. De jaren gingen voorbij zonder dat iets het geluk van Ajigarta en de prachtige Parvati verstoorde. Ze bezaten de grootste en beste kudde en hun oogst van rijst en saffraan was uitzonderlijk. Toch bleef hun geluk incompleet; Parvati schonk haar man geen kinderen, hoewel Ajigarta haar benaderde op vruchtbare momenten. Ze leek onvruchtbaar te zijn.

Tevergeefs ondernam Parvati pelgrimstochten naar de heilige wateren van de Ganges en sprak ze talloze gebeden en beloften uit—zwangerschap bleef uit.

Het Achtste Jaar van Steriliteit en het Goddelijke Teken

Het achtste jaar van Parvati's steriliteit naderde, een schrijnend moment dat volgens de wet zou betekenen dat zij van Ajigarta moest scheiden vanwege het uitblijven van een zoon. Dit gegeven was een voortdurende bron van verdriet en spanning tussen de twee echtgenoten. Hun hoop op een kind leek steeds verder weg, en de angst voor een onvermijdelijke scheiding hing als een donkere wolk boven hun leven.

Het Offer en het Gebed

Op een dag, gedreven door wanhoop en verlangen, nam Ajigarta een jonge rode geit, de mooiste uit zijn kudde, en trok zich terug op een afgelegen berg om deze te offeren aan God. Met tranen in zijn ogen bracht hij het offer en smeekte hij, zijn stem gebroken door verdriet: "Heer, scheid niet hen die u hebt samengebracht." Meer kon hij niet uitbrengen; overweldigd door emoties lag hij uiteindelijk huilend met zijn gezicht in het zand, zijn gebed voortzettend in volledige overgave.

De Goddelijke Openbaring

Plotseling werd de stilte verbroken door een stem uit de wolken, een stem die Ajigarta deed beven van ontzag. De woorden die hij hoorde waren: "Keer terug naar huis Ajigarta, de Heer heeft uw gebed aangehoord en heeft medelijden met u." Deze goddelijke boodschap gaf Ajigarta nieuwe hoop en spoorde hem aan onmiddellijk huiswaarts te keren.

De Boodschap van Hoop

Thuis aangekomen werd Ajigarta verwelkomd door Parvati, die straalde van vreugde zoals hij haar in lange tijd niet had gezien. Verrast door haar opvallende blijdschap vroeg hij haar naar de oorzaak van haar tevredenheid. Parvati vertelde hem dat tijdens zijn afwezigheid een vermoeide man hun huis had bezocht en op de veranda tot rust was gekomen. Zij had hem water, gekookte rijst en ghee aangeboden, zoals men dat aan vreemdelingen doet. Toen hij vertrok, sprak hij tot haar: "Uw hart is verdrietig en uw ogen gevuld met tranen—wees gelukkig, want u zult spoedig zwanger raken en een zoon baren. U zult hem Sunhsepa noemen, het geschenk of de beloning van giften, en hij zal voor u de liefde van uw man en de eer van uw ras behouden."

De Geboorte van Sunhsepa en de Vervulling van het Gebed

En Ajigarta herinnerde zich wat hem was overkomen, en zowel zijn als Parvati's hart vulden zich met blijdschap. Het vertrouwen groeide dat hun lange lijden tot een einde was gekomen en dat de dreiging van scheiding voorgoed verdwenen was. Een nieuw hoofdstuk leek aangebroken.

Toen de avond viel, verzorgde Ajigarta zichzelf zorgvuldig: hij parfumeerde zich en wreef zijn lendenen in met geurige saffraan. Omdat het een gunstige tijd was, benaderde hij Parvati, en zij werd zwanger.

De Geboortedag

De dag waarop hun zoon geboren werd, was een ware feestdag. Met veel pracht en praal werd de geboorte gevierd; familieleden, vrienden en bedienden namen deel aan het feest. Toch was Parvati zelf afwezig in het feestgedruis—zij leek onthecht van de wereld en leefde alleen nog in de gedachten van heer Shiva. Het kind werd geboren en kreeg de naam Sunhsepa.

De Dochters en de Opgroeiende Zoon

Na Sunhsepa schonk Parvati haar man nog vele dochters. Het huis vulde zich met hun blijdschap, maar een tweede zoon kwam er niet meer.

Toen Sunhsepa twaalf jaar oud was geworden en zich onderscheidde van anderen door kracht en verschijning, besloot Ajigarta zijn zoon mee te nemen naar de plaats waar zijn gebeden waren verhoord. Daar wilde hij de herdenkings-yajna uitvoeren en zijn dankbaarheid tonen.

De Reis naar de Yajna en de Beproeving

Op weg door het dichte bos stuitten Ajigarta en zijn zoon Sunahsepa op een bijzonder tafereel: een jonge duif was uit het nest gevallen en werd opgejaagd door een slang. Sunahsepa, moedig en doortastend, wist de slang te doden en plaatste de kwetsbare duif voorzichtig terug in haar nest. De moederduif, die al die tijd boven hun hoofden cirkelde, liet haar dankbaarheid horen met vrolijke geluiden, waarmee ze Sunahsepa eerde voor zijn goede daad.

Ajigarta was diep verheugd om te zien dat zijn zoon niet alleen krachtig, maar ook goedhartig en moedig was. Hun reis bracht hen uiteindelijk naar de berg, waar ze op zoek gingen naar hout om de Yajna, het rituele offer, te kunnen uitvoeren. Terwijl ze geconcentreerd bezig waren met het verzamelen van het hout, wist de geit, die als offerdier was meegenomen, te ontsnappen en verdween in het bos.

Ajigarta beseftte dat hij nu wel het benodigde hout had, maar geen offerdier meer. Hij stond voor een dilemma: terugkeren was geen optie, want hij wilde zijn belofte aan de goden niet breken. In zijn wanhoop gaf hij Sunahsepa de opdracht om terug te gaan naar het nest van de duif en deze mee te brengen; de duif zou als offerdier dienen in plaats van de geit.

Net op het moment dat Sunahsepa zich wilde omdraaien om deze opdracht uit te voeren, weerklonk de boze stem van Brahma. De god sprak: "Waarom stuur jij je zoon om de duif te zoeken en te offeren in plaats van de geit? Heb je hem gered van de slang enkel om vervolgens zijn ondergang te bewerkstelligen? Zo'n Yajna zal ik niet accepteren." Brahma wees Ajigarta terecht en maakte duidelijk: "Wie het goede dat hij heeft verricht, weer tenietdoet, is niet waardig om tot mij te bidden. Zie de eerste fout die je hebt begaan, Ajigarta! Om dit te herstellen moet jij het kind dat ik je heb gegeven op deze offerstapel brengen—dat is mijn wil."

Na het horen van deze woorden werd Ajigarta overweldigd door angst voor de dood. Hij liet zich op de grond zakken en de tranen stroomden onafgebroken over zijn wangen, terwijl hij worstelde met het onmogelijke verzoek dat hem was opgelegd.

De Opoffering en de Goddelijke Ingrijping

Overmand door verdriet riep Ajigarta uit naar Parvati: "Oh Parvati, wat zou je zeggen als je mij alleen zou zien terugkeren naar huis, en wat zal ik je kunnen antwoorden als je zal vragen naar je eerstgeborene?" Gekweld door deze pijnlijke gedachte bleef hij zichzelf kastijden, terwijl de avond viel zonder dat de Yajna werd uitgevoerd.

Ondanks zijn diepe wanhoop dacht Ajigarta er niet aan om de wil van de Heer naast zich neer te leggen. Sunahsepa, nog jong van jaren, bleef standvastig en spoorde zijn vader aan om de heilige opdracht te volbrengen.

Nadat Ajigarta de offerstapel had afgemaakt, bond hij met bevende handen zijn zoon vast. Terwijl hij zijn mes ophief om de Yajna uit te voeren en het leven van zijn zoon te

nemen, verscheen Vishnu in de gedaante van een duif en streek neer op het hoofd van het kind.

Vishnu sprak: "Oh Ajigarta, maak de jongen los en haal de stapel uit elkaar. God is tevreden met uw zoon vanwege zijn moed, en daarom is hem genade geschonken. Laat hem leven, want uit hem zal een maagd geboren worden die vervuld zal zijn van Goddelijk zaad."

Ajigarta en zijn zoon bogen eerbiedig voor de Heer en keerden huiswaarts, vervuld van verwondering over de wonderlijke gebeurtenissen en de goedheid van de Heer, zoals beschreven door Srimet Sayanacharya in zijn profetie.

De Hymnen aan Brahma en de Zon

De twee hymnen gericht aan Brahma en de zon nemen een centrale plaats in de legende in. Zij zijn verbonden met de gebeden van Ajigarta op de berg, zoals overgeleverd in de RigVeda en Samaveda, en vormen de kern van deze oude herinnering aan de Yajna, die ons met verbazing vervult bij de confrontatie ermee.

De Ontdekking van de Legende door Westerse Oriëntalist

We hebben veel te danken aan de grote oriëntalist William Jones, die deze belangrijke ontdekking heeft gedaan. Tijdens het bestuderen van zijn vertaling van de wetten van Manu stuitten wij op een notitie die ons ertoe bracht het Hindoeïstische commentaar van Kulluka Bhatta te raadplegen. Hierin kwamen we een verwijzing tegen naar het offer van de zoon door de vader, een offer dat door God zelf werd bevolen maar uiteindelijk door Hem werd tegengehouden.

Dit vormde voor ons het startpunt om in de immense verzameling van Hindoeïstische religieuze teksten op zoek te gaan naar het oorspronkelijke geschrift over deze gebeurtenis. Zonder de hulp van een Brahmaan — met wie wij Sanskriet studeerden — zou deze zoektocht ons waarschijnlijk niet zijn gelukt. Toen hij onze belangstelling hoorde, haalde hij uit zijn bibliotheek de werken van de theoloog Ramatsanar (Srimat Sankaracharya) tevoorschijn. Deze teksten zijn vervolgens van groot belang geweest bij het samenstellen van dit boek.

De Gemeenschappelijke Oorsprong van Oude Tradities

Wanneer wij in staat zijn zoveel bewijzen te leveren, rijst de vraag of het nog wel houdbaar is om tegen de conclusie in te gaan dat alle oude tradities een gemeenschappelijke oorsprong hebben, namelijk in de mythen van het oude India. Ik kan niet vaak genoeg benadrukken dat, als het waar en logisch is om te stellen dat alle moderne volken hebben geput uit dezelfde bron van filologisch en religieus licht, het dan eveneens logisch is om te veronderstellen dat ook de mensen uit de oudheid de ideeën van hun voorgangers hebben overgenomen en aangepast.

Zo werd bijvoorbeeld de legende van de aartsvader Ajigarta, aangepast door Mozes, tot de bekende legende van Abraham. Hiermee wordt zichtbaar hoe oude verhalen evolueren en nieuwe vormen aannemen binnen verschillende culturen, waarbij ze telkens worden aangepast aan de context van de tijd en de mensen.

Hoofdstuk 8 – Incarnaties en Profetieën over de Komst van Krishna

Het is een bekend gegeven dat het Indiase geloof in de incarnatie van God op aarde, ter ondersteuning van zijn schepselen, diepgeworteld is in de religie van het subcontinent. Iedereen die zich ooit in de Indiase cultuur heeft verdiept, zal zonder moeite erkennen dat dit geloof in goddelijke incarnatie tot de oudste religieuze tradities behoort.

De algemene aanvaarding van deze waarheid brengt echter een ander fenomeen met zich mee: hoewel men erkent dat India haar incarnaties heeft gekend, is er toch bij herhaling getracht dit geloof belachelijk te maken. De verschillende Avatars van Brahma werden weggezet als een zinloos en naïef geloof.

De oorsprong van deze kritische houding is eenvoudig te traceren. Zij vindt haar basis bij missionarissen van uiteenlopende stromingen, die in hun strijd tegen de Indiase religies vaak vijandig stonden tegenover overtuigingen die sterk leken op hun eigen prediking. In plaats van zich te verdiepen in de religieuze principes en de theologische werken van de Hindoe-traditie, waar zij wellicht verheven instructies hadden kunnen vinden, kozen zij ervoor om Brahma, zijn incarnaties en diens drie-eenheid te bespotten. Hun benadering was gericht op het ridiculiseren van die aspecten van het geloof die hen vreemd waren, in plaats van te zoeken naar overeenkomsten en diepere betekenis.

De Hindoevisie op Westerse Religie en de Invloed van Verbeelding

Stel je voor dat een Hindoe priester in Europa de moraal van het Evangelie zou afwijzen en onze religie zou benaderen vanuit de optiek van de heilige drama's en religieuze farces uit de middeleeuwen. In die toneelstukken verschijnt God de Vader soms op het podium om de duivel te grijpen; er wordt gesproken over de maagd, Jezus, de apostelen en de heiligen, waarbij soms heiligschennis en zelfs obscene elementen niet worden geschuwd. Vanuit een dergelijk perspectief – zonder werkelijk begrip van de diepere betekenis – zou deze priester tot gelijkaardige ingevingen komen over het westerse geloof als sommige westerlingen doen over het oosterse.

In het Oosten, een gebied doordrenkt van dromen en poëzie, wordt religie vaak minder systematisch bestudeerd dan elders, maar veeleer beleefd binnen werken van de verbeelding. Hier vermenigvuldigen engelen, heiligen en demonen zich in het denken van de mensen en worden zij voortdurend verweven in de handelingen van God en mens. Religieuze verhalen krijgen er een poëtische en veelzijdige vorm, waardoor de grens tussen werkelijkheid en verbeelding soms vervaagt.

Om het Hindoeïsme werkelijk te begrijpen, is het noodzakelijk samen te studeren met Brahmaanse priesters en hun geschriften te bestuderen. Daarbij is het van belang om samen met hen met mildheid te kijken naar het bijgeloof dat Europa hen toeschrijft, en ons te richten op de meest interessante inzichten die slechts enkelen weten te bieden.

De Negenvoudige Incarnatie van God volgens het Hindoeïsme

Binnen het Hindoeïstisch geloof wordt gesteld dat God reeds negen keer op aarde is geïncarneerd. De eerste acht incarnaties worden gezien als korte verschijningen van het goddelijke, bedoeld om het heilige te vernieuwen en de belofte van verlossing te bevestigen aan Adam (Adima) en Heva na de val. De negende incarnatie is bijzonder, omdat deze wordt gezien als de daadwerkelijke vervulling van de voorspelling door Brahma. Dit is de incarnatie van Krishna, zoon van Dewika.

De voorspellingen over de komst van Krishna zijn opgetekend door Ramachandra, de commentator van de Manu-samhita, in de Atharva, de Vedanga van Vedanta. Uit deze

rijke traditie aan religieuze poëzie worden slechts enkele kenmerkende fragmenten aangehaald, aangezien ze in hun opbouw en vorm grote gelijkenis vertonen.

De Profetie van de Komst van de Goddelijke Incarnatie volgens de Atharvaveda

Volgens de Atharvaveda wordt de komst van de goddelijke incarnatie beschreven in krachtige, beeldende taal. Deze incarnatie zal verschijnen met een kroon van licht en een zuivere vorm, rechtstreeks voortgekomen uit de grote ziel – de essentie van alles wat ooit heeft bestaan. Zelfs de wateren van de Ganges zullen trillen van hun bron tot aan de zee, als een zwangere vrouw die het leven van haar eerstgeborene in zich voelt.

De komst van deze incarnatie zal een universele vreugde teweegbrengen: de hemelen en werelden zullen gevuld zijn met geluk, de sterren zullen verbleken bij zijn glans en de zonnestralen zullen zijn aanwezigheid verlichten. De aarde zal te klein blijken om zijn oneindige omvang te bevatten, want hij belichaamt oneindigheid, kracht, wijsheid en schoonheid – hij is alles en hij is overal.

Niet alleen de mensen, maar alle wezens – zielen, bloemen, planten, bomen, mannen, vrouwen, kinderen, slaven, olifanten, leeuwen, zwanen, vogels, insecten en vissen – in de lucht, op het land en in het water, zullen samen een lofzang van geluk laten weerklinken, omdat hij de Heer is van alles wat bestaat.

Met zijn komst zullen de vervloekte Rakshasas zich in angst terugtrekken naar de diepten van de hel. De onreine Pisachas zullen ophouden met het knagen aan de botten van de doden. Alle onreine wezens zullen verbijsterd zijn, de ziekteverspreidende gieren en de vieze jakhalzen zullen geen prooi of schuilplaats meer vinden.

Deze komst betekent dat het leven de dood zal overwinnen en dat de tijden van vernietiging uitgesteld zullen worden. Hij zal nieuw leven blazen in alle wezens, lichamen en zielen reinigen en laten herrijzen.

Zijn verschijning zal zoeter zijn dan honing en ambrozijn, zuiverder dan het onbevleete lam. De lippen van maagden en de harten van allen zullen zich vullen met liefde.

Gezegend is de heilige schoot die hem zal dragen, gezegend zijn de oren die zijn eerste woorden zullen horen, gelukkig de aarde die zijn eerste voetstappen zal dragen, gelukkig de borsten die hem voeden – want door deze gezegende melk zal de mensheid gereinigd worden.

De Universele Vreugde en de Goddelijke Geboorte

Van noord tot zuid, van het reizen tot het ondergaan van de zon, zal die dag een dag van opgetogenheid zijn. Op deze dag zal God zijn glorie openbaren; zijn macht zal weerklinken over de hele aarde, en de verzoening met zijn schepselen zal werkelijkheid worden. Deze universele vreugde markeert het moment waarop het goddelijke zichzelf kenbaar maakt aan de mensheid.

Het is niet aan mij om verder uit te wijden – iedere poging tot commentaar zou slechts afdoen aan de bezielde woorden van de profeet. Geen enkele beschrijving op papier kan volledig recht doen aan de diepte van deze openbaring. De lezer beschikt over voldoende inzicht om te begrijpen, te vergelijken en te oordelen; het is aan hem of haar om de boodschap te ontvangen zoals die is bedoeld.

De Goddelijke Geboorte volgens de Vedangas

De Vedangas leren dat de goddelijke pracht in menselijke vorm zal neerdalen in de schoot van een vrouw. Zij, een maagd, zal deze bijzondere taak ontvangen omdat zij zich

rein heeft bewaard; niemand heeft haar ooit benaderd. Zo wordt de bijzondere zuiverheid en het uitzonderlijke karakter van deze geboorte onderstreept.

Het Mysterie van de Maagdelijke Geboorte in de Puruvara

Zoals een lammetje wordt geboren uit een ooi en een ram, de kleine geest uit een geit en een bok, en een kind uit een man en een vrouw, zo zal de goddelijke Parmatma – de ziel van het universum – op geheel uitzonderlijke wijze geboren worden uit een maagd. Deze maagd zal niet door een mens worden bevrucht, maar door de gedachte van Vishnu zelf. Dit benadrukt de unieke en bovennatuurlijke oorsprong van de goddelijke incarnatie.

De Profetie van Narada

Narada kondigt aan dat de dag nadert waarop de goddelijke incarnatie geboren zal worden. Deze komst zal de Yakshas, Rakshasas en Nagas doen beven, want zijn geboorte betekent het einde van hun heerschappij op aarde. De komst van de incarnatie brengt een fundamentele ommekeer teweeg en markeert het begin van een nieuw tijdperk.

Voortekenen en de Tijd van de Goddelijke Geboorte

De Voortekenen volgens Paulastya

Wanneer de komst van de goddelijke incarnatie nabij is, zullen er bijzondere en ongewone verschijnselen plaatsvinden. Vreemde en krachtige geluiden zullen weerklinken vanuit de hemel en de lucht, evenals op aarde. Deze mysterieuze geluiden zullen als waarschuwing dienen voor de heilige kluizenaars. Hemelse muzikanten zullen hun muziek laten horen, wat duidt op de grootsheid van het moment. Zelfs de wateren van de zeeën zullen zich vullen met geluk en hun diepten binden in een vreugdevolle rust. De winden zullen zwaar zijn van de geur van bloemen, en bij de eerste geluiden van het kind zal de natuur haar meester herkennen en hulde brengen aan deze bijzondere geboorte.

De Tijd van Geboorte volgens de Vedanta

De Vedanta stelt dat in het eerste deel van de Kali Yuga – een tijdsindeling uit de Hindoe kalender die begon drieduizend vijfhonderd jaar (3102) vóór het begin van onze jaartelling – kinderen uit een maagd geboren zullen worden, juist vanwege het verval van morele waarden in die periode. Dit onderstreept het bijzondere karakter van deze geboorte, die plaatsvindt op een moment van moreel verval en spirituele noodzaak.

Beperkingen van de Citaten

Hoewel er talloze verhalen en citaten bestaan over de komst van de Hindoe verlosser, wordt hier slechts een selectie weergegeven. Dit is niet omdat er geen verdere informatie beschikbaar is, maar omdat de overdaad aan vergelijkbare citaten weinig toevoegt aan de inhoud. Het plan van dit werk vereist een beperking tot de meest relevante verwijzingen.

De Berekening van de Tijd volgens de Vedanta

De Vedanta verklaart dat de geboorte van Krishna plaatsvond aan het begin van de Kali Yuga, en dat de exacte tijdsbepaling van deze gebeurtenis verbonden is met de kosmische indeling van de tijd. Volgens de Indiase traditie wordt de tijd van het

universum verdeeld in vier opeenvolgende perioden, die elkaar opvolgen vanaf de Maha Pralaya, de totale vernietiging van al het bestaande:

- Krita Yuga: 1.728.000 mensenjaren
- Treta Yuga: 1.296.000 mensenjaren
- Dvarpa Yuga: 864.000 mensenjaren
- Kali Yuga: 432.000 mensenjaren

Van de laatste periode, de Kali Yuga, zijn inmiddels 4.500 jaren verstreken.

Invloed op Andere Culturen

Volgens Sir William Jones en zijn Aziatische studies is het aannemelijk dat de indeling van de tijd door de Grieken en Romeinen in vier tijdperken – de gouden, zilveren, bronzen en ijzeren tijd – voortkomt uit deze oude Indiase traditie. Dit vormt een extra getuigenis van de invloed en oorsprong van deze ideeën bij de Indiërs.

Hoofdstuk 9: Geboorte van Devika's Zoon

De Eerste Indiase Incarnatie

We zijn nu aangekomen bij het verhaal van een bijzondere Indiase incarnatie – een van de oudste incarnatieverhalen ter wereld. Deze incarnatie herinnert de mensheid aan de eeuwige waarheden die door God in het menselijk bewustzijn zijn gelegd, waarheden die door de geschiedenis heen vaak zijn onderdrukt door despotisme en onverdraagzaamheid.

Openbaring en Geboorte

Volgens de betrouwbare Indiase autoriteiten wordt het leven van Devika en haar goddelijke zoon eenvoudig beschreven, zonder direct commentaar of vergelijkingen. Enkele dagen voor haar bevalling kreeg de zuster van de raja, tevens de moeder van het kind, een droom. In deze droom verscheen Vishnu in volle glorie om haar te vertellen over het toekomstige lot van haar kind.

Vishnu sprak tot de moeder: “Het kind zal je Devadatta noemen (door God gegeven of voor God), want door haar zal God zijn bedoeling met de schepping vervullen. Laat nooit dierlijk voedsel haar lippen raken — rijst, honing en melk zijn het enige voedsel dat zij mag eten.” Het meisje kreeg bij haar geboorte de naam Devika, zoals opgedragen door Vishnu.

Vlucht uit het Paleis

Uit angst dat ze in het paleis van haar broer, een kwaadaardig man, Gods opdracht niet zou kunnen uitvoeren, gaf de moeder haar dochter Devika over aan de huishouding van haar familie, Nanda, de heer van een klein dorp aan de oever van de Yamuna. Daar werden haar deugden gevierd. Tegen haar broer, de raja, zei ze dat ze op pelgrimstocht naar de heilige rivier ging. Uit angst voor publieke opinie durfde hij niet tegen haar plannen in te gaan.

Hoewel hij zijn ongenoegen duidelijk liet blijken, gaf hij haar slechts een kleine escorte mee: twee olifanten, nauwelijks genoeg voor een vrouw van lage afkomst.

Wonderbaarlijk Vertrek

Toen de avond viel en Lakshmi amper het bevel tot vertrek had gegeven, voegde zich een stoet van meer dan honderd olifanten bij haar. Ze waren omgeven door goederen en begeleid door mannen in dezelfde gewaden. Terwijl de nacht inviel, verscheen er een kolom van vuur in de lucht om hen te begeleiden, samen met mysterieuze muziek die uit de hemelen leek te komen.

Iedereen die getuige was van dit wonderbaarlijke vertrek begreep dat het niet om een gewone reis ging en dat de moeder en het kind beschermd werden door de Heer.

Jaloezie en Tegenwerking

De koning van Mathura werd buitengewoon jaloers. Hij spoorde de prins van de Rakshasa's, die Vishnu wilde tegenwerken, aan om gewapende mannen te sturen met het doel de escort uiteen te slaan en zijn zuster terug te brengen naar het paleis.

De Reis van Lakshmi en Devika naar het Huis van Nanda

De raja probeerde zijn zuster ervan te overtuigen niet zelf te reizen, onder het mom van bezorgdheid over haar veiligheid. Hij zei: "Je ziet zelf dat de wegen onveilig zijn, en je kunt zo'n lange tocht niet maken zonder gevaar. Stuur liever een heilige kluizenaar in jouw plaats, zodat hij jouw wensen kan vervullen." Maar zijn ware motieven lagen anders.

Toen de soldaten, die hij had gestuurd, Lakshmi en haar gezelschap in het vizier kregen, werden zij plotseling geïnspireerd door de geest van God. In plaats van Lakshmi tegen te houden, voegden zij zich bij haar om moeder en kind te beschermen tijdens de reis.

De raja was woedend bij het horen van dit nieuws. In dezelfde nacht werd hij gekweld door een droom waarin Devika een zoon zou baren die hem van zijn troon zou stoten.

Om zijn duistere plannen te verbergen, besloot hij zijn ware bedoelingen niet te tonen.

Hij bedacht dat hij later zijn neef naar het hof zou lokken als zijn zuster niet zou terugkeren, en dat hij dan in staat zou zijn zijn nicht te doden om zo zijn lot te ontlopen.

Ondertussen stuurde hij boodschappers met vele geschenken voor Yashoda, zodat zij deze kon aanbieden aan de familie van Nanda en zo zijn motieven te maskeren.

De reis van Yashoda naar de oevers van de Ganges was een ware triomftocht. Overal kwamen mensen bijeen om haar te begroeten en haar reis te begeleiden. Ze zeiden vol bewondering: "Wie is deze koningin die zo'n voortreffelijke escorte heeft? Dit moet wel de echtgenote zijn van de machtigste prins van de aarde." Vanuit alle windstreken brachten ze haar bloemen om op haar pad te strooien, evenals vruchten en andere kostbare geschenken.

De grootste verbazing gold echter de schoonheid van Devika. Hoewel zij nog maar enkele dagen oud was, straalde zij al de waardigheid en het begrip uit van een volwassen vrouw, alsof zij zich volledig bewust was van wat er om haar heen gebeurde en van de bewondering die zij opriep.

Gedurende de zestig dagen durende reis verschenen er 's nachts kolommen van vuur, die overdag door het zonlicht onzichtbaar waren, maar in het donker de weg wezen. Er gebeurde nog meer wonderlijks: tijgers, panters en wilde olifanten, dieren die normaal gesproken vluchten voor mensen, kwamen nu rustig kijken naar de stoet van Lakshmi. Hun gehuil klonk zelfs zo aangenaam als het gezang van nachtegalen, zodat het kind niet zou schrikken.

Nanda was door een boodschapper van Vishnu op de hoogte gebracht van de komst van zijn familie. Hij trok twee dagen lang zijn familie tegemoet, vergezeld door al zijn bedienden. Op het moment dat hij Devika ontmoette, groette hij haar en noemde haar "moeder". Aan allen die verbaasd waren over deze woorden legde hij uit: "Zij zal voor ons allen een moeder zijn, want uit haar zal een kracht geboren worden die ons allen nieuw leven zal geven."

Hoofdstuk 10 Kinderjaren van Devika, het Overlijden van haar Moeder en haar Terugkeer naar Mathura

De eerste levensjaren van Devika verliepen in rust en harmonie in het huis van Nanda. Gedurende deze tijd ondernam de tiran van Mathura geen enkele poging om haar naar zich toe te lokken. In tegendeel, hij maakte van elke gelegenheid gebruik om haar geschenken te sturen en Nanda te bedanken voor zijn gastvrijheid jegens Lakshmi en haar dochter. Hierdoor begon iedereen te geloven dat het licht van de Heer hem had geraakt en dat hij tot inkeer was gekomen.

In deze beschermde omgeving groeide de jonge maagd op tussen haar leeftijdsgenoten, waarbij ze hen allen overtrof in bescheidenheid en schoonheid. Niemand evenaarde haar, ondanks haar jonge leeftijd van zes jaar. Ze blonk uit in huishoudelijke taken, was bedreven in het spinnen van vlas en wol, en verspreidde voorspoed en geluk binnen de hele familie.

Haar ware geluk vond Devika in afzondering en de contemplatie van God, die haar met zijn zegeningen overlaadde en haar vaak een hemels voorgevoel schonk van haar toekomstige bestemming.

Op een dag, tijdens het wassen aan de oever van de Yamuna in het gezelschap van andere vrouwen, vloog er plots een gigantische vogel over. Zacht landend, plaatste het dier een troon van lotusbloemen op haar hoofd. Iedereen die dit aanschouwde, was diep onder de indruk en beseftte dat dit kind voor grootse dingen was voorbestemd.

Niet lang daarna overleed Lakshmi na een korte ziekte. Devika had in een droom gezien dat haar moeder de poorten van de gezegende verblijfplaats van Brahma had betreden, een eer die haar ten deel viel vanwege haar pure en kuise leven. Hierdoor was het niet noodzakelijk om de gebruikelijke begrafenisrituelen op haar graf uit te voeren.

Hoewel haar lichaam op aarde bleef, waren Devika's gedachten bij de hemel. Zij hield niet en droeg geen rouwkleding, zoals gebruikelijk was, want – zoals de heilige boeken onderwijzen – beschouwde zij de dood als een geboorte in een nieuw leven.

Toen de tiran van Mathura hoorde van het onheil dat zijn nicht was overkomen, zag hij zijn kans schoon om zijn duistere plan uit te voeren. Hij stuurde ambassadeurs naar Nanda, beladen met geschenken, met het verzoek Devika weer naar hem te laten komen nu haar moeder was overleden en hij als naaste familie overbleef.

Nanda werd diepbedroefd door dit voorstel. Hij had het kind lief als zijn eigen dochter en kon het gevoel niet van zich afschudden dat er donkere tijden aanbraken voor Devika.

Devika's Terugkeer naar Mathura

Omdat het verzoek van de tiran van Mathura in wezen juist was, besloot Nanda om Devika zelf de keuze te laten maken. Devika, die zich bewust was van haar lotsbestemming, aanvaardde haar plicht en stemde ermee in de ambassadeurs te volgen die haar oom had gestuurd. Voor haar vertrek sprak ze alle goddelijke zegeningen uit over het huis dat ze achterliet, waarmee ze haar dankbaarheid en verbondenheid toonde aan haar beschermers.

Bij haar afscheid sprak Nanda hoopvolle woorden: "Onthoud," zei hij, "wij zien je graag terug mocht misfortuin jouw deel zijn." Hiermee benadrukte hij zijn genegenheid en bezorgdheid, en liet de deur open voor haar terugkeer in geval van tegenspoed.

De onheilspellende voor gevoelens van Nanda bleken terecht. Nauwelijks was Devika aangekomen in Mathura, of haar oom, die zijn ware aard niet langer verborg, liet haar opsluiten in een kamer waaruit ontsnappen onmogelijk was. Ondanks deze plotselinge gevangenschap, bleef Devika onbevreesd. Ze had immers al via hemelse openbaringen

vernomen wat haar te wachten stond en vertrouwde vol overgave op het moment waarop God zijn goddelijke plan zou ontfouwen.

Toch kende de tiran van Mathura zelf geen rust. Geplaagd door angst en bijgelovige vermoedens, leefde hij voortdurend in vrees voor rampspoed. De dood had hem immers reeds al zijn kinderen ontnomen en een onheilsPELLend gevoel van naderend onheil liet hem niet meer los.

De Tiran van Mathura: Pogingen tot Vernietiging van Devika

Nadat de tiran van Mathura werd achtervolgd door de herinnering aan zijn oude droom, waarin hem was voorspeld dat hij door de zoon van Devika van zijn troon zou worden gestoten, koos hij ervoor niet zijn zonden te betreuren, noch om vergiffenis te vragen voor de misdaden die hem zwaar door God bestraft waren. In plaats daarvan besloot hij zijn toekomstige rampspoed te voorkomen door zijn nicht te vernietigen.

Om zijn doel te bereiken, liet hij elke dag het krachtigste gif uit de meest giftige planten mengen met water en voedsel, dat aan Devika werd toegediend. Tot zijn verbazing en groeiende onrust bleek het jonge meisje niet alleen te overleven, maar leek het gif volstrekt geen effect op haar te hebben.

Gefrustreerd door het mislukken van zijn eerste plan, besloot de tiran Devika uit te hongeren, denkend dat dit een effectievere methode zou zijn dan vergiftiging. Echter, ook dit bleek tevergeefs. Devika bleef kerngezond, ondanks de strenge bewaking die haar ervan moest weerhouden voedsel te ontvangen. Het bleef een raadsel of zij op mysterieuze wijze toch voedsel kreeg, of dat de geest van God haar voorzag in alles wat zij nodig had.

De Onmacht van de Tiran en de Onvermijdelijkheid van het Lot

Ondanks zijn eerdere pogingen en het diepe wantrouwen dat hem kenmerkte, zag de tiran van Mathura uiteindelijk in dat het zinloos was om Devika te vernietigen. De mysterieuze gebeurtenissen en haar onverklaarbare overlevingskracht brachten hem ertoe zijn strategie te herzien. In plaats van haar te doden, koos hij ervoor haar nog strenger te bewaken. Hij stelde een wrede bewaker aan, die haar voortdurend bedreigde met de zwaarste straffen in het geval zij zou proberen te ontsnappen. De dreiging hing als een donkere wolk over Devika, die nu volledig geïsoleerd werd en onder streng toezicht stond.

Toch bleken al deze menselijk bedachte middelen ontoereikend tegenover het lot dat voor haar was bepaald. Hoe zwaar de ketenen ook waren en hoe hermetisch de deuren ook sloten, de profetie van Pulastya bleef onverminderd haar kracht behouden. De heilige geest van Vishnu vond moeiteloos zijn weg door de dikke muren van de gevangenis, aangedreven door een goddelijke liefde die door geen enkel menselijk ingrijpen kon worden tegengehouden. Daarmee werd duidelijk dat geen enkele aardse macht het goddelijk plan kon dwarsbomen.

Hoofdstuk 11: Geboorte van Krishna en de Verwoede Reactie van de Tiran van Mathura

Hemelse Openbaring en Wonderlijke Geboorte

Volgens de Bhagavad Purana en de Brahmaanse traditie vond op een avond een bijzonder wonder plaats terwijl Devika in haar gevangenis aan het bidden was. Plotseling vulde hemelse muziek de ruimte en verdwenen de muren van haar cel. In dit magische moment verscheen Vishnu aan haar in al zijn glorie. Overmand door extase voelde Devika de geest van God door zich heen stromen; deze goddelijke kracht verlangde ernaar zich te incarneren via haar. Zo werd Devika op dat moment bevrucht.

Een Tijd van Goddelijke Vreugde

De periode van haar zwangerschap bracht Devika in een constante staat van betovering. Het besef dat zij een goddelijk kind droeg, schonk haar een onbegrensde vreugde die haar deed vergeten dat ze gevangen zat. Zelfs haar eigen bestaan leek naar de achtergrond te verdwijnen tegenover deze allesomvattende gelukzaligheid.

De Geboorte en de Wonderlijke Ontsnapping

Op de nacht van de bevalling, toen de pasgeboren Krishna zijn eerste geluiden maakte, blies een krachtige wind een opening in de muur van de gevangenis. Devika werd daarop door een boodschapper van Vishnu veilig uitgeleid naar een schaapskooi, eigendom van Nanda, aan de grens van Mathura.

De Eerste Verering van Krishna

In deze schaapskooi werd de nieuwgeborene Krishna genoemd, wat in het Sanskriet 'de heilige' betekent. De herders, die snel op de hoogte waren gebracht van de aanval, verzamelden zich rondom het kind en brachten hem hun aanbidding.

Nanda's Goddelijke Droom en Zoektocht

Diezelfde nacht kreeg Nanda in een droom een boodschap van God. Hierdoor werd hem duidelijk wat er was gebeurd en hij besloot met zijn bedienden – en samen met vele andere heilige mensen – op zoek te gaan naar Devika en haar zoon. Hun doel was haar te redden van de listen en dreigingen van de tiran van Mathura.

Kamsa's Woede en De Jacht op Krishna

Bij het vernemen van de wonderlijke geboorte en ontsnapping van zijn nicht Devika, werd Kamsa overmand door woede. In plaats van in te zien dat het zinloos was om zich tegen de wil van de Heer te keren en om genade te vragen, zette hij vastberaden alles op alles om de zoon van Devika te vinden en te doden, in de hoop zo zijn noodlot te ontlopen.

De Wrede Beslissing en Ziende Dromen

Na opnieuw door een droom te zijn gewaarschuwd voor het naderende onheil, nam Kamsa een gruwelijk besluit. Hij gaf het bevel om in zijn gehele rijk alle pasgeboren jongetjes die tijdens de nacht van Krishna's geboorte ter wereld waren gekomen te laten doden. In zijn angst voor het verlies van zijn troon dacht hij zo zijn macht te kunnen behouden.

De Poging tot Vangst in de Schaapskooi

Ongetwijfeld geïnspireerd door de misleiding van de Rakshasas, die alles deden om het goddelijk plan van Vishnu te dwarsbomen, werd een groep soldaten naar de schaapskooi van Nanda gestuurd. Omdat Nanda zelf nog niet gearriveerd was, maakten de bedienden zich gereed om Devika en haar zoon te beschermen.

Op dat moment voltrok zich een wonder: het kind Krishna, nog aan de moederborst, groeide plotseling uit tot de omvang van een tienjarig kind en begon vrolijk tussen de schapen te spelen. De soldaten, die op zoek waren naar een pasgeborene, liepen hem argeloos voorbij en konden het verwachte kind niet vinden. Bevreemd voor de gevolgen bij terugkeer zonder resultaat, keerden ze gehaast terug.

Het Eerste Jaar van Krishna: Ontsnapping aan Gevaren

De vele gebeurtenissen uit het eerste levensjaar van Krishna, bedacht door hen die hem het leven wilden benemen, zijn te talrijk om hier allemaal te beschrijven. Telkens weer wist Krishna echter te ontsnappen aan het kwaad, of dat nu van mensen of demonen kwam; hij overwon steeds opnieuw iedere beproeving.

De Legende van Krishna aan de Oever van de Yamuna

De beschrijvingen van de wonderen rond Krishna zijn zo talrijk en rijk aan fantasie dat zelfs twaalf dozijn boeken niet zouden volstaan om alles op te tekenen. Vele dichters hebben hun verbeelding de vrije loop gelaten en zo een onuitputtelijke bron van verhalen gecreëerd over zijn goddelijke optreden.

Er is één gebeurtenis uit het leven van Krishna die niet onvermeld kan blijven, omdat deze vaak is aangegrepen door Jezuïeten in India. Zij gebruiken dit verhaal tot op de dag van vandaag om Krishna af te schilderen als een losbandig en immoreel figuur, waarbij ze talloze voorbeelden aanhalen van wat zij als zijn onzuiverheid beschouwen.

Op een dag wandelde Krishna langs de oever van de Yamuna. Daar zag hij een vijftigtal meisjes, die zich volledig hadden uitgetkleed om zich te wassen in de rivier. De meisjes waren zich er niet van bewust dat ze zichtbaar waren voor voorbijgangers en gingen onbezorgd hun gang.

Krishna en de Legende van de gestolen kledij

Toen Krishna langs de oever van de Yamuna wandelde, zag hij een groep jonge meisjes die zich, onbezorgd en onwetend van hun zichtbaarheid voor voorbijgangers, volledig hadden uitgetkleed om te baden in de rivier. Het kind Krishna sprak hen aan en wees hen op het feit dat hun gedrag niet gepast was. De meisjes lachten om zijn opmerking en gooiden speels water naar hem.

Daarop besloot Krishna hun kledij te pakken en deze hoog in een tamarindeboom te verstoppen, waardoor het voor de meisjes onmogelijk werd om uit het water te komen zonder zich bloot te geven. Toen ze zich realiseerden dat ze een fout hadden gemaakt, smeekten de jonge meiden Krishna om genade. Krishna was bereid hun smeekbeden te aanvaarden, op voorwaarde dat zij voortaan altijd een sluier zouden dragen wanneer zij kwamen baden in de rivier.

Interpretatie en misbruik van de legende

De Jezuïeten hebben deze gebeurtenis aangegrepen en presenteren het verhaal op een manier die suggereert dat Krishna de kledij van de meisjes afnam om zijn lusten te bevredigen. Deze interpretatie past binnen hun programma en verbaast ons niet. Omdat

het hun niet toegestaan is Krishna te erkennen, strijden zij met hun gebruikelijke middelen. Hun slimheid in het aanpassen van teksten en het zien van zaken die anderen niet opmerken, is bekend.

We hebben eerder kunnen waarnemen dat men probeert bepaalde hoofdstukken van de geschiedenis te verdraaien. Het is dan ook niet uitgesloten dat achter hun oosterse missies dezelfde motieven schuilgaan.

Hoofdstuk 12 – De preken van Krishna

Krishna's Missie en Verkondiging van de Nieuwe Leer

Krishna was nog maar zestien jaar oud toen hij besloot zijn moeder en oom Nanda achter te laten om zijn boodschap en de nieuwe leer door India te verkondigen. In deze levensfase omschrijft de Hindoe poëzie Krishna als een onvermoeibare strijder, die niet alleen de strijd aangaat met het kwade in de harten van mensen, maar ook met slechte heersers en prinsen. Zijn moed is ongekend, want hij trotseert uitzonderlijke gevaren, discussieert met kracht en overtuiging, en wordt soms zelfs alleen tegenover hele legers geplaatst die tot doel hebben hem te vernietigen.

Steeds weer baant Krishna zich een weg door wonderen te verrichten: hij wekt doden tot leven, geneest mensen met lepra, geeft doven en blinden hun gehoor en zicht terug, en helpt overal de zwakkeren in hun strijd tegen de sterken, en de onderdrukten tegenover hun overheersers. Met grote stelligheid verkondigt hij dat hij de tweede persoon van de drie-eenheid is – Vishnu – die op aarde is gekomen om de mensheid te verlossen van de oorspronkelijke zonde, de geest van het kwaad te vernietigen en het goede te herstellen.

Verering door het Volk en Zijn Unieke Positie

De mensen luisteren in groten getale naar Krishna's woorden. Ze zijn dorstig naar zijn verheven lessen en vereren hem als een god. Velen spreken uit dat hij inderdaad de verlosser is die ooit aan hun voorouders is beloofd.

Reflectie op Wonderen en Morele Lessen

Hoewel er talloze wonderbaarlijke gebeurtenissen aan deze verlosser worden toegeschreven – net zoals bij andere profeten die in verschillende tijden op aarde verschenen – beschouwt men deze handelingen als behorend tot de sfeer van de legende. De nadruk ligt vooral op Krishna's filosofische en morele lessen.

De auteur erkent het geloof in Krishna als godheid en wonderdoener, evenals in andere incarnaties of boodschappers van het hogere wezen, zoals Boeddha, Zoroaster, Manu, Mozes, Christus en Mohamed. Toch bewondert hij vooral Krishna als filosoof en moralist. Zijn leringen zijn zo subliem en zuiver, dat zelfs de grondlegger van het Europese christendom in latere tijden niets beters kon bedenken dan Krishna te imiteren.

De Vorming van Krishna's Gemeenschap

Na enkele jaren van preken besloot de Hindoe hervormer zich te omringen met eerlijke en moedige discipelen, aan wie hij de opdracht kon geven om zijn werk voort te zetten en hen te initiëren in zijn doctrines. Deze stap markeerde een belangrijk moment in zijn missie, omdat hij nu een groep vertrouwde volgelingen om zich heen verzamelde die zijn ideeën konden verspreiden en verder konden uitdragen.

Arjuna: Eerste en Toegewijde Volgeling

Onder degenen die Krishna met grote ijver volgden tijdens zijn omzwervingen, onderscheidde Arjuna zich. Deze jongeman, afkomstig uit een van de hoofd families van Mathura, had alles opgegeven om Krishna te volgen. Krishna vertrouwde hem zijn plannen toe en Arjuna beloofde zijn leven volledig in dienst van hem te stellen en zijn ideeën te verspreiden.

Uitbreiding van de Volgelingen

Uiteindelijk sloot zich een kleine groep gelovigen bij Krishna en Arjuna aan. Zij namen deel aan de gezamenlijke inspanningen, het werk en het geloof. Het leven dat zij leidden was zwaar, maar hun toewijding was groot. De leefregels van gelijkheid en het voorbeeld van Krishna's puurheid en levenswijze wekten de mensen uit hun passiviteit. Een vonk van vitaliteit begon door India te stromen.

Weerstand en Tegenwerking

Ondanks deze heropleving werden Krishna en zijn volgelingen geconfronteerd met weerstand vanuit het verleden en van de raja's. Gedwongen door de tiran van Mathura, bleven deze tegenstanders pogingen doen om het Krishna en zijn gemeenschap moeilijk te maken. De populariteit van Krishna's leer deed de heersers vrezen voor hun macht; hun tronen trilden onder de opkomende populariteit van de nieuwe beweging.

Bescherming door een Hogere Kracht

Toch hadden de tegenstanders geen succes. Het leek alsof er een kracht werkzaam was die groter was dan al hun plannen. Deze kracht deed hun pogingen mislukken en beschermde de volgelingen van Krishna, waardoor het werk kon voortgaan en de leer zich verder verspreidde.

Onverzettelijkheid en Leiderschap binnen Krishna's Gemeenschap

Soms kwam het voor dat complete dorpen zich verenigden om de soldaten, die eropuit waren gestuurd om Krishna en zijn volgelingen te arresteren, met kracht te verdrijven. De kracht van Krishna's woorden was zo groot dat zelfs de soldaten, aangevuurd door zijn overtuiging en wijsheid, hun wapens neerlegden en hem om vergiffenis vroegen. Deze momenten vormden een belangrijk keerpunt in de verspreiding van Krishna's boodschap, omdat ze lieten zien hoezeer zijn leer tot het hart van mensen sprak en hen wist te bewegen tot inkeer.

Op een dag gebeurde iets bijzonders: zelfs de hoofdman van de troepen, die had gezworen zijn opdracht uit te voeren, verraste Krishna op een afgelegen plek. Hij was echter zo diep onder de indruk van Krishna's grandeur en majesteitelijke verschijning dat hij zijn wapens liet vallen en zich aansloot bij de volgelingen. Zijn gebed werd verhoord, en vanaf dat moment werd hij een van de meest toegewijde en invloedrijke verdedigers van het nieuwe geloof. Deze man, bekend onder de naam Sarah Vasta, speelde een sleutelrol in het beschermen en verspreiden van Krishna's leer. Krishna was echter niet altijd fysiek aanwezig bij zijn gemeenschap. Regelmatig verdween hij onverwacht, waardoor zijn volgelingen voor de uitdaging stonden om hun geloof en vertrouwen te behouden te midden van moeilijke omstandigheden. Het leek alsof Krishna hen wilde testen en voorbereiden op hun eigen verantwoordelijkheid, om vervolgens onverwacht terug te keren en hun afnemende vertrouwen te herstellen en hen te behoeden voor dreigend gevaar.

Tijdens deze periodes van afwezigheid trad Arjuna op als leider van de kleine gemeenschap. Hij nam de plaats van zijn meester in tijdens rituelen als de Yajna en het gebed, en voerde Krishna's opdrachten zonder enige aarzeling uit. Zijn toewijding en leiderschap zorgden ervoor dat de gemeenschap standvastig bleef en het pad van Krishna bleef volgen, ondanks de uitdagingen die hen werden opgelegd.

De Essentie van Krishna's Leer en Invloed

Hoewel de daden uit Krishna's leven indrukwekkend zijn, schuilt de ware betekenis in het begrijpen van zijn leefregels en zijn morele lessen. Krishna was niet gekomen om een nieuwe religie te stichten; het was hem er niet om te doen bestaande waarheden te vernietigen die door God als goed waren verklaard en aan de mensheid waren geopenbaard. Zijn werk draaide om het zuiveren van het oude: hij wilde de oorspronkelijke waarden herstellen door alle verdorvenheden en onzuiverheden, die door de eeuwen heen door mensenhanden waren toegevoegd, te verwijderen.

Ondanks de vijandigheid en weerstand uit het verleden wist Krishna zijn doel te bereiken. Toen hij stierf, had geheel India zijn leringen en principes omarmd. Zijn boodschap bracht een nieuw en vruchtbaar geloof tot leven, dat alle lagen van de bevolking bereikte. De moraal van het volk werd gereinigd, en de kwade krachten werden verdreven; het kwaad moest zich terugtrekken in de duisternis. Hiermee was de wedergeboorte, zoals toegeschreven aan Brahma, volbracht.

Krishna's leer was toegankelijk en eenvoudig wanneer hij tot het volk sprak, maar kreeg een verheven en filosofisch karakter in de gesprekken met zijn toegewijde volgelingen. Het is in deze dubbele betekenis—zowel in de eenvoud voor het volk, als in de diepte voor zijn discipelen—that wij Krishna moeten herinneren en zijn nalatenschap moeten begrijpen.

Hoofdstuk 13: De Lessen van Krishna voor het Volk

In zijn onderricht aan de Indiase families maakte Krishna veelvuldig gebruik van gelijkenissen. Deze symbolische verhalen vormden een essentieel onderdeel van zijn lessen, vooral wanneer hij tot het volk sprak dat niet direct in staat was diepgaande filosofische gedachten, zoals de onsterfelijkheid van de ziel en het toekomstige leven, te doorgronden. Door middel van gelijkenissen wist Krishna de mensen te prikkelen in hun intelligentie en hun moreel besef te versterken.

Het introduceren van morele kwesties door het gedrag van bepaalde mensen als voorbeeld te nemen, sluit nauw aan bij oosterse tradities. Fabels en allegorieën zijn immers kenmerkende producten van Aziatische literatuur, en Krishna paste deze vorm met grote vaardigheid toe in zijn onderwijs.

Onder al zijn verhalen heeft volgens de overlevering geen enkele gelijkenis van Krishna meer betekenis en grandeur gekregen dan die van de visser. Dit verhaal wordt in India met zoveel respect omgeven dat het aan kinderen wordt verteld vanaf hun jongste jaren, waardoor de morele en spirituele lessen van Krishna generatie op generatie worden doorgegeven.

Het Verhaal van de Visser

Toen Krishna na een verre expeditie terugkeerde, werd hij samen met zijn discipelen hartelijk ontvangen in Mathura. De bewoners kwamen massaal samen om hem te begroeten en veegden eerbiedig de weg schoon met groene takken, als teken van hun respect en toewijding.

Op enige afstand van de stad bleef het volk staan, verlangend om het heilige woord van Krishna te horen. Krishna klom op een verhoging, zodat hij de menigte kon overzien en zijn boodschap duidelijk kon verkondigen.

De Visser aan de Yamuna

Aan de oever van de Yamuna, daar waar de rivier zich in talloze vertakkingen verdeelt, woonde eens een arme visser genaamd Durga. Iedere ochtend bij het eerste licht begaf Durga zich naar het water om zich te reinigen, geheel volgens de voorschriften uit de heilige boeken. In zijn hand hield hij een vers gesneden takje van het heilige Kusa-kruid en met grote devotie sprak hij het gebed van Savitri uit, gevolgd door de drie mysterieuze woorden: *bhur, bhuvah, svah* (aarde, tussenruimte en hemel). Na deze zuivering van lichaam en geest begon hij moedig aan zijn werk voor zijn grote gezin. De heer had hem, via zijn vrouw die hij op twaalfjarige leeftijd huwde in de bloei van haar jeugdige schoonheid, gezegend met zes zonen en vier dochters. Deze kinderen waren zijn vreugde, want net als hijzelf waren ze vroom en goed van aard.

Zijn oudste zoon was inmiddels oud genoeg om hem te helpen met de boot en het uitzetten van de netten. De dochters, aan huis gebonden, weefden van de zijdeachtige haren van de geit kledingstukken en stampten gember, koriander en saffraan tot een pasta. Deze mengden ze met de sappen van peper om de gevangen vis te marineren voor de maaltijd.

Ondanks het harde werken bleef het gezin arm. Andere vissers, die jaloers waren op Durga's vroomheid en eerlijkheid, werkten hem tegen en behandelden hem slecht. Ze ontregelden zijn netten en sleepten zelfs in de nacht zijn boot het zand op, waardoor hij soms een hele dag bezig was om zijn boot weer in het water te krijgen.

Wanneer Durga onderweg was naar de stad om zijn vangst te verkopen, wierpen zij de vissen op de grond zodat ze zanderig werden en onverkoopbaar raakten. Zo werd zijn

eerlijkheid keer op keer op de proef gesteld, maar ondanks deze tegenslagen bleef hij standvastig in zijn geloof en toewijding.

De Beproevingen van Durga en de Komst van het Kind

Durga keerde steeds vaker moedeloos terug naar huis, zich ervan bewust dat het moment naderde waarop hij zijn familie niet langer zou kunnen onderhouden. Ondanks zijn zorgen bleef hij trouw in zijn taken: hij ving de mooiste vissen voor de heilige kluizenaar en schonk zelfs hulp aan alle armen die bij hem aanklopten. Het weinige dat hij bezat, deelde hij met hen, en hij bood onderdak aan wie dat nodig had. Zijn vijanden maakten hem echter belachelijk om deze vrijgevigheid. Ze stuurden zelfs alle bedelaars die ze tegenkwamen naar Durga's huis, onder het spottende geroep: "Ga naar Durga, hij is een prins in vermomming, hij vist alleen voor de show." Zo lachten zij om het leed dat ze hem hadden aangedaan.

Maar de tijden werden steeds zwaarder, niet alleen voor Durga, maar voor het hele land. Een verwoestende hongersnood trof iedereen, de rijst oogst en de granen mislukten volledig. Ook zijn vroegere vijanden verkeerden nu in grote nood door deze gedeelde rampspoed en vergaten daardoor hun pesterijen.

De Ontmoeting met het Kind

Op een avond keerde Durga terug van de Yamuna zonder ook maar één vis gevangen te hebben. Hij wist dat er thuis niets te eten was. Onder een tamarindeboom vond hij een klein kind dat huilde en om zijn moeder riep. Durga vroeg het kind waar het vandaan kwam en waarom het alleen was achtergelaten. Het kind vertelde dat het niet wist waar zijn moeder was; zij was vertrokken om voedsel te zoeken en had hem alleen achtergelaten.

Uit medelijden tilde Durga het kind op en nam het mee naar huis. Zijn vrouw, bekend om haar goedheid en vriendelijkheid, bevestigde dat hij juist had gehandeld door het kind niet alleen achter te laten. In huis was echter geen rijst, geen gerookte vis en zelfs de maalsteen, waarmee de kruiden normaal werden gemalen, was deze dag niet gebruikt. Terwijl de maan stil scheen, verzamelde het gezin zich voor het avondgebed.

De Boodschap van het Kind

Plotseling begon het kind te zingen. Het lied vertelde dat de vrucht van de "cataca" het water zuivert, zoals goede daden de ziel reinigen. Het moedigde Durga aan zijn netten te nemen, omdat zijn boot op de Yamuna lag en de vissen wachtten. Het kind sprak over de dertiende nacht van de maan, de schaduw van de olifant aan de oostelijke kant en dat de voorouders verlangden naar offers van honing, ghee en gekookte rijst. Het was nu tijd om deze offers te brengen: Durga zou de armen een feest geven zo overvloedig als de stromende wateren van de heilige rivier. Het vlees van de roodgekleurde geest moest worden geofferd aan de Rudra's en Aditya's, want Durga's tijd van beproeving was voorbij. Het kind vertelde hem dertien keer zijn netten uit te werpen, want de vissen wachtten op hem.

Verbaasd en onder de indruk van deze boodschap, die hem als een teken uit de hemel voorkwam, riep Durga zijn sterkste zonen bijeen. Samen namen ze hun netten en gingen het water op, gehoor gevend aan de raad van het kind.

De Wonderbaarlijke Vangst en de Les van Barmhartigheid

Het kind dat Durga had meegenomen, besloot met hem en zijn zonen mee te gaan in de boot. Zonder aarzeling pakte het kind een roeispaan en wees de richting aan waarin gevaren moest worden. Met vertrouwen volgden ze zijn aanwijzingen op.

Dertien keer wierpen ze hun netten uit, precies zoals het kind hen had opgedragen. Tot hun grote verbazing zat bij elke worp het net zo vol met vis dat de boot telkens terug naar de oever moest om de vangst te lossen. Na de dertiende worp, toen het wonder zich had voltrokken, verdween het kind even plotseling als het verschenen was.

Overstelpt van vreugde spoedde Durga zich huiswaarts om zijn gezin te voeden en te verlossen van de honger die hen kwelde. Maar in zijn blijdschap dacht hij niet alleen aan zichzelf en zijn dierbaren; hij herinnerde zich dat ook zijn buren leden onder de hongersnood. Zonder wrok ten opzichte van hen, ondanks het onrecht dat hem eerder was aangedaan, besloot hij zijn overvloedige vangst met hen te delen.

Durga's buren konden nauwelijks geloven dat hij, ondanks hun spot en eerdere vijandigheid, zijn rijkdom aan hen schonk. Tijdens de hele hongersnood bleef Durga zijn buren en andere behoeftigen helpen. Telkens wanneer hij zijn net uitwierp, keerde hij terug met een boot vol vis, waardoor hij iedereen kon blijven ondersteunen.

Zelfs nadat de hongersnood voorbij was, bleef Durga onder Gods bescherming staan. Zijn rijkdom groeide zodanig dat het hem mogelijk werd een prachtige tempel te bouwen, gewijd aan Brahma. Deze tempel was zo indrukwekkend dat pelgrims uit alle delen van de wereld kwamen om het bouwwerk te bewonderen.

De Erfenis van Durga: Levenslessen en Stelregels

Sindsdien leeft onder de bewoners van Mathura de overtuiging dat men zwakkeren moet beschermen, elkaar moet helpen en nooit vijandig moet zijn tegenover hen die door tegenslag zijn getroffen.

Ter afsluiting gaf Durga zijn familie enkele wijze stelregels mee, die hij als zijn nalatenschap beschouwde:

- Het onrecht dat wij onze buren aandoen, zal ons als een schaduw achtervolgen.
- De kennis van de mens is trots; zijn beste acties zijn illusoir als hij deze niet weet toe te schrijven aan God.
- De liefde voor de medemens zou de hoofdregel moeten zijn voor de rechtvaardige mens in al zijn werken, omdat dit het meest weegt in de hemelse afweging.
- Hij die nederig is van hart en geest is geliefd door God, hij heeft niets anders nodig.
- Als het lichaam versterkt wordt door spieren, wordt de ziel versterkt door deugd.
- Er is geen grotere zondaar dan degene die zijn ogen richt op de vrouw van de buurman.

Stelregels voor een deugdzzaam leven

Een van de belangrijkste stelregels die velen beschouwen als tijdloos, benadrukt het belang van vergeving en goedheid. Zoals de aarde de mensen draagt die haar betreden en zelfs gewond wordt door de ploeg, zo dienen wij kwaad te beantwoorden met goedheid. Dit principe onderstreept de kracht van mededogen en het vermogen om negatieve daden te transformeren door positieve respons.

De waarde van ons voorbeeld ligt niet in het omgaan met enkel de goeden in de samenleving; juist door contact met hen die op een dwaalspoor zijn, kunnen we

bijdragen aan hun verandering. We moeten niet bang zijn ons te mengen met de slechten, want onze invloed kan hen helpen een betere weg te kiezen.

Er wordt gesteld dat als één individu de bron kan zijn van de ondergang van een hele gemeenschap, deze verbannen moet worden. Op dezelfde manier moet een dorp dat een heel district kan vernietigen, worden verwoest, en een district dat aanleiding kan geven tot het verlies van de ziel, moet worden verlaten. Deze gedachte benadrukt de noodzaak van bescherming en het nemen van verantwoordelijkheid voor het grotere geheel.

De diensten die wij verlenen aan mensen met een slechte inborst, zijn vaak niet blijvend; het goede dat wij doen lijkt op tekens die in het water worden geschreven en snel verdwijnen. Toch moeten wij het goede doen voor ons eigen innerlijk welzijn, en niet om erkenning of beloning op aarde. Onze deugden en zonden blijven immers bij ons, zelfs na de dood, terwijl onze bezittingen en geliefden ons slechts tot het graf begeleiden.

De deugdzame mens wordt vergeleken met de imposante Banyanboom, waarvan de schaduw bescherming en leven biedt aan alles wat eronder groeit. Dit beeld illustreert hoe een rechtvaardig persoon anderen inspireert en ondersteunt.

Wetenschap en kennis zijn slechts waardevol als men in staat is tot oordeelsvorming; zonder dit vermogen is kennis als een spiegel voor de blinde. Wie enkel waarde hecht aan middelen tot succes, verliest het zicht op wat juist is en op de juiste richting in het leven.

Sommigen menen dat het doel de middelen heiligt, maar deze gedachte vraagt om reflectie en wijsheid. Alleen het oneindige en grenzeloze kan het oneindige en grenzeloze begrijpen; slechts God kan God doorgronden.

Krishna's Adviezen voor Een Deugzaam Leven

De rechtvaardige mens wordt vergeleken met de sandaalboom, die ondanks het vallen door de slagen van de houthakker, de bijl parfumeert die hem verwondt. Dit krachtige beeld benadrukt dat zelfs wanneer een goed mens schade wordt toegebracht door een slecht mens, hij toch zijn omgeving blijft verrijken met zijn deugzaamheid en goedheid.

Levenshouding van de Toegewijde

Krishna geeft waardevolle adviezen aan hen die zichzelf willen heiligen in de Heer en streven naar eeuwige vergelding. Volgens Krishna dient men dagelijks heilige devotie te praktiseren en het lichaam in staat te stellen tot verdienstelijke boetedoeningen. Het streven naar spirituele groei staat centraal, waarbij men zich richt op innerlijke zuivering en discipline.

Afwijzing van Wereldse Verleidingen

De bewondering van de wereld moet men afwijzen als ware het vergif: slechts minachting mag men voelen voor aardse rijkdommen. Het belangrijkste is respect voor zichzelf en liefde voor medemensen. Krishna benadrukt dat men nooit boos moet worden en dat men zich moet onthouden van duivelse handelingen, zelfs tegenover dieren, die met liefde en respect bejegend dienen te worden, ongeacht hun imperfecties.

Vermijden van Verleidingen en Ondeugden

Sensuele verlangens moeten worden weggejaagd, hebzucht gemeden. Men dient zich verre te houden van dans, lied, muziek, gefermenteerde drank en gokken.

Kwaadsprekerij, laster en bedrog zijn uit den boze. Ook het koesteren van liefdevolle

gevoelens voor een vrouw, het omhelzen, en het bekvechten dienen vermeden te worden. Het huis, dieet en de kleding van de toegewijde moeten altijd netjes zijn.

Omgaan met de Armen

Wanneer een arm persoon aan de deur klopt, dient men deze te ontvangen, zijn voeten te wassen, hem te bedienen en samen te eten van wat overblijft, omdat de armen uitverkoren zijn door de Heer.

De Hoogste Deugd: Mededogen

De allerbelangrijkste deugd is dat men gedurende zijn hele leven nooit een ander mag molesteren. In plaats daarvan moet men medeschepselen beschermen, liefhebben en assisteren. Dit zijn de deugden die door God het meest gewaardeerd worden.

Krishna's Invloed en Universele Waarde

Krishna verkondigt onder zijn mensen gezonde doctrines van moraal en heeft hen geïnitieerd in de machtige principes van geven, zelfverloochening en zelfrespect. Dit gebeurde in een tijd waarin de verre landen van het westen nog bevolkt waren met woeste hordes en bossen. Tegen deze achtergrond rijst de vraag: wat heeft onze moderne beschaving, zo trots op haar vooruitgang en verlichting, daadwerkelijk kunnen toevoegen aan deze sublieme lessen?

HOOFDSTUK 14: KRISHNA'S FILOSOFISCHE LESSEN

De Diepgang van Krishna's Leringen

Het is van groot belang om de oorspronkelijke Sanskriet-teksten te bestuderen, in het bijzonder de Bhagavad-Gita, waarin de verheven lessen van Krishna aan zijn discipelen – en vooral aan Arjuna – zijn opgetekend. Door deze studie wordt duidelijk dat het concept van verlichting, zoals wij dat kennen, zijn wortels heeft in het oude Oosten. De thema's die Krishna behandelt zijn van een uitzonderlijk hoog filosofisch niveau: de diepste vraagstukken van de filosofie, de zuiverste moraal, de onsterfelijkheid van de ziel en de toekomst van de mens die leeft volgens goddelijke wetten.

Deze onderwerpen krijgen in Krishna's monologen vorm, waarbij de auteur zich beperkt tot het geven van antwoorden. Hiermee wordt aan de lezer – of de professor – een opening geboden om verder na te denken en nieuwe inzichten te verwerven.

Beperking tot de Onsterfelijkheid van de Ziel

Vanwege de beperkte ruimte kunnen niet alle grote onderwerpen in detail worden besproken. Daarom wordt hier de nadruk gelegd op Krishna's uiteenzetting over de onsterfelijkheid van de ziel. Deze beschouwing volstaat om inzicht te krijgen in de waarde van zijn leer.

Dialogoog tussen Arjuna en Krishna

Arjuna:

"Kan je ons vertellen, oh Krishna, wat is die pure substantie die wij van de Heer hebben ontvangen en die uiteindelijk weer naar Hem moet terugkeren?"

Krishna:

"De ziel is het principe van het leven; zij schenkt wijsheid aan het bezielde lichaam.

Materie daarentegen is levenloos en vergankelijk. De ziel denkt, handelt en is onsterfelijk. Uit het denken ontstaat de wil, en vanuit de wil volgt de daad. Zo is de mens het meest volmaakte van alle aardse schepselen, omdat hij vrij rondgaat in de geschapen wereld en in staat is om het ware van het valse te onderscheiden, rechtvaardigheid van onrecht, en goed van kwaad."

De innerlijke kennis trekt de ziel aan tot wat haar behaagt en stoot af wat haar niet bevalt. Hierdoor wordt de ziel verantwoordelijk gehouden voor haar daden en keuzes, en daarom heeft God beloningen en straffen vastgesteld.

Als de ziel het eeuwige en zuivere licht volgt dat haar leidt en inspireert, handelt zij vanzelf in het goede. Het kwaad krijgt echter de kans om te groeien wanneer de ziel haar oorsprong vergeet en zich laat meeslepen door invloeden van buitenaf.

De ziel is onsterfelijk en moet terugkeren naar de grote ziel waar het uit voortkomt; maar omdat het was gegeven aan de mens in de meest pure vorm, kan het niet terugkeren naar het hemelrijk zolang het niet is gereinigd van alle fouten die het heeft begaan vanwege de verbinding met materie.

De Reiniging en Essentie van de Ziel volgens Krishna

Arjuna: "Hoe kan je de ziel reinigen?"

Krishna: Krishna legt uit dat de ziel gereinigd kan worden, en dat dit proces afhankelijk is van de fouten die de ziel heeft begaan. Voor sommige zielen zal deze zuivering snel plaatsvinden, terwijl het voor anderen langer kan duren. De grootste straf voor de ziel is

echter haar uitsluiting van hereniging met het grote geheel. Deze uitsluiting vindt plaats in de lagere hemelen, die als een soort hel worden beschouwd. Het diepste verlangen van de ziel is immers om terug te keren naar haar oorsprong en op te gaan in de universele ziel van het bestaan. Het niet kunnen voldoen aan dit verlangen geldt als de zwaarste straf.

Arjuna: "Hoe kan de ziel onrein zijn als zij deel uitmaakt van de grote ziel?"

Krishna: Krishna antwoordt dat de ziel in haar puurste essentie rein is. Het licht van de sublieme ahamkara ontwikkelt uit zichzelf geen duisternis. Als er in de ziel een kiem van onvolmaaktheid zou bestaan, zou deze vernietigbaar zijn, net als het lichaam; maar dat is niet het geval. De imperfectie van de ziel ontstaat uitsluitend door haar vermenging met materie. Deze onzuiverheid raakt echter niet de kern van de ziel, want haar oorzaak ligt buiten de ziel zelf, namelijk in de superieure intelligentie, in God.

Samenvatting van Krishna's Leer

Na deze filosofische beschouwingen wordt aangegeven dat verdere citaten niet worden gegeven, omdat Krishna's uitleg verder zou reiken dan het begrip van wie zich niet intensief met de diepste filosofie bezighoudt. Toch zijn deze inzichten voldoende om de kern van Krishna's leer helder samen te vatten.

- Krishna werd in India geboren om de onsterfelijkheid van de ziel te prediken.
- Hij benadrukte de vrije wil, wat neerkomt op vrijheid van meningsuiting en persoonlijkheid.
- Hij leerde geloof in verdienste en tekort, in beloning en bestraffing in het toekomstige leven.
- Hij kwam om mensen liefdadigheid bij te brengen, liefde voor elkaar, zelfrespect, het goede doen om het goede zelf, en vertrouwen in de onuitputtelijke goedheid van de schepper.
- Krishna leerde het kwaad te bestrijden door het goede, de zwakken te troosten, de onfortuinlijken te ondersteunen, de onderdrukten te helpen en tirannie te weerstaan.
- Hij leefde sober, hield van de armen, leefde kuis en raadde deze levenshouding ook aan.

De Invloed van Krishna en de Verdraaiing van Zijn Leer

Krishna wordt beschouwd als de machtigste figuur uit de oudheid. Zijn werk van wedergeboorte inspireerde later niet alleen Christus, maar ook Mozes, die op zijn beurt beïnvloed werd door de geschriften en daden van Manu. Deze lijn van inspiratie toont de diepe impact van Krishna's handelen en filosofie op latere religieuze hervormers en denkers.

Toch is het belangrijk stil te staan bij de ontwikkeling na Krishna's tijd. De hervormer zelf stond voor zuivere waarden en spirituele verheffing, maar na zijn dood namen zijn opvolgers een andere koers. Geleidelijk raakten zij de verheven tradities van hun meester uit het oog. Gedreven door eigenbelang en de drang naar overheersing, brachten zij het volk in verval en vernedering. Dit proces effende het pad voor de opkomst van een allesoverheersende, despotische theocratie, zoals zichtbaar werd in de macht van de Indiase Brahmanen.

Hoofdstuk 15: Verheerlijking van Krishna – Zijn discipelen gaven hem de naam Jezues (Deva Deva; Pure Essentie)

Op een bepaalde dag in Krishna's leven stuurde de tiran van Mathura een groot leger uit tegen Krishna en zijn discipelen. De discipelen raakten in paniek en probeerden te vluchten voor het dreigende gevaar. Hun vertrouwen leek te zijn verdwenen op het moment dat de dreiging zich aandiende.

Terwijl Krishna in gebed was, sprak hij zijn volgelingen toe en vroeg: "Waarom zijn jullie bang? Beseffen jullie dan niet wie hier met jullie samen staat?" Op dat moment openbaarde Krishna zich aan zijn discipelen in zijn volle glorie. Hij straalde zo'n intens licht uit dat de discipelen overmand werden door ontzag en zich met hun gezicht in het zand wierpen. Ze smeekten Krishna om vergiffenis voor hun zwakte en gebrek aan vertrouwen.

Toen Krishna zijn menselijke vorm weer aannam, sprak hij hen vaderlijk toe: "Hebben jullie geen vertrouwen in mij? Weet dat, of ik nu aanwezig ben of afwezig, ik altijd tussen jullie zal zijn om jullie te beschermen." Door deze woorden hervonden de discipelen hun geloof en beloofden zij nooit meer te twijfelen aan zijn macht. Vanaf dat moment noemden zij hem Deva Deva, zoals ook vermeld staat in de Bhagavata Purana.

Hoofdstuk 16: Krishna en de Twee Heilige Vrouwen, Lakshmi en Saraswati

Krishna trok door de omgeving van Mathura, steeds vergezeld door zijn discipelen en een menigte mensen die verlangden om hem te zien. Overal werd hij geprezen als de bevrijder die het volk had verlost van de tiran Kansa, die door Krishna zijn verdiende straf had gekregen. De mensen wezen naar hem en zeiden: "Zie hem die ons bevrijd heeft van de onderdrukker, zie hem die de doden weer tot leven kan wekken, de lamme geneest, en de dove en de blinde hun gezondheid teruggeeft."

Op een dag kwamen er twee vrouwen uit de laagste kaste naar Krishna toe. Zij besprenkelden hem met geurend water en bewezen hem eer. De menigte reageerde hier afwijzend op, maar Krishna sprak hen toe en maakte duidelijk hoe hij hierover dacht: "Vrouwen, ik accepteer jullie offer. Het kleine beetje dat uit het hart gegeven wordt, is veel meer waard dan alle uiterlijke vertoning. Wat verlangen jullie van mij?"

De vrouwen antwoordden: "Heer, onze echtgenoten maken zich zorgen. Er is geen blijdschap in ons huis, omdat God ons niet tot moeders wil maken."

Toen hielp Krishna hen overeind en sprak: "Jullie wens zal worden gehoord. Omdat jullie in mij geloven, zal het geluk terugkeren in jullie huis."

Enige tijd later werden hun gebeden verhoord. Nicha Dali en Saraswati schonken allebei het leven aan een zoon. Deze twee kinderen groeiden uit tot heilige personen, en onder de namen Sudama en Sudasie zijn ze later bekend geworden binnen de Hindoeïstische traditie, zoals vermeld in de Bhagavata Purana.

Hoofdstuk 17: De Dood van Krishna

Het werk van Krishna als verlosser was voltooid. Heel India leek nieuw leven te hebben gekregen; gebeden, hoop en geloof verwarmden de harten van de mensen en overal was er activiteit. Krishna, zich ervan bewust dat zijn taak op aarde erop zat, begreep dat het moment gekomen was om terug te keren naar de bron vanwaar hij was gezonden. Hoewel zijn discipelen hem wilden volgen, verbood hij dit. Op een dag begaf Krishna zich naar de oever van de rivier om zich te reinigen van de sporen van zijn sterfelijk bestaan—de vlekken die hij mogelijk had opgedaan tijdens de vele strijd die hij had geleverd. Aan de waterkant aangekomen, dompelde hij zich driemaal onder. Vervolgens knielde hij neer, keek omhoog naar de hemel en begon in gebed te wachten op zijn dood. In deze kwetsbare houding werd Krishna plotseling getroffen door een pijl. Deze werd afgeschoten door Angada, de man wiens misdaden Krishna eerder had onthuld. Angada was hem naar de rivier gevolgd met de bedoeling hem te doden. Volgens de overlevering is Angada tot in eeuwigheid gedoemd om op aarde rond te zwerven, te leven van de resten der doden, in het gezelschap van jakhalzen en andere onreine dieren. Na de dood van Krishna bond de moordenaar het lichaam van de godmens vast aan een boom, zodat het een prooi zou zijn voor de gieren. Het nieuws van Krishna's dood verspreidde zich razendsnel. Onder leiding van Arjuna, Krishna's meest geliefde discipel, haastten de mensen zich naar de plek om het lichaam te claimen. Maar tot hun verbazing was het sterfelijke lichaam van de verlosser verdwenen; het was zonder twijfel opgegaan naar de hemelse sferen. De boom waaraan het lichaam had gehangen, werd plotseling bedekt met prachtige rode bloemen en verspreidde een zoete geur. Zo kwam er een einde aan het leven van Krishna, die slachtoffer werd van iemand die zijn wetten niet wilde erkennen, en die door zijn ondeugden en hypocrisie uit de gemeenschap van de mensen was verbannen. (Bhagavata Purana en Indische tradities)

Hoofdstuk 18: Enkele Woorden van Uitleg

In dit hoofdstuk wordt een kritische beschouwing gegeven over de verhalen rondom Devika en haar zoon, alsook over de mythen die de Indiase traditie en poëzie kenmerken. De schrijver stelt dat geen enkele oriëntalist die de materie begrijpt, zal betwisten wat er over Devika en haar zoon is gezegd. Het is immers allang duidelijk geworden dat veel van de moderne mythen uit de Indiase traditie en poëzie voortkomen uit verval en bijgeloof, gebruikt door de Brahmanen om de massa's te beheersen en hun macht te behouden.

Om deze reden verwerpt de schrijver de heroïsche verhalen die Indiase dichters over Krishna hebben opgetekend, omdat deze later zijn toegevoegd en geen grenzen kennen in hun beschrijving van het buitengewone. De bekendste poëzie over Krishna, die niet ouder is dan de Mahabharata — geschreven circa 2000 jaar voor onze jaartelling — vindt haar oorsprong in het idee dat de heilige voortdurend de menselijke handelingen en omstandigheden naar zijn wil stuurt, en op aarde zowel beloningen als straffen uitdeelt voor goede en slechte daden.

Dit gedachtegoed is niet uniek voor India, maar doordringt ook de oude beschavingen van Egypte, Griekenland en het Hebreeuwse volk. Het is een afgeleide van een periode waarin India haar zuivere Veda-tradities en de leer van Krishna vergat en zich in de armen wierp van heiligen, helden en halfgoden.

De auteur illustreert deze ontwikkeling met een voorbeeld uit de moderne tijd, en benadrukt zo het belang van het afwijzen van Indiase poëzie wanneer men Krishna en zijn werk wil eren. Alleen door ons te richten op de zuivere theologie, de leer van de shastra's en de bewaarde tradities van India, kan men recht doen aan zijn nalatenschap. In de zestiende eeuw waren er pogingen om in epische poëzie klassieke figuren als Mars, Jupiter, Juno, Venus en Minerva te vervangen door Krishna, apostelen, engelen en heiligen. Tosso's Jeruzalem diende hierbij als model. Als deze gewoonte in het Oosten was overgenomen en tot traditie was geworden, zou men na eeuwen van onderzoek en speurwerk, bij het reconstrueren van het verleden, verplicht zijn geweest om poëzie en legenden af te zweren en een nieuw beeld te vormen van Christus, zijn apostelen en hun leer — met als pijnlijk gevolg de ontdekking dat deze figuren, wanneer ze opduiken in burgerlijke en religieuze conflicten, noodgedwongen als uitvindingen van bijgeloof moeten worden afgewezen.

De schrijver maakt duidelijk dat zijn benadering niet wezenlijk anders is: hij bestudeert Krishna uitsluitend vanuit zijn filosofische en morele revolutie. Dit is, zo stelt hij, het enige juiste perspectief. Bovendien waarderen de geleerden in India, die zich tot op de dag van vandaag toewijden aan de studie van de religieuze waarheden, juist dit aspect van Krishna.

Hoofdstuk 19: Opvolgers van Krishna – Grootheid en Verval van de Brahmanen

Na Krishna's heengaan namen zijn directe opvolgers zich voor om alle deugden te volgen. Zij oefenden volledige zelfverloochening en streefden naar een sober leven, waarbij hun hoop en verwachtingen uitsluitend gericht waren op een toekomstig leven. Hun bestaan stond volledig in het teken van de hemelse missie van hun meester. Het ideaalbeeld van de Brahmaanse priester uit het oude India is bewonderenswaardig. Hun aanbidding was zuiver en majestueus, en hun toewijding aan God werd als bijzonder verdienstelijk beschouwd. In deze context is het van belang te begrijpen hoe de Manava-Dharmasastra en de Brahmaanse theologie de rol en plichten van de priesters definiëren, en hoe zij zich richten op onsterfelijkheid door trouw te blijven aan hun voorschriften.

De gedragsregels waaraan de priesters zich dienden te houden waren streng en dwingend. Door deze regels te volgen, ontstond een duidelijk contrast tussen de Brahmaan uit de eerste tijden en de Brahmaan uit latere perioden. Waar de priester van weleer volledig gewijd was aan zijn spirituele taak, weerspiegelt de evolutie binnen de Brahmaanse gemeenschap een verschuiving in waarden en praktijken.

Bij het onderzoeken van de motieven achter hun handelen, merkt Manu op dat zelfliefdheid nauwelijks prijzenswaardig is. Toch concludeert hij dat er niets in deze wereld is dat er volledig van vrijgesteld kan worden. Dit vormt een centraal thema in de beoordeling van de ontwikkeling en het verval binnen de Brahmaanse traditie.

Hoop, Plicht en Onbaatzuchtigheid in de Brahmaanse Leefregel

De tekst benadrukt dat hoop op een positieve uitkomst het vermogen tot inspanning voedt. De grootste opofferingen krijgen hun waarde doordat ze een doel dienen: vrome soberheid en goede daden komen voort uit de verwachting van een beloning. Dit idee dat hoop een bron van motivatie is, is diep verankerd in het menselijke handelen. Toch gaat de schrijver direct verder met een belangrijke nuancering. Hij stelt dat ware grootsheid juist ligt in het handelen zonder verwachting van een beloning. Wie zijn plichten vervult en zich volledig op God richt, zonder hoop of verwachting op persoonlijke voordelen, vindt het ware en onsterfelijke geluk. Dit onbaatzuchtige handelen wordt neergezet als het hoogste ideaal.

Het belangrijkste van alle plichten wordt genoemd: het bestuderen van de Veda's. Deze teksten worden gezien als het woord van Brahma en Krishna, geopenbaard aan de mens. De autoriteit van de heilige openbaringen (sruti) staat buiten kijf. De Brahmaanse priester bereikt het volmaakte geluk in het hiernamaals alleen door volledige toewijding en overgave, zonder de motieven van God te willen doorgronden of te begrijpen. Verder moet de priester zich onderwerpen aan de traditie (sruti) wanneer de wet geen uitsluitsel biedt. Terwijl het de gewone mens is toegestaan zich te laten leiden door eigenbelang en hoop op beloning, mag de priester uitsluitend handelen uit toewijding aan God. Zijn enige leidraad is het woord van God zoals geopenbaard in de geschriften, en de traditie wanneer de heilige teksten zwijgen.

Tenslotte waarschuwt Manu voor vrijdenkers die, vooruitlopend op de hervormingen van Boeddha, de autoriteit van openbaring en traditie afwijzen. Zulke mensen worden als atheïsten en ontkenner van de heilige boeken beschouwd en zijn volgens Manu niet welkom binnen de religieuze gemeenschap.

De Levenswandel en Inwijdingsplichten van de Brahmaan

De geïnitieerde Brahmaan is verplicht een leven van kuisheid te leiden. Hij mag heilige offers aan God uitsluitend in de ochtend verrichten, wanneer zowel zijn hart als zijn lichaam zuiver en rein zijn. Voor het altaar reciteert hij de heilige mantra's, waarmee hij zich volledig wijdt aan zijn spirituele opdracht.

De Eerste Levensfase: Bedelmonnikschap en Dienstbaarheid

Het eerste deel van zijn leven, dat tot ongeveer het zeventigste levensjaar duurt, brengt de Brahmaan door als bedelmonnik. In deze fase heeft hij de taak zijn medemens te onderrichten en te begeleiden naar God. Eigenbelang is hem vreemd; zijn leven staat in het teken van dienstbaarheid aan anderen. Iedereen die ongelukkig, getroffen, klein, arm of hulpeloos is, mag rekenen op zijn troost en ondersteuning.

Het Begin van de Plichten: Reiniging bij Geboorte

De verplichtingen van de Brahmaan beginnen reeds bij zijn geboorte. Krishna's nederdaling op aarde heeft immers niet alle zonden weggenomen. Wie onder dit geloof geboren wordt, dient daarom gereinigd en herboren te worden door het heilige water van de Yamuna, dat symbool staat voor zuivering. Dit kan het daadwerkelijke rivierwater zijn, of water dat door de gebeden van de priesters in de tempel als heilig is verklaard.

Verdere Inwijding voor de Toekomstige Guru

Voor de Brahmaan die is voorbestemd om Guru te worden, oftewel priester van de Goddelijke wet, volstaat de ceremonie van reiniging niet. Hij dient bovendien het heilige koord te dragen en vanaf zijn derde levensjaar zijn kruin te scheren, een ritueel dat hem zijn verdere leven begeleidt.

Het Ritueel van de Onderdompeling

Op het moment dat de Brahmaan wordt ondergedompeld, moeten zijn lippen met geklaarde boter en honing worden gezalfd. Tegelijkertijd worden de gebeden van toewijding gereciteerd. Dit symboliseert zijn volledige overgave en zuivering ten overstaan van het Goddelijke.

De Ceremoniën van Reiniging en Initiatie

De ceremoniën rond het scheren van het hoofd hebben een bijzondere betekenis binnen het leven van de Brahmaan. Deze rituelen moeten op het zesde levensjaar worden herhaald, en wanneer men de leeftijd van zestien bereikt, begeven allen die aan de Heer gewijd zijn zich naar de tempel. Daar bevestigen zij hun reiniging door middel van een zalving met heilige olie, omdat zij op dat moment de volwassenheid bereiken.

Toelating en Uitsluiting van Initiatie

Volgens de geschriften van Manu worden allen die deze sacramenten niet hebben ondergaan, onwaardig verklaard voor initiatie en geëxcommuniceerd. Het Sanskriet woord 'Vratyas' betekent niets anders dan excommunicatie, zoals hierboven omschreven.

Oefening in Gebeden en Discipline

Zodra het Brahmaanse kind de rituelen begrijpt, is hij verplicht zijn gebeden tweemaal daags op te zeggen, 's ochtends en 's avonds, rechtopstaand met gevouwen handen. In het ochtendgebed corrigeert hij de fouten die hij tijdens het avondgebed heeft gemaakt; in het avondgebed zuivert hij zich van de fouten die overdag zijn begaan. Pas na het bereiken van het zeventiende levensjaar, en volgens de regels van de heilige geschriften, is het hem toegestaan om offers te brengen aan het Goddelijke.

Voorbereiding op het Priesterschap

Voordat hij tot priester en leraar van de gelovigen mag worden ingewijd, is de Brahmaan verplicht jarenlang te studeren aan scholen voor theologie en filosofie. Daar leert hij de wetenschap van het leven en van God, kennis die hij later weer moet doorgeven aan anderen. Deze periode geldt als zijn proeftijd.

Te Bestuderen Wetenschappen

- Sanskriet – de heilige taal waarin God zich openbaarde aan de mens
- Theologie – met een volledige behandeling van religieuze ceremoniën
- Filosofie – vooral gericht op de dagelijkse plichten
- Astronomie
- Wiskunde
- Grammatica en zelfstandige naamwoorden
- En ten slotte, hetgeen wordt beschouwd als het meest essentiële voor de priester

De Overgang van Leerling tot Priester

De Brahmaan verdiept zich grondig in de Veda's, de heilige geschriften, waarbij hij zich toelegt op het bestuderen van commentaren en uitleg over moeilijke of onduidelijke passages. Manu stelt dat als een zoon zijn ouders moet eren vanwege het schenken van het materiële leven, hij zijn instructeur – de spirituele vader die hem het leven van de ziel geeft – nog meer dient te respecteren.

De Wijding tot Priester en de Levenswijze

Wanneer de proeftijd is voltooid, wordt de Brahmaan ingewijd als dienaar onder de dienaren van God. Als priester leeft hij strikt volgens de voorgeschreven regels. Zijn levensonderhoud bestaat uit aalmoezen, offers die door de gelovigen worden gegeven, aangezien hij zelf geen bezit mag hebben. Hij praktiseert vasten en onthouding en leeft als voorbeeld van alle deugden. Zijn tijd verdeelt hij tussen gebed en het geven van instructies, die hij doorgeeft aan nieuwelingen.

De Laatste Fase: Absorptie in het Goddelijke

Wanneer de Brahmaan na jaren van dienstbaarheid als leerling priester en leraar is geworden, en zijn leven heeft gewijd aan goede werken en aan God en zijn naasten, wacht hem nog één laatste taak: de voorbereiding op zijn finale absorptie in het Goddelijke.

Leven volgens de Heilige Geschriften

De geschriften beschrijven zijn gedrag in deze fase. Hij leeft alleen, zonder gezelschap, zonder te denken dat hij de wereld heeft verlaten of dat allen hem hebben verlaten. Hij

bezit geen huis noch haard; als honger hem overvalt, vertrouwt hij op God voor zijn verzorging – aan zijn voeten groeien de kruiden die hij eet. Hij verlangt niet naar het leven, noch naar de dood, maar wacht geduldig tot zijn tijd gekomen is, zoals een maaier 's nachts vreedzaam wacht op zijn loon. Hij zuivert al zijn handelingen en wijdt deze aan de Heer.

De Brahmaan spreekt geen kwade woorden, wenst niemand kwaad en waakt ervoor dat hij geen haat ontwikkelt jegens anderen. Mocht iemand hem slaan, dan laat hij de stok vallen, raapt deze zonder morren op en geeft hem terug.

Levenshouding en Laatste Fase van de Brahmaan

De Kern van het Nieuwe Testament en de Brahmaanse Ethiek

Is het niet dit wat het nieuwe testament ons leert? De ware geest van de heilige geschriften vraagt immers om de grootste zuiverheid van intentie. De Brahmaan mag zijn levensonderhoud niet zoeken in het uitleggen van wonderen en dromen. Hij dient bovenal te waken voor het bederven van die ware geest, door morele voorschriften niet te misbruiken voor wereldse belangen of passies. Het is essentieel dat hij de zuiverheid van zijn roeping bewaakt en niet de moraal naar zijn hand zet.

Vermaning en Oproep tot Nederigheid

Wat zegt u monsieur de Loyola? Deze lessen komen van ver, uit een tijd en traditie waarin de hoogste waarden centraal stonden. Aan het einde van zijn leven, als zijn laatste uur geslagen heeft, wordt de Brahmaan op een mat gelegd, bedekt met as. Zijn laatste woorden vormen dan een gebed voor heel de mensheid, voor allen die na zijn versmelting met de vader der dingen nog moeten lijden. Zo wordt zijn leven afgerond in volledige overgave en mededogen.

De Levensloop van de Brahmaan

De Brahmanen van vroegere tijden hadden een levensbestemming die volledig in het teken stond van gebed en onderwijs. Hun dagelijkse praktijk was gericht op het mediteren over eeuwige waarheden, de heilige geschriften en de grootheid van het hoogste wezen. Eerst trad men aan als priester, vervolgens als kluizenaar: deze wereld werd gezien als een plek van ballingschap en boetedoening, een noodzakelijke voorbereiding op de eeuwige gelukzaligheid die wachtte in het hiernamaals.

Eerbied en Waardering voor de Oude Geleerden

Een man die in India de leeftijd van dertig jaar passeert, en niet met vooringenomenheid naar deze gebruiken kijkt, zal niet anders kunnen dan met respect en dankbaarheid erkennen hoe diep de geest van rechtvaardigheid was geworteld bij deze oude geleerden. Hun morele houding en hun vermogen om eenzelfde oordeel te vellen als wijzelf, getuigen van een universele ethische waarde die tijd en plaats overstijgt.

De Morele Grondslagen volgens Missionaris Dubois

Volgens de missionaris Dubois, zoals beschreven in het tweede deel van zijn werk *Moeurs des Indes*, waren rechtvaardigheid, menselijkheid, goede trouw, compassie, ongeïnteresseerdheid en in feite alle deugden bekend en werden deze zowel door voorschriften als door voorbeelden onderwezen in de Indiase samenleving. Dubois stelt dat Indiërs, zowel in theorie als in de praktijk, morele principes hanteren die nagenoeg

overeenkomen met die van westerse samenlevingen. Hij onderstreept dat het niet een gebrek aan kennis van deze morele plichten is, maar andere oorzaken, waardoor Indiërs niet altijd alle gedragsregels van een beschaafde samenleving naleven.

Een opvallend punt is dat zelfs een priester van Christus niet schroomde om deze waardering uit te spreken over de priesters van Krishna. Daarbij moet worden opgemerkt dat deze priester niet beschikte over de uitgebreide kennis van theologische, filosofische en morele werken uit de eerste tijden, werken die wij nu dankzij de studie van het Sanskriet kunnen bestuderen.

Dubois merkt op dat de religieuze principes en het geloof van deze priesters hen waarschijnlijk hebben weerhouden van een nog verdere waardering van de Indiase religieuze tradities. Hij vraagt zich echter af wat hun reactie zou zijn geweest als het hen was toegestaan om alle ceremoniën en rituelen van aanbidding, die in de oudste Indiase kerk werden uitgevoerd, volledig te overzien.

De Ontwikkeling van Priesterlijke Macht en Verval

Na eeuwen van eenvoud, zelfverloochening en geloof, ontstonden in de boezem van Vedische geleerden de kiemen van machtsstreven. Waar priesters ooit een vanzelfsprekende autoriteit uitoefenden over het volk, slaagden zij er nu in om zowel civiele als religieuze, tijdelijke als spirituele dominantie te verkrijgen. In deze periode begonnen zij de politieke macht te verweven met religieuze autoriteit.

Het eerste deel van Dubois' boek laat zien hoe deze geleerden erin slaagden het volk, door middel van kastenscheiding, geleidelijk in een toestand van vernedering en demoralisatie te doen belanden. Door het volk het initiatief, de vrijheid en uiteindelijk de moed te ontnemen, werd het onmogelijk om weerstand te bieden aan buitenlandse veroveraars of om het morele en sociale leven te vernieuwen.

Het Gevaar van Priesterlijke Dominantie

Dit alles wordt door Dubois aangeduid als een treurig voorbeeld van het lot dat mensen ondergaan wanneer het religieuze idee volledig wordt geïdentificeerd met de priester en men zich overgeeft aan diens dominantie. Het gevolg hiervan is dat men de vrijheid van oordeel, geweten en zelfrespect verliest.

Dubois concludeert dat in alle religies waar tolerantie en vrijheid van oordeel worden onderdrukt, de priester een actieve tegenstander is van vooruitgang en vrijheid. Hoewel de Indiase bevolking werd gemoraliseerd door hun priesters, keerde het morele verval zich uiteindelijk ook tegen deze geestelijken zelf: de middelen die zij gebruikten, werden uiteindelijk tegen henzelf ingezet.

De Huidige Staat van de Brahmaanse Priester

De Brahmaanse priesters van tegenwoordig vormen slechts een schaduw van wat ze ooit waren. Ze zijn vervalmen door armoede, zwakte en het uiteenvallen van hun deugden, terwijl ze nu vooral herinnerd worden om hun vergane glorie. Op een enkele opvallende uitzondering na delen ze onderling een erfenis van ongelooflijke trots, die hand in hand gaat met hun huidige degradatie en nutteloosheid. Deze mensen, die noch waardigheid noch zelfrespect bezitten, zouden eigenlijk al lang uit het publieke leven verdwenen moeten zijn. Toch blijft India, als land van onveranderlijkheid, hen een plek bieden in de samenleving.

Hoewel hun macht op de massa's nog enigszins doorwerkt, zien de intelligente mensen uit de hogere kasten geen waarde meer in de Brahmaanse priesters. Zij beschouwen hen

niet meer dan als zwervers, aan wie zij door vooroordelen verbonden zijn en die zij beschermen en ondersteunen zonder echte overtuiging.

Wie 's avonds stad en land doorkruist en het geluid van trompetten en drums hoort, herkent daarin de aankondiging van een geboorte, een huwelijk of het volwassen worden van een meisje. Onder de veranda's en op de trappen van de huizen zitten dan haveloze bedelaars, luidruchtig roepend en zichzelf belachelijk makend; dit zijn de Brahmanen die zijn gekomen om te eten van de rijst die speciaal voor de ceremonie is klaargemaakt.

Deze aanwezigheid van de Brahmanen is onmisbaar geworden voor elk familiefeest of publieke viering; geen enkele gelegenheid kan plaatsvinden zonder hun betrokkenheid. Het is zelfs gebruikelijk dat zij de schalen meenemen waarin zij zijn bediend. Meestal zijn deze borden eenvoudig, gemaakt van ijzer of brons, maar soms laat een raja, uit trots of om indruk te maken, hen bedienen in zilver of zelfs goud, waaraan enorme bedragen worden uitgegeven. In zulke gevallen zijn de Brahmanen verrukt en doen zij hun uiterste best om de prins te eren. Toch ontstaan er dikwijls conflicten onderling wanneer het tijd is om de rijkdommen te verdelen, wat tot ruzies en verdeeldheid leidt.

De Uitzonderingen binnen de Brahmaanse Kaste

Ondanks de algemene neergang van de Brahmaanse priesters zijn er enkelen die zich bewust en rigoureuus hebben losgemaakt van de traditionele kaste. Deze individuen hebben ervoor gekozen om afstand te nemen van de heersende normen binnen hun groep en zoeken troost in het verlies van hun vroegere macht door terug te keren naar het oorspronkelijke geloof. Vooral in Zuid-India zijn er Brahmaanse priesters te vinden die zich toeleggen op studie en gebed. Zij presenteren zich aan de samenleving als heiligen en worden gezien als de meest volmaakte voorbeelden van deugdzaamheid. Daarnaast zijn er ook vooruitstrevende individuen die nog een stap verder zijn gegaan. Deze mensen hebben niet alleen hun ouders en vrienden verlaten, maar keren zich actief tegen de bestaande ellende. Zij richten zich op het prediken van de gelijkheid van alle mensen en proberen het land te inspireren om zich te verzetten tegen buitenlandse overheersing.

Het contact met Europeanen heeft bij deze groep tot het besef geleid dat hun zwakte en gevoel van minderwaardigheid voortkwamen uit de langdurige stagnatie en de rigide kastenscheiding. Vol verlangen om het juk van de kaste af te werpen, proberen zij nieuw leven te blazen in het bloed dat traag door hun aderen stroomt, en streven zij ernaar hun landgenoten te verenigen tegen de gezamenlijke vijand.

Hoewel deze pogingen tot dusver machteloos zijn gebleven, kunnen zij in de toekomst wellicht vruchten afwerpen. Vooralsnog hebben deze voortrekkers echter vooral bereikt dat hun werken op de nationale index zijn geplaatst, dat ze uit hun familieverband zijn verbannen en zelfs door hun eigen kinderen zijn afgewezen.

De Opkomst van een Nieuwe Kaste in Zuid-India

Aan de zijde van de Brahmaan rijst er in Zuid-India een andere kaste op, die inmiddels al een aanzienlijk deel van deze regio domineert. Deze groep, een gemeenschap bestaande uit talloze fanatici, koestert heimelijke maar sterke ambities om de Brahmaanse overheersing over het volk uiteindelijk over te nemen. Hun streven is niet puur ideëel: zij hopen het Brahmanisme te herstellen in hun land, maar dan vooral tot eigen voordeel. Hun invloed begint geleidelijk zichtbaar te worden.

Levenswijze en Invloed

De leden van deze nieuwe kaste leven uitsluitend van rijst, ghee en groenten. Ze proberen hun sobere levensstijl ook aan anderen op te leggen. Door deze discipline zullen ze vermoedelijk snel een belangrijke machtspositie verwerven, vooral in gebieden waar rijkdom een centrale rol speelt.

De handel is volledig in hun handen. Ze ondersteunen elkaar via omvangrijke associaties, verzamelen kapitaal en reizen veelvuldig. Er is weinig twijfel dat deze groep uit zal groeien tot een machtig blok. Toch worden ze door de Engelsen niet serieus genomen, omdat hun uiteindelijke doel het herstel van de theocratie uit het verleden betreft.

Reactie van de Bevolking en Engelse Invloed

De situatie is zo schrijnend geworden door de handelingen van sommige priesters, dat de bevolking bereid lijkt hun volledige macht te gebruiken, mocht de oude Brahmaanse autoriteit ten val worden gebracht. Toch kan dit niet bereikt worden zolang het land geregeerd wordt met de strenge hand van de Engelsen. Al ruim een eeuw werpen zij een waakzaam oog op de Himalaya's en de vruchtbare vlakten van India, in afwachting van het juiste moment om het gebied te veroveren.

Slotopmerking

Ik zal nu niet verder ingaan op de staat van heftige demoralisatie waarin deze sektarische kaste, door het religieuze idee van India te misbruiken, het land heeft gebracht. Hierover zal in latere hoofdstukken meer worden verteld, met name bij de behandeling van de feesten en ceremonies die de oude vormen van aanbidding hebben verdrongen.

Hoofdstuk 20: Ceremonies en Sacramenten (Samskaras) uit de Oude Brahmaanse Aanbidding

In de oude Brahmaanse traditie, net als in moderne religies, bestond de aanbidding uit twee hoofdvormen. De eerste vorm, bekend onder de naam van ceremonies en Yajna's, betreft de verering van het heilige door middel van gebeden en geloften van de stervelingen. Hierbij richten gelovigen zich tot het goddelijke, met offerandes en rituelen die de band tussen mens en het heilige versterken.

De tweede vorm, aangeduid als sacramenten, richt zich op de gelovige zelf. Hierbij verricht de gelovige bepaalde handelingen en rituelen die gericht zijn op zuivering, verwachtingen en het reguleren van het spirituele leven. Deze sacramenten bepalen in essentie de verhouding van de gelovige tot God en vormen de spirituele leidraad in het dagelijks leven.

In de latere Brahmaanse kerk, onder leiding van de opvolgers van Krishna, zijn specifieke Yajna's en sacramenten ingesteld die de religieuze praktijk verder vormgeven.

Sarva Medha Yajna

Volgens de Veda's wordt Brahma voorgesteld als degene die zichzelf heeft opgeofferd voor de schepping. Het is niet alleen zo dat God is geïncarneerd om de mens te leiden naar de heilige bron; hij heeft zichzelf letterlijk geofferd om het bestaan van de mens mogelijk te maken. Dit sublieme idee – de goddelijke zelfopoffering voor het leven – wordt volgens M. Humboldt weerspiegeld in alle heilige boeken uit de oudheid.

Sarva Medha Yajna: Het Universele Offer in de Brahmaanse Traditie

De heilige boeken van India benadrukken dat Brahman zowel de uitvoerder is van de Yajna als de materie die wordt geofferd tijdens deze ceremonie. Hierdoor identificeert de priester, die elke ochtend leiding geeft aan de Sarva Medha-ceremonies, zich tijdens het offer met de heilige die Brahman is. In bredere zin manifesteert Brahma zich namelijk in de vorm van Krishna, die volgens de traditie op aarde komt om te sterven voor de verlossing van de mensheid. Zo wordt het plechtige offer door Brahma zelf voltrokken en krijgt het een diepreligieuze betekenis.

Wanneer de priester bij het altaar staat tijdens het Sarva Medha-offer, richt hij zijn gebeden tot God ter ere van zowel de schepping als de incarnatie van Krishna. Deze handeling weerspiegelt dezelfde symboliek van zelfopoffering die men ook terugziet in de katholieke mis.

De ceremonie neemt een centrale plaats in binnen de Brahmaanse religie. Het is voor de priester essentieel dat hij zijn ochtend niet begint voordat hij al zijn fouten heeft overwogen en zich daarvan heeft gereinigd volgens de voorgeschreven regels. Deze dagelijkse zuivering is onmisbaar in de religieuze praktijk.

Andere Yajna's worden beschouwd als ceremoniën van de tweede orde. Zij worden soms gehouden ter ere van heilige personen die verlichting hebben bereikt, en soms om God te bidden voor een goede oogst en overvloedige vruchten.

Voor het uitvoeren van de Yajna worden specifieke materialen gebruikt: geconcentreerde oliën, gezuiverd water en diverse parfums, die bij het altaar worden verbrand in een gouden statief. Het eigenlijke offer bestaat uit een rijstcake gemengd met geklaarde boter. Na het offeren aan God en het uitspreken van de gebeden, dient de priester deze cake te eten, waarmee het offer wordt afgerond.

Met de tijd, toen de Brahmanen hun zuivere leer voorbehouden aan ingewijden en het volk werd verdeeld in kasten, veranderde de aard van de aanbidding. Rituelen werden

steeds meer oppervlakkig en het offeren van dieren deed zijn intrede. Na de inwijding werd het vlees verdeeld onder de assistenten, die door het eten van dit voedsel gezuiverd werden van hun onbewuste fouten.

Deze latere periode van de Brahmaanse traditie was een inspiratiebron voor religieuze gebruiken in Egypte en in de eredienst van Mozes.

Sacramenten (Sanskaras) en het Ritueel van Zuivering

De Eerste Zuiveringsceremonie na Geboorte

Binnen drie dagen na de geboorte dient het pasgeboren kind besprenkeld te worden met gezuiverd water uit de Ganges. Als de rivier te ver is, wordt gezuiverd water gebruikt dat door een Brahmaan is verkregen. Dit oeroude gebruik in India vindt zijn oorsprong in de Vedische tijd en wordt toegeschreven aan Krishna, die voor zijn dood in de Ganges werd ondergedompeld. Tot op de dag van vandaag voeren Indiërs deze ceremonie uit met alle daarbij horende traditionele rituelen.

De heilige boeken van India stellen duidelijk dat deze besprenkeling bedoeld is om de smet van de oosterse zonde van het kind weg te nemen. Ook als men deze handeling ziet als een eenvoudige wassing, krijgt het door het religieuze karakter en het officiëren door een Brahmaan de status van sacrament.

Dit religieuze gebruik staat niet op zichzelf; het water van zuivering dat het kind reinigt, blijft door het leven heen een centrale rol spelen. Het systeem van wassen en zuiveren is zelfs overgenomen door andere oosterse religies.

Bevestiging en Zuivering binnen de Brahmaanse Traditie

Voor de bevestiging van het kind worden in de oude geschriften twee teksten aangehaald: uit de Veda's en uit de wetten van Manu. De Atharva Veda stelt dat wie voor zijn zestiende jaar niet in de tempel is gezuiverd door zalving met heilige olie, gewijde inhuldiging en het gebed van Savitri, uit de gemeenschap verbannen moet worden als een verachter van het heilige woord.

Ondanks de verdeling van de samenleving in kasten en het vasthouden aan oude doctrines, hebben de Brahmanen dit sacrament behouden en zelfs uitgebreid naar andere klassen, met uitzondering van de Shudra's, oftewel proletariërs, slaven en paria's.

Manu, verkort en aangepast aan hun interesse zegt dus (boek ii, sloka 38 & 39)

Tot de 12e jaar van een Brahmaan, tot de 16e voor een Kshatriya, tot de 18e voor een Vasya en tot de 20e voor een Shudra, de tijd om te ontvangen van de heilige inhuldiging door de Savitri is nog niet voorbij.

Maar als de tijd is overschreden, de jonge mannen van deze klasse, die deze sacramenten niet volledig hebben ontvangen, worden onwaardig verklaard voor initiatie, geëxcommuniceerd (Vratyas) en overgeleverd aan de minachting van eerlijke mannen.

Tijdens het verzekeren van de twee teksten hebben wij gezien dat dit sacrament van bevestiging een voortzetting was van de eerste ceremonie uitgevoerd bij de wieg van de baby, dat is de bevestiging van de zuivering door water in drie dagen na geboorte.

Zuivering en absolutie bekentenis:

Volgens de Indiase traditie is de mens aan de aarde gebonden op verschillende manieren- sommigen door de ziel, anderen door het lichaam.

Besmetting van het lichaam kan simpel door water worden gereinigd, bij anderen door het water van zuivering, naargelang hun zwaartekracht, soms door onthouding en sterven.

En over dit gesproken, kunnen wij zeggen dat het moeilijk is om een idee te vormen van de martelingen en geseling die kluizenaars zichzelf aandoen, en die de Fakirs hun opvolgers nog steeds zelf opleggen in India.

Onzuiverheid van hart wordt uitgewist door gebed, door boetedoening en pelgrimage naar de Ganges, alsook naar de verschillende plaatsen geheiligd door het leven en dood van Krishna.

Het is eenvoudig te begrijpen, onder de macht van dit absorberende religie die zowel lichaam als ziel beheerst van zijn volgelingen om zo te reguleren tot de kleinst mogelijke gebruiken van het dagelijks leven, de mens was niet toegestaan te oordelen over zijn eigen fouten, net zoals hem niet was toegestaan te vragen over de heilige geschriften.

De rol en het gezag van de priester volgens Manu

Manu beschrijft in zijn eerste boek het wezen en de functie van de priester als volgt: de geboorte van de priester wordt gezien als de eeuwige incarnatie van rechtvaardigheid. De priester is in het leven geroepen om recht te spreken, waarbij hij zich in zijn oordeel identificeert met het goddelijke. Volgens Manu neemt de priester in de wereld de hoogste positie in: hij is de soevereine heer over alle wezens en het is aan hem om te waken over de schatten van civiele en religieuze wetten.

De priester als religieuze rechter

Als religieuze rechter kent de priester alle zonden en overtredingen. Hij bepaalt vervolgens de boete die de schuldige moet ondergaan. Dit proces verloopt als volgt: elke ochtend, na het uitvoeren van de Yajna, verzamelen degenen die zichzelf als verwerpelijk beschouwen zich in de tuin van de pagode naast het heilige waterbassin. Aan een tafel gezeten, belijden zij hun fouten aan de oudste priester, waarna ze de opgelegde straf ontvangen.

Formule van bekentenis en sancties

De formule van bekentenis die hierbij wordt gebruikt luidt:

“De Brahmaanse bewakers van de heilige Sruti (openbaringen), jij die weet van de toepassing zijnde boetedoening-doende sanskaars (sacramenten) wat moet er gebeuren? Gezien de overtredingen.”

De oudste Brahmaan antwoordt hierop: “Verlicht door de hogere geest hebben wij besloten en dit is wat u moet doen.”

Afhankelijk van de zwaarte van de overtreding wordt er vervolgens een passende sanctie opgelegd, zoals wassen, disciplineren, onthouding, boetedoening, het brengen van offers aan God, gebed of pelgrimage. Voor overtredingen die niet door zuivering hersteld kunnen worden, volgt een zwaardere straf: gedeeltelijke of volledige verstoting

uit de kaste. De geëxcommuniceerde, ook wel Vratya genoemd, degradeert tot de rang van paria.

Betekenis van 'sanskaars'

Om de term 'sanskaars', die hier vertaald is als 'sacrament', nader te duiden, wordt verwezen naar de aantekeningen van de oriëntalist Loiseleur Deslongchamps, de vertaler van Manu. Deze verwijzing benadrukt het belang en de betekenis van de rituele en reinigende ceremoniën binnen de Indiase traditie.

Sanskaars: De Vedische Sacramenten en Hun Betekenis

De sanskaars, oftewel sacramenten, vormen een essentieel onderdeel van het rituele leven en de geestelijke ontwikkeling binnen de Indiase traditie. Deze reinigende ceremoniën zijn gericht op de beschaving en morele vorming van het individu. Het is dan ook passend om de absolutie die een Indiër ontvangt van de Brahmaanse priester na een publieke bekentenis, als een sacrament te beschouwen.

Opvallend is dat de vroege Christenen dit gebruik zonder aarzeling hebben overgenomen. Zij namen, net als bij vele andere tradities uit India die tijdens hun eerste leerperiodes in Egypte en het Oosten werden bestudeerd, de praktijk van publieke bekentenis en absolutie over in hun eigen rituelen.

Het Huwelijk als Sacrament

Binnen de Vedische religie wordt het huwelijk beschouwd als een sacrament. De Veda's stellen hierover: "Brahma heeft het huwelijk ingesteld omdat hij man en vrouw heeft geschapen voor de voortplanting van de mensheid; ter ere van dit heilige werk moet de verbintenis van de seksen, om rechtsgeldig te zijn, geheiligd worden door de gebeden van de priester." Het huwelijk is daarmee niet enkel een maatschappelijk contract, maar een door het goddelijke bekrachtigde verbintenis.

Het Laatste Sacrament: De Dood

Volgens de aantekeningen van oriëntalist Loiseleur Deslongchamps, die als betrouwbaar worden beschouwd, is de dood het laatste sacrament. Opmerkelijk hierbij is dat de Indiase priester zich niet bemoeit met de stervende mens. De Vedische religie kent in zulke gevallen het recht toe aan de oudste zoon, of aan de naaste verwant, om de rituelen na het overlijden te organiseren. Het is het gebed van de oudste zoon dat voor de overleden vader de poorten van de hemel opent.

De Vijf Vedische Sacramenten

Er zijn vijf voornaamste sacramenten binnen de Vedische traditie:

1. Zalving van de priester: Dit is de wijding van de priester, die als gewijde dienaar onder alle dienaren van God fungeert. Deze wijding markeert het begin van zijn spirituele en sociale rol, zoals eerder besproken bij de vereiste opleiding van een menselijk wezen.
2. Onderdompeling of doop: De doop van pasgeborenen vindt plaats in het heilige water van de Ganges of een ander zuiveringswater. Deze ceremonie symboliseert de inwijding van het kind in het religieuze leven.
3. Bevestiging: Op een specifieke leeftijd wordt het individu bevestigd: op 12-jarige leeftijd voor de Brahmaan, 16 voor de Kshatriya, 20 voor de Vaishya en 24 voor

de Shudra. Deze bevestiging markeert de zuivering bij de wieg van het nieuwgeborene.

4. Vergeving van fouten door publieke bekentenis: De publieke belijdenis van fouten en de daaropvolgende absolutie door de priester vormen een belangrijk reinigend ritueel binnen de gemeenschap.
5. Het huwelijk: Zoals eerder benoemd, is het huwelijk een heilig sacrament dat de verbintenis tussen man en vrouw bezegelt als eerbetoon aan het goddelijke scheppingswerk.

Het Huwelijk als Universele Waarheid

Hoewel het huwelijk als laatste sacrament in deze opsomming wordt genoemd, heeft dit geen verdere discussie. Het is immers een universele waarheid dat oude beschavingen overal ter wereld het huwelijk als een religieuze verbintenis beschouwden, een waarheid die geen bewijs of discussie vereist.

Hoofdstuk 21 Brahmaanse festiviteiten en ceremonies in de hedendaagse tijd

De huidige stand van Hindoeïstische aanbidding

De overgrote meerderheid van de Hindoes in deze tijd heeft een beperkt inzicht in de oorspronkelijke vormen van aanbidding. Binnen de Brahmaanse gemeenschap heeft men, na het despotisch verdraaien van de meest verheven en zuivere principes, een moreel verval laten ontstaan dat werd gevoed om hun macht te bestendigen. Nadat invasies hun politieke dominantie hadden ondermijnd, zochten zij hun toevlucht in tempels. Daar organiseerden zij tal van festiviteiten en ceremonies en probeerden zij elkaar te overtreffen in het tentoonspreiden van hun bezittingen, enkel en alleen om hun religieuze prestige te behouden.

De daling van religieuze en civiele vrijheden

Een beschrijving van een Hindoe feest illustreert het niveau waarop de bevolking is beland, nadat tijdens periodes van overheersing alle civiele en religieuze vrijheden waren opgeheven. Dit alles gebeurde in naam van God, wat zowel in Europa als in Azië steeds de grote pretentie van elke priesterkaste is geweest.

Het gevaar van verbod op vrijheden

Wanneer dezelfde vrijheden ons worden ontnomen, dreigen wij—als we niet vervallen in oosterse degradatie—onvermijdelijk terug te vallen in de onderwerping van de middeleeuwen. Dit betekent een terugkeer naar religieuze slavernij voor koning en volk, onder leiding van figuren als Torquemada, de grote inquisitieleider, en diens beulen, die martelingen toepasten met het kruis in de hand.

Verscheidenheid en omvang van festiviteiten

Het samenstellen van een nominale lijst van festiviteiten binnen de Indiase aanbidding is haast onmogelijk. De ceremonies lijken sterk op elkaar, maar verschillen in pracht en praal, afhankelijk van de rijkdom van de tempel en het aantal offers dat door de volgelingen wordt gebracht. Elke festiviteit probeert in luister de andere te overtreffen.

Het eren van heiligen en helden

India telt zoveel heiligen en helden dat zelfs 365 dagen in het jaar niet volstaan om hen allen te eren. Zelfs wanneer dit in groepen zou gebeuren, zouden de dagen onvoldoende zijn om recht te doen aan de omvang van de verering.

Het Brahmanisme en de Chidamber-feestviering in Zuid-India

Het Brahmanisme is zodanig veranderd dat het oorspronkelijke idee van God is vervangen door de aanbidding van Devta's, engelen, rishi's en heiligen. Deze evolutie heeft geleid tot een vorm van onfeilbaarheid, wat kenmerkend lijkt voor religies die zich niet willen onderwerpen aan het licht van de rede.

Voorbeeld: Het Chidamber-feest

Een treffend voorbeeld van deze religieuze praktijk is het feest van Chidamber in Zuid-India, dat geworteld is in bijgeloof en tot op heden nog steeds wordt gevierd. Dit feest begint vijf dagen voor de nieuwe maan van mei en duurt in totaal tien dagen zonder

onderbreking. Gedurende deze periode is er geen moment van rust voor de grote groepen pelgrims en volgelingen uit heel India.

De eerste vijf dagen: exclusiviteit en rituelen

Tijdens de eerste vijf dagen worden de festiviteiten in de tempel gehouden, waarbij alleen Hindoes uit hogere kasten toegang krijgen. Het gewone volk moet buiten blijven en kan slechts van een afstand genieten van de muziek en de heilige gebeden die uit de tempel klinken.

- Eerste dag: Deze dag is gewijd aan Shiva en staat volledig in het teken van het vieren van zijn invloed op de natuur. Men herdenkt onder andere dat het zaad uit de aarde ontspringt dankzij Shiva, wat leidt tot de productie van rijst, het bloeien van geurende bloemen en het groeien van hoge bomen die de aarde sieren.
- Tijdens de nacht wordt er gezongen over het mysterieuze samengaan van god met de natuur. De opkomende zon wordt begroet met een hymne aan de demon Kaya-mongasura, die in de vorm van een monster met het hoofd van een olifant kwam om de mensheid te kwellen.
- Tweede dag: Deze dag is bestemd voor gebeden voor de zielen van de voorouders. In de nacht krijgen de aanwezigen rijst, honing, geklaarde boter en fruit aangeboden. Nadat het voedsel is geofferd, krijgt het volgens de traditie een zuiverende werking. Dit voedsel wordt verdeeld onder de assistenten, die na het eten direct een bad nemen in de tank naast de tempel.
- Derde dag: Op deze dag worden smeebeden gericht aan de Poulears, beschermheiligen van dorpen en boerderijen. 's Nachts worden beelden van de goden, door de gelovigen meegebracht en ingezegend met een soort pinda's, vervolgens meegenomen naar huis of geplaatst op de grenzen van hun velden ter bescherming.
- Vierde dag: De vierde nacht van het Chidamber-feest staat in het teken van de rivier Kaveri. Deze rivier wordt vereerd omdat haar water, volgens de gelovigen, dezelfde zuiverende kracht bezit als het water van de Ganges. Dit biedt een alternatief voor hen die door armoede of ziekte niet in staat zijn de pelgrimstocht naar de Ganges te maken. Tijdens deze nacht wordt de Kaveri geëerd als bron van reiniging en spirituele vernieuwing.
- Vijfde dag: Op de vijfde dag bereikt het feest een intens moment van devotie: het is de dag van het offer. De menigte, in extase, brengt rijst, olie en geurige houtsoorten bijeen om deze te verbranden in een gouden driepoot. Dit ritueel symboliseert het brengen van offers aan de goden en het zoeken naar zegeningen voor het komende jaar. De Brahmanen spelen een centrale rol in deze festiviteiten. Zij weten rijke Hindoes tegen elkaar uit te spelen, waardoor deze onderlinge competitie leidt tot hogere offers en donaties in de tempel. De sociale dynamiek binnen de tempel wordt hierdoor versterkt en de Brahmanen profiteren van de rivaliteit tussen de welgestelden.
- Zesde dag: Op de zesde dag wordt gebeden voor het welslagen van de ondernemingen van degenen die zich onderscheiden hebben door hun vrijgevigheid. De Brahmanen vragen Shiva om de goede daden niet door kwade zielen te laten dwarsbomen. Bij het aanbreken van de volgende dag verklaart een Brahmaan welke dag als gelukkig en welke als ongelukkig zal gelden, waarmee hij richting geeft aan het ritme van het feest.
- Zevende dag: De zevende dag is speciaal bestemd voor vrouwen die nog geen kinderen hebben gebaard. Zij richten smeebeden tot Shiva, in de hoop op

vruchtbaarheid en het beëindigen van hun kinderloosheid. Op deze nacht verblijven zij in de pagode, onder bescherming van de god, om hun wensen kracht bij te zetten. Tijdens deze nacht maken de Brahmanen gebruik van de opwinding die de duisternis met zich meebrengt. Er ontstaat een sfeer van losbandigheid waarin de Brahmanen zich onderling prostitueren en overgeven aan orgastische rituelen. Vervolgens overtuigen zij de timide en goedgelovige aanwezigen dat zij bezocht zijn door hogere machten, gezonden door Shiva zelf. Zo wordt het mysterie en de devotie van het feest in stand gehouden en versterkt.

De negende dag: De processie van de Godenkar en de rol van de fakirs en Sanyasi's

Het gebeurt met enige regelmaat dat vrouwen uit de hogere kasten of van uitzonderlijke schoonheid door de priesters in het geheim aan vreemdelingen worden aangeboden. Deze vreemdelingen betalen aanzienlijke bedragen om tijdens bepaalde nachten tot de tempels te worden toegelaten. De priesters faciliteren deze geheime toegang, waarmee de tempel niet alleen een religieus centrum is, maar ook een plek waar sociale en financiële belangen samenkomen.

De processie en het religieuze spektakel

Op de negende dag, stipt om elf uur in de ochtend, klinkt het luide knallen van vuurwerk en gezang. Dwars door de menigte stormen tweeduizend Hindoes naar voren om zich vast te klampen aan de godenkar, een imposant voertuig dat oprijst als een monument, bedekt met allegorische sculpturen. Plots stijgt er een oorverdovend gejuich op: de bayadères dringen de menigte achteruit, de priesters zetten een hymne in en duizenden wierookvaten verspreiden hun geurige rook over het plein.

Dan begint de triomftocht van de kar, terwijl de menigte in koor telt en applaudisseert. Te midden van deze extase werpen enkele fakirs zich voor de wielen van de godenkar om door het heilige voertuig te worden overreden. Het bloed stroomt onder de wielen vandaan, en gelovigen haasten zich om stukjes stof in het bloed te drenken, die vervolgens als relikwie worden bewaard. Wanneer de kar haar ronde om de tempel heeft voltooid, is de ceremonie voor die dag beëindigd. Sommigen nemen een pauze om zich voor te bereiden op de grote finale van de nacht die volgt.

Ontmoeting met de fakirs en Sanyasi's

Dit is het moment waarop de vreemdeling de tempel kan betreden, afhankelijk van de lokale regels, en de gelegenheid krijgt om de fakirs en Sanyasi's te bezoeken. De Sanyasi's zijn bedelmonniken die de pelgrimstocht naar de Ganges hebben voltooid en zich aan hun zelfopgelegde geloften houden, die vaak bijzonder extreem zijn. Zo heeft de een de afstand naar de oever afgelegd door steeds met zijn lichaam de grond te meten. Anderen hebben dezelfde tocht op handen en voeten afgelegd, of met samengebonden voeten springend, of zichzelf beperkt tot eten of slapen slechts eenmaal per drie dagen.

De afstand van Chida Brum naar de eerste aftakking van de rivier Kaveri bedraagt 220 kilometer, een afstand die voor velen een fysieke en spirituele beproeving is. Toch wordt deze toewijding overtroffen door het fanatisme van de fakirs, die roerloos en met een glimlach de meest pijnlijke martelingen ondergaan.

Zie hoe snel het wiel draait, met zich meedragen de vijf of zes menselijke figuren die de aarde rood doen zien met hun bloed; dit zijn fakirs die zichzelf hebben doorboord met ijzeren pennen door hun dijen, hun lendenen of door hun schouders.

Daarnaast zie je er weer een op een spijkerbed zitten. Zie dan de man die zijn lippen heeft vastgenaaid met een klein gat erin om te kunnen eten vloeibaar voedsel. Dit alles om zijn gelofte van stilte vol te houden.

Zijn buurman is gedwongen om van het bord te eten als een dier, niet in staat om zijn handen te gebruiken omdat hij zijn handen zodanig aan elkaar heeft gebonden dat de nagels in elkaar drukken. De nagels zijn doorgegroeid en hebben de handen aan elkaar geklonken, het vlees en de spieren doorborende.

Wat is die inerte massa uitgestrekt op de aarde waarvan we zouden moeten veronderstellen dat ze levenloos is, leek het niet af en toe te ademen? Zijn armen, zijn benen zijn verdraaid, het heeft noch een neus noch oren, zijn lippen uitgesneden tot de uiterste rand van het tandvlees waardoor de tanden zichtbaar zijn, wat een horror!

Laten we maar stoppen: het is vermoeiend om de taferelen te zien terwijl de pen weigert om de scènes verder te beschrijven.

Over Fanatisme, Opvoeding en Illusie

Wat beweegt een mens om zichzelf zulke ernstige martelingen te laten ondergaan? Het lijkt haast onvoorstelbaar dat iemand zo ver kan gaan, aangewakkerd door een diepgeworteld fanatisme en een overtuiging die, vanuit het oogpunt van velen, zinloos is. Kunnen ze werkelijk geloven dat God genoegene schept in deze zelfopoffering? Of is het eerder een vertoon van moed en onverstoorbaarheid—stoïcisme—dat, wanneer het slechts schijn blijkt te zijn, niets anders is dan een geraffineerde goocheltruc?

Het wordt vaak beweerd dat de Brahmanen deze mensen van jongs af aan doelbewust vormen. Door hen te omringen met verhalen en fantasieën, en hen op te voeden in afzondering, worden ze voorbereid op een leven waarin hun lichamen als het ware worden opgeofferd om de massa te imponeren. De belofte van het eeuwige leven wordt hen voorgehouden als ultieme beloning voor hun opoffering en lijden.

De excentriciteit van de taferelen die zich voordoen wanneer het Bengaalse vuurwerk in de lucht wordt geschoten, is nauwelijks in woorden te vatten. Honderdduizenden handen laten het vuurwerk los en plotseling breekt er een bizarre en overweldigende scène los, zo vreemd en groot van omvang, dat een volledige beschrijving onmogelijk lijkt.

Het Hoogtepunt van het Festival: Rituelen, Extase en Gevaar

Tijdens het festival hangt er een mysterieuze sfeer, doordrongen van de geur van brandende, geparfumeerde ballen die in het donker vurige cirkels vormen. De menigte, bedwelmd door extase, raakt op de trappen in paniek: ze stampen en schreeuwen hun eerbetoon uit aan de godheid. Wanneer het vuurwerk tot een einde komt, keert de rust voor even terug; de serene stilte wordt slechts doorbroken door het indrukwekkende, prachtig verlichte beeld van de god die statig over het water glijdt. Aan haar voeten bevinden zich de tempelmeisjes, die in betoverende houdingen de scène compleet

maken. Dan barst het grootste vuur los, en klinkt er luid gejuich, nog fantastischer dan tevoren.

Naarmate de zevende ronde bijna is voltooid, veranderen de gezangen in geschreeuw en bereikt de extase haar absolute hoogtepunt. In deze roes storten mannen, vrouwen en kinderen zich massaal in het water van de tank, dezelfde tank die zojuist door Shiva is gepasseerd. De spanning loopt op tot het uiterste.

Toch schuilt er gevaar in deze uitbundigheid. Wee de pariah die het waagt de tempel te betreden; mocht hij worden opgemerkt, dan wordt hij zonder pardon verscheurd door de menigte. De verheerlijking van de godheid is zó allesoverheersend dat, wanneer de Brahmaan die het tafereel overziet tevreden zou zijn en de aanwezige Europeanen aan het geweld van de massa zou overlaten, niemand er levend uit zou komen.

Het Einde van het Shiva-Festival en de Contrasten tussen Noord en Zuid-India

Rond vier uur in de ochtend keert het beeld van Shiva, onder luid en machtig geschreeuw, terug naar het binnenste van de tempel. Vanaf dat moment zal Shiva pas na een jaar weer tevoorschijn komen. De vuren, die het festival verlichtten, doven langzaam uit en geleidelijk verlaten de mensen de bijeenkomst. Terwijl zij vertrekken, worden ze begeleid door de heilige muziek van trompetten en drums. Voor de vreemdelingen die dit spektakel hebben bijgewoond, blijft het een mysterie: zij keren terug zonder echt te begrijpen welke uiteenlopende emoties hen tijdens het festival hebben overmand.

Vergelijking van Festivals tussen Noord en Zuid-India

Hoewel de festivals van Noord-India, en met name die van Bengal, bekend staan als magnifiek, verbleken zij in vergelijking met de vieringen in het zuiden van het land. In het zuiden is de invloed van de Mohammedaanse invasie veel minder sterk geweest. De sektarische intolerantie van leiders als Omar en Hyder Ali heeft daar geen verwoestende sporen achtergelaten. Hierdoor heeft het geloof van het zwaard en de halve maan geen stevige voet aan de grond gekregen. In deze regio lijkt de Brahmaanse dominantie haar prestige beter te hebben behouden.

Behoud van Religieuze Tradities en Historische Monumenten

Enkele religieuze tradities zijn nog steeds bewaard gebleven in de harten van een klein aantal minder geleerde Brahmanen. Zij koesteren deze rituelen in de hoop dat ze ooit weer volledig tot leven komen. In het zuiden zijn er indrukwekkende monumenten en immense ruïnes te vinden. De majestueuze godenbeelden, uit graniet gehouwen en soms wel vijftig meter hoog, getuigen van een rijke geschiedenis. Deze overblijfselen van de oude Vedische beschaving vormden een bron van inspiratie voor heel Azië, maar ook voor beschavingen als Griekenland, Egypte, Judea en Rome.

Het Belang van Historisch Onderzoek

Juist hier, in het zuiden van India tussen de overblijfselen van het Vedische erfgoed, ligt het ware gebied van studie en onderzoek. Dit is het terrein waar herhaaldelijk de nadruk op gelegd dient te worden: het is hier dat het verleden bewaard is gebleven en waar de wortels van een grootse traditie te vinden zijn.

De Geleerden en de Vergeten Noordelijke Oorsprong

De weinige geleerden die India hebben bezocht, richten hun aandacht vrijwel uitsluitend op Calcutta en Bengalen. Hier zijn de Indiërs dankzij Europese contacten ondernemend geworden: ze hebben winkels geopend en handelen actief in producten als rijst en indigoblauwsel. Echter, deze geleerden hebben over het hoofd gezien dat het noorden van India zijn oorspronkelijke identiteit heeft verloren. Mohammedaanse tempels zijn in de plaats gekomen van de pagoden, terwijl Engelse hutten de paleizen van de Raja's hebben vervangen. In werkelijkheid bezochten zij een slagveld waar opeenvolgende invasies alles hebben vernietigd tot aan de komst van de Engelsen. Dit blijkt uit het feit dat Hindoeïstische tempels zijn omgebouwd tot moskeeën en gebouwen tot Engelse scholen.

Verschillen in Festivals en Sociale Tradities

De festivals van de Bengalen zijn nauwelijks te vergelijken met die aan de oostelijke kant van India, zoals bijvoorbeeld de karnatie van Malayola. Elke familie viert zijn eigen feestdagen en hanteert unieke gebruiken, waardoor eenheid grotendeels ontbreekt en afscheiding wordt versterkt. De hogere kasten onderhouden geen contact met de lagere kasten, net zomin als de rijken met de armen. Om bewondering te oogsten, is het noodzakelijk dat mensen de processie volgen van een beeld dat rijkelijk is behangen met goud en juwelen, gevolgd door deelnemers in zijde en kasjmier. Het is pas mogelijk om te zeggen: "Kijk, dat is de Puja van deze of gene familie," als men zichzelf op deze wijze presenteert. Aanwezigheid betekent dat de wereld moet weten wie verantwoordelijk is voor de pracht en praal.

Trots en Representatie

Tot op zekere hoogte is de Europese trots geworteld in die van India. In veel gevallen laten families uit de hogere kasten zich niet zien in publieke processies en betalen zij vervangers om het beeld namens hen te laten volgen. Zo blijft hun status gewaarborgd, zonder direct deel te nemen aan de viering.

Het Festival van de Puja in Bengal: Schittering en Controverse

Het enige festival in Bengal dat nog enige glans en welvaart uitstraalt onder haar volgelingen is het Puja-festival in september. Dit festival, gewijd aan Brahma en de natuur, onderscheidt zich echter niet door een originele invulling. In plaats daarvan is het een bonte mengeling van grove, en vaak zelfs aanstootgevende, grappenmakerij.

Manieren van Eren en Sociale Grenzen

Het valt op dat Bengal een bijzondere manier heeft ontwikkeld om God te eren. Tijdens de festiviteiten worden er beelden getoond die zo expliciet zijn dat ze de verbeelding te boven gaan, zonder rekening te houden met de aanwezigheid van vrouwen en kinderen. Zo was ik getuige van een viering in Hoogly, een klein dorp aan de Ganges, waar een man en een vrouw—de een als Brahma, de ander als de natuur—openlijk op een podium geslachtsgemeenschap hadden. Het lijkt erop dat deze voorstelling bedoeld was als eerbetoon aan het zaad waar God de natuur mee bevrucht.

Reflectie op Moreel Verval

Wat valt er te verwachten van een volk dat zo diep is gezonken in sociale ruwheid? Het is duidelijk dat dergelijk gedrag voortkomt uit het misbruik van religieuze denkbeelden en de overheersing van de priesters.

Redelijkheid tegenover Religieuze Misstanden

De heerschappij van de rede zou nooit geleid kunnen hebben tot dergelijke uitspattingen—tot een zodanig verlies van gezonde doctrines en zelfrespect.

Kritische Blik op Europese Beschaving

Laat ons bovendien niet doen alsof onze zogenaamd verlichte Europese beschaving nooit zou kunnen vervallen tot soortgelijk gedrag. Indien dezelfde omstandigheden en oorzaken zouden bestaan, zouden wij onvermijdelijk tot dezelfde uitkomsten komen.

Reflectie op Europese en Indiase Religieuze Vrijheid

Het is belangrijk om ons te herinneren aan de mysteriën die werden uitgevoerd in de middeleeuwen door de broeders van de Passion en de activiteiten van de basoche, een soort kerkelijke rechtbank, binnen de heiligdommen van de kerk. Uiteindelijk werden deze praktijken verboden vanwege hun obscene karakter, en opmerkelijk genoeg kwam dit verbod voort uit een koninklijke verordening en niet uit de kerkelijke organisatie zelf.

Stel dat het vrijdenken zich niet had weten te vestigen; als de samenleving was doorgegaan met martelingen en verbrandingen vanwege een bijbeltekst, en als koningen, net als in India, zonder enig protest of weerstand voogdij hadden geaccepteerd, waar zouden wij dan terecht zijn gekomen? Waar zouden wij vandaag de dag staan?

We hebben deze periode achter ons gelaten, en het dient gezegd te worden: de mensen die civiele en religieuze wijsheid hebben veroverd, zullen nooit meer terugkeren naar die tijd.

Toch rijst de vraag: heeft India niet ook haar tijd van vrijdenken, vrije discussie en vrijheid gekend? De sektarische klasse zette haar werk onvermoeibaar voort, zonder op te geven, en met geduld veroverden ze eeuwenlang stap voor stap hun positie.

Het is een voortdurende strijd tussen vrijheid en religieus despotisme, en wat zeg ik? Die strijd speelt zich opnieuw overal af.

Het meest indrukwekkende manifest van deze eeuw zal in Rome worden gemaakt, als reactie op het principe van 1889. Het is aan ons om dit te beschouwen en ons daarop voor te bereiden.

Hoofdstuk 22: De Laatste Manifestatie van God op Aarde volgens de Heilige Boeken van India

Volgens de Indiase traditie zal het einde van de wereld, ook wel de maha pralaya genoemd, worden aangekondigd door een bijzonder en mysterieus voorval. Dit markeert de ultieme oplossing en beëindiging van het bestaan zoals wij dat kennen. Ramat Sanar (Srimad Sayan Acharya), een gezaghebbende religieuze commentator op de heilige boeken, vertelt hierover het volgende: "Vlak voor de vernietiging van het universum zal op aarde opnieuw een strijd losbarsten tussen dharma (rechtvaardigheid) en adharma (onrechtvaardigheid). De krachten van adharma, die aan het begin van de schepping reeds in opstand kwamen tegen de autoriteit van Brahma in de hemel, zullen zich wederom verzamelen voor een beslissende en laatste confrontatie. Hun doel is God van zijn macht te ontdoen en hun eigen vrijheid te herwinnen." In deze ultieme fase zal Krishna wederom op aarde neerdalen. Zijn komst is bedoeld om de macht van de rakhasa's, demonische koningen, te breken. De koning van de rakhasa's zal, middels het offer van Asea Medha, de wereld bedekken met verwoesting en bloedvergieten. Krishna zal echter opstaan om deze dreiging te beëindigen en de orde te herstellen.

Dit is algemeen geloof in India, er is geen Indiër, maakt niet uit van welke kaste, noch een Brahmaan die dit niet geloofd. De priesters zijn zelfs gezien met het uitvoeren van Ashwamedha Yajna voor toekomstige overwinning van de zoon van Devaki.

Ik schrijf en leg vast dit feit zonder deze te becommentariëren.

Hoofdstuk 23: Overwegingen van Filosoof Marada

Nooit mag men zich laten verleiden tot het argument: "Ik weet dit niet, dus moet het wel vals zijn." Deze gedachtegang blokkeert de groei van kennis en begrip. In plaats daarvan moeten we ons inzetten om te studeren en te leren. Door te studeren verkrijgen we kennis; door te weten krijgen we inzicht; en pas dan zijn we in staat om een weloverwogen oordeel te vellen.

Ter afsluiting van deze studie over het religieuze geloof en de heilige boeken van India, wil ik benadrukken dat mijn standpunt consequent is gebleven en niet in tegenspraak is geraakt met eerdere bevindingen.

Voordat je een oordeel over mij velt, raad ik aan om eerst de beschavingen van het Oosten grondig te bestuderen. Ik schuw geen discussie en ben niet snel uit het veld geslagen door kritiek of uitdaging.

Epiloog

Nutteloosheid en Onmacht van de Christelijke Missionaris in India

De overwegingen rond het christelijke zendingswerk in India zijn onlosmakelijk verbonden met de diepgewortelde morele waarden en tradities van het land. Zoals de predikant vader Dubois heeft opgemerkt, waren deugdzaamheid, rechtvaardigheid, menselijkheid, compassie en onbaatzuchtigheid reeds bekend bij de oude Indiërs. Deze universele waarden vormen het fundament van de Indiase samenleving en religie. Indien het inderdaad waar is, zoals Dubois stelt, dat de Hindoe dezelfde morele principes volgt als de christen, dan wordt het falen van de christelijke missie in India begrijpelijk. Dit falen, dat door velen niet wordt verklaard of waar men zelfs geen verklaring voor durft te geven, vindt zijn oorsprong in het feit dat de kernwaarden van beide religies nauw op elkaar aansluiten.

Tijdens een gesprek stelde een Brahmaan ooit de vraag: "Waarom zou ik mijn religie veranderen?" Hij gaf aan dat hun geloof minstens even goed is als het christendom, zo niet beter, en wees erop dat het Hindoeïsme een ononderbroken traditie heeft die teruggaat tot aan de schepping van de wereld, terwijl het christendom slechts 1800 jaar oud is.

Wanneer een mens afdwaalt van zijn pad en zichzelf uiteindelijk hervindt, keert hij terug naar het oudste geloof. Deze gedachte weerspiegelt het respect voor de eigen religieuze traditie en het vertrouwen in de duurzaamheid ervan.

Ten slotte wordt Krishna aangehaald als de laatste incarnatie, niet om de mensheid nieuwe wetten te brengen, maar om de oorspronkelijke zonde uit te wissen en de moraal te zuiveren. Dit onderstreept dat vernieuwing en zuivering binnen de eigen traditie mogelijk zijn, zonder noodzaak tot overname van een ander geloof.

De Overname van Tradities en de Grondslag van Religie

De Brahmaan sprak openlijk over de manier waarop elementen uit hun religie en cultuur door anderen zijn overgenomen: "Jullie hebben deze incarnatie van ons overgenomen, net als dat jullie hebben overgenomen onze traditie van de creatie van Adima en Heva." Hiermee wordt aangegeven dat westerse religies diverse concepten uit de Indiase tradities hebben geïntegreerd, waaronder het idee van incarnatie en het scheppingsverhaal.

Verder sprak hij over de verwachting van een toekomstige incarnatie: "We verwachten een andere, voor het einde van de wereld, dat Krishna zal komen om te strijden met de prins van de Rakshasa's vermomd als paard, en als ik hoor wat jij me vertelt over jullie apocalypse dan lijkt het alsof jullie deze profetie ook van ons hebben geleend." De gelijkenis tussen westerse en oosterse profetieën wordt hiermee benadrukt, waarbij wordt gesuggereerd dat westerse apocalypse-verhalen zijn geïnspireerd op oudere Indiase voorspellingen.

De Brahmaan stelt vervolgens: "Jouw religie is niet meer dan infiltratie, een souvenir van de onze, waarom zou ik dan de behoefte hebben om die van jou over te nemen." Hij is van mening dat het christendom elementen heeft overgenomen uit het hindoeïsme en ziet daarom geen reden om zijn eigen religie te verlaten voor een religie die hij beschouwt als daarvan afgeleid.

Ten aanzien van het doel van missiewerk merkt hij op: "Als je wilt slagen, begin dan niet om mij principes bij te brengen die ik kan vinden in al onze heilige boeken, en moraal die wij in India bezitten lang voordat Europa haar ogen had geopend naar het licht van

beschaving." Hiermee geeft hij aan dat de fundamentele moraal en principes die door missionarissen worden gepredikt, al eeuwenlang in India aanwezig zijn.

De Brahmaan concludeert: "Al dit was niet meer dan de waarheid en behoefde geen wederwoord." De basis van zijn standpunt is dat de gedeelde waarden en principes tussen beide religies geen discussie vereisen; de waarheid die hij ervaart in zijn traditie staat voor hem vast.

Hij vraagt zich af wat missionarissen dan nog te bieden hebben: "Wat dan moet je deze mensen aanbieden? Een vorm van aanbidding? Uiterlijke ceremoniën? Dit zijn zichtbare manifestaties, en niet de basis van een religie, en wat te doen als de basis hetzelfde is?" Hij benadrukt dat uiterlijke rituelen niet het wezenlijke verschil maken als de kernwaarden gelijk zijn.

Tot slot wordt erkend dat veel Hindoes in de praktijk hun oude geloof en de zuiverheid van Krishna's moraal zijn vergeten, maar hij stelt nadrukkelijk dat hun demoralisatie niet voortkomt uit onwetendheid: "ze hebben perfecte kennis van hun dogma's en van alle verheven principes van bewustzijn." Hiermee wordt aangegeven dat de teloorgang van moreel besef niet te wijten is aan een gebrek aan kennis, maar wellicht aan andere oorzaken.

Reflectie op Europese en Hindoe Praktijken

Europa dient zich te onthouden van snelle oordelen; te midden van haar eigen strijd en ambities is het niet verstandig om zichzelf als moreel superieur te beschouwen. Het is immers slecht advies om Europa de morele overhand te geven, gezien haar complexe situatie.

Bijgeloof en Wonderen: Een Vergelijking

Het valt niet te ontkennen dat hedendaagse hindoes vaak vervallen in bijgeloof. Dankzij hun priesters richten velen zich niet meer rechtstreeks tot God, maar vereren zij de werken van wonderen, engelen, heiligen, Deva's en Rishi's. Maar is Europa hierin werkelijk anders? Ook in Europa bestaan wonderen, zoals die van Salette en andere plaatsen; heiligen worden vereerd om hun vermogen om zieken te genezen—de lamme, de dove, de blinde, en mensen met scrofula of winterhanden.

Waarom zouden hindoes niet hun eigen wonderen mogen hebben? De Europese praktijk toont immers grote overeenkomsten, en het is niet rechtvaardig om de ene traditie te veroordelen zonder de andere onder ogen te zien.

Het Religieus Debat in Trichnapally

Op een dag bezocht ik een dorp nabij Trichnapally, een grote stad aan de oostkust van India. Daar was een pas gearriveerde missionaris actief bezig met het bekeren van de lokale bevolking. Zoals gebruikelijk diende zich een Brahmaanse theoloog aan, die voorstelde om een discussie over religie te voeren, waarbij de missionaris zelf de onderwerpen mocht kiezen.

De missionaris, die het Tamil goed beheerste, stemde in met het voorstel. Was hij dit uit de weg gegaan, dan zou hij zijn aanzien onder het publiek ernstig hebben geschaad. Elke hindoe in het district tot wie hij zich later zou richten, zou hem ongetwijfeld vragen: "Waarom bent u bang om u te meten met onze Brahmaan?"

De Strijd der Woorden: Een Hindoe Traditie

De bijeenkomst zou plaatsvinden op de volgende zondag. De Indiërs zijn bijzonder gesteld op zulke debatten, de strijd der woorden. Mannen, vrouwen en kinderen verzamelen zich onder grote belangstelling, luisteren aandachtig en raken opgewonden van de wedstrijd. Met instemmende of afkeurende geluiden geven zij—geheel onpartijdig—aan of zij het eens zijn met de spreker.

Onderwijs en Schriftvaardigheid onder Hindoes

Het is opvallend om te ontdekken dat er onder hindoes, ongeacht hun rang of kaste, geen enkel persoon te vinden is die niet de macht bezit om de principes van de heilige geschriften – met name die van de Veda's – te begrijpen en toe te passen. Bovendien is het lezen en schrijven een algemeen verspreide vaardigheid binnen deze gemeenschap, ongeacht sociale afkomst.

Een bekend hindoe gezegde luidt: "Hij is geen man die niet weet hoe zijn gedachten te focussen op een palmbblad geschikt om op te schrijven." Dit gezegde onderstreept het belang dat men in de hindoeïstische traditie hecht aan intellectuele ontwikkeling en schriftelijke uitdrukking. Het vermogen om gedachten helder op papier te zetten, wordt gezien als een essentieel kenmerk van volwassenheid en beschaving.

De Bijeenkomst onder de Banyanboom

Op de afgesproken zondag verzamelde het hele dorp zich onder de verkoelende schaduw van een Banyanboom. Het was een moment waarop mensen uit alle lagen van de bevolking samenkwamen, aangetrokken door de belofte van een intellectuele discussie en de traditie van het debat. Deze bijeenkomst illustreert hoe belangrijk dialoog en kennisdeling zijn binnen de hindoeïstische samenleving, en benadrukt de rol van openbare bijeenkomsten als platform voor het uitwisselen van ideeën.

DEEL IV: De Indiase Origine van het Christendom

Vergelijking tussen Christus en Sri Krishna

In dit deel onderzoeken wij de procedure van Christus, waarbij wij deze zullen uitleggen aan de hand van die van Sri Krishna. Sri Krishna wordt beschouwd als de grootste filosoof, niet alleen van India, maar durven wij te stellen, van de hele wereld, zoals Louis Jacolliot aangeeft. Deze benadering biedt inzicht in de mogelijke Indiase oorsprong van christelijke ideeën.

De Indiase oorsprong van christelijke ideeën

Het is opmerkelijk dat, als men zou geloven in het katholicisme, men allereerst Jood zou moeten zijn. Volgens deze redenering zou men geen tijd moeten verspillen aan het aannemen van het Brahmanisme. Dit idee onderstreept de onderliggende verbindingen en volgorde tussen verschillende religieuze tradities, en stelt vragen over de oorsprong en ontwikkeling van religieuze denkbeelden binnen het christendom.

Aan de lezer

Religies leggen hun dogma's op en buigen het bewustzijn naar hun wetten. Ze ontkennen de vrijheid om te discussiëren en om te oordelen aan hun volgers. In naam van God verbieden zij alle gedachten die zij niet kunnen beheersen, evenals elke vrijheid om te vragen en om te geloven. Deze observatie nodigt uit tot reflectie over de rol van religieuze autoriteit en de beperking van intellectuele vrijheid binnen verschillende geloofssystemen.

De Heerschappij van de Rede en het Vrije Denken

Ook zo, in naam van God, gaat de rede boven andere principes. De vrijheid van het individu, zowel in gedachte als in handeling, vormt de basis voor de vooruitgang van de mensheid op manieren die juist en goed zijn. Door discussie en onderzoek kunnen wij de toekomst bevrijden van het bijgeloof en de obstakels die het verleden heeft nagelaten. Het is enkel door deze kritische benadering dat ware vooruitgang mogelijk wordt. Laten wij mysterie en openbaring afwijzen, omdat zij onwaardig zijn aan zijn wijsheid en oneindige macht. Vertrouwend op de onsterfelijke waarheden die hij in ons heeft geplant, hoeven wij niet bang te zijn om deel te nemen aan de strijd die uiteindelijk zal leiden tot de triomfantelijke en ongebreidelde heerschappij van de rede. Deze strijd is noodzakelijk om intellectuele vrijheid en menselijke waardigheid te waarborgen. Wanneer deze doelstellingen bereikt zijn, zal de aanbidding van de Allerhoogste gescheiden zijn van alle zwakheid en de ellende van menselijke onvolmaaktheid, waarmee de mens hem al meer dan zesduizend jaar graag identificeert. Dit zou het uiteindelijke doel moeten zijn van alle vrije denkers: het bevrijden van geloof van menselijke tekortkomingen en streven naar een zuivere, rationele benadering van het goddelijke.

Hoofdstuk 1

Simpele uitleg

In dit hoofdstuk wordt in duidelijke bewoordingen uiteengezet hoe de invloeden van het oude India hun weg hebben gevonden naar de beschavingen van de oudheid. Uit de moraal, filosofie, geschiedenis en religieuze tradities van Persië, Egypte, Judea, Griekenland en Rome blijkt dat zij allen geput hebben uit die machtige, oude bron. Het werk van Mozes toont aan dat deze eveneens inspiratie heeft geput uit de heilige boeken van Egypte en het verre oosten.

Vervolgens zal worden aangetoond hoe Jezus en zijn apostelen elementen uit Azië of Egypte hebben overgenomen. Zij namen de oude tradities van de Veda's, evenals de moraal en lessen van Krishna, en gebruikten deze sublieme en pure principes om de oude wereld, die ten onder dreigde te gaan door verval en corruptie, nieuw leven in te blazen. Dit betoog laat zien dat de fundamenteën van hun leer en handelen geworteld zijn in deze verre tradities, waarmee zij een poging deden om een beschaving in verval te herstellen.

De nu volgende pagina's zijn bedoeld om de onmogelijkheid van heersende fabels en voorspellingen terug te brengen tot het niveau van waarheid, en met de wens om te herstellen de ware aard van Jezus, door het te laat te zoeken van de accumulatie van bijgeloof en wonderen waarmee het in de middeleeuwen mee is omhangen.

De Weg van Rede en Geweten

Het is niet mijn bedoeling om de autoriteit van Jezus te ondermijnen of te bestrijden. Integendeel, een hoger motief drijft mij en leidt mijn handelen; ik koester respect voor alle oprechte overtuigingen, zelfs wanneer mijn rede weigert deze te aanvaarden. Zoals eerder aangegeven, twijfel ik niet aan mijn leidraad: ik kan geen andere gidsen accepteren dan de rede zelf, en geen ander licht dan dat van het geweten. Dit zijn de enige bakens die ik vertrouw.

God heeft mij een fakkel aangereikt, en het is deze die ik volg op mijn pad. Het verleden ligt in puin, getekend door duisternis, onverdraagzaamheid en despotisme.

Laten wij daarom onze koers verleggen. Door dit te doen, kunnen we ontdekken wat de toekomst voor ons in petto heeft.

Hoofdstuk 2: Onmogelijkheden Over Het Leven van Christus Zoals Beschreven Door De Evangelisten

De Basis van het Christelijk Geloof en de Rol van de Evangelisten

Het leven van Christus, zoals dat aan ons wordt voorgesteld door de evangelisten en zijn apostelen, vormt een complex geheel van apocriefe verhalen en uitvindingen. Deze vertellingen lijken vooral te zijn ontworpen om emotie op te roepen en zo de fundamenteën te leggen voor een nieuw geloof en religie. Het is duidelijk dat het veld waarop deze ideeën werden gezaaid, al optimaal was voorbereid; de omstandigheden waren zodanig dat deze mannen nauwelijks moeite hoefden te doen om volgelingen te vinden die bereid waren hun fortuin en leven te wijden aan het streven naar hervorming.

De Achtergrond: Het Verval van het Heidendom en de Opkomst van Sceptis

Het heidendom had op dat moment vrijwel overal terrein verloren. Zelfs Jupiter, ooit de machtige god van het pantheon, had ondanks zijn tempels en altaren geen echte volgelingen meer. Filosofen als Pythagoras, Aristoteles, Socrates en Plato hadden hem reeds lang uit hun denkwereld verbannen. De Romeinse redenaar Cicero merkte spottend op dat het opmerkelijk was dat twee priesters elkaar konden aankijken zonder in lachen uit te barsten.

Na twee eeuwen van spirituele transitie waren er nog maar weinig mensen die geloofden in de oude religies. Figuren als Pyrrha, Cimon, Sextus, Empiricus en Enesidmus hadden hun geloof opgegeven. Lucretius had net zijn werk over de natuur voltooid, waarmee hij het denken verder richting rationaliteit en wetenschap duwde. De leidende geesten uit het tijdperk van Augustus waren inmiddels te corrupt geworden om terug te keren naar de eenvoudige principes en het oorspronkelijke licht. Zij hielden echter vast aan de rede en hadden het hoogtepunt van scepticisme bereikt: een leven gericht op genot, waarbij de gedachte aan God en de uiteindelijke bestemming van de mens steeds verder naar de achtergrond verdween.

Het Ontstaan van het Idee van een Verlosser en de Rol van Jezus

Aan het einde van het tijdperk van het heidendom, toen de oude en vervallen theologieën hun grip op de mensen hadden verloren, bleef er toch een essentieel idee achter in hun gedachten: het verlangen naar een verlosser. Dit concept was, dankzij het oude India, onder alle naties verspreid geraakt. De vermoeide mensen van die tijd keken uit naar vernieuwing—iets wat hun uitgebluste overtuigingen kon vervangen en hun hoop en energie kon herstellen, die waren verlamd door twijfel.

De Opkomst van Jezus als Hervormer

Juist in deze periode van verval en materialisme verscheen er een arme Jood, geboren in de laagste klasse van het volk. Hij toonde moed door, na vijftien jaar studie en meditatie, een poging te wagen om het morele en spirituele tijdperk nieuw leven in te blazen. Zijn handelen was een reactie op de collectieve behoefte aan verandering en inspiratie.

De Kracht van Jezus' Moraal en Haar Invloed

De moraal die hij predikte was zuiver en eenvoudig. Iedereen kent de kracht en aantrekkingskracht van zijn boodschap, en hoe de oude wereld zich onder deze

inspiratie wist te transformeren. Zijn leer bracht een verlangen tot vernieuwing teweeg, waardoor de samenleving zich kon hervormen.

Het Onderzoek naar de Oorsprong van Jezus' Leer

Het is in deze analyse niet de bedoeling om een oordeel te vellen over de inhoud van Jezus' leer. In plaats daarvan ligt de focus op het traceren van de oorsprong ervan en het onderzoeken door welke studie en ervaring hij zichzelf tot hervormer kon maken. Dit onderzoek biedt inzicht in de achtergrond van zijn morele revolutie.

De Ontkenning van Zijn Reïncarnatie en het Zoeken naar Zijn Voorgangers

Wanneer wij het idee van zijn reïncarnatie terzijde schuiven, zien we in Jezus, hoe groots en geniaal hij ook moge zijn, een mens met voorgangers. Net zoals er voorlopers waren voor Boeddha, Zoroaster, de Egyptische Manes en Mozes, is het legitiem om in Jezus ook invloeden en voorgangers te vinden die hem hebben geïnspireerd.

De Voorbereidingsjaren van Jezus: Een Periode van Studie en Stilte

Het staat voor ons buiten kijf dat Jezus zich tot aan zijn verschijning op het wereldtoneel – dat wil zeggen tot zijn dertigste levensjaar – intensief heeft voorbereid op de missie die hij zichzelf had gesteld. Deze voorbereiding bestond uit jarenlange studie en bezinning, waardoor hij zich kon ontwikkelen tot de hervormer die later zoveel invloed zou uitoefenen.

Er rijst echter een intrigerende vraag: waarom wachtte hij tot zijn dertigste om zijn werk te beginnen? Als hij werkelijk Goddelijk was, waarom bleef hij dan gedurende de twaalf tot vijftien jaren van zijn jeugd en vroege volwassenheid op de achtergrond? Waarom begon hij niet al vanaf zijn kindertijd met prediken? Dit zou immers een krachtig bewijs zijn geweest van zijn heiligheid en bijzondere status.

We weten dat het wordt verteld dat Jezus op twaalfjarige leeftijd een verhandeling hield in de tempel die de Joodse schriftgeleerden in verwarring bracht. Maar wat was de inhoud van deze verhandeling? En waarom hebben de evangelisten het niet nodig gevonden ons hierover te informeren? Is dit voorval, net als vele andere verhalen, niet eerder een product van hun verbeelding?

Belangrijker nog: wat heeft Jezus gedaan vanaf zijn twaalfde tot aan zijn dertigste levensjaar? Deze vraag blijft onbeantwoord, maar verdient zeker onze aandacht.

De stilte van Jezus' verdedigers over deze periode lijkt opzettelijk: het lijkt erop dat men liever een waas van mysterie en duisternis over deze levensjaren laat hangen. Toch is het noodzakelijk om deze mist te verdrijven en de waarheid onder ogen te zien. De werkelijkheid is dat Jezus in deze jaren studeerde in Egypte, en mogelijk zelfs in India, waar hij de heilige geschriften bestudeerde die eeuwenlang waren bewaard door ingewijden. Tijdens deze omzwervingen wist hij de intelligentste discipelen aan zich te binden, die hem zouden volgen op zijn verdere reis.

Jezus en de Invloed van Oude Tradities

Jezus maakte tijdens zijn voorbereidingsjaren intensief kennis met de oude tradities en bestudeerde daarbij niet alleen lokale, maar ook oosterse morele en religieuze systemen. Zo raakte hij vertrouwd met de werkwijze en moraal van Krishna, wat hem inspireerde bij het vormgeven van zijn eigen verhandelingen en lessen. Deze inspiratie uit het oosten droeg bij aan de diepgang en originaliteit van zijn leer.

Redeneren met Rationalisten

Het is te verwachten dat zelfs onder vrijdenkers uitingen van verbazing klinken bij het idee dat Jezus zich liet inspireren door oudere doctrines. Toch is het belangrijk om rationeel te blijven en het gesprek te voeren op basis van gedeelde uitgangspunten. Deze discussie richt zich dan ook nadrukkelijk tot rationalisten; een dialoog met gelovigen wordt lastig zodra men niet langer dezelfde premissen deelt.

De Zoeken naar Voorgangers

Indien men de goddelijkheid van Christus in twijfel trekt, is het niet vreemd om op zoek te gaan naar zijn voorlopers en invloeden. Jezus werd immers geboren in een weinig gecultiveerde klasse en wist zich alleen door studie boven zijn tijdgenoten te verheffen. Dankzij deze studie kon hij een leidende rol spelen in het oosten, samen met zijn discipelen. Deze intellectuele en morele ontwikkeling vormt de kern van de morele revolutie die hij teweegbracht.

Historische Waarheid boven Hypothese

Het is van belang om niet te snel conclusies te trekken. Bewijzen zullen worden aangedragen voordat er een oordeel wordt gevormd; het gaat hier niet om een hypothese, maar om historische waarheid. Wie samen met mij de wonderen en voorspellingen verwerpt, komt uit bij het bestuderen van natuurlijke oorzaken. Daarbij is gebleken dat er een oudere doctrine bestaat, identiek aan die van Jezus en zijn discipelen. Het is daarom gerechtvaardigd te stellen dat Jezus en zijn volgelingen hun inspiratie ontleenden aan dezelfde oude bronnen.

Jezus en de Invloed van Egypte en Oude Tradities

Het zoeken naar intellectuele ontwikkeling in Egypte was een pad dat door vele grote geesten uit de oudheid werd bewandeld. Niet voor niets gold deze oude grond als toevluchtsoord voor denkers, filosofen, historici en grammatici uit verschillende tijdperken. De aantrekkingskracht van Egypte lag in haar rijke tradities en kennis, die in het bijzonder tot uiting kwamen in de immense bibliotheek van Alexandria. Het is aannemelijk dat de vernietiging van deze bibliotheek door Caesar wordt beschouwd als een groot verlies voor toekomstige generaties; haar inhoud moet van onschatbare waarde zijn geweest.

De aantrekkingskracht van Egypte was dusdanig dat zelfs de neoplatonici er later hun school stichtten. Dit onderstreept dat de oude tradities van het land als een baken van licht fungeerden, die allerlei vormen van intelligentia en mensen van het denken naar zich toe trokken.

De zoon van Maria en Jozef, Jezus, volgde deze stroom van intellectuele migratie: Egypte lag nabij, en hij ging erheen om te leren. Volgens sommigen kunnen zijn ouders hem daar hebben ingeschreven, wat ook door de Evangelisten wordt gemeld. Jezus keerde niet terug, wat er ook beweerd mag worden, voordat hij het idee had opgevat voor de doctrine die hij later zou prediken aan de Joden.

De Geboorte en de Profetieën

Maria, nog maagd, hoewel de vrouw van Jozef, ontving Jezus door inmenging van de Heilige Geest, als persoon van de drie-eenheid. Volgens de Bijbelse chronologie vond zijn geboorte plaats op 25 december van het jaar 4004. De geboorte van Jezus, voorspeld door de profeten, werd door diverse wonderen en tekenen aangekondigd: herders en

drie heiligen uit het oosten, geleid door wonderlijke inspiraties, kwamen naar Bethlehem om de pasgeborene te aanbidden.

De Kindermoord van Bethlehem en de Vlucht naar Egypte

Toen Herodes, de koning van Jeruzalem, hoorde van de voorspellingen over de komst van de Messias, werd hij bevangen door angst voor zijn troon. Uit vrees dat deze nieuwe koning hem zou onttronen, gaf Herodes het bevel om alle kinderen tot twee jaar oud in Bethlehem en de omliggende gebieden te laten vermoorden. Deze wrede daad was bedoeld om het gevaar van de Messias, zoals door de profeten aangekondigd, te elimineren.

De Vlucht van het Heilige Gezin en Jezus' Jeugd

Jozef en Maria, gewaarschuwd door een engel over het dreigende gevaar, vluchtten daarop met hun zoon Jezus naar Egypte. Daar verbleven zij totdat Herodes was overleden. Pas na de dood van Herodes keerde het gezin terug naar hun land van oorsprong. Op twaalfjarige leeftijd viel Jezus al op door zijn uitzonderlijke wijsheid: in de tempel verbaasde hij de schriftgeleerden met het inzicht en de diepgang van zijn antwoorden.

Het Begin van Jezus' Openbare Leven en Wonderen

Op dertigjarige leeftijd liet Jezus zich dopen in de rivier de Jordaan door Johannes de Doper. Dit markeerde het begin van zijn missie. Samen met zijn discipelen trok hij rond door de steden van Judea om zijn boodschap te verkondigen en te prediken. In de drie jaren die volgden, werden er talloze wonderen aan hem toegeschreven. Zo veranderde hij water in wijn tijdens de bruiloft te Kana, wekte hij Lazarus drie dagen na diens overlijden weer tot leven, en bracht hij de zoon van de weduwe van Naïn terug uit de dood. Daarnaast genas hij kreupelen, herstelde het gezichtsvermogen van blinden en het gehoor van doven, en dreef hij boze geesten uit bij bezetenen.

De Beschuldiging, Kruisiging en Opstanding van Jezus

Jezus werd door de Farizeeën en de priesters van het Joodse volk beschuldigd van het ophitsen van het volk met de bedoeling zichzelf tot koning uit te roepen. Hierop volgde zijn arrestatie en werd hij overgeleverd aan Pontius Pilatus, de Romeinse gouverneur van Judea. Pilatus stuurde Jezus vervolgens door naar Kajafas, de hogepriester van de Joden, waar hij voor het Sanhedrin, de raad der ouderen, moest verschijnen. Deze raad veroordeelde hem ter dood. Jezus werd gekruisigd tussen twee misdadigers, en stierf terwijl hij zijn vervolgers vergaf.

Volgens de overlevering stond Jezus drie dagen na zijn dood op uit het graf, zoals hij zijn discipelen had voorspeld. Veertig dagen na zijn opstanding steeg hij op naar de hemel, nadat hij zijn volgelingen had opgedragen het nieuwe geloof te verspreiden onder alle volkeren. De Evangelisten beschouwen deze gebeurtenissen als de belangrijkste momenten uit zijn leven.

Kritische Kanttekening bij de Evangelisten

Met nuchter verstand moet men opmerken dat de apostelen er bewust voor hebben gekozen om Christus te omringen met een reeks mirakels en wonderen die ingaan tegen de wetten van de natuur en de rede. Het lijkt erop dat dit vooral bedoeld was om de massa te imponeren en om zo meer volgelingen te winnen.

De Herhaling van Religieuze Patronen en de Rol van de Evangelisten

De tendens om wonderen en bovennatuurlijke gebeurtenissen te gebruiken ter ondersteuning van religieuze boodschappen is geen nieuw fenomeen. Door de eeuwen heen zijn er talloze figuren geweest die, net als de evangelisten, deze strategie hebben toegepast met vergelijkbaar succes. Dit roept de vraag op: zijn de evangelisten dan slechts navolgers of zelfs bedreigers?

Toch is het te eenvoudig om hen alleen zo te typeren. Het is aannemelijk dat de evangelisten gedreven waren door een prijzenswaardig doel en dat zij, om hun missie te laten slagen, net als velen voor hen, hun toevlucht zochten tot wonderen en apocriefe verhalen. Hiermee bouwden zij een goddelijk aura rondom hun boodschap en verheven zij het slachtoffer van de priesterlijke macht van Israël – een zachtmoedig en subtiel figuur – tot een god.

Wanneer we echter proberen de gebeurtenissen van de geschiedenis los te zien van het geloof en de verering van gelovigen, zouden we misschien huiverig zijn om het verleden zomaar te betwifelen. Maar het is een feit dat in vrijwel alle oude religies een verlangen leeft naar de komst van een god op aarde. Deze hoop is waarschijnlijk ontstaan uit de behoeften en verlangens van primitieve volken, die in hun lijden en tekortkomingen hun hoop en liefde richtten op een hoger wezen, de schepper van alles. Zo beloofde een oude legende van Brahma al een verlosser aan Heva; dit was een poëtische uitdrukking van het geloof in de mogelijkheid van een goddelijke reïncarnatie.

De invloed van dit universele geloof was enorm. Krishna verscheen, verklaarde zichzelf als de aangekondigde verlosser en zoon van God, en werd door geheel India erkend en aanbeden als zodanig.

Religieuze Leiders en Het Ontstaan van Goddelijke Figuren

Boeddha treedt op als een figuur met vergelijkbare aanspraken als zijn voorgangers: nadat hij door de Brahmanen uit India werd verdreven, trok hij verder om zijn leer te verkondigen in Italië, Tartary, China en Japan. In deze landen werd hij geëerd en erkend als de messias waar men al eeuwen op had gewacht.

Daarna bevrijdde Zoroaster Perzië van de macht van de Brahmanen, presenteerde zichzelf als een gezant van God en schonk de mensen zijn goddelijke wetten, opgeschreven onder directe inspiratie van God zelf.

Manes in Egypte en Mozes in Judea zetten deze traditie voort. Ook zij presenteerden zichzelf als heilige boodschappers met bijzondere gaven, en de mensen knielden neer en geloofden in hun boodschap.

Ten slotte verschijnt Christus op het toneel. Zijn leven was kort; hij had slechts een beperkte tijd om zijn boodschap te verspreiden voordat de Joden hem ter dood brachten. Zijn discipelen bleven echter bestaan en slaagden erin om zijn nagedachtenis te vestigen en te bestendigen door het uitvoeren van wonderen en het doen van voorspellingen. Op deze manier maakten ze van een gewone man een God, ondanks het feit dat Christus zelf deze ambitie wellicht nooit heeft gekoesterd tijdens zijn leven. Zoals blijkt, waren de discipelen hier niet altijd even subtiel in: door hun directe en nauwkeurige kopieën van de Hindoeïstische incarnatie, maken ze hun inspiratiebron zichtbaar. Hun studies in Egypte en het Oosten zijn daarbij veelzeggend.

Er rijst dan ook de vraag: als de apostelen hun eigen God hebben gecreëerd, zouden ze dan niet bereid zijn alles op te offeren voor hun geloof?

De Betekenis van Martelaarschap

Binnen religie, net als in de politiek, blijkt het argument van martelaarschap weinig waarde te hebben: het is immers niet moeilijk om van een lid van een sekte een martelaar te maken. Vervolging leidt immers altijd tot fouten, en de waarheid heeft vurige verdedigers nodig net als het dwalende geloof.

Wie gelooft er dat Krishna een God was? Ook Boeddha wordt gezien als een afstammeling van Vishnu, en Zoroaster zou door Ormuzd gezonden zijn. Wat is het geheim achter al die slachtoffers van religieuze intolerantie, achter de toewijding aan zowel het kwaad als het goede, even talrijk aan beide zijden?

Martelaarschap en Het Verdedigen van Ideeën

Het valt op dat de eerste en nog kleine groep volgelingen van Mohammed in Mekka hun leven gaven om hun profeet te verdedigen, terwijl hijzelf op dat moment als een lafaard was gevlucht voordat hij populair werd. Dit roept de vraag op waarom hij zichzelf niet heeft gered, terwijl hij daartoe in staat was door middel van zijn woorden.

Evenzo stierven de Joden in de middeleeuwen voor de wetten van Mozes, ondanks het feit dat deze wetten in essentie dezelfde katholieke principes erkennen, zelfs als ze daarin verschillen voorschrijven. Ook de Waldenzen, de Camisards, de protestanten van Saint Bartholomew en de talloze slachtoffers van de Inquisitie zijn voorbeelden van mensen die hun leven gaven voor hun overtuiging.

Als we de martelaren voor een idee op een rij zetten, zien we dat er evenveel mensen sterven voor tegengestelde ideeën. Dit roept de vraag op: streven wij met evenveel moed voor dwaling als voor waarheid? Het is duidelijk dat de leiders van een revolutie zelden aarzelen om hun leven te riskeren; zij trotseren de dood in het aangezicht van de menigte wiens mening zij hebben overwonnen. Ook de apostelen waren in feite leiders van een revolutie.

Martelaarschap en de Vraag naar Goddelijkheid

Zelfs als zij het hadden gewild, was het voor de apostelen onmogelijk om te ontsnappen aan het kruis, de arena of de brandstapel. Het was ondenkbaar om tegen alle christenen, die Jezus zelf hadden zien sterven, te zeggen: "We hebben jullie bedrogen en wij zijn de eersten die ons geloof intrekken." Ze waren als het ware gevangen door hun eigen overtuiging en de verwachtingen van hun volgelingen.

Daarnaast hadden de apostelen geen persoonlijk motief om hun leven op te offeren dat hun eigen verlangens of ambities zou bevredigen. Hun lijden was niet gericht op eigenbelang, maar op het vestigen van een nieuwe moraal; ze stierven met de oprechte intentie om de mensheid te verheffen. In deze missie waren zij gelovigen, maar hun geloof richtte zich uitsluitend op dit hogere doel.

Wanneer we vaststellen dat martelingen, executies en brandstapels deel uitmaken van de geschiedenis van alle ideeën en overtuigingen, en dat elke religie haar eigen martelaren heeft gekend, rijst er een belangrijke vraag. Mag ik dan niet stellen dat de dood van de apostelen — als slachtoffers van hun religieuze onderneming — op zichzelf geen bewijs vormt voor de goddelijkheid van Jezus? Martelaarschap is immers niet uniek voor het christendom; het weerspiegelt veeleer de kracht van overtuiging dan de waarachtigheid van het geloofsobject.

Die goddelijkheid was voor hun werk noodzakelijk: het hele verleden liet zien dat zonder het idee van een goddelijke leider geen succes mogelijk was. Het volk kon alleen worden overtuigd door middel van indrukwekkende optochten en wonderbaarlijke

gebeurtenissen. Na de dood van Christus hebben de apostelen zichzelf dan ook de macht toegeschreven om wonderen te verrichten. Wie kan immers geloven dat Petrus werkelijk doorging met het opwekken van doden, het genezen van kreupelen of het uitdrijven van duivels?

Simon de Tovenaar: Een Illustratie van Religieuze Wonderen

Een sprekend voorbeeld van de wonderverhalen die in de vroege christelijke traditie circuleerden, is dat van Simon de tovenaar. Deze Simon, zelf in staat tot het verrichten van wonderen, liet zich dopen door de diaken Philip. Vervolgens smeekte hij Petrus om hem de macht te schenken om eveneens wonderen te kunnen doen. Toen Petrus hem deze gunst weigerde en hem zelfs vervloekte, keerde Simon zich af van de gemeenschap van gelovigen. Hij begon vervolgens op eigen houtje te prediken en ging zelfs zover zichzelf de zoon van God te noemen.

Het verhaal vertelt verder dat Simon de tovenaar, na een uitdaging aan St. Petrus gericht te hebben in het bijzijn van keizer Nero, zich dankzij zijn magische krachten tot grote hoogte in de lucht verhief, zichtbaar voor een grote menigte. Petrus, geconfronteerd met deze vertoning, richtte een gebed tot God, waarop Simon midden op het plein viel en zijn benen brak.

Dergelijke verhalen roepen de vraag op of zij het waard zijn serieus besproken te worden. Kan iemand met gezond verstand werkelijk geloven in zulke absurditeiten, in dergelijke fabelachtige gebeurtenissen? Er wordt vaak verklaard dat Simon zijn magische krachten van de duivel ontving. Maar wat is er over van deze duivel, die eeuwenlang werd voorgesteld als een machtige tegenstander van God, die zich op aarde manifesteerde, mensen in bezit nam en wonderen verrichtte? Tegenwoordig is deze figuur in de publieke verbeelding gereduceerd tot een retorisch middel, gebruikt door enkele religieuze en maatschappelijke figuren, verre van de krachtige entiteit die hij ooit was.

Hoewel er nu en dan nog mensen zijn die zich presenteren als wonderdoeners of tovenaars, durven zij zich niet meer te wagen aan grootse daden. De moderne samenleving weet inmiddels goed hoe ze dergelijke figuren buitenspel kan zetten en hun invloed kan beperken.

De Uitsluiting van Wonderen en de Invloed van Oud-Indische Tradities op het Vroege Christendom

Laten wij al deze wonderen en tovenaars laten rusten, want zij konden alleen floreren in donkere tijden van de mensheid. In periodes waarin mensen, onderdrukt of verzwakt door despotisme, ergens anders leiding zochten dan in hun eigen geweten en het onsterfelijke licht dat God ons heeft gegeven, vond het bovennatuurlijke een vruchtbare voedingsbodem. De ontplooiing van beschaving en de vooruitgang van vrij denken hebben echter korte metten gemaakt met alles wat het daglicht, onderzoek en discussie niet kan verdragen.

We staan nu op het punt te zien hoe de apostelen van Jezus, door zich af te keren van het Judaïsme en geïnspireerd door de oosterse heilige traditie, hun nieuwe kerk hebben gevormd naar het eenvoudige en pure model van de oude Hindoe samenleving, gelijkend op het sociale systeem van Krishna. Waar de gehele oudheid zich had gelaafd aan de machtige bron van het despotische Brahmanisme—en het verheven Vedisch negeerde, hoewel ze daar haar grootste tradities uit had geleend—kozen de apostelen juist voor een andere weg.

Hun grootste verdienste ligt erin dat zij de wijsheid hadden om terug te keren naar Krishna en de Veda's. Als zij destijds nog niet de moed hadden om het wonderbaarlijke volledig af te wijzen, was dat omdat de wereld nog niet gereed was voor een totale vernieuwing en de volledige vrijheid van denken nog niet bereikt was. Wij moeten deze aarzeling begrijpen en hen vergeven, want de apostelen hebben toch moed getoond: zonder te denken aan fortuin of veiligheid hebben zij onverschrokken de zuivere en verheven leer verkondigd, die zij uit de heilige boeken van vroegere tijden hadden geput.

De Betekenis van Onverschrokkenheid en Culturele Overdracht

De waarheid over deze mensen laat zich het beste samenvatten in hun onverschrokkenheid en diepgewortelde devotie. Het valt nauwelijks te overschatten hoe bewonderenswaardig hun vasthoudendheid was, zelfs als het betreurenswaardig blijft dat zij niet de moed hebben gehad om het bijgeloof van hun voorgangers radicaal te verwerpen. Toch kunnen we niet anders dan hun inzet respecteren, ondanks de aarzeling waarmee zij het oude overleverden.

Het Onderzoek naar Oude Bronnen

Dit vraagt om verder onderzoek. Mocht het mij niet lukken om mijn inzichten even helder te formuleren als ze voor mijzelf zijn, dan is het aan anderen om dit werk voort te zetten. Het zou een waardevolle stap zijn om het Sanskriet tot een klassieke taal te verheffen en in India een superieure school op te richten, waar geselecteerde onderzoekers de duizenden manuscripten kunnen ontsluiten die dit oude land ons heeft nagelaten. Daarmee kunnen we aan de wereld tonen welke rijkdom aan kennis en traditie India bezit. Het is aan de toekomst om te bevestigen of mijn conclusies standhouden.

De Rol van Oud-India als Bakermat van de Beschaving

Tot slot mag het belang van deze constatering niet onderschat worden: als de antieken, de ouderen en de voorouders de grondleggers waren van onze moderne naties, dan was het oude India de initiator van alle beschavingen uit de oudheid. Het is deze culturele erfenis die de basis heeft gelegd voor de ontwikkeling van de mensheid.

Hoofdstuk 3: Devaki, Maria, Krishna en Christus – Een Parallel tussen Oost en West

De Indiase en Christelijke Verlosser: Naam en Titel

De Indiase verlosser, Krishna, werd geboren als zoon van Devaki. In de loop der tijd gaven zijn discipelen hem de titel Keshava/Deva Deva, waarmee ze hem als goddelijke figuur erkenden. In het christendom zien we een vergelijkbare ontwikkeling: de zoon van Maria, Jezus – of Jeosuah – kreeg van zijn volgelingen de titel Christus. Beide incarnaties worden dus gekenmerkt door een goddelijke status die door hun respectievelijke volgelingen is toegekend.

Chronologische Voorrang en Culturele Impact

Devaki en Krishna zijn Maria en Christus minstens drieduizend jaar voorgegaan. De oude Indiase beschaving is het directe gevolg van deze incarnatie. Alle heilige boeken, en ook werken op het gebied van filosofie, moraal, geschiedenis en poëzie, beschouwen Krishna als een fundament waarop zij rusten. Het afwijzen van Krishna zou daarom neerkomen op het verwerpen van het oude India en haar rijke tradities en kennis.

Overlevering en Stilte van de Geschiedenis

Maria en Christus zijn tot ons gekomen via de legendarische berichten van de evangelisten. Hoewel de gebeurtenissen rond de christelijke incarnatie van dien aard zijn dat ze de nieuwsgierigheid en belangstelling van hun tijd tot het uiterste hadden moeten wekken, en hoewel deze periode relatief dicht bij de onze ligt, blijven geschiedenis en traditie opmerkelijk stil over deze figuren. Noch Suctinius, noch Tacitus, noch enige Latijnse of Griekse geschiedschrijver uit die tijd verwijst naar de buitengewone avonturen die aan Jezus worden toegeschreven. Dit is des te opvallender, gezien het feit dat deze verhalen de pen van zulke geschiedschrijvers zeker hadden kunnen verleiden.

De Stilte rond Jezus: Verklaringen en Overwegingen

Hoe kunnen we deze ultieme stilte verklaren rondom de gebeurtenissen en het leven van Jezus, zoals die door de evangelisten zijn beschreven? Er zijn verschillende verklaringen mogelijk binnen het kader van de bestaande notities. Enerzijds kan men stellen dat veel van deze avonturen apocrief zijn; ze behoren niet tot de erkende of oorspronkelijke geschriften en zijn mogelijk later toegevoegd om het verhaal te versterken. Anderzijds zou het kunnen dat Jezus gedurende zijn leven bijna geïsoleerd door de wereld trok, dat wil zeggen: hij was een figuur die destijds weinig aandacht kreeg en pas veel later door zijn discipelen werd verheven tot een legendarische held. In dat proces eigenden zij zich bepaalde Hebreeuwse profetieën toe, die op hun beurt weer geïnspireerd waren door oosterse tradities, en namen zij morele lessen over van Krishna. Ook selecteerden zij enkele minder bovennatuurlijke en aannemelijke bijzonderheden uit zijn leven om zijn verhaal geloofwaardiger te maken voor hun volgelingen.

Het lijkt er daarbij op dat Krishna in de eerste eeuw een vergelijkbare rol speelde, en dat onderzoek heeft aangetoond dat deze figuur toen leefde. In het westen betekende het ontstaan van het christendom in feite een herleving van de Krishna-cultus uit die periode. Christus is in deze optiek niets anders dan een synoniem of equivalent van Krishna.

Sommigen zullen misschien beweren dat de mensen destijds verblind werden door de duivel – een klassiek argument dat vooral bedoeld lijkt om zwakke prestaties of onbegrijpelijke zaken te verklaren. Er is echter reden genoeg om dergelijke argumenten terzijde te schuiven en te proberen om, al is het maar voor een moment, rationeel te redeneren.

De vraag dringt zich dan op: kan men werkelijk geloven dat de Joden Jezus niet zouden hebben erkend indien hij daadwerkelijk de wonderen had verricht die hem door de evangelisten worden toegeschreven? Dit blijft een punt van overweging.

De Realiteit van Wonderen en Hun Impact

Ik ben ervan overtuigd dat een mens die werkelijk wonderen verricht, zoals het veranderen van water in wijn, het voeden van duizenden met slechts enkele broden en vissen, het tot leven wekken van de doden, en het herstellen van het zicht van blinden en het gehoor van doven, onmiskenbaar een grote schare volgelingen zou aantrekken. Zo'n figuur zou nooit aan het kruis zijn gestorven als een gewone demagoog die het volk tegen de gevestigde orde wilde opzetten – zoals de priesters van Israël Jezus zagen. We leven immers niet langer in een tijd waarin het wonderbaarlijke wordt beschouwd als een boodschap van de natuur, waardoor een niet-begrijpende menigte op de knieën valt. Stel nu dat er onder ons een persoon zou verschijnen die gedurende drie jaar wonder op wonder stapelt: water in wijn verandert, duizenden voedt met een paar vissen en broden, doden tot leven wekt, blinden weer laat zien, doven laat horen. Zou het dan mogelijk zijn voor priesters en farizeeën om zo'n populariteit te veroordelen? Maar om werkelijk van wonderen te spreken, moeten de doden daadwerkelijk dood zijn – en het mag geen belemmering zijn als ze onaangenaam ruiken, zoals Lazarus. Het water moet echt veranderen in wijn, de blinden en doven moeten daadwerkelijk genezen zijn, en de gebeurtenissen moeten niet in strijd zijn met de natuur of de natuurwetenschappen.

De Erkenning van Jezus door de Joden en de Evolutie van de Apostolische Tactiek

De afwezigheid van erkenning voor Jezus onder de Joden was hoogstwaarschijnlijk het gevolg van zijn manier van optreden: de verheven prediker hield zich voornamelijk bezig met het verkondigen van zijn morele leer en zijn boodschap, gesteund door het voorbeeld dat hij zelf stelde. In een tijdperk van wijdverspreide corruptie moet zo'n houding ongetwijfeld als een aanklacht hebben gevoeld, en het is aannemelijk dat dit juist diegenen tegen hem in het harnas joeg die door corruptie werden geregeerd. Na zijn dood beseften de apostelen dat een verandering van aanpak noodzakelijk was. Zij namen waar dat het bovennatuurlijke een krachtige invloed uitoefende op de menigte. Om het werk van hun meester voort te zetten, grepen zij terug op elementen uit de incarnatie van Krishna. Door deze vernieuwing in hun boodschap konden zij het geloof verder verspreiden, waar hun meester zelf was gestruikeld. Hieruit ontstonden de concepten van de maagdelijke geboorte van Maria en de goddelijkheid van Christus.

De Herkomst en Betekenis van de Naam Jezus

Opvallend is dat er geen verregaande conclusies worden getrokken uit de namen Jezus, Jeosuah en Jezus (Devadevesa), die zowel door hindoeïstische als christelijke verlossers gedragen werden. Zoals eerder besproken, zijn deze namen – Jezus, Jeosuah, Jozias,

Josue en Jehovah – allemaal afgeleid van twee Sanskriet woorden: Zeus (Dyaus), dat het opperwezen aanduidt, en Jezeus (Devadevesa), dat verwijst naar de goddelijke essentie. Deze namen waren destijds niet alleen gangbaar onder de Joden, maar kwamen in het gehele oosten voor.

Het is echter niet hetzelfde met de namen van Christus (Krishna) en Christos, waar we een duidelijke imitatie vinden, de apostelen leren van de hindoe. De zoon van Maria kreeg bij zijn geboorte alleen de naam Jezus, en pas na zijn dood werd hij door de gelovigen Christus genoemd.

Dit woord komt niet uit het Hebreeuws. Waar komt het dan vandaan als de apostelen zich niet de naam van de zoon van Devaki hebben toegeëigend?

In het sanskriet betekent Krishna, of beter gezegd Christna boodschapper van God, beloofd van God, heilig.

We schrijven Christna, in plaats van Krishna omdat de geaspireerde van het sanskriet filologisch beter wordt weergegeven door onze Kh, die ook een aspiraat is dan door onze eenvoudige K. Daarin laten wij ons dus leiden door een grammaticale regel, en niet door de wens om een gelijkenis te produceren.

Maar als dit sanskriet epitheton van Christna perfect van toepassing is voor de Indiër geldt dat dan niet gelijkelijk voor de christelijke incarnatie tenzij wij toegeven dat de naam gekopieerd is met de moraal en haar betekenis.

Zal er gezegd worden dat de naam afkomstig is van het Griekse Christos? Bovendien zijn de meeste Griekse woorden puur sanskriet wat de gelijkenis verklaart, waarom deze keuze van een Griekse achternaam van Jezus die, een Jood van geboorte, zijn militante leven doorbracht en stierf te midden van zijn landgenoten? Het enige complete systeem dat door de apostelen werd aangenomen is om een nieuwe samenleving op te bouwen naar het model van de oude Indiase religie.

De Naam Christus: Oorsprong en Betekenis

Het gebruik van de naam 'Christus' roept interessante vragen op over haar oorsprong en de manier waarop deze werd toegeschreven aan Jezus van Nazareth. In tegenstelling tot de naam Jezus, die hij bij zijn geboorte kreeg, werd de titel 'Christus' pas na zijn dood door zijn volgelingen aan hem toegekend. Hiermee lijkt een duidelijke navolging te zijn van hindoeïstische tradities, waarbij de apostelen inspiratie ontleenden aan de naamgeving van de zoon van Devaki, Krishna.

Opvallend is dat het woord 'Christus' geen Hebreeuwse wortels heeft. Dit roept de vraag op waar deze naam vandaan komt, als het niet een directe overname is van de naam van Krishna. In het Sanskriet betekent Krishna – of nauwkeuriger Christna – 'boodschapper van God', 'de beloofde van God' of 'de heilige'. De spelling 'Christna' wordt hier gebruikt omdat de geaspireerde 'kh' uit het Sanskriet filologisch beter overeenkomt met de Nederlandse klank dan een eenvoudige 'k'. Deze keuze is gebaseerd op grammaticale overwegingen en niet op het verlangen om een gelijkenis te forceren.

Hoewel het Sanskriet epitheton 'Christna' perfect past bij de Indiase incarnatie, rijst de vraag of dit niet evenzeer van toepassing is op de christelijke figuur, tenzij men toegeeft dat de naam, evenals de morele betekenis ervan, is overgenomen. Er kan wellicht

worden beweerd dat de naam 'Christus' afkomstig is uit het Grieks ('Christos'), maar het is belangrijk om te beseffen dat veel Griekse woorden hun oorsprong vinden in het Sanskriet. Dat verklaart de gelijkenis, maar maakt het des te opmerkelijker dat voor een Joodse prediker, die zijn leven tussen zijn landgenoten doorbracht, een Griekse achternaam werd gekozen.

Alles wijst erop dat de apostelen een bewust systeem volgden, waarbij ze de nieuwe gemeenschap structureerden naar het voorbeeld van de oude Indiase religie, en daarbinnen ook de naamgeving en titels ontleenden aan reeds bestaande tradities.

Hoofdstuk 4: Slachting van de Onschuldigen in India en Judea

Parallellen tussen de Slachting van de Onschuldigen in India en Judea zijn opvallend en illustreren hoe vergelijkbare motieven en gebeurtenissen in verschillende culturen terugkeren. In de oude Indiase overlevering gaf Kansa, de tiran van Mathura, bevel om alle mannelijke kinderen die in dezelfde nacht als Krishna waren geboren, te doden. Deze wrede daad was bedoeld om het voorspelde gevaar voor zijn heerschappij te elimineren, aangezien Krishna volgens de voorspelling zijn troon zou ontnemen. Opmerkelijk genoeg vinden we een vrijwel identiek motief terug in het Bijbelse verhaal over Herodes, de koning van Judea. Ook Herodes, gedreven door angst om zijn macht te verliezen, liet in Bethlehem en omgeving alle jonge kinderen ombrengen. Zijn doel was eveneens om te voorkomen dat een kind, waarvan voorspeld was dat het hem van zijn troon zou stoten, zou overleven.

Het Indiase verhaal wordt ondersteund door een veelheid aan bronnen, waaronder religieuze, historische en wetenschappelijke geschriften zoals de Puranas, Shastra's, Mahabharata en Bhagavata. Deze bronnen bevestigen de authenticiteit van de gebeurtenissen. Daarentegen zijn we voor het verhaal van Herodes aangewezen op de overlevering van de apostelen, die als enigen deze gebeurtenis beschreven en er belang bij hadden om dit motief in stand te houden.

Opmerkelijk is dat de wereldlijke geschiedenis nergens melding maakt van een dergelijke massamoord in Judea. In de tijd van Herodes zou het onmogelijk zijn geweest om een dergelijk gruwelijk feit te plegen zonder ingrijpen of protest van de bevolking of van de Romeinse autoriteiten. Herodes, een Romeins gouverneur die zijn positie dankte aan de Romeinse staat en het vertrouwen van Augustus, zou niet zo'n onverstandige en nutteloze daad hebben kunnen begaan zonder gevolgen. Het evangelie zelf typeert hem niet anders dan als een functionaris onder het gezag van de Romeinen, zoals blijkt uit de beschrijving van de volkstelling onder leiding van Caesar-Augustus en zijn gouverneur Cyrinus.

Het is dan ook moeilijk voorstelbaar dat in een tijdperk van Augustaanische verlichting en beschaving, een dergelijke gruweldaad zou plaatsvinden zonder dat er protest klonk of recht werd gezocht. De moeders zouden immers zeker gehuild hebben om de dood van hun kinderen en de rechtvaardigheid en genegenheid die toen heersten, zouden een dergelijk onrecht niet hebben toegestaan.

Historische Onwaarschijnlijkheid van de Kindermoord door Herodes

De hedendaagse geschiedenis heeft nergens deze gedurfde misdaad vastgelegd, die alle mensen met verstand materieel onmogelijk moeten verklaren, in de tijd dat de daad is gepleegd. Nooit zou Herodes gedurfd hebben om zo een haat op zichzelf te nemen met zo'n offer.

De Werkelijke Positie van Herodes

Wie was dan deze koning? Herodes had deelgenomen aan de zijde van Cassius en Antony, en het was laatstgenoemde die hem de titel van viervorst van Judea verleende namens de Romeinse staat. Herodes stond bekend om zijn politieke flexibiliteit; met een soepele geest wist hij wanneer hij van kleur moest veranderen om zijn positie te behouden. Dit bleek effectief, want Augustus liet hem op de troon zitten. In wezen was Herodes echter niet meer dan een eenvoudige Romeinse gouverneur. Zelfs het evangelie zelf beschouwt hem niet anders, zoals blijkt uit de volgende passage:

"In die tijd kwam er een opdracht van Caesar-Augustus om alle inwoners van het rijk te tellen. De eerste volkstelling werd gedaan door Cyrinus, gouverneur van Syrië, en ze gingen allemaal inschrijven, elk in hun dorp. Jozef ging naar Nazareth, dat lag in Galilee en kwam in de stad van David genaamd Bethlehem omdat hij van die stam was om in te schrijven met Maria zijn vrouw, die zwanger was."

De Onwaarschijnlijkheid van de Kindermoord onder Herodes

Het roept grote vragen op hoe we kunnen aannemen dat Herodes, die als rijksgouverneur onder de hoge consul Cyrinus diende, zich schuldig zou maken aan een daad van zulke wreedheid, dwaasheid en zinloosheid. In het tijdperk van Augustus, een periode die juist bekend stond om haar intelligentie en verlichting, is het nauwelijks voorstelbaar dat een dergelijk onvoorstelbaar barbaars besluit genomen werd. Volgens sommige bronnen zouden er honderden, misschien zelfs duizenden kinderen zijn omgekomen—zelfs tot 14.000 volgens bepaalde autoriteiten. Het evangelie stelt dat alle kinderen van twee jaar en jonger zouden zijn vermoord. Toch is er geen enkel teken dat iemand zich tot Cyrinus of de keizer heeft gewend om gerechtigheid te vragen. Evenmin klinkt er enig protest in naam van de menselijkheid; nergens klinkt een redelijk of mededogend geluid. Zouden de moeders werkelijk niet hebben geweend om de dood van hun kinderen?

De tijd stond toen juist bekend om haar rechtschapenheid en genegenheid. Overal heerste een algemeen gevoel van rechtvaardigheid en medemenselijkheid. Toch vinden we geen spoor van collectieve verontwaardiging of oproepen tot rechtvaardigheid. Zelfs Tacitus, de geschiedschrijver die bekendstaat om het nauwkeurig vastleggen en veroordelen van de misdaden van tirannen, rept met geen woord over deze schanddaad. Het blijft stil in de bronnen; nergens is sprake van een aanklacht of zelfs maar een verwijzing naar deze vermeende misdaad. Die stilte roept des te meer twijfels op. De stilte rond deze gebeurtenis lijkt bijna medeplichtig. De apostelen van Jezus leken te vertrouwen op de goedgelovigheid van de mensen. Zij gingen ervan uit dat hun bewegingen en verzonnen verhalen nooit zouden worden ontmaskerd, en dat hun motieven niet aan het licht zouden komen. Door hun herschrijven van oude fabels uit eerdere eeuwen, waarvan men dacht dat ze voor altijd begraven zouden blijven, wisten zij de mensen te verrassen met hun verhalen.

Herodes en het Bloedbad van Onschuldigen: Mythevorming versus Historische Feiten

Het is van belang om kritisch te kijken naar de beschuldigingen die tegen Herodes zijn geuit omtrent het zogenaamde bloedbad van onschuldigen. Men zou kunnen stellen dat de historicus Josephus melding maakt van deze gebeurtenis, maar dit argument houdt weinig stand. Josephus, ondanks zijn beruchte reputatie voor partijdigheid, bevestigt dit niet daadwerkelijk; hij herhaalt slechts een feit – of beter gezegd, een fout – die al zestig jaar na datum door de apostelen werd erkend. Zijn verslag biedt dus geen hard bewijs voor het bestaan van het bloedbad.

De onoverkomelijke waarheid is dat er vóór de publicatie van de evangelisten geen enkel spoor te vinden is van deze absurde gebeurtenis. Indien het werkelijk had plaatsgevonden, zou het onvermijdelijk tot een algemene verontwaardiging hebben geleid. Nu blijkt echter dat deze vreselijke misdaad nooit heeft plaatsgevonden.

Herziening van Herodes' Beeld: Van Vervloeking tot Rehabilitatie

Katholieke historici hebben met opvallende eendracht Herodes de vervloeking van toekomstige generaties toegeschreven. Het is echter tijd om hem te ontheffen van het grootste deel van de verfoeilijke verwijten die hem zijn aangedaan. Het is een verdienstelijk streven om, met het verwerpen van twijfelachtige autoriteiten, zijn eer te herstellen.

Een Voorbeeld van Menselijkheid: Herodes ten tijde van Hongersnood

Er is een feit uit het leven van Herodes dat als voorbeeld kan dienen voor alle vorsten en dat getuigt van zeldzame goedheid, zeker in een tijd van egoïsme en verval. Toen Judea werd getroffen door een ernstige hongersnood, verkocht Herodes zijn land, kostbare huisraad en zijn zilver om het lijden van zijn volk te verlichten.

Herodes: Misdaad, Stigmatisering en Kerkelijke Vooringenomenheid

Was dit een daad van een babyoordenaar? De vraag dringt zich op wanneer men kijkt naar hoe Herodes door de geschiedenis is neergezet. De katholieke kerk blijkt opvallend selectief te zijn in haar oordelen: terwijl ze niet aarzelt om bepaalde figuren te stigmatiseren, is ze even makkelijk in het vrijpleiten van de misdaden begaan door haar eigen aanhangers. Deze houding wordt geïllustreerd door de manier waarop personen als Constantijn worden bejubeld. Ondanks het feit dat Constantijn zich schuldig maakte aan de moord op zijn vrouw en zoon, wordt hij geprezen omdat hij de christenen beschermde en tegelijkertijd ketters vervolgde. De bewondering waarmee de kerk zijn daden benadert, laat zien hoe willekeurig het oordeel kan zijn, afhankelijk van wie men wil beschermen of veroordelen.

De apostelen gingen, in hun ijver om de oude tradities van het oosten over te nemen, zelfs zo ver dat ze een tweede editie van de tiran Kansa nodig hadden. In hun heilige verontwaardiging richtten ze hun pijlen op Herodes, waarmee zij hem tot zondebok maakten. Deze strategie, het overnemen en herschrijven van bestaande verhalen, liet zich duidelijk gelden in de wijze waarop schandelijke daden werden toegeschreven aan vijandige figuren.

Al deze schandelijke daden dienden uiteindelijk een doel: ze wierpen hun vruchten af. Het is bekend hoe vakkundig de opvolgers van de apostelen – en de kerk in het algemeen – te werk gingen en nog steeds gaan wanneer het aankomt op het herschrijven en manipuleren van de geschiedenis. De verontwaardiging en de verheerlijking werden zorgvuldig ingezet om de eigen positie te versterken en tegenstanders te demoniseren.

Hoofdstuk 5: Het christelijke concept van transfiguratie – Een geleende verschijning uit India

Het idee van transfiguratie, zoals beschreven in de christelijke traditie, vindt een opvallende parallel in de verhalen uit India. In de Indiase mythologie, verschijnt Krishna aan zijn discipelen op het moment dat hun moed wankelt door het immense leger dat de tiran van Mathura tegen hen heeft opgesteld. Zijn verschijning is hier logisch en begrijpelijk: het dient als het krachtigste middel om de moed van Arjuna en de andere volgelingen te herstellen in het aangezicht van gevaar. Door zichzelf te tonen in zijn heilige glorie biedt Krishna een directe en troostende zekerheid aan zijn toegewijde volgelingen.

De Evangelisten nemen dit motief over en plaatsen Jezus in een soortgelijke situatie. Volgens hun beschrijvingen neemt Jezus drie van zijn discipelen – Petrus, Jakobus en Johannes – mee naar een hoge berg. Daar verschijnt hij voor hen en wordt zijn gezicht zo stralend als de zon, terwijl zijn lichaam wit is als sneeuw. Deze scène benadrukt de verhevenheid van Jezus en fungeert, net als bij Krishna, als een bron van bemoediging en spirituele bevestiging voor zijn volgelingen.

Het zwijgen rondom wonderen en de logica achter geheimhouding

Er wordt geen motief gegeven voor deze bovennatuurlijke daad; alleen bij het afdalen van de berg sprak Jezus tot de aanwezigen: “Vertel niemand van dit visioen, totdat de zoon des mensen weer is opgestaan uit de dood.” Telkens opnieuw klinkt deze instructie tot zwijgen, niet alleen na de transfiguratie, maar ook wanneer Jezus Lazarus weer tot leven wekt of de zoon van de centurion geneest. Zelfs bij de kleinste wonderen hamert Jezus op voorzichtigheid: men mag er niet over spreken tot na zijn herrijzenis.

Toch roept deze aanpak vragen op. Als Jezus werkelijk de verlosser is, waarom zou hij dan zijn daden verbergen? Waarom niet direct de manifestatie tonen die de ogen van de mensen zou kunnen openen? Waarom wordt het getuigenis over deze wonderen uitgesteld tot na zijn dood, en moeten de discipelen de taak op zich nemen om alles pas achteraf te onthullen?

Het antwoord hierop lijkt eenvoudig en het doel ervan duidelijk voelbaar, maar de werkwijze is opvallend grof. Er lijkt sprake van een bewuste strategie: de apostelen onderkennen de kracht van deze argumenten en zorgen ervoor dat eventuele twijfel bij voorbaat door Jezus zelf wordt weerlegd. Deze kleine sluwheid onderstreept hoe zorgvuldig de verspreiding van deze wonderverhalen geregisseerd werd.

De Geheimhouding rond Wonderen: Een Traditioneel Motief

Geregeld wordt door gelovigen de vraag gesteld: hoe kan het dat nergens buiten de directe kring melding is gemaakt van al die wonderen die Christus zou hebben verricht? Waarom hebben anderen – buiten de discipelen – nooit getuigd van deze buitengewone gebeurtenissen?

Het antwoord dat hierop door de discipelen wordt gegeven, is ogenschijnlijk eenvoudig: Jezus heeft het hen verboden om over deze wonderen te spreken. Pas na zijn dood kregen zij de opdracht deze daden bekend te maken, en dan nog slechts aan anderen. Met andere woorden: de geheimhouding was een bewuste keuze, opgelegd door Jezus zelf, en het was pas na zijn opstanding dat de verspreiding van de verhalen kon beginnen.

Toch blijft daarmee een aantal pertinente vragen onbeantwoord. Hoe is het mogelijk dat duizenden mensen die zouden zijn gevoed met slechts enkele vissen, nooit van zich

hebben laten horen? Hoe kan het dat de bruiloftsgasten van Kana zwegen en hun ervaring niet deelden? Het patroon herhaalt zich: telkens opnieuw ontbreekt het aan getuigen van buiten de directe kring, en telkens opnieuw wordt het zwijgen verklaard door het opgelegde stilzwijgen – een motief dat steeds terugkeert.

Geheimhouding als Religieus Motief in Andere Tradities

Dit motief van geheimhouding is niet uniek voor het christendom. Ook in oudere religieuze tradities zien we vergelijkbare patronen. Toen Mozes de berg beklom om met Jehovah te spreken, verbood hij alle Israëlieten hem te volgen, op straffe van de dood. Zoroaster schreef zijn Nosks alleen in het gezelschap van Ormuzd. En Boeddha, op het moment dat hij met Brahma wilde spreken, stuurde zijn volgelingen weg.

Deze voorbeelden illustreren hoe het motief van afzondering en geheimhouding vaak werd ingezet: de openbaring, het wonder of het goddelijk contact vindt altijd plaats buiten het bereik van het grote publiek, en getuigenissen beperken zich tot een selecte groep ingewijden. Het publiek blijft op afstand, en het verhaal wordt pas achteraf – en altijd via dezelfde beperkte kring – naar buiten gebracht.

Het Motief van Afzondering en Geheimhouding in Religieuze Tradities

Het valt op dat zowel Krishna als Christus zich bij hun verschijningen beperken tot hun directe volgelingen; hun openbaar optreden zou immers voldoende zijn geweest om elk spoor van ongeloof te laten verdwijnen. Deze terughoudendheid is echter geen unicum. Zoals in eerdere tradities het geval was, zo trekt ook Mohammed, de laatste profeet, zich terug in een grot wanneer hij de opdrachten van de Heer ontvangt. Het patroon van afzondering en geheimhouding bij het ontvangen van goddelijke openbaringen loopt als een rode draad door verschillende religies heen.

De geschiedenis laat zien dat deze neiging tot geheimhouding en afzondering duizenden jaren stand heeft gehouden. Gedurende vijf- tot zesduizend jaar heeft de priesterklasse haar macht weten te behouden door het idee van God aan zich toe te eigenen en zo vrijheid te onderdrukken. Het is dan ook hoog tijd om afstand te nemen van deze demoraliserende macht, om de overblijfselen van deze traditie uit te bannen en te kiezen voor een toekomst waarin echte humaniteit en vrijheid centraal staan.

De oude hindoe-traditie was al onderhevig aan schokken en veranderingen, en sindsdien zijn navolgingen en plagiaat niet uitgebleven. Toch is het noodzakelijk om de laatste wortels van deze praktijken te verwijderen, zodat ze niet opnieuw opduiken en de vrije, rationele vooruitgang belemmeren.

Vrijheid zal de methoden van de priester niet overnemen; ze zal hem niet verbannen, maar wél uitsluiten van bestuur en politiek. De priester zal enkel nog zijn plaats innemen in de tempel, waar zijn rol niet anders is geweest dan het instrument zijn van de degradatie en corruptie, zonder ooit werkelijk het morele of spirituele kompas van de samenleving te zijn.

Hoofdstuk 6: Overname van de Legende van Magdalena uit India – Het Verhaal van Lakshmi en Saraswati

De legende rondom de heilige vrouw, Nich Dali (Lakshmi) en Saraswati, is door de evangelisten duidelijk hergebruikt in het verhaal van Magdalena. Deze overeenkomst is eenvoudig te herkennen wanneer men beide verhalen naast elkaar plaatst.

In de Indiase traditie naderen vrouwen Krishna om hem te vereren. Dit gedrag wordt door de omstanders bekritiseerd vanwege hun durf. In het christelijke verhaal nadert een Joodse vrouw, Maria Magdalena, Christus met hetzelfde doel, maar wordt door de apostelen afgewezen.

Een opvallende parallel is te zien in het ritueel waarbij Lakshmi en Saraswati overvloedig parfum op Krishna's hoofd smeren. In het evangelieverhaal wordt deze handeling toegeschreven aan Magdalena, die Christus met geurige olie zalfte.

Toch zijn er enkele verschillen tussen beide verhalen. De Indiase vrouwen, hoewel afkomstig uit de laagste klasse, zijn deugdzaam en eerlijk en zoeken Krishna op om een einde te maken aan hun onvruchtbaarheid. Magdalena daarentegen wordt afgeschilderd als een prostituee die vergeving vraagt voor haar zonden.

Ondanks kleine verschillen en details blijft de Indiase invloed duidelijk zichtbaar in het christelijke verhaal. Het morele principe is in beide tradities gelijk: laat de zwakken en onderdrukten tot mij komen. Gerechtigheid geldt voor de hulpelozen net zo goed als voor de machtigen, voor de schuldigen én de rechtvaardigen.

De Essentie van Morele Richtlijnen en het Vergeten Erfgoed

De Indiërs, als erfgenamen van Krishna, beschikten over sublieme stelregels die hen in staat zouden hebben gesteld op rechtvaardige wijze over de mensen te regeren. Deze principes vormden de basis voor een samenleving waarin morele waarden en humaniteit vooropstonden. Het is pijnlijk duidelijk dat de priesters, die zichzelf zagen als opvolgers van Krishna, deze fundamentele stelregels nooit hadden mogen vergeten. Hun nalatigheid heeft geleid tot het vervagen van de oorspronkelijke bedoeling: een bestuur gestoeld op rechtvaardigheid, compassie en spirituele leiding.

Het is echter niet de bedoeling om in herhaling te treden en de lezer te vermoeien met steeds dezelfde argumenten. De essentie is helder: ware morele leiding vraagt om trouw aan oorspronkelijke waarden, niet om het vasthouden aan macht of het vergeten van het morele erfgoed dat aan hen was toevertrouwd.

Hoofdstuk 7: De Tiende Hindoe Avatara en de Invloed op de Apocriefen van Johannes

In de Indiase traditie wordt de komst van de tiende avatara, Krishna, op aarde voorspeld. Volgens alle Indiase profetieën zal deze avatara verschijnen voordat de Maha Pralaya, het moment van totale vernietiging, aanbreekt. Op dat cruciale moment zal God in volledige glorie afdalen om een beslissende strijd te voeren tegen de prins van de demonen, de rakshasa. Deze demon zal zich vermommen als een paard, waarna God hem zal teruggedrijven naar de hel. Vanuit deze plek probeert de demon telkens opnieuw zijn verloren macht te heroveren.

Ramachandra stelt dat de wereld begon met een strijd tussen de geest van het goede en die van het kwade; op dezelfde manier zal de wereld ook eindigen. Na de vernietiging van de materie zal het kwaad niet langer standhouden en moet het volledig verdwijnen, terugkeren naar tamas – de staat van totale duisternis en leegte.

Het doel hier is niet om dit geloof in detail te verklaren, maar om stil te staan bij de opmerkelijke overeenkomsten en vragen die dit oproept.

De Apocalyps van Johannes en Invloeden uit het Oosten

Toen Johannes terugkeerde van zijn reizen door Azië, het land dat onder leiding stond van de Brahmanen en Zarathoestra, schreef hij zijn apocalyps. Het is opvallend dat zijn openbaring, onbekend bij de andere apostelen, niet direct op Christus van toepassing lijkt. De tekst suggereert dat Johannes zijn voorspelling baseerde op oosterse tradities, waarbij aan het einde der tijden een goddelijke incarnatie – vergelijkbaar met Krishna – terugkeert om de strijd aan te gaan met de prins der demonen, die de gedaante van een paard aanneemt.

De apocalyps van Johannes valt op door haar beeldtaal, de introductie van dieren, natuurelementen en haar mysterieuze, duistere toon. Dit alles ademt de kenmerkende sfeer van het oosten, vol symboliek en raadselachtigheid.

Het is duidelijk dat er sprake is van een bijna onmiskenbaar plagiaat. De voorbeelden hiervan zijn talrijk; ze allemaal benoemen zou een eindeloze taak zijn.

Hoofdstuk 8: Christus Verleid door de Duivel

Volgens het evangelie wordt Jezus na zijn doop door de geest geleid naar de woestijn, met als doel door de duivel op de proef gesteld te worden. Veertig dagen en nachten brengt hij daardoor in vasten, waarna de honger toeslaat en de verleiding zijn intrede doet.

De Drie Verzoeken

Allereerst nadert de verleider Jezus met de uitdaging: “Als jij de zoon van God bent, tover dan deze stenen om tot brood.” Jezus weerstaat deze verleiding met een verwijzing naar de Schrift: “De mens zal niet leven alleen door brood, maar door elk woord dat komt uit de mond van God.” Hiermee laat hij zien dat het geestelijke belangrijker is dan het materiële; het leven wordt gevoed door meer dan alleen fysieke behoeften.

Vervolgens neemt de duivel Jezus mee naar de heilige stad, plaatst hem boven op de tempel en zet hem aan tot een nieuwe proef: “Als jij de zoon van God bent, spring dan naar beneden, want het staat geschreven dat hij je heeft toevertrouwd aan zijn engelen en zij zullen jou opvangen voordat je te pletter valt.” Opnieuw weerstaat Jezus de verleiding en antwoordt: “Het staat ook geschreven dat jij jouw God niet moet uitdagen.” Hiermee benadrukt hij dat het niet aan de mens is om God op de proef te stellen; vertrouwen op God mag niet verward worden met het zoeken van roekeloze bewijzen van zijn macht.

Ten slotte voert de duivel Jezus naar een hoge berg, waar hij hem alle koninkrijken van de wereld toont en voorhoudt: “Dit alles kan van jou zijn als jij mij accepteert en aanbidt.” Jezus wijst deze ultieme verleiding resoluut af: “Trek je terug, Satan. Het staat geschreven: Jij zult alleen de Heer jouw God aanbidden, en hem alleen zal je dienen.” Daarmee maakt hij duidelijk dat ware dienstbaarheid en aanbidding exclusief aan God toekomen, en dat macht of rijkdom nooit een reden mag zijn om van dit pad af te wijken.

Het Einde van de Verleiding

Na deze drie verzoeken verlaat de duivel Jezus, en onmiddellijk verschijnen engelen om hem te dienen. Dit symboliseert niet alleen de overwinning op het kwaad, maar ook de goddelijke bevestiging en ondersteuning die volgt op het doorstaan van zware beproevingen.

Reflectie op de Evangelietekst

In deze bespreking van Jezus' verzoeking in de woestijn is ervoor gekozen de passages uit het evangelie rechtstreeks te citeren, uit respect voor hun schoonheid en om de oorspronkelijke boodschap niet te verzwakken door verkorting of parafrase. De episode toont op indringende wijze de kracht van spirituele trouw en het belang van het vasthouden aan goddelijke principes, ook onder de zwaarste druk.

Reflectie op de Evangelisten en het Verhaal van de Verzoeking

In de heilige boeken van de Indiërs heb ik niet een soortgelijke gebeurtenis gevonden, al sluit ik niet uit dat zoiets mogelijk zou kunnen bestaan. Het is immers begrijpelijk dat het iemand niet lukt om alle onderwerpen die in dit boek aan bod komen tot in detail te onderzoeken.

Na afronding van andere belangrijke studies ben ik voornemens terug te keren naar de kwesties die nog onduidelijk of onvoldoende opgehelderd zijn, zodat ik deze verder kan uitdiepen en verduidelijken.

Laten we echter veronderstellen dat deze passages daadwerkelijk het unieke eigendom zijn van de evangelisten. In dat geval biedt dit ons juist de gelegenheid om hen eenvoudig te betrappen op een flagrante poging tot misleiding, bedoeld om aan kritiek te ontsnappen.

Hoe moeten we kijken naar de duivel die zich bezighoudt met het wegleiden van God zelf? Is het werkelijk God die zich door de duivel laat meenemen? Hoe diep kan fanatisme het denken en de meest elementaire principes van de rede onderdrukken, als men dergelijke monsterlijke absurditeiten accepteert? Wat een karikatuur van wijsheid en van een almachtig, superieur wezen wordt hier gepresenteerd aan goedgegelovige mensen.

Het gaat zelfs verder: niet alleen wordt God van de woestijn naar de top van de tempel gebracht en vervolgens van de tempel naar een berg, maar de Schepper en heerser van het universum zelf stemt erin toe om met de duivel te twisten, alsof het een spel is. Dit zet vraagtekens bij het beeld van God dat de evangelisten scheppen en nodigt uit tot een kritische beschouwing van dergelijke verhalen.

De Verzoeken en het Absurditeit van het Evangelieverhaal

De duivel daagt Jezus uit met drie opmerkelijke verzoeken: Eet deze stenen, door ze te commanderen en te veranderen in brood. Vervolgens: Als jij God bent, stort jezelf dan naar beneden vanaf de tempel. En als laatste: Aanbid mij en ik zal je koning maken van de wereld. Wat opvalt is dat de zogenaamde God zelfs serieus antwoord geeft op deze provocaties.

Met welke woorden moeten wij deze blasfemie verwerpen, als al deze avonturen niet simpelweg achterlijk zijn? Het lijkt absurd dat dergelijke gebeurtenissen worden toegeschreven aan een almachtig wezen, en het roept vragen op over de geloofwaardigheid van het verhaal zelf.

De aanhangers van dit bijgeloof zijn, in waarheid, welkom om ons te bekogelen met modder uit de sacristie en het heilige ambt van de Jezuïeten. Zij zullen de aanhangers van de rede en de wijsheid nodig hebben om met moed en partijdigheid te oordelen en te beschuldigen als materialisten en atheïsten. Dit alles omdat wij de grote figuur van God willen ontdoen van de onwaardige zwakheden die ooit door sektariërs zijn uitgevonden. Het is een oproep om afstand te nemen van deze achterhaalde ideeën en te streven naar een zuiverder, rationeler beeld van het goddelijke.

Sarcasme, Moraal en het Succes van de Evangelisten

Is het sarcasme van Cicero hier niet van toepassing? Kan men zich voorstellen dat Maria, Johannes, Lucas of Mattheüs elkaar aankeken zonder in lachen uit te barsten bij het horen van deze verhalen? De absurditeit van de gebeurtenissen, zoals die door de evangelisten worden gepresenteerd, roept onwillekeurig de spot op die al door klassieke denkers als Cicero werd geuit jegens vergelijkbare geloofsvoorstellingen.

Stel dat deze mannen, de schrijvers van de evangeliën, zich enkel hadden beperkt tot het overnemen van het bijgeloof uit India. Zou men hen dan herinneren? Zonder de kennismaking met de verheven moraal van Krishna, die de eerste eeuwen van hun beweging verlichtte, zouden zij samen met de priesters van Vesta, Osiris en Isis zijn overgeleverd aan minachting en vergetelheid. Hun namen en werken zouden zijn weggezonden in de annalen van vergeten cultussen, zonder enige blijvende invloed. Het is juist deze moraal, ontleend aan oudere wijsheid, die hen heeft gered van de vergetelheid. Dit morele fundament verklaart het succes van hun boodschap in de eerste eeuwen. Pas toen hun positie stevig genoeg was geworden en hun macht goed beveiligd,

konden zij hun wil opleggen aan volkeren en vorsten, en hun religie institutionaliseren. Daarmee vestigden zij een regime waarin zij hun normen en geboden konden dicteren, en hun religieuze macht verder konden uitbreiden.

Hoofdstuk 9: De Indiase Oorsprong van de Constitutie van de Kerk

In het voorgaande is al gesteld dat Jezus en zijn apostelen hun scholing genoten in Egypte en het Oosten. De revolutionaire veranderingen die zij teweegbrachten, vinden hun wortels in de heilige geschriften van India. Deze stelling wordt verder versterkt door nieuwe, onweerlegbare bewijzen die zich bij de al aangedragen argumenten zullen voegen.

De materiële onmogelijkheden van de wonderen en het bijgeloof waarmee de evangelisten het leven van de christelijke hervormer hebben omgeven, zijn zojuist besproken. Het blijkt dat deze wonderen en verhalen niet uniek zijn voor het christendom, maar eerder een herhaling vormen van feiten en daden die reeds aan Krishna in het oude India werden toegeschreven. We staan nu op het punt om aan te tonen dat de christelijke kerk niet alleen deze verhalen heeft overgenomen, maar ook haar leerstijl en structuur baseert op die van de oude Indiase kerk. De christelijke kerk vormt in wezen een tweede editie van haar Indiase voorganger.

De Hebreeuwse religie, zoals vertegenwoordigd door Mozes en de profeten, kende het dogma van de drie-eenheid van God niet – dat wil zeggen, het idee van Vader, Zoon en Heilige Geest zoals dat later in het christendom werd geïntroduceerd. In de oudtestamentische traditie was er geen sprake van een dergelijke opdeling binnen het opperwezen.

Hoe is het dan mogelijk dat de apostelen het concept van de drie-eenheid hebben overgenomen? Nergens beschrijft Jezus het als een belangrijk dogma; hij lijkt veeleer de eenvoudige verering van het opperwezen te verkiezen boven de complexe leerstellingen van zijn opvolgers.

Het ligt dan ook voor de hand te concluderen dat de apostelen dit dogma, samen met andere leringen, hebben ontleend aan de theologie van het Oosten. Daarmee wordt duidelijk dat veel van de fundamenteën van de christelijke kerk hun oorsprong vinden in oudere, oosterse tradities.

De Drie-eenheid en de Indiase Invloeden op het Christendom

Binnen de Indiase religie wordt Brahma beschouwd als God de Vader, Vishnu als de Zoon die geïncarneerd is in Krishna, en Shiva als de geest die de manifestatie van almacht belichaamt en als werkende kracht optreedt. Deze driedeling vormt de kern van de Vedische theologie en weerspiegelt een structuur die opvallend vergelijkbaar is met het christelijke concept van de Heilige Drie-eenheid.

Het is duidelijk dat het katholicisme deze Indiase geloofsopvatting heeft overgenomen; de imitatie is zo schaamteloos dat het ondenkbaar is dat de apostelen het idee van de drie-eenheid uit zichzelf hebben geconstrueerd, terwijl de Vedische religie dit al duizenden jaren daarvoor had uitgewerkt. De oorsprong van het christendom ligt immers in het Oosten, waar het zich ontwikkelde voordat het naar het Westen werd verspreid. Wie de bron van het christendom wil begrijpen, moet dus terugkeren naar het Oosten.

Wanneer we de hoofdstukken over de Indiase religie bestuderen, blijkt dat rituelen zoals de Yajna's en andere Sanskara's vrijwel letterlijk zijn overgenomen door de christelijke kerk. Dit wijst op een directe overname van gebruiken en rituelen uit de Indiase traditie.

De Doop: Overeenkomst tussen Brahmaanse en Christelijke Rituelen

De christelijke doop verschilt inhoudelijk nauwelijks van de Brahmaanse doop. De oorsprong ervan is eenvoudig te traceren: aanhangers van Krishna kennen de heilige

rivier de Yamuna, waarvan het water bedoeld is om alle oorspronkelijke zonden weg te wassen. Evenzo hebben Johannes de Doper en zijn volgelingen de rivier de Jordaan, waarvan het water voor precies hetzelfde doel wordt gebruikt.

Indiase Invloeden op Christelijke Rituelen en Kerkelijke Structuren

De Voorloper: Johannes als Sleutel tot Overname

Er was maar één manier om de moeilijkheden rond de oorsprong van bepaalde christelijke rituelen te overwinnen: Johannes werd op bevel van God als de voorloper van Christus gevestigd. Dit was een noodzakelijke stap voor de apostelen om aansluiting te vinden bij bestaande tradities en om legitimiteit te verkrijgen binnen hun nieuwe geloofssysteem.

Zuiveringsrituelen: Van Tempel tot Kerk

In de Hindoeïstische traditie is het voor jongeren verplicht om zich op hun zestiende in de tempel aan te bieden voor een ritueel van zuivering, waarbij de heilige olie wordt aangebracht. Deze ceremonie werd vervolgens door het katholicisme overgenomen en aangepast, zodat de essentie ervan behouden bleef binnen een nieuwe context.

Het Heilige Water: Praktische Aanpassingen

Omdat niet alle kinderen in India de heilige rivier de Yamuna konden bereiken, werd het water van deze rivier vervangen door een zuiveringswater dat zout en aroma's bevatte, zodat het langer bewaard kon worden. Een soortgelijke aanpassing vond plaats binnen het christendom: door de groei van de gemeenschap werd het onmogelijk om alle nieuwgeborenen naar de Jordaan te brengen. De apostelen namen het Indiase gebruik van heilig water over, waardoor het ritueel breed toepasbaar werd.

Openbare Bekentenis en Kerkelijke Functies

De oude Brahmanen traden op als religieuze rechters, hoorden openbare bekentenissen aan en spraken straffen uit. De apostelen namen deze functie over en introduceerden openbare bekentenissen in het vroege christendom, een praktijk die in de eerste eeuwen van de kerk gangbaar was. Pas twee eeuwen na Christus werden deze openbare bekentenissen vervangen door privébekentenissen, waarmee een meer verborgen en moraliserende instantie ontstond.

Kerkelijke Inwijding en Onderscheid

De Indiase priester werd gezalfd met gewijde olie, onderging tonsuur en ontving de heilige draad als teken van zijn inwijding. De apostelen namen dezelfde rituelen over: door zich te laten zalven en andere inwijdingshandelingen te ondergaan, onderscheidde men zich van de gewone gelovigen en werd een aparte, herkenbare geestelijke klasse gecreëerd binnen de christelijke kerk.

De Ontwikkeling van de Eucharistie en het Christelijke Offer

Indiase Oorsprong van de Communie

Communie, zoals die bekend is binnen het christendom, bestond in de Indiase religie niet als een sacrament. Uit eerder onderzoek naar Indiase tradities blijkt dat gelovigen samen met de priester in de tempel aten van het meel, de rijst en de vruchten die als offers aan God waren opgedragen. Dit heilige voedsel werd beschouwd als reinigend en zuiverend van alle onzuiverheden, maar er werd uitdrukkelijk niet gesteld dat God zelf in het voedsel aanwezig was.

Toevoegingen door de Apostelen: De Eucharistie

Toen deze ceremonie door de apostelen werd overgenomen, voegden zij een nieuwe, fundamentele clausule toe: de werkelijke aanwezigheid van God in het heilige voedsel. Deze toevoeging maakte van het oorspronkelijke Indiase gebruik de eucharistie zoals die binnen het christendom bekend werd. Hierdoor veranderde de ceremonie van een gedeelde maaltijd in een sacramentele handeling, waarbij de gelovigen het lichaam van Christus ontvangen.

Verschillen in Gebruik: Symboliek versus Werkelijke Aanwezigheid

Het christelijke gebruik van de communie is daarmee in essentie een overname van het Indiase gebruik, waarin de eerste christelijke gelovigen gezamenlijk brood aten en wijn dronken. Dit vertoonde grote gelijkenis met de Indiase praktijk, hoewel de symbolische hostie zoals die later in het christendom ontstond, afweek van het oorspronkelijke eenvoudige voedsel.

De Protestantse Terugkeer naar de Oorsprong

Bij protestanten, die de leer van de werkelijke aanwezigheid verwerpen, worden de sacramenten op andere wijze ontvangen. Zij hebben, na een periode van kerkelijke ontwikkeling, bewust gekozen voor een terugkeer naar het eenvoudige gebruik uit de eerste eeuwen van het christendom, waarbij de nadruk lag op het delen van brood en wijn zonder de claim van de werkelijke aanwezigheid.

Het Offer van de Mis en de Sarva Medha

Het christelijke misoffer – de eucharistieviering – is uiteindelijk niets anders dan een variant op het Indiase offer van de Sarva Medha. In deze Indiase ceremonie is Brahma zowel het slachtoffer als degene die geofferd wordt; hij manifesteert zich door het offer in de vorm van de geschapen wereld. Hiermee toont het christendom, door het adopteren en aanpassen van deze Indiase rituelen, hoe diep de wortels van haar belangrijkste sacramentele gebruiken in oude tradities verankerd zijn.

De Oorsprong van het Christelijke Offer

Er rijst de vraag of het christelijke offer voortkomt uit een ander denkbeeld. Wie het antwoord weet, of durft te geven, wordt uitgenodigd zich uit te spreken. Terwijl we kritisch zijn op de fouten van anderen, erkennen we graag ook onze eigen tekortkomingen.

Invloed van India op Christelijke Dogma's

De opstand van de engelen, verondersteld als de eerste schepselen van God, is niet terug te vinden in het jodendom – dat wil zeggen, in de religieuze fundamenteën van Mozes. Daarentegen vindt men in de Indiase traditie de opstand van de deva's tegen Brahma, wat uiteindelijk de basis heeft gelegd voor het christelijke dogma. Opnieuw blijkt India de initiator te zijn van dergelijke ideeën.

Overname en Nabootsing van Indiase Tradities

Het is duidelijk dat de apostelen de Indiase tradities hebben overgenomen, vergelijkbaar met hoe de Franse wet ooit de code van Justinianus heeft gekopieerd, die zelf via Azië en Egypte afkomstig was van de wetten van Manu. Deze keten van overname en imitatie onderstreept hoe diep de wortels van het christendom in oudere tradities liggen.

De Evolutie van de Christelijke Eredienst

Een man – Jezus – predikte drie jaar lang liefdadigheid, welwillendheid en zelfverloochening, en richtte zich uitsluitend op morele principes. Hij stelde geen dogma's of rituelen in, maar wilde enkel het geweten prikkelen van de mensen uit zijn tijd, die eerder hun oude overtuigingen hadden afgezworen dan ze waren vergeten. Na zijn dood bouwden zijn metgezellen en opvolgers een volledige religieuze eredienst op: rituelen, dogma's, ceremonies en nieuwe sacramenten. Deze zijn niet afkomstig uit het heidendom of het jodendom. Dus waar komen ze vandaan, als ze niet zijn ontleend aan het oude India, waar men reeds dezelfde overtuigingen, uitwendige manifestaties en vormen van aanbidding kende – en dat duizenden jaren vóór de christelijke revolutie?

Parallellen tussen het Leven van Jezus en de Indiase Tradities

Het verhaal van Jezus, die tot Christus wordt, weerspiegelt opvallend veel elementen uit de Indiase religieuze tradities. In hem komen alle mysteriën en wonderen samen die ook rondom Krishna worden verteld. Zijn morele leer, waarvan wij slechts kennis hebben via zijn apostelen, vertoont opmerkelijke overeenkomsten met de moraal van de hindoeïstische incarnatie.

Ook Maria, de moeder van Jezus, lijkt in haar levensverhaal het pad van Devaki, de moeder van Krishna, te volgen en zelfs te kopiëren. Herodes, de machthebber van zijn tijd, doet denken aan Kansa, de tiran van Mathura die Krishna bedreigde. Zelfs de rivier de Jordaan neemt in het christelijke verhaal de rol over van de Yamuna, de heilige rivier uit het verhaal van Krishna.

De sacramenten en rituelen van het christendom tonen dezelfde patronen: het gebruik van heilig water als opvolger van zuiveringswateren, de doop, het vormsel, de biecht, de eucharistie – met uitzondering van het concept van de werkelijke aanwezigheid – en de wijding van priesters met tonsuren en gewijde olie. Al deze gebruiken vertonen gelijkenissen die nauwelijks toevallig genoemd kunnen worden.

De Inspiratie en de Missie van de Apostelen

Toch wilden de apostelen ons doen geloven dat zij hun missie rechtstreeks uit de hemel ontvingen, en niet geïnspireerd werden door het Oosten of de oude Indiase religie die de antieke wereld verlichtte.

Reflectie en Toekomstgerichte Blik

Het is echter mogelijk tot overeenstemming te komen. De voorzienige missie van de discipelen van Jezus kan aanvaard worden, op dezelfde wijze als die van Krishna, Manu, Boeddha, Zoroaster, Manes, Confucius en Mohammed. Maar in dat licht mogen we deze figuren ook plaatsen naast de fabels, dromen en het bijgeloof uit het verleden.

Het is dan zaak om ons te richten op de toekomst en een rol te vervullen als gids voor de moderne naties. In deze benadering staan God en het bewustzijn centraal als leidraad voor de komende tijd.

Hoofdstuk 10: De Oorsprong van Monniken en Kluizenaars in het Oude Christendom

Het Ontstaan van het Coenebitisch Leven

Het heidendom en het jodendom stonden onbekend om het coenebitische leven. Het is dan ook opvallend dat kluizenaars en afzonderlingen plotseling hun intrede deden in de eerste eeuwen van de christelijke kerk. Waar komt deze beweging vandaan?

Jezus en de Leer van Afzondering

Jezus predikte niet expliciet de leer van afzondering en contemplatie. Toch kozen vroege christenen ervoor om zich terug te trekken in de woestijn, waar ze leefden te midden van ontberingen en boetedoeningen. Kenmerkende elementen als haardoek, jute kleding en lichamelijke pijn maakten geen deel uit van de sublieme moraal dat Jezus voorstond. Steriele traagheid kan dus niet worden gezien als iets dat beschermd wordt door hem die arbeid als heilig beschouwde.

Invloeden uit het Ascetische Leven

Toch slaagde de militant erin om, zoals eerder beschreven, een ascetisch leven te leiden dat vergelijkbaar is met dat van de Brahmana's. In dat leven werden alle smetten weggenomen die tijdens de aanbidding waren opgedaan. Evenzo dwong de wet alle Sanyasies en heilige personen om afstand te doen van aardse luxe, genoegens en zelfs genegenheid.

Herlevingen van Vedische Ideeën

Het christendom kende een wederopstanding van Vedische ideeën, zichtbaar in de leefwijze van monniken en kluizenaars. Bovenstaand zijn reeds de regels genoemd die werden opgelegd aan oprechte Indiërs die zich volledig wilden wijden aan de contemplatie van Brahma. Passages uit Manu blijken opmerkelijk toepasbaar op het leven van christelijke kluizenaars.

Levensregels van de Kluizenaar

Volgens deze voorschriften moest degene die de wereld verliet afstand doen van het gewone eten in de steden, van zijn vrouw, zonen en bezittingen. Hij diende het gewijde vuur mee te nemen, alles wat nodig was voor het offer, en zich terug te trekken in het bos om zijn eetlust te bedwingen. Zijn kleding bestond uit een gazellehuid of een jas van schors, en hij reinigde zich 's ochtends en 's avonds. Zijn haar, baard, lichaamshaar en nagels liet hij groeien, waarmee hij zich geheel afzonderde van het wereldse bestaan.

Het Leven van de Kluizenaar: Voorschriften en Praktijk

Het leven van de kluizenaar werd gekenmerkt door een reeks strenge leefregels, die tot doel hadden het afleggen van wereldse banden en het bereiken van geestelijke zuiverheid. Zelfs van zijn schamele bezit werd verwacht dat hij daarvan aalmoezen gaf aan anderen, waarmee barmhartigheid en zelfopoffering centraal stonden. De kluizenaar diende zich voortdurend te verdiepen in de heilige geschriften, zoals de Veda's, en alles met geduld te verdragen. Berusting, mededogen met alle levende wezens, het geven zonder ooit te ontvangen, waren belangrijke deugden die hij diende na te streven. Zijn voedsel bestond uitsluitend uit fruit, kruiden en wortels, en hij sliep

op de kale aarde, soms zelfs op doornen of vuurstenen, als teken van zijn afstand van comfort en luxe.

Absolute stilte was een andere vereiste: ook wanneer hij in dorpen bedelde om voedsel voor zijn vergankelijke lichaam, diende hij zich in zwijgzaamheid te oefenen. Het leven mocht niet geleid worden door waarzeggerij of astrologie, want deze praktijken werden gezien als achterhaald en afkomstig uit oosterse tradities die later door Arabieren naar het westen werden gebracht.

Door afstand te doen van alle vormen van gehechtheid en haat, het kwade te mijden en het goede te beoefenen, bereidde de kluizenaar zich voor op onsterfelijkheid. Hierbij gold: laat hij niet verlangen naar de dood, noch naar het leven, maar zoals een arbeider rustig wacht op zijn loon aan het einde van de dag, zo hoort de kluizenaar te wachten tot zijn uur is gekomen.

Op het moment van zijn sterven diende hij te verzoeken om op een mat uitgestrekt te worden, bedekt met as, en zijn laatste woorden te wijden aan een gebed voor de mensheid die blijft lijden. Wanneer hij herenigd werd met de vader van alle dingen, droeg zijn laatste gebed bij aan het welzijn van allen.

Dit waren de regels die zowel hindoeïstische als christelijke kluizenaars navolgden. Het is aantoonbaar dat de christelijke kluizenaars hierin de hindoeïstische gebruiken imiteerden. De sterke nadruk op Brahmaanse principes leidde tot het ontstaan van Sanyasies en fakirs, met hun extreme vormen van ascese en zelfkastijding. In het christendom zagen we hierdoor soortgelijke figuren ontstaan, zoals Simon-Stikten en Origenes, die in hun levensstijl wedijverden met de Indiase fakirs.

Hoofdstuk 11 – Laatste Bewijzen

Al in de tijd van de apostelen waren er individuen die het christendom zagen als voortkomend uit een oosterse oorsprong. Zij streefden ernaar om volledig terug te keren naar het Brahmanisme, waarbij ze de nadruk legden op de verbinding tussen de christelijke traditie en oeroude oosterse wijsheden.

Volgens deze denkers werd de on-geopenbaarde, zwijgende Zeus geïdentificeerd met de Indiase godheid. In diens leer werd de kiem van het levensbeginsel gevonden, als oorsprong van alle dingen. God werd in hun visie niet alleen beschouwd als de schepper van de wereld, maar ook als degene die zich via de schepping openbaart aan de mensheid.

De aanhangers van dit gedachtegoed verwierpen het idee van een unieke openbaring. Zij erkenden enkel een ononderbroken traditie die haar oorsprong vond in de bakermat van de mensheid. Deze traditie zou, volgens hen, de geboorteplaats zijn van het menselijke ras en van alle volkeren uit het uiterste oosten. Jezus Christus werd in dit systeem gezien als een door God gezonden figuur, niet om te hervormen, maar om de traditie te voltooien en de mens terug te brengen naar het eenvoudige en zuivere geloof van de eerste tijden.

Deze opvattingen werden tijdens de apostolische tijd uitgedragen door figuren als Philo de Jood, Dositheus, Cerinthus, Simon de Tovenaar en Menander de Samaritaan. In de tweede en derde eeuw werden deze ideeën verder uitgewerkt door denkers als Carpocrates, Valentinus, Tatianus van Alexandrië en Saturninus van Antiochië, die allen beweerden in Azië de ware bronnen van religieuze inzichten te hebben gevonden.

De Vervolging van de Oorspronkelijke Stromingen binnen het Christendom

De apostelen voelden zich in hun missie ontmaskerd en bedreigd door het werk van figuren als Simon, Dositheus en anderen, die alternatieve religieuze denkbeelden propageerden. Als reactie bestempelden de apostelen deze personen als ketters, godslasteraars en zelfs als door de duivel bezeten. De jonge kerk liet hen opsporen en vervolgen, waarmee zij haar positie trachtte te beschermen tegen alles wat de gevestigde orde in twijfel trok.

Toen deze opvattingen in latere tijden opnieuw naar voren werden gebracht en men poogde ze met nieuwe argumenten te onderbouwen, was de christelijke kerk haar oorspronkelijke idealen van zelfverloochening en armoede grotendeels vergeten. In plaats daarvan had zij zich gevestigd op de troon, haar macht versterkt door samen te werken met keizers, en gebruikte zij haar invloed om iedereen die de oorsprong van het geloof ter discussie stelde, te martelen en te verbannen. Deze ontwikkeling leidde tot een periode van bloedbaden, veroordelingen en slachtingen, die zowel de middeleeuwen als de moderne tijd hebben gekenmerkt.

De Opvattingen van Origenes

Origenes, een van de meest gevierde kerkvaders, had een onderscheidende visie op het leven na de dood. Hij geloofde in het voortbestaan van zielen in hogere werelden.

Volgens hem daalden deze zielen af naar aardse lichamen om op aarde gezuiverd te worden van fouten en misstappen uit het verleden. Uiteindelijk zouden zij weer terugkeren tot een vereniging met God. Origenes stelde bovendien dat de pijnen van de hel niet eeuwig waren, wat duidelijk verwijst naar Indiase leerstellingen.

Oosterse Invloeden en Oude Tradities

Hieruit blijkt dat de centrale gedachte van dit boek geen nieuw idee is. Al ten tijde van de apostelen en de eerste christenen, achttien eeuwen geleden, werd het oosten al gezien als de bakermat van alle religieuze opvattingen. De discussie in dit werk is dan ook gebaseerd op nieuwe argumenten die zijn opgegraven uit het antieke atelier van alle tradities, waarmee wordt aangetoond dat deze denkbeelden een diepe historische wortel hebben.

Hoofdstuk 12: Het werk van de Jezuïeten in India

Vandalisme en vernietiging van oude manuscripten

De eerwaarde paters – Jezuïeten, Franciscanen, leden van buitenlandse missies en andere religieuze orden – werken met opvallende eensgezindheid samen in India. Hun gezamenlijke inspanning richt zich op een daad van vandalisme die terecht door zowel de wetenschappelijke wereld als oriëntalistena wordt veroordeeld. Als er een Sanskriet manuscript of werk in hun handen valt, wordt dit zonder aarzeling veroordeeld en direct verbrand. Opvallend genoeg kiezen deze heren stevast voor werken uit de hoogste oudheid, waarbij de authenticiteit onbetwistbaar lijkt.

Doel en motieven van de vernietiging

Wat beweegt hen tot deze daden van intolerantie en dwaasheid? Is het hun bedoeling om de kleine christelijke gemeenschap in India te verhinderen dergelijke werken te lezen? Nee, dat is niet het geval. De adepten van deze missionarissen behoren immers tot de laagste maatschappelijke klassen en zijn niet in staat de oude heilige taal van India te begrijpen, die tegenwoordig uitsluitend door geleerden wordt bestudeerd.

Kennis van de waarde van Indiase werken

De Jezuïeten zijn zich maar al te goed bewust van de waarde van de werken die zij vernietigen. Iedere nieuwkomer krijgt een duidelijke opdracht mee: alles wat in hun handen valt moet worden vernietigd. Gelukkig weten de Brahmanen hun immense literaire, filosofische en religieuze schatten goed te beschermen; hun geheime opslagplaatsen blijven gesloten voor buitenstaanders.

Invloed van priesters op de bevolking

De Indiase priester is zich bewust van de invloed die hij heeft op de massa en weet dat het volk gehoorzaam is aan zijn aanwijzingen. Voor hem is het onvoorstelbaar dat een christelijke priester niet dezelfde macht heeft over zijn eigen landgenoten.

Behoeft en bestemming van het boek

Wat is de bedoeling met dit boek? Is het slechts een eenvoudig antwoord? Het is niet geschreven voor uw natie, en toch vraagt u ernaar – wellicht met het oog op gebruik binnen de missie.

De Onvolledige Verzameling van de Veda's en de Gevaren van Vernietiging

Hoewel de Aziatische Sociëteit van Calcutta aanzienlijke inspanningen heeft geleverd, is het haar tot op heden niet gelukt om de volledige Veda's te verzamelen. Zelfs over de exemplaren die zij wel wist te verkrijgen, bestaat onzekerheid: het is niet duidelijk welke aanpassingen of wijzigingen hierin mogelijk zijn aangebracht.

De Voortdurende Vernietiging en de Waarschuwing aan de Indiërs

Gedurende meer dan twee eeuwen is deze achterhaalde en barbaarse vernietiging van oude manuscripten onverminderd voortgezet. De Indiërs zijn dan ook herhaaldelijk gewaarschuwd om uiterst voorzichtig te zijn met het beschermen van hun literaire erfgoed.

Een Oproep aan de Missionarissen en de Onvermijdelijkheid van Waarheid

Aan de eerwaarde vaders wordt een kritische vraag gesteld: wat hopen zij te bereiken door het verbranden van gedachten en kennis, nu zij niet langer in staat zijn onze lichamen te verbranden in een poging het licht van inzicht te doven?

Het is van belang te beseffen dat de waarheid onvermijdelijk aan het licht zal komen, ondanks jullie pogingen en de duistere en heimelijke operaties die worden uitgevoerd om haar te onderdrukken.

Hoofdstuk 13: Een tekst van Manu

In dit hoofdstuk wordt een treffende vergelijking gemaakt: zelfs de meest onbekwame soldaat kan met één moedige pijl het fort van de vijand vernietigen. Deze metafoor illustreert dat zelfs de zwakste mens, mits hij zichzelf heeft getransformeerd en zich heeft gevormd tot een kampioen van waarheid, in staat is de meest solide muren van bijgeloof en dwaling omver te werpen.

Het benadrukt dat persoonlijke groei en de moed om de waarheid te verdedigen, van doorslaggevend belang zijn. Ongeacht iemands oorspronkelijke kracht of positie, biedt de vastberadenheid om de waarheid te verspreiden een kracht die niet onderschat mag worden. Zo wordt duidelijk dat ware verandering en doorbraak niet alleen afhankelijk zijn van macht of status, maar vooral van de inzet en het geloof in de kracht van de waarheid.